RUTH WARE

CRIME

Unul câte unul

virtual-project.eu

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
ÎNTR-O PĂDURE ÎNTUNECATĂ

„UN JOC DE-A ȘOARECELE ȘI PISICA FURTUNOS, CLAUSTROFOBIC ȘI PLIN DE ADRENALINĂ." - PUBLISHERS WEEKLY

FICTION CONNECTION

TREI

RUTH WARE

UNUL CÂTE UNUL

Original: *One by One* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
ANDREI COVACIU

virtual-project.eu

— 2021 —

Pentru Ali, Jilly şi Mark,
cei care mi-au arătat pentru prima oară Valea Secretă

***Extras din secțiunea „Despre noi” a paginii de internet a companiei Snoop*[1]**

Salut! Noi suntem Snoop. Treceți pe la noi, trimiteți-ne un mesaj, spionați-ne – ne este indiferent cum ne contactați. Noi suntem *cool.* Voi?

Topher St Clair-Bridges

Cine-i şefu’? Păi, dacă e să fie cineva, acela e Toph. Cofondatorul Snoop (împreună cu fosta lui iubită, fotomodelul/artista/profesionista superşmecheră @evalution). Totul a început aici. Dacă nu-l găsiți la birou, atunci probabil face schi acrobatic la Chamonix, își pierde mințile prin clubul berlinez Berghain sau poate doar trândăveşte. Îl puteți găsi pe Snoop la @xtopher sau prin asistentul lui personal, Inigo Ryder – singurul care îi poate spune lui Topher ce să facă.

Ascultă: Oscar Mulero / Like a Wolf

Eva van den Berg

De la Amsterdam la Sydney, de la New York la Londra, cariera a purtat-o pe Eva prin toată lumea – însă acum ea s-a stabilit în cartierul Shoreditch din Londra, unde locuieşte împreună cu soțul ei, finanțistul Arnaud Jankovitch, şi cu fiica lor, Radisson. În 2014, ea a fondat Snoop împreună cu (pe atunci) partenerul ei @xtopher – ideea lor pornind de la o unică dorință: să păstreze legătura, în pofida celor 5000 de kilometri de ocean care îi despărțeau. Între timp, Topher şi Eva s-au despărțit, însă legătura dintre ei a dăinuit: Snoop. Luați legătura cu Eva la @evalution sau prin intermediul asistentei sale personale, Ani Cresswell.

Ascultă: Nico / Janitor of Lunacy

Rik Adeyemi
şeful banilor

Rik este tipul cu cash-ul, cel care numără banii, paznicul vistieriei… înțelegeți voi. E la Snoop de la începuturi şi îl ştie pe Toph de şi mai multă vreme. Ce-am putea spune? Snoop este o afacere de familie. Rik locuieşte împreună cu soția lui, Veronique, în cartierul londonez Highgate. Îl puteți

spiona la @rikshaw.

Ascultă: Willie Bobo / La Descarga del Bobo

Elliot Cross
geniu IT

Poate că muzica reprezintă inima companiei Snoop, însă ADN-ul ei este codul, iar Elliot este maestru în domeniu. Înainte ca Snoop să devină un logo roz-aprins pe mobilul tău, el era doar câteva linii de Java scrise pe ecranul calculatorului unei anumite persoane – iar acea persoană era Elliot. Prieten la cataramă cu Toph încă de pe vremea când nu aveau nevoie să se bărbierească, Elliot este mai cool decât ar trebui să fie un geniu. Spionați-l la @ex.

Ascultă: Kraftwerk / Autobahn

Miranda Khan
țarina prietenilor

Mirandei îi plac tocurile ascuțite, hainele de firmă şi cafeaua *adevărată.* Între o gură de cafea din Guatemala, macerată carbonic, şi o vizită pe site-ul Net-a-Porter, Miranda reprezintă zâmbetul pe care Snoop îl adresează lumii. Vrei să ne scrii, să spui ceva, să ne reproşezi cine ştie ce sau doar să ne saluți? Cel mai bine ar fi să te adresezi mai întâi Mirandei. Snoop ştie că nu vei avea niciodată suficienți *follower*-i… sau prieteni. Miranda poate fi printre ei, fă asta la @mirandelicious.

Ascultă: Madonna / 4 Minutes

Tiger-Blue Esposito
regina relaxării

Chintesența calmului suveran, Tiger îşi păstrează zenul ei tipic făcând zilnic yoga, fiind mereu atentă şi, desigur, lăsând să-i susure în urechi un flux continuu de Snoop, cu ajutorul căştilor ei audio XXL. Atunci când nu execută câte o Bhujapidasana sau când nu se relaxează cu câte o Anantasana (o poziție de yoga în care stai întins pe-o parte şi-ți ridici un picior), Tiger unge rotițele dințate de la Snoop, asigurându-se că arătăm cum nu se poate mai bine şi că spunem tot! Relaxează-te cu ea la @blueskythinking.

Ascultă: Jai-Jagdeesh / Aad Guray Nameh

Carl Foster
jurist

Nu există nicio îndoială – Carl este cel care ne ține pe drumul drept, asigurându-se că ori de câte ori spionăm o facem fără să încălcăm legea. Absolvent al UCL, Carl şi-a făcut ucenicia la firma de avocatură Temple Square Chambers. De atunci şi până acum, a lucrat pentru o sumedenie de firme internaționale, în special din zona divertismentului. Locuieşte în Croydon. Spionați-l la @carlfosterl972.

Ascultă: The Rolling Stones / Sympathy for the Devil

Ştire preluată de pe site-ul BBC News
Joi, 16 ianuarie

4 BRITANICI MORŢI ÎNTR-O STAŢIUNE MONTANĂ DE SCHI

Exclusivista staţiune franceză de schi St Antoine a fost săptămâna aceasta zguduită pentru a doua oară de vestea unei tragedii, la numai câteva zile după producerea avalanşei care a ucis şase persoane, lăsând timp de câteva zile o mare parte a regiunii fără curent electric.

Informaţii recente arată că într-o cabană pentru schiori izolată, afectată de avalanşă, s-au desfăşurat evenimente demne de o adevărată „casă a ororilor", în urma cărora patru cetăţeni britanici au murit, alţi doi ajungând la spital.

Alarma a fost dată abia când supravieţuitorii au străbătut mai mult de cinci kilometri prin zăpadă, reuşind să ceară ajutor prin radio. Ne întrebăm de ce autorităţile franceze nu au restabilit mai repede reţelele de electricitate şi telefonie mobilă, după avalanşa de duminică.

Etienne Dupont, şeful poliţiei locale, a refuzat să comenteze, anunţând doar că „investigaţia este în curs de desfăşurare", însă purtătorul de cuvânt al Ambasadei Britanice din Paris a declarat: „Putem confirma că am fost informaţi cu privire la decesul celor patru cetăţeni britanici în departamentul Savoie al Alpilor Francezi şi că, în această etapă a investigaţiei, poliţia locală tratează aceste incidente ca pe un caz de crime în serie. Transmitem pe această cale condoleanţele noastre prietenilor şi familiilor victimelor".

Familiile persoanelor decedate au fost anunţate.

Se pare că opt supravieţuitori – despre care se crede, de asemenea, că ar fi cetăţeni britanici – ajută cu informaţii investigaţiile poliţiei.

Acest an s-a remarcat prin căderi de zăpadă masive, neobişnuite. Avalanşa de duminică a fost a şasea produsă de la începutul sezonului de schi, numărul total al victimelor din această regiune muntoasă ajungând acum la 12.

CU CINCI ZILE MAI DEVREME

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: James Blunt / You're Beautiful
Admiratori Snoop: 0
Abonați Snoop: 0

Îmi țin căştile în urechi, în microbuzul care ne-a luat de la aeroportul din Geneva. Ignor privirile încurajatoare ale lui Topher şi ale Evei, care tocmai şi-a întors capul spre mine. Cumva, asta mă ajută. Mă ajută să ignor vocile din capul meu, vocile *lor,* care mă trag în direcții diferite, asaltându-mă cu declarațiile şi dovezile lor de prietenie.

Prefer să-l las pe James Blunt să le acopere vocile, să-mi spună de nenumărate ori că sunt frumoasă. Ironia acestei declarații mă face să râd, dar mă abțin. Minciuna asta are ceva reconfortant.

E 1:52 p.m. Pe geamul microbuzului se vede un cer cenuşiu-metalic, în vreme ce fulgii de zăpadă se învârtejesc hipnotic în bătaia vântului. E ciudat. Zăpada depusă deja este atât de albă, însă, când cade, pare gri pe fundalul cerului. Ai zice că sunt nişte fulgi de cenuşă.

Am început să urcăm. Ninsoarea devine tot mai deasă pe măsură ce înaintăm; fulgii de zăpadă nu se mai topesc de cum se lovesc de geam, ci se lipesc de el şi apoi alunecă, ştergătoarele de parbriz îi dau la o parte transformându-i într-un fel de pârâiaş care curge orizontal în dreptul scaunului pasagerului. Sper că microbuzul este dotat cu anvelope de iarnă.

Şoferul schimbă viteza; ne apropiem de o nouă serpentină. Microbuzul se clatină luând curba strânsă, pământul dispare şi, pentru o clipă, am senzația că ne vom prăbuşi – o senzație de vertij care îmi întoarce stomacul pe dos şi mă face să amețesc. Închid ochii, blocând orice percepție exterioară şi cufundându-mă în sunetele muzicii.

Apoi melodia se sfârşeşte.

Iar eu sunt singură, auzind în capul meu o singură voce, pe care nu o pot amuți. E vocea mea. Iar ea îmi şopteşte o întrebare pe care mi-am pus-o încă din clipa în care avionul a decolat de pe pista aeroportului Gatwick.

De ce am venit? *De ce?*

Cunosc însă răspunsul.

Am venit pentru că nu-mi permiteam să nu vin.

ERIN

ID Snoop: N/A
Ascultă: N/A
Abonați Snoop: N/A

Continuă să ningă – fulgi mari, albi, căzând leneş şi depunându-se pe crestele, pârtiile şi văile din St Antoine.

În ultimele două săptămâni, stratul de zăpadă a atins trei metri, iar prognoza meteo nu anunță nicio schimbare a vremii. „O adevărată zăpadapocalipsă", cum i-a spus Danny. „Zăpadarmagedonul." Teleschiurile au fost închise, apoi redeschise, apoi închise din nou. Acum aproape toate teleschiurile din stațiune sunt închise, însă micul şi devotatul funicular care duce către modestul nostru cătun încă funcționează. E protejat cu geamuri din plexiglas, aşa că nici cele mai mari troiene nu îl afectează, zăpada se depune pur şi simplu peste tunelul de sticlă, neavând cum să ajungă la şine. Ceea ce e bine – pentru că, în puținele zile în care este oprit, noi rămânem complet izolați. Nu există niciun drum care să ducă la St Antoine, cota 2000… oricum, nu în timpul iernii. Totul – de la oaspeții cabanei şi până la mâncarea pentru micul dejun, prânz sau cină – trebuie să vină cu funicularul. Doar dacă nu cumva ai bani pentru un transfer cu elicopterul (care, culmea, nu poți spune că nu se aude în zona asta). Dar elicopterele nu zboară dacă vremea nu e prielnică. Dacă e viscol, rămân toate, în siguranță, în vale.

Dacă mă gândesc prea mult la toate astea, încep să am o senzație ciudată – un fel de claustrofobie care contrastează cu panorama amplă pe care o putem admira pe ferestrele cabanei. De vină nu este numai zăpada, ci potopul de amintiri neplăcute care mă asaltează. Dacă mă opresc mai mult de un minut sau două, imagini nepoftite încep să mi se bulucească în minte – degete amorțite ieşind prin zăpada compactă, lumina apusului pe pielea vineție, scânteierea genelor acoperite de chiciură. Din fericire, azi nu am timp să mă opresc. E trecut de ora 1, iar eu încă fac curat în penultimul dormitor, când aud zgomotul gongului de la parter. E Danny. Mă strigă pe nume, apoi adaugă ceva ce nu înțeleg.

— Ce e? întreb eu de sus, iar el strigă din nou, vocea lui părând de data asta mai limpede.

Probabil că, între timp, s-a mutat în casa scării.

— *Am spus* că mâncarea e gata. Supă de păstârnac cu trufe. Aşa că mută-ţi fundu-ăla leneş încoace!

— Da, şefu', îi strig eu ironic.

Mă grăbesc să golesc coşul de rufe din baie în sacul negru, înlocuiesc punga din coşul de gunoi, apoi cobor în salonul de la intrare, unde mă întâmpină mirosul apetisant al supei lui Danny, dimpreună cu replicile filmului *Venus în blănuri* venind dinspre televizorul din bucătărie.

Sâmbăta este deopotrivă cea mai bună şi cea mai proastă zi a săptămânii. Cea mai bună, pentru că se schimbă seriile şi nu avem oaspeţi, eu şi Danny având cabana numai pentru noi, liberi să lenevim la piscină, să stăm în bazinul exterior cu apă fierbinte şi să dăm muzica oricât de tare vrem.

Cea mai proastă, pentru că se schimbă seriile, ceea ce înseamnă nouă paturi duble cărora trebuie să le fie schimbată lenjeria, nouă băi de curăţat (11, dacă pui la socoteală toaleta de la parter şi cabina de duş de lângă piscină), 18 fişete pentru echipamente de schi de curăţat şi de aspirat, ca să nu mai menţionez livingul, sufrageria, biroul, salonul şi locul de fumat de afară, de unde trebuie să adun toate chiştoacele dezgustătoare pe care fumătorii continuă să le arunce pe unde se nimereşte, în pofida faptului că au la dispoziţie o mulţime de scrumiere şi de găleţi cu nisip. Bine cel puţin că de bucătărie se ocupă Danny, deşi are şi el propria listă de sarcini. Fiecare seară de sâmbătă se lasă cu câte o cină memorabilă. Trebuie să ne pregătim sufleteşte pentru următorii oaspeţi, îţi dai seama.

Acum stăm amândoi la masa mare din sufragerie, iar eu citesc pe sărite informaţiile pe care Kate mi le-a trimis azi-dimineaţă pe e-mail şi mai iau din când în când câte o lingură din supa lui Danny. Este dulce, e gătită simplu, natural şi are bucăţele crocante pe deasupra – feliuţe de păstârnac perpelite în ulei de trufe, cred.

— Supa asta chiar e bună, comentez eu.

Ştiu ce trebuie să zic în astfel de momente. Danny îşi dă ochii peste cap, de parcă ar vrea să spună ceva de genul „păi, cred şi eu". Danny numai modest nu e. Dar în bucătărie nu-l întrece nimeni.

— Crezi că o să le placă la cină?

Evident, se aşteaptă să primească şi mai multe complimente din partea mea, însă nu-l pot condamna pentru asta. Atunci când e vorba despre mâncarea gătită de el, Danny este o adevărată divă care, asemenea oricărui alt artist, se bucură că operele îi sunt apreciate.

— Sunt sigură c-o să le placă. E minunată, te încălzeşte şi… ăăă… e *eclectică,* comentez eu străduindu-mă să găsesc cuvântul potrivit care să definească acea calitate care face ca supa lui să fie atât de gustoasă.

Lui Danny îi place ca laudele pe care i le aduci să fie cât mai *precise.*

— Ca o toamnă turnată cu polonicul în farfurie. Ce altceva le mai găteşti?

— Am făcut *amuses-bouches,* începe Danny să enumere pe degete felurile de mâncare. După care se va servi supa asta cu trufe. Apoi pulpă de căprioară pentru carnivori şi *ravioli* cu ciuperci pentru vegetarieni. *Crème brûlée* ca desert. Şi, la urmă, brânzeturile.

Crème brûlée făcută de Danny este un adevărat hit, e bună de mori. Am văzut cu ochii mei turişti bătându-se pe câte o porţie în plus.

— Sună perfect, spun eu încurajator.

— Numai să nu avem parte, de data asta, de nişte nenorociţi de vegani care nu anunţă că sunt vegani, răspunde el ursuz.

Încă nu şi-a revenit după săptămâna trecută, când unul dintre oaspeţi s-a dovedit a fi nu doar vegan, ci şi intolerant la gluten. Cred că încă nu a iertat-o pe Kate.

— Kate a zis *cât se poate* de clar, spun eu încercând să nu-l irit pe Danny. O persoană cu intoleranţă la lactoză, una cu intoleranţă la gluten şi trei vegetarieni. Niciun vegan. Asta-i tot.

— Asta s-o crezi tu, răspunde Danny continuând să-şi savureze martiriul. Sunt sigur că măcar una dintre ele evită pe cât posibil carbohidraţii sau ceva de genul ăsta. Sau e fructariană. Sau respiratoriană.

— Păi, dacă e respiratoriană, n-o să te deranjeze, nu-i aşa? comentez. Aici au parte de tot aerul pe care şi-l pot dori.

Fac un gest larg către fereastra imensă care domină latura sudică a încăperii. Se văd crestele Alpilor, o panoramă atât de impresionantă, încât, cu toate că acum trăiesc în aceşti munţi, mă face să mă opresc locului în unele zile, atâta frumuseţe tăindu-mi răsuflarea. Azi vizibilitatea este redusă, norii sunt joşi, iar aerul este înţesat cu fulgi de zăpadă. Însă într-o zi senină, aproape că poţi zări lacul Geneva. În spatele nostru, spre nord-est, se înalţă Dame Blanche, cel mai înalt munte din zonă, care domină valea St Antoine, eclipsând totul în jur.

— Citeşte numele lor, mă îndeamnă Danny sorbind o lingură de supă, ceea ce face ca la urechile mele să ajungă ceva de genul „şiteşte urnele or”.

Accentul îi plasează originile, fără dubiu, undeva în sudul Londrei, deşi

ştiu că Danny a copilărit în Portsmouth. Niciodată nu ştiu dacă joacă teatru sau nu. Danny este un artist şi, cu cât ajung să-l cunosc mai bine, cu atât sunt mai fascinată de melanjul complicat de identităţi aflat dincolo de aparenţe. Cea a moşului londonez obraznic, pe care o afişează de faţă cu oaspeţii, este numai una dintre ele. În serile libere petrecute împreună în St Antoine, l-am surprins oscilând între un Guy Ritchie de nota 10 şi un RuPaul în toată splendoarea lui, iar asta în decurs de numai cinci minute.

Nu că eu aş fi mai breazăă. Şi eu am de jucat un rol. Bănuiesc că suntem cu toţii pe acelaşi palier. Asta e una dintre bucuriile că suntem aici, într-un loc precum acesta, în care toată lumea se află doar în trecere. Ţi se oferă ocazia unui nou început.

— De data asta, *trebuie* să-mi iasă, spune el, întrerupându-mi gândurile.

Râşneşte puţin piper negru peste supa lui, apoi o gustă, mulţumit.

— Nu-mi mai permit încă o nenorocită ca Madeleine. Kate mi-ar smulge maţele să şi le facă bretele.

Kate este reprezentanta zonală, care coordonează toate rezervările şi toată logistica celor şase cabane ale companiei. Îi place să-i salute pe clienţi pe numele mic încă din prima zi. Acest lucru ne deosebeşte de ceilalţi mari operatori de turism, susţine ea. Amprenta personală. Doar că, săptămână după săptămână, e mai greu decât pare. Săptămâna trecută, Danny s-a împrietenit cu o femeie pe nume Madeleine, doar că atunci când ne-au parvenit actele s-a dovedit că nu existase nicio femeie pe nume Madeleine în grupul respectiv. Şi nici vreo femeie al cărei nume să înceapă cu M. El încă nu ştie cu cine a stat de vorbă o săptămână încheiată.

Îmi trec degetul peste lista pe care ne-a trimis-o Kate aseară.

— De data asta este o petrecere de corporatişti. O companie tech numită Snoop. Nouă inşi, fiecare cu camera lui. Eva van den Berg, cofondator. Topher St Clair-Bridges, cofondator. Rik Adeyemi, şeful banilor. Elliot Cross, IT.

Danny pufneşte în râs şi supa îi iese pe nas, însă eu continui:

— Miranda Khan, ţarina prietenilor. Inigo Ryder, asistentul lui Topher. Ani Cresswell, asistenta Evei van den Berg. Tiger-Blue Esposito, regina relaxării. Carl Foster, jurist.

După ce termin de citit pomelnicul, Danny râde cu lacrimi şi supa i se duce pe gât cu noduri.

— Chiar aşa scrie? reuşeşte el să mă întrebe între două reprize de tuse. „Şeful banilor”? Tiger… şi cum dracu-i mai zicea? Nu ştiam că Kate are

simțul umorului. Unde e lista adevărată?

— *Asta* e lista adevărată, răspund eu străduindu-mă să nu râd de fața lui contorsionată, strălucind de lacrimi. Ia un șervețel!

— Ce? Mă iei la mişto? icneşte, lăsându-se apoi pe spătarul scaunului şi făcându-şi vânt cu palma. De fapt, îmi retrag cuvintele. Snoop chiar e genul ăsta de companie.

— Ştiai de ei? îl întreb eu surprinsă.

Danny nu e genul de persoană care să ştie astfel de lucruri. Avem tot felul de oaspeți, o grămadă de petreceri private, câte o căsătorie sau aniversare, dar şi un număr surprinzător de mare de sindrofii corporatiste – bănuiesc că e mai uşor să înghiți prețul cazării dacă e acoperit de companie. Există o mulțime de firme de avocatură, de fonduri de investiții şi de companii listate pe Fortune 500. Asta ar fi prima dată când Danny ştie de o companie care mie îmi este complet necunoscută.

— Cu ce se ocupă?

— Snoop?

De data asta, Danny este cel surprins.

— Unde ai trăit până acum, Erin, într-o grotă?

— Nu, doar că… n-am auzit niciodată de ei. E cumva o companie media?

Nu ştiu de ce am întrebat asta. Poate pentru că media este genul de industrie care ar angaja pe cineva pe nume Tiger-Blue Esposito.

— Nu, sunt o aplicație, îmi răspunde Danny privindu-mă cu neîncredere. *Chiar* n-ai auzit de ei? Hai că ştii… Snoop, aplicația aia de muzică. Care te lasă să… mă rog, să-i spionezi pe oameni. Genul ăla de aplicație.

— Pe cuvânt că nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Snoop, Erin, repetă Danny, pe un ton ceva mai acid de data asta, de parcă dacă ar continua să repete numele firmei, eu mi-aş da la un moment dat cu palma peste frunte şi aş exclama: „A, da! *Acel* Snoop!”

Danny îşi scoate telefonul, derulează aplicațiile până ajunge la una reprezentată de doi ochi pe un fundal roz-aprins. Sau poate două roți dințate – logoul lor e greu de distins. Apasă pe el şi ecranul devine roz-strălucitor, apoi negru, având scris cu litere fucsia: *Snoop – Oameni reali, în timp real, realmente exploziv!*

De data asta, cele două „O”-uri chiar imită forma rotițelor unei casete audio.

— De exemplu, dacă intri pe contul tău de Spotify sau mai ştiu eu unde,

ce asculți devine public, îmi explică Danny căutând în tot acest timp prin meniul aplicației, de parcă listele de celebrități găsite la întâmplare ar limpezi instantaneu totul.

— Şi de ce ar vrea cineva să facă asta? întreb eu pe un ton indiferent.

— E un fel de *quid pro quo,* nu? îmi răspunde Danny părând că începe să-şi piardă răbdarea. Ideea este că nimeni nu vrea să vadă ce asculți tu, însă dacă-ți faci cont la ei, poți vedea ce ascultă alți oameni. Cei de la Snoop numesc asta „voyeurism pentru urechile tale".

— Deci… aş putea să văd… habar n-am… ce ascultă acum Beyonce? Dacă ar avea cont la ei?

— Dap. Şi Madonna. Şi Jay-Z. Şi Justin Bieber. Şi cine vrei tu. Celebrițile adoră aplicația asta – e noul Instagram. E ca şi cum… te-ai conecta, nu? Însă fără a oferi de fapt prea multe informații.

Îl aprob. Acum chiar înțeleg de ce lumea se simte atrasă de aşa ceva.

— Prin urmare, e vorba despre playlisturile celebrităților?

— Nu despre playlisturi, răspunde Danny. Ideea e că totul se petrece în timp real. Afli ce ascultă celebrițile *chiar acum.*

— Şi dacă dorm?

— Atunci, nu afli nimic. Nu mai apar în bara de căutare dacă nu ascultă muzică online, iar dacă tu spionezi pe cineva pe Snoop şi acel cineva încetează să mai asculte, atunci *feed*-ul său dispare, iar tu ai posibilitatea să începi să spionezi pe altcineva.

— Deci dacă spionezi pe cineva pe Snoop şi persoana respectivă pune pauză unei piese muzicale ca să răspundă la telefon…

Danny aprobă.

— Da, chestia pur şi simplu se opreşte.

— Păi, atunci aplicația asta e o idee tâmpită.

Danny începe să râdă.

— Nuuu, nu te-ai prins cum stă treaba. Ideea de bază este… începe el să-mi explice, însă se opreşte brusc, încercând să formuleze ceva greu de exprimat în cuvinte. Ideea de bază este conectarea. În clipa în care spionezi pe cineva pe Snoop, tu asculți aceeaşi piesă, în acelaşi timp, notă cu notă. Şi afli că naiba ştie ce vedetă, de exemplu Lady Gaga, oriunde s-ar afla ea în momentul acela, ascultă exact ceea ce asculți tu. E ca şi cum…

Are o revelație şi se luminează la față:

— E ca şi cum… ştii cum e atunci când ieşi pentru prima oară în oraş cu cineva şi ascultați amândoi acelaşi lucru, împărțind aceleaşi căşti audio,

fiecare cu câte un *earpod* în ureche?

Încuviințez.

— Păi, cam aşa e şi aici. Tu şi Lady Gaga împărțind aceleaşi căşti. E tare de tot. Când zaci în pat şi muzica se opreşte, iar tu ştii că undeva ea face probabil exact acelaşi lucru, întorcându-se pe burtă şi simțind cum o cuprinde somnul… e ceva deosebit de intim, ştii? Şi nu e vorba numai despre celebrități. Dacă, să zicem, eşti într-o relație cu cineva aflat departe, îți poți spiona iubitul pe Snoop, ascultând amândoi aceeaşi piesă, în acelaşi timp. Cu condiția să-i ştii ID-ul de Snoop, bineînțeles. Pe-al meu îl țin închis.

— OK… rostesc eu încet. Deci… *feed*-ul tău e public, însă nimeni nu ştie că e vorba de tine?

— Da, aşa că eu am doar doi *follower*-i, pentru că încă n-am catadicsit să leg aplicația de lista de contacte. Nu uita că unii dintre cei mai populari utilizatori de Snoop sunt incognito. E un tip din Iran, îşi zice HacT. Este aproape lună de lună printre primii zece utilizatori de Snoop. Bine, *eu* zic că e din Iran, însă de fapt n-ai de unde să ştii. Aşa scrie în profilul lui de pe Snoop. Poate fi la fel de bine din Florida.

Apare o alertă pe telefonul lui mobil, iar Danny se grăbeşte să mi-o arate.

— Ah, da, vezi? E o persoană la al cărei cont sunt abonat, Msaggronistic. O franco-canadiană din Montreal, care ascultă nişte muzici punk bune de tot. Alerta m-a anunțat că a intrat online şi că acum ascultă…

Danny derulează cu degetul notificarea.

— …The Slits, se pare. Nu ştiu dacă sunt genul meu, însă asta e ideea… s-ar putea să fie. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Am înțeles.

Nu ştiu dacă am devenit mai deşteaptă între timp, însă acum mi se pare că aplicația are sens.

— În fine, spune Danny, ridicându-se în picioare şi începând să strângă farfuriile de supă. Asta am vrut să spun: aşa e cu start-up-urile astea din domeniul tehnologiei – chiar îți poți imagina că angajații îl numesc pe contabilul lor şef „Numărătorul de bani” sau cum naiba l-au poreclit de fapt. Ei cred că e ceva cool sau ceva de genul ăsta. Cafea?

Mă uit la ceasul de la mână. 2:17 p.m.

— Nu pot. Mai am de făcut curat în două camere, apoi piscina.

— Îți aduc eu una sus.

Mă ridic în picioare şi-mi întind oasele, dezmorțindu-mi gâtul şi umerii.

Curățenia e muncă fizică. Până să-mi găsesc slujba asta, nu-mi dădusem seama. Cară aspiratoare în sus şi-n jos pe scări, freacă vase de veceu, gresie şi faianță. Să faci curat în nouă camere la rând presupune multă muncă fizică.

★

În momentul în care Danny îşi face apariția cu cafeaua, eu tocmai termin de curățat piscina. Poartă slipul lui obişnuit – cel mai mic, cel mai strâmt slip pe care l-am văzut vreodată. Este galben-banană, iar atunci când se întoarce ca să pună cafeaua pe scaun, se vede pe fund scris mare, cu litere stacojii, BAD BOI.

— Nu împroşca cu apă! îl avertizez eu văzându-l cum stă pe marginea bazinului cu brațele întinse, pregătit de plonjon. N-am de gând să mai dau o dată cu mopul.

Danny nu zice nimic, doar scoate limba la mine, apoi execută un plonjon perfect, fără să împroaşte apa, în zona puțin adâncă a bazinului. Locul nu este potrivit pentru sărituri, însă el înoată pe sub apă şi iese nevătămat în partea cealaltă a piscinei.

— Haide, ai făcut destulă curățenie, la naiba! Intră şi tu!

Ezit. Nu am dat cu aspiratorul în sufragerie, însă nu cred că cineva şi-ar da seama.

Mă uit la ceas. 3:15 p.m. Oaspeții ar trebui să sosească pe la 4. Mai e destul timp.

— Bine.

Acesta este ritualul nostru săptămânal. O bălăceală de 10 minute după ce am terminat munca, un fel de recuperare a teritoriului, amintindu-ne cine sunt de fapt gazdele.

Port costumul de baie pe sub hainele de lucru, aşa că îmi scot tricoul transpirat şi blugii pătați, pregătindu-mă să sar în apă. Sunt pe cale să-mi iau avânt, când o mână mă apucă de gleznă, trăgându-mă în față. Cu un țipăt, mă prăvălesc în bazin.

Ies la suprafață, scuipând apă, dându-mi la o parte şuvițele de păr care mi-au intrat în ochi. Apa a împroşcat din nou marginea bazinului!

— Imbecilu' naibii! Am spus să nu împroşti cu apă!

— Linişteşte-te! spune Danny printre hohote de râs, cu picături de apă ca nişte pietre prețioase pe pielea lui închisă la culoare. Dau eu cu mopul. Îți promit!

— La naiba, te omor cu mâna mea dacă n-o faci!

— O să dau! Doar ți-am spus, nu? O să dau cu mopul în timp ce-ți usuci părul, spune el arătând către părul lui tuns periuță, amintindu-mi că el nu prea are ce să usuce.

Îi dau un pumn în umăr, însă niciodată nu pot să rămân supărată pe el prea multă vreme, iar în următoarele câteva minute înotăm, ne zbenguim şi ne luptăm ca nişte cățeluşi, până când simțim amândoi cum ni se taie răsuflarea şi ne oprim ca să respirăm.

Danny iese din apă, zâmbind şi gâfâind, apoi se îndreaptă spre vestiar ca să se îmbrace şi să întâmpine oaspeții.

Ar trebui să-i urmez exemplul, ştiu asta. Mai sunt destule lucruri de făcut, treburi de terminat, sarcini de dus la bun sfârşit. Dar pentru o clipă, şi numai pentru o clipă, mă las să plutesc, cu brațele şi picioarele desfăcute, în apa limpede, albăstrie. Îmi trec degetele peste cicatricea de pe obraz, urmărind linia ei, unde pielea e subțire şi moale, apoi mă uit prin tavanul de sticlă la cerul cenuşiu de deasupra, privind cum fulgii de zăpadă vin, răsucindu-se prin aer, către mine.

Cerul are *exact* nuanța ochilor lui Will.

A mai rămas puțin timp până la sosirea oaspeților, iar eu îl aud pe Danny cum începe să dea cu mopul prin vestiare. Ar trebui să ies din bazin, însă nu pot. Nu-mi pot desprinde privirea. Aşa că rămân pur şi simplu acolo, plutind, cu părul meu negru răsfirat ca un evantai în jurul capului, în timp ce mă uit în sus. Amintindu-mi.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: Snooping EDSHEERAN
Admiratori Snoop: 0
Abonați Snoop: 0

Am urcat deja destul de mult. Microbuzul străbate micile sate din Alpi care, dacă nu ar fi cerul ăsta amenințător, ci albastru, ar arăta ca nişte ilustrate. Lapovița din vale s-a preschimbat aici într-o ninsoare cu fulgi mari, iar şoferul a pus ştergătoarele la viteză maximă, dând la o parte fulgii de cum se lipesc de parbriz. Sub noi, asfaltul ud, negru, este acoperit cu o gheață gri, ceea ce face ca roțile microbuzului să producă un uruit continuu. De-o parte şi de alta a drumului sunt troiene înalte, stropite cu noroi, făcute de plugul de zăpadă. Parcă înaintăm printr-un tunel. Am senzația stranie că suntem captivi şi mă uit la telefonul mobil, zapând prin aplicații, încercând să mă gândesc la altceva, înainte de a reveni la Snoop.

După ce am părăsit compania, am şters aplicația. Voiam ca tot ce avea legătură cu Snoop să aparțină trecutului, iar mie nu mi-a plăcut ideea lui Topher, ca Eva şi ceilalți să țină legătura cu mine prin intermediul aplicației. Doar că peste numai câteva săptămâni, m-am surprins downloadând-o din nou. Nu degeaba a ajuns de curând la peste 100 de milioane de utilizatori: creează dependență. Doar că, de data asta, profilul meu este închis şi are ataşată o adresă de junk e-mail pentru ca nici măcar Elliot, care are acces la toate informațiile care nu sunt publice, să nu-şi poată da seama că este vorba despre mine. Nu că aş fi paranoică. Nu cred că stă la birou verificând o dată la câteva zile dacă a mai apărut vreun user cu numele de Liz Owens. Pur şi simplu, sunt o persoană care ține la propria intimitate. E ceva normal, nu-i aşa?

Topher îmi spune ceva peste umăr. Îmi scot căştile din urechi.

— Scuze, ce-ai zis?

— Am zis: bei şi tu? repetă el întinzându-mi o sticlă deschisă de şampanie.

Refuz:

— Nu, mulțumesc.

— Cum vrei, spune el trăgând o duşcă direct din sticlă, în vreme ce eu

mă străduiesc să nu mă înfior de scârbă.

Înghite, se şterge la gură, apoi spune:

— Sper să se mai însenineze. Dacă vremea continuă aşa, nu vom schia prea mult.

— Nu se poate schia când ninge? întreb eu.

Începe să râdă, de parcă ar avea de-a face cu o idioată.

— Păi, poți, însă nu e prea distractiv. E ca şi cum ai alerga prin ploaie. Nu ai schiat niciodată?

— Nu, spun eu dându-mi seama că am început să-mi rod pielița de la o unghie.

Îmi aduc brusc aminte de glasul îngrijorat al mamei: „Liz, te rog, nu mai face asta, ştii că tatei nu-i place". Apoi ridic vocea, ca să-mi alung din minte această amintire.

— Adică nu cu adevărat. Am schiat la un moment dat, la şcoală, pe o pârtie uscată, dar nu cred că e acelaşi lucru.

— O să-ți placă la nebunie, spune Topher cu o siguranță de sine pur şi simplu enervantă.

Adevărul, evident, este că nu are de unde să ştie dacă îmi va face sau nu plăcere să schiez. Cumva însă, atunci când face astfel de afirmații, îl crezi. Când îți spune „banii tăi vor fi în siguranță" sau „asta e o investiție fantastică" sau „nimeni nu-ți va mai oferi astfel de condiții", ai încredere în ceea ce-ți spune. Semnezi cecul respectiv. Faci investiția aceea. Laşi totul în mâinile lui.

Bănuiesc că acesta este şi motivul pentru care Topher e cine e. Încrederea lui în sine valorează un milion de dolari. Pfui!

Nu răspund nimic. Însă el oricum nu aştepta vreun răspuns. Îmi adresează un zâmbet larg, strălucitor, şi mai trage o duşcă de Krug, după care se întoarce cu fața către şofer.

— Aproape c-am ajuns, nu-i aşa?

— *Comment?* întreabă şoferul în franceză.

Topher îi zâmbeşte cu o îngăduință exagerată, repetând întrebarea, de data asta lungind fiecare cuvânt.

— Aproaaape. Am ajuuuuns?

— *Presque,* răspunde şoferul precipitat.

— Asta înseamnă „aproape", mă grăbesc eu să traduc, după care îmi doresc să nu fi făcut asta.

— Nu ştiam că vorbeşti franceză, Liz, îmi spune Eva.

Se întoarce cu fața spre mine, îmi zâmbeşte. Rosteşte cuvintele de parcă ar fi nişte stele de aur.

„Nu ştii o mulțime de lucruri despre mine, Eva”, îi răspund eu în gând.

— Din liceu, îi spun eu cu jumătate de gură. Nu prea bine însă.

— Eşti atât de plină de surprize! îmi răspunde Eva plină de admirație.

Ştiu că încearcă să mă flateze, însă tonul ei are ceva condescendent, dat fiind faptul că engleza este cea de-a doua ei limbă, după olandeză, şi că vorbeşte fluent în germană şi italiană.

Înainte să apuc să răspund, microbuzul se opreşte, roțile scrâşnind pe zăpadă. Arunc o privire împrejurul meu. În locul cabanei, zăresc o gură ca de tunel făcută la baza unei pante înzăpezite şi un semn pe care scrie „Le funiculaire de St Antoine”. Un telescaun? Deja?

Nu sunt singura nedumerită. Carl, juristul cel îndesat, pare şi el alarmat. Şoferul coboară şi începe să scoată valizele din burta microbuzului.

— De-aici o luăm pe jos, sau cum? se interesează Carl. Nici măcar nu mi-am luat bocancii de zăpadă, la naiba!

— Suntem cazați la cota 2000, spune asistentul lui Topher.

Numele lui, am descoperit în timp ce zburam cu avionul, este Inigo. Un american blond care arată extrem de bine. Vorbeşte cu Carl, dar şi să-l auzim cu toții.

— Acesta este St Antoine le Lac, însă mai există o mulțime de cătune răspândite prin împrejurimi, unele dintre ele având doar vreo două cabane. Cel în care vom sta noi se află la o altitudine de 7000 de picioare – adică 2000 de metri, se corectează el repede văzând-o pe Eva cum ridică din sprânceană. Nu există niciun drum de acces până acolo, aşa că va trebui să străbatem ultima porțiune cu acest funicular pe şine.

Arată din cap către gura întunecată de tunel şi, pe măsură ce ochii mi se obişnuiesc cu bezna, reuşesc să disting în interior un turnichet, precum şi un bărbat micuț, plictisit, jucându-se pe telefonul mobil în ghereta lui mică.

— Biletele voastre sunt la mine, spune Inigo agitând prin aer un mic teanc de hârtii.

Pe măsură ce ieşim din microbuz, păşind pe zăpada moale, ni le împarte şi rămânem cu toții acolo, ținând biletele în mână şi privind în sus. Îmi mişc nervoasă degetele în buzunar simțind mai degrabă decât auzind cum îmi pocnesc încheieturile. E 4:07 p.m., însă stratul de nori de zăpadă este atât de gros, încât tot cerul e întunecat. Ne luăm valizele, călăuziți de şofer, apoi urmează inconfortabila aşteptare a funicularului. Acesta nu se zăreşte,

aflându-se probabil undeva sus, în tunel, însă putem auzi zgomotul produs de cablul gros, de oțel, pe măsură ce vehiculul se apropie.

— Ce mai faci, Liz? aud o voce în spatele meu şi, când mă întorc, îl văd pe Rik, contabilul-şef al firmei.

Ține la subraț o sticlă goală de şampanie. Rik se numără printre puținii oameni pe care îi recunosc, în afară de Eva, Topher şi Elliot. Zâmbeşte, respirația lui producând un nor alb în aerul rece, şi mă bate cu putere pe umăr. Fac un efort să nu tresar.

— Nu te-am mai văzut de mult!

— Sunt în regulă, spun eu.

Vocea mea sună fals, formal. Mă urăsc pentru asta, însă nu pot face nimic. Mereu vorbesc aşa atunci când sunt emoționată. Iar Rik a avut dintotdeauna darul să mă emoționeze. De vină este şi înălțimea lui. În general, nu interacționez bine cu bărbații, în special cu cei înalți, care par să mă domine. Dar nu e doar asta. Rik este atât de… ireproşabil. Mult mai intimidant decât Topher, deşi amândoi provin din aceeaşi lume. La propriu. El, Topher şi Elliot s-au cunoscut la internat. Se pare că Elliot a fost dintotdeauna un geniu, chiar şi pe vremea aceea. Între şcoala lor şi Gimnaziul Campsbourne din Crawley, pe care l-am urmat eu, este o diferență ca de la cer la pământ. Sunt conştientă că, pentru ei, eu sunt o creatură venită de pe altă planetă. Ciudată. Stângace. *Clasa muncitoare.*

Îmi încleştez degetele, făcându-mi articulațiile să trosnească, iar Rick tresare, apoi râde stânjenit.

— Draga noastră Liz, spune el. Încă-ți mai trosneşti degetele?

Nu-i răspund. El se lasă când pe un picior, când pe celălalt, potrivindu-şi în acelaşi timp, cu un aer absent, Rolexul de argint de la încheietura mâinii, privind de-a lungul şinei, în direcția vagonului încă invizibil care se apropie încet-încet de noi.

— În fine, cum o mai duci? mă întreabă el.

Mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap. „Tocmai m-ai întrebat asta”, mă gândesc. Dar nu zic nimic. Am aflat că uneori e în regulă să taci. De fapt, e chiar amuzant să urmăreşti reacțiile oamenilor.

Rick îşi îndreaptă privirea spre mine, aşteptându-se să audă convenționalul „Bine”, iar în clipa în care constată că nu-l rostesc, îşi vâră mâna liberă în buzunar, complet nedumerit.

Bun. Să aştepte.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă:
Abonați Snoop: 0

— „Littlemy”? se miră Danny uitându-se peste umărul meu în vreme ce eu tastez noul meu nume de utilizator.

El îl pronunță de parcă ar fi două cuvinte – „lift” şi „lemy”.

— Ce căcat înseamnă?

— Nu Lit Lemmy. Little My. E un personaj din The Moomins.

— Din moo… ce?

— The Moomins! Un serial pentru copii… În fine, nu contează, spun eu observându-i expresia nedumerită de pe chip. Al tău care e?

— Nu ți-l spun, îmi răspunde el jignit. S-ar putea să mă spionezi pe Snoop.

— A, adică tu ai voie să-l ştii pe-al meu, dar eu n-am voie să-l ştiu pe-al tău?

— Exact, la naiba! Ce ai de gând să asculți?

Dau click la întâmplare pe un profil. NEVERMIND-THEHORLIX. O persoană din lista mea de contacte pe care mi-a sugerat-o aplicația şi, cu toate că nu ştiu cu exactitate despre cine e vorba, cred că e o fostă colegă de şcoală. Piesa „Come and Get Your Love” a celor de la Redbone umple încăperea. Nu mai auzisem de numele trupei, însă ştiam melodia.

— Cineva s-a uitat la „Gardienii Galaxiei”, bodogăne Danny pe un ton vag ironic, însă îl văd cum îşi leagănă şoldurile pe ritmul muzicii, în vreme ce străbate încăperea ca să se uite la zăpadă.

Rămâne în loc pentru o secundă, înainte de a se întoarce, înşfăcând o sticlă de şampanie din frapiera aşezată pe măsuța pentru cafea şi scoțându-i dopul cu un zgomot ca de foc de puşcă.

— Au ajuns. Am văzut funicularul urcând.

Dau din cap şi-mi bag telefonul în buzunar. Nu mai avem timp de conversații. A sosit momentul să ocupăm pozițiile de luptă.

★

10 minute mai târziu, mă aflu în pragul uşii deschise a cabanei Perce-Neige, ținând într-o mână tava cu pahare şi privind cum micul grup

înaintează cu paşi nesiguri pe drumul care leagă staţia funicularului de verandă. Niciunul dintre turişti nu poartă bocanci de iarnă şi nu se pricepe să meargă prin zăpadă – cu paşi mici şi stând aplecat în faţă, nu pe spate. Unul dintre ei, un bărbat de culoare extrem de chipeş, duce ceva ce seamănă cu… da, chiar asta e. O sticlă goală de Krug. Minunat! Sunt deja beţi.

Un bărbat înalt, blond, ajunge primul lângă mine; are un pic peste 30 de ani şi e atrăgător la modul „ştiu eu ce ştiu".

— Bună. Topher. Fondatorul Snoop, spune el zâmbindu-mi într-un fel care ar trebui probabil să-mi vrăjească până şi ciorapii.

Respiraţia îi miroase a alcool, iar vocea lui seamănă cu a tuturor băieţilor care au urmat şcoala cu internat şi cu care s-a întâmplat să mă intersectez vreodată. Îmi pare vag familiar, cu toate că nu-i pot lega chipul de nimic anume – sau poate că e vorba despre faptul că, dacă ai face un casting pentru poziţia de CEO al unui start-up bengos, pe el l-ai alege negreşit.

— Mă bucur de cunoştinţă, îi răspund. Eu sunt Erin, şi săptămâna asta voi fi gazda voastră de la cabană. Şampanie?

— Păi, dacă insişti… spune el alegând un pahar de pe tavă şi dându-l imediat pe gât.

Îmi notez în gând ca data viitoare când le voi servi băuturi deja turnate în pahar să fie un prosecco. Nu ai cum să distingi între cele două licori dacă le dai pe gât în felul acesta.

— Mulţumesc, spune el punând paharul gol la loc şi începând să se uite în jurul lui. Apropo, grozavă privelişte!

— Mulţumesc, şi nouă ne place aici, răspund eu.

Ceilalţi turişti se apropie şi ei de verandă. O femeie ireal de frumoasă, având pielea bronzată-caramel şi un păr blond-deschis, aproape alb, vine prin zăpadă.

— Eva van den Berg, o prezintă Topher când colega lui ajunge lângă noi. Asociata mea.

— Bună, Eva, o salut eu. Suntem încântaţi să spunem grupului vostru bine-aţi venit la Cabana Perce-Neige. Nu vrei să-ţi laşi bagajele aici şi să te dezmorţeşti puţin înăuntru?

— Mulţumesc, ar fi grozav, răspunde Eva.

Când vorbeşte, poţi distinge o intonaţie străină de limba engleză. În spatele ei, unul dintre bărbaţi alunecă pe zăpadă şi începe să bodogăne. Eva i se adresează peste umăr:

— Mai taci naibii din gură, Carl!

Clipesc nedumerită, dar Carl nu găseşte nimic ciudat în toată această scenă, se mulţumeşte să-şi dea ochii peste cap, se ridică din zăpadă şi-şi urmează colegii la căldură.

În hol, focul trosneşte în şemineul emailat. Oaspeţii îşi scutură zăpada de pe paltoane sau îşi freacă palmele în faţa focului. Eu aşez tava cu pahare într-un loc accesibil şi deschid dosarul în care am notate numele lor şi numerele camerelor pe care le vor ocupa. Arunc o privire prin încăpere, încercând să ghicesc cine e cine.

Cu Eva şi cu Topher am făcut deja cunoştinţă. Carl Foster, care a căzut în zăpadă, e un bărbat alb, îndesat, trecut de 40 de ani, tuns scurt şi având o mutră de om mereu cu capsa pusă, însă acum bea vesel şampanie, dând de înţeles că a şi uitat incidentul petrecut în faţa uşii de la intrare. Dacă m-aş lua după nume, Miranda Khan ar trebui să fie femeia aceea extrem de elegantă, cu trăsături asiatice, care stă în dreptul scărilor. Poartă pantofi cu tocuri extrem de înalte şi stă de vorbă cu tipul care a venit cu sticla goală de Krug, pe care între timp a înlocuit-o cu un pahar plin.

— Ah, Rik, o aud spunând, tonul vocii ei părând să trădeze faptul că încearcă să flirteze. Ai *spune* şi tu asta.

Rik Adeyemi. Bifez în minte încă un nume de pe listă. OK, acum ştiu cine sunt cinci dintre ei. Ceilalţi patru oaspeţi sunt mai greu de dibuit. Printre ei disting o femeie zveltă, de vreo 25 de ani, având părul cu şuviţe *ombré* tuns destul de scurt şi care, din cine ştie ce motiv, ţine la subraţ un covoraş de yoga făcut sul. Mai e un băiat, are puţin peste 20 de ani, care seamănă teribil cu Jude Law tânăr. Când mi-a mulţumit pentru paharul de şampanie, am distins un accent american. În spatele lui se află o fată blondă, cu părul înfoiat şi cu siguranţă vopsit. E galben-zinc şi are textura pufului de păpădie. Poartă nişte ochelari uriaşi, rotunzi, şi se uită încontinuu, curioasă, prin holul cabanei, chestie care, în combinaţie cu părul, dă impresia unui puişor de găină adorabil. Trebuie să fie Ani sau Tiger. Cum numai cu un tigru nu seamănă, mă mulţumesc pentru moment să cred că e Ani.

Al nouălea şi ultimul oaspete este un bărbat înalt şi în aparenţă distant, care se uită pe fereastră ţinându-şi mâinile în buzunare. Atitudinea lui contrastează puternic cu a celorlalţi oaspeţi, care sporovăiesc de zor între ei, aşa cum te-ai aştepta s-o facă nişte oameni care se cunosc şi muncesc împreună de multă vreme.

Ba nu, staţi aşa! mai e o persoană care stă singură. O femeie de aproape

30 de ani, stând aplecată într-un colț al încăperii, lângă foc, de parcă şi-ar dori să nu o abordeze nimeni. Poartă nişte haine cernite şi s-a amestecat atât de bine printre umbrele din încăpere, încât nici nu e de mirare că n-am observat-o de la început. Ai zice că… prima expresie care îmi vine în minte este că „tremură de frică" şi, deşi pare o expresie prea dură, e singura cu adevărat potrivită. Stânjeneala ei contrastează puternic cu atitudinea celorlalți oaspeți, care râd şi-şi tot umplu paharele, ignorând sfaturile cu privire la adaptarea organismului la altitudine. Dar nu numai limbajul ei corporal face notă distinctă, ci… *totul.* Este singura persoană din încăpere care poartă haine arătând mai degrabă a H&M decât a D&G şi, cu toate că nu este singura ochelaristă, ceilalți par să poarte pe nas ochelari primiți de la un studio cinematografic hollywoodian ca să joace nişte roluri de granguri. Ochelarii ei însă arată de parcă i-ar fi primit de la ajutoare. Îmi aminteşte de o pasăre, dar nu de un puişor de găină pufos. Nu e nimic drăgălaş la ea. Femeia asta arată mai degrabă ca o bufniță – o bufniță hăituită, speriată, surprinsă de farurile unei maşini.

Mă pregătesc să mă duc la ea, să-i ofer un pahar de şampanie, însă îmi dau seama că nu a mai rămas nici măcar unul pe tavă. Să fi greşit eu socoteala?

Încep să număr din nou oaspeții. În hol sunt 10 oameni, nu nouă.

— Ăăă… scuză-mă te rog, îi spun eu lui Topher în şoaptă. Ai idee dacă unul dintre voi e cazat altundeva?

Topher se uită la mine nedumerit.

— Pe listă am numai nouă oaspeți, îi explic eu. Şi se pare că voi sunteți… 10? Nu că ar fi o problemă – putem caza până la 18 persoane –, însă nu avem decât nouă camere, aşa că mă întrebam dacă…

Pierd şirul cuvintelor.

Topher îşi loveşte fruntea cu palma şi se întoarce spre Eva:

— Băga-mi-aş! spune el atât de încet, încât pare că mai degrabă mimează cuvintele decât le rosteşte. Am uitat de Liz.

— Poftim? întreabă ea, uşor iritată, scuturându-şi pletele mătăsoase şi desfăşurându-şi fularul lung, de olandă, din jurul gâtului. N-am auzit ce-ai spus.

— Am uitat de *Liz,* repetă el, articulând de data asta cuvintele.

Eva rămâne cu gura căscată şi aruncă o privire peste umăr către fata de lângă şemineu, după care mimează un „Futu-i!" către partenerul ei de afaceri.

Topher ne trage pe amândoi într-un colţ, ca să nu ne audă ceilalţi oaspeţi, şi-i face semn tipului care seamănă cu Jude Law tânăr. Pe măsură ce acesta se apropie, asemănarea cu actorul se estompează, dar impresia că tipul arată grozav e din ce în ce mai puternică. Are o piele măslinie, pomeţi proeminenţi, de slav, şi cei mai fascinanţi ochi albastru-topaz pe care i-am văzut vreodată.

— Inigo, îi şopteşte Topher printre dinţi, când băiatul e suficient de aproape. Inigo, am uitat de Liz.

Preţ de o clipă, Inigo se uită la Topher inexpresiv, apoi, înţelegând în sfârşit ce i s-a spus, se face brusc palid.

— Of, Doamne!

Are accent american, aş zice Californian, deşi nu mă pricep prea bine să-i plasez pe americani. Inigo îşi astupă îngrozit gura cu palma.

— Topher, sunt… sunt un tâmpit.

— Nu e vina ta, intervine Eva pe un ton înţepat. Topher a uitat de ea atunci când a întocmit lista iniţială. Şi dintre toţi…

— Dacă tot eşti atât de al dracului de eficientă, scrâşneşte Topher, poate că ar fi trebuit s-o pui şi pe Ani să facă ceva, în loc să-l laşi pe Inigo să ducă tot greul.

— E-n regulă, mă grăbesc eu să intervin.

Nu aşa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile. Prima zi ar trebui să fie una în care să predomine odihna şi relaxarea – o baie fierbinte, o cană de *vin chaud* şi aprecierea calităţilor de bucătar ale lui Danny. Realitatea nu ar trebui să revină în prim-plan decât mai târziu, când cineva va începe să proiecteze pe ecran primele prezentări în PowerPoint.

— Vă asigur că putem caza mai multe persoane. Singura dilemă este cum să rearanjăm dormitoarele. Avem doar nouă camere, ceea ce înseamnă că două persoane vor trebui să împartă una dintre ele.

— Dă-mi să văd lista, spune Topher încruntat.

— Nu, dă-mi *mie* să văd lista, se răsteşte Eva la el. Tu ai dat-o deja în bară, Topher.

— Bine, răspunde Topher iritat, iar Eva înşfacă foaia de hârtie, urmărind cu un deget numele scrise pe ea.

În acest timp, constat că puloverul ei e plin de găurele care arată de parcă ar fi sudat ceva în timp ce-l purta, însă ceva îmi spune că ăsta-i modelul, şi probabil la un preţ piperat.

— Liz ar putea să stea în cameră cu Ani, sugerează Inigo, însă Eva

clatină din cap.

— Nu, în niciun caz. Dacă o vom pune pe Liz în cameră cu cineva, va fi evident ce s-a întâmplat.

— Ce zici atunci de Carl? bombăne Topher. Nimeni nu dă doi bani pe el. Ar putea el să stea în cameră cu cineva.

— Cu cine? se miră Eva. Rik nu va fi niciodată de acord să împartă o cameră cu cineva, nu-i aşa? Cât despre Elliot… continuă ea arătând către băiatul ciudat care stă cu spatele la ceilalți.

— Da, OK, se grăbeşte Topher să răspundă. Văd şi eu că nu merge.

Amândoi se uită apoi gânditori la Inigo, care se uită cu nelinişte pe listă. Simțindu-se privit, îşi ridică ochii din foaia de hârtie.

— Îmi scapă ceva?

— Da, răspunde Eva pe un ton tăios. O să stai în cameră cu Carl. Acum du-te fuga şi anunță-l!

Inigo face o față lungă.

— Va trebui să schimb câteva camere, spun eu trecând în revistă dormitoarele în care ar putea încăpea încă un pat. Liz va trebui să ocupe fostul dormitor al lui Inigo, care este cel mai mic pe care îl avem, OK? Apoi Miranda poate ocupa dormitorul lui Carl, în vreme ce Carl şi Inigo vor sta în dormitorul care-i fusese dat Mirandei, unul dintre puținele în care poate încăpea un pat suplimentar.

— Dar *unde* e Miranda? întreabă Topher aruncând o privire prin încăpere.

Eu mă uit în sus pe scări. Rik stă de vorbă cu tipa cu părul înfoiat – acum nu mai am nicio îndoială că o cheamă Ani –, în vreme ce Miranda cea înaltă şi elegantă pare să fi dispărut. Eva oftează.

— La naiba, probabil că a urcat deja în camera ei. Ce să zic? N-o să-i facă plăcere să afle că va ocupa un dormitor mai mic, însă va trebui să accepte situația. Hai s-o găsim înainte să apuce să-şi despacheteze lucrurile.

— Vin cu tine, mă ofer eu. Cineva va trebui să mute bagajele.

Simt că, undeva în spatele ochilor, începe să mă ia durerea de cap. Prevăd că va urma o săptămână lungă.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 0

Ceva s-a întâmplat la sosire. Nu ştiu ce anume, însă i-am văzut pe Eva, Topher şi Inigo într-un colț al salonului, împreună cu fata de la cabană. Sunt absolut sigură că mi-am auzit rostit numele. Vorbeau despre mine. *Şuşoteau* ceva despre mine.

Acum nu mă pot gândi decât la ce ar fi putut să spună şi să mă întreb de ce oare se uitau la mine peste umăr şi ce anume puneau la cale?

Of, Doamne, cât de tare urăsc toată chestia asta!

Nu. Nu e adevărat. Nu urăsc chiar *toată* chestia asta. Locul în care mă aflu – această cabană incredibilă, cu piscina, cu panorama şi cu blănurile de oaie şi cu canapelele ei tapițate cu catifea – pare desprins dintr-un vis. Nu cred că am mai fost vreodată într-o clădire atât de luxoasă, cel puțin nu după ce am părăsit Snoop. Dacă aş fi fost singură aici, aş fi fost fericită, mai mult decât fericită, de fapt. M-aş fi ciupit ca să mă asigur că nu visez.

Pe *ei* îi urăsc.

După ce ajung în sfârşit în camera mea, mă întind pe cuvertura lucrată manual, îmi sprijin spatele pe pernele umplute cu puf de gâscă şi închid ochii.

Ar trebui să mă plimb prin încăpere, să admir minunata panoramă a munților; ar trebui să testez baia amenajată ca un spa, să mă minunez de norocul că am ajuns într-un asemenea loc. Doar că nu fac nimic din toate astea. Zac pur şi simplu cu ochii închişi, derulându-mi încă o dată în minte scena penibilă petrecută la parter.

Ar fi trebuit să mă obişnuiesc. Să mă obişnuiesc cu faptul că ei tot uită de mine, că mă confundă cu o piesă de decor, că mă ignoră. Un an întreg, cât am lucrat la Snoop, am avut parte de aşa ceva. Un an în care lumea ieşea la o băută, după program, fără să mă invite şi pe mine. 12 luni de „Ah, Liz, ai putea să ne rezervi o masă la Mirabelle?”, ştiind că niciunul dintre cele patru locuri nu-mi este destinat mie. Un an în care am fost invizibilă, însă mie îmi era bine aşa – de fapt, mai mult decât bine. Mă simțeam chiar confortabil.

Acum, la trei ani de când am plecat de la firmă, totul s-a schimbat. Sunt foarte, *foarte* vizibilă. Şi, cumva, atenţia pe care mi-o acordă şi eforturile pe care le fac Topher şi Eva de a-mi intra în graţii sunt mai greu de suportat decât senzaţia că eşti complet ignorat.

E 5:28 p.m., ora locală. Au mai rămas circa 90 de minute până la cină. O oră şi jumătate în care am timp să mă spăl şi să mă schimb, să găsesc în valiză *ceva* care să nu mă facă să par demodată în comparaţie cu noua asistentă a Evei sau cu fata aia, Tiger, de la marketing.

Nici măcar nu-mi imaginez că aş putea să le concurez pe Eva şi pe cealaltă tipă cu tocuri înalte – cum o chema, Miranda? Nu doar că ele sunt cu mult mai atrăgătoare decât mine, dar au şi mai mulţi bani. Eva a fost cândva fotomodel şi, chiar înainte ca Snoop să prindă aripi, bugetul pe care îl aloca pantofilor era deja mai mare decât salariul meu brut. Dintotdeauna am ştiut că trăim în sfere diferite. Doar că ar fi frumos să cobor la cină arătând, printre ceilalţi, de parcă aş face parte din acelaşi tablou.

Desfac fermoarul valizei mele diforme pe roţi şi încep să cotrobăi printre hainele pe care le-am stivuit acolo de dimineaţă. În cele din urmă, ajungând pe la jumătate, găsesc o rochie care mi se pare destul de potrivită. Mi-o trag peste cap şi mă postez în faţa oglinzii, netezind materialul şi privindu-mă. Rochia este neagră şi mulată pe corp. Am cumpărat-o pentru că am citit în *Elle* un articol în care scria că fiecare femeie trebuie să aibă o rochie neagră, iar asta era cea mai ieftină din cele apărute în revistă.

Cumva însă, nu pare să fie rochia din pictorial. S-a boţit în valiză şi, cu toate că am purtat-o doar de două-trei ori, materialul s-a lăsat sub braţe, făcând ca rochia să pară obosită, ca o piesă de îmbrăcăminte primită de la ajutoare. Spatele e plin de scame, de parcă ar fi năpârlit pe el o pisică – deşi eu nu am pisică. Poate că scamele s-au desprins de pe fular.

Ştiu că o fată ca Tiger şi-ar cumpăra rochia dintr-un magazin second-hand, după care şi-ar accesoriza-o cu chestii ridicole, cum ar fi o vestă de zale sau cizme de motociclist, apoi ar ieşi în lume arătând de milioane.

Dacă mi-aş pune *eu* o vestă de zale, mi-ar ciupi pielea de la subraţe, iar când aş merge ar face clanc, iar lumea ar începe să râdă şi să mă întrebe: „Participi la vreun turnir, iubire?” Vesta ar rugini în locurile în care transpiraţia ar pătrunde printre zale, mi-ar păta hainele, iar eu aş ajunge să mă urăsc mai mult decât mă urăsc deja.

Încă mă holbez la mine în oglindă, când aud un ciocănit în uşă.

Simt cum mi se strânge stomacul. Nu pot da ochii cu ei. Nu pot da ochii

cu niciunul dintre ei.

— Cine… cine e? întreb simțind cum îmi piere graiul.

— Sunt eu, Erin, gazda voastră de la cabană, aud o voce slabă străbătând prin lemnul uşii. Voiam doar să verific dacă ai tot ce-ți trebuie.

Deschid uşa. În prag se află fata care ne-a întâmpinat ceva mai devreme. Nu am apucat s-o privesc prea bine la sosire, însă acum am ocazia s-o fac. E drăguță, bronzată şi are un păr castaniu-lucios. Poartă o bluză imaculată, băgată în blugii albastru-închis. Pare o persoană sigură de sine, cu capul pe umeri – exact opusul meu.

Un singur lucru pare nelalocul lui – dâra subțire, roz, a unei cicatrice lungi care îi străbate pometele drept, dispărând undeva sub linia părului. Când îmi zâmbeşte, cicatricea i se întinde, iar eu… eu rămân surprinsă, bănuiesc. Arată ca o persoană care ar prefera să acopere un astfel de semn cu puțin machiaj. Doar că ea… ea nu a făcut-o.

Aş vrea s-o întreb cum a căpătat cicatricea, însă nu mi se pare genul de întrebare pe care o poți pune aşa, pe nepusă masă, unei persoane necunoscute. Cândva aş fi îndrăznit s-o fac. Între timp însă, m-am fript de suficiente ori ca să ştiu că, dacă eşti aşa de direct, oamenii cred că eşti o ciudată.

— Bună, mă salută ea continuând să zâmbească. Eu sunt Erin. Voiam doar să mă asigur că totul este în regulă şi să te anunț că, înainte de cină, la 7 fără un sfert, se vor servi băuturi, în holul mare, după care va urma o scurtă prezentare.

— O prezentare? mă mir eu trăgându-mă de poalele rochiei. Despre stațiune?

— Nu, cred că e vorba despre o prezentare legată de afaceri. Nu era trecută în programul vostru?

Încep să cotrobăi prin geantă şi scot programul boțit şi împăturit trimis pe e-mail de Inigo cu câteva zile în urmă. Din momentul acela, practic nu am mai făcut altceva decât să-l citesc şi răscitesc, încercând să țin minte cum se va desfăşura această săptămână, aşa că ştiu prea bine că nu era programată nicio prezentare pentru prima zi – însă tot vreau să văd cu ochii mei, ca să mă asigur că nu sunt nebună.

— Nu era programat nimic, spun eu, nereuşind să-mi reprim un ton vag acuzator.

Fata scutură din umeri:

— Să fie vorba de o modificare de ultim moment? Colega ta… Ani,

parcă aşa o cheamă? Tocmai m-a rugat să montez proiectorul în birou.

Îmi vine să-i spun că Ani nu este colega mea. Nu am lucrat niciodată cu ea. De fapt, abia dacă-i cunosc pe cei cu care am venit, cu excepția celor patru cofondatori: Rik, Elliot, Eva şi Topher.

Sunt însă prea preocupată să-mi dau seama ce poate însemna această modificare de program.

Ani este asistenta Evei. Prin urmare, prezentarea trebuie să fie ideea celei din urmă. Iar eu nu cunosc o persoană mai obsedată de control decât Eva. Nu ar uita niciodată să includă un eveniment în agendă. Ceea ce înseamnă că a făcut-o special. Urmăreşte un plan.

Dar ce plan?

— Ai idee despre ce e vorba? întreb eu. În prezentarea aceea?

— Nu, îmi pare rău. Nu ştiu decât ora: băuturi la 7 fără un sfert, prezentare la 7.

— Şi… ce ar trebui să port?

Nu aş fi vrut s-o întreb aşa ceva, însă simt cum mă cuprinde, uşor-uşor, disperarea.

Fata îmi zâmbeşte, însă pot citi pe chipul ei o umbră de nedumerire.

— Ce vrei să spui? Aici, la Perce-Neige, nimeni nu se formalizează, nimeni nu poartă rochii de seară la cină. Poartă orice ți se pare suficient de confortabil.

— Asta spun şi ei întotdeauna!

Simt cum cuvintele mi-au țâşnit, pur şi simplu, pe gură.

— Chiar aşa spun – „A, păi poartă ce vrei” –, după care, atunci când îți faci şi tu apariția, constați că există un fel de cod vestimentar secret pe care toată lumea pare să-l cunoască. Toată lumea, cu excepția mea. Dacă mă îmbrac prea şic, ei sunt cu toții în blugi, iar eu par că m-am străduit prea mult. Iar dacă port haine de stradă, deodată îi văd pe toți în costume şi rochii. De parcă, în afară de mine, toată lumea ar avea acces la codul ăla!

De cum termin de vorbit, simt nevoia să retrag cele spuse. Mă simt insuportabil de expusă. Dar e prea târziu. Nu-mi pot retrage cuvintele.

Fata îmi zâmbeşte din nou. Chipul ei emană blândețe, însă pot desluşi o umbră de milă în privirea ei. Simt cum îmi urcă sângele în obraji, fața mi-e fierbinte şi roşie.

— De data asta, chiar va fi o atmosferă relaxată, mă asigură ea. Sunt sigură că cei mai mulți dintre oaspeți nici măcar nu-şi vor schimba hainele cu care au venit. Iar tu arăți drăgălaş indiferent ce ai purta.

— Mulțumesc, îi spun eu pe un ton abătut.
Şi nu o cred. Minte, şi ştim amândouă asta.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: Snooping XTOPHERV
Admiratori Snoop: 1
Abonați Snoop: 1

În vreme ce oaspeții se adună în foaier, melodia care mi se derulează în minte nu este R&B-ul din Chile pe care l-am ascultat puțin mai devreme (da, îl spionam pe Topher pe Snoop), ci „Rotterdam" a celor de la The Beautiful South. OK, nu toți oaspeții sunt blonzi. Dar cu siguranță cu toții sunt frumoşi. Aproape absurd de frumoşi. Bunăoară, asistenta Evei, Ani cea micuță şi drăgălaşă, cu fața ei ca o inimoară şi cu părul galben-zinc. Inigo, asistentul lui Topher, care acum etalează miriştea unei bărbi abia încolțite, care îl face să pară desprins de pe un platou de filmare. Până şi Carl, juristul, care, în comparație cu ceilalți, e cel mai puțin atrăgător la modul convențional, cu expresia lui optimistă şi cu silueta masivă, exercită cu siguranță un magnetism.

— Ce sexy! îmi şopteşte apreciativ Danny la ureche, trecând pe lângă mine cu o tavă de *canapes*. Eu m-aş băga, tu nu?

— Carl? Ah, nu! îi şoptesc la rândul meu, iar Danny începe să râdă, un râs gutural, delicios de contaminant.

— Atunci, cine? Aitistu' ăla de colo?

Face un gest către Elliot, acelaşi loc pe care şi-l alesese încă de la sosire, evitând în chip deliberat să-şi intersecteze privirea cu a altcuiva. Încep şi eu să râd, însă nu pentru că nu l-aş găsi pe Elliot atrăgător. OK, arată ca un tocilar timid, însă rămâne, în felul lui, un tip sexy. Ai senzația că oasele îi sunt prea mari şi că natura l-a înzestrat cu prea puțină piele – e tot numai articulații vizibile, pometi proeminenți şi glezne noduroase care i se zăresc de sub pantalonii prea scurți. Buzele lui sunt însă surprinzător de senzuale, iar când o colegă trece pe lângă el, îl mângâie discret pe abdomen într-un fel care pare… ei bine, pare intim. Iar Elliot nu tresare, aşa cum m-aş fi aşteptat s-o facă.

— Haideți, încearcă Topher să acopere glasurile celorlalți. Haideți, să înceapă petrecerea! Carl, Inigo, nu-i aşa că unul dintre voi moare de nerăbdare să pornească boxa aia? Iisuse, dacă ne-ar vedea cineva acum, nu

şi-ar imagina că suntem o companie tech.

Din senin, muzica începe. David Bowie, „Golden Years”, țâşnind dintr-o boxă bluetooth. Nu-mi dau seama cine a ales piesa, însă mi se pare o alegere potrivită, aproape ironică. Grupul ăsta chiar pare suflat cu aur. Nimic nu pare să-i atingă.

— Hei!

Fata care mai devreme trecuse pe lângă Elliot şi-a făcut între timp drum spre grupul din care, întâmplător, facem parte şi noi, cele două gazde. Se leagănă în ritmul muzicii, poartă o rochie foarte scurtă, din tricot, care îi lasă expuse picioarele subțiri, tonificate, care par şi mai subțiri din pricina ghetelor masive Doc Martens. Cum preț de câteva clipe nu reuşesc să o identific, intru în panică, însă apoi îi observ părul cu şuvițe *ombré* şi inelul din nas. E tipa care la sosire ținea sub braț un covoraş de yoga, iar această imagine îmi permite să-mi amintesc cum o cheamă. Yoga. Tiger. Tiger-Blue Esposito. Şefa celor cool.

— Bună, Tiger, o salut eu întinzându-i tava cu cocktailuri pe care o țin în mână. Aş putea să-ți ofer ceva de băut? Ăsta e un gin-martini cu mure, iar în stânga avem cocktail *Marmalade Old Fashioned* pe bază de whisky.

— De fapt, am venit până aici ca să mănânc ceva.

Îmi zâmbeşte ademenitor, etalându-şi dantura foarte albă şi regulată, precum şi gropițele din obrajii ca nişte piersici coapte. Are o voce guturală, care îmi aminteşte de torsul unei pisici – ceea ce face ca numele ei să capete dintr-odată sens.

— Scuze, ştiu că nu-i frumos să cerşeşti *canapés* în pragul uşii de la bucătărie, însă ultima tavă a fost mult prea bună, iar eu sunt moartă de foame. Nu am primit nimic de mâncare în timpul zborului, aşa că la micul dejun nu am avut decât Krug.

Se opreşte o clipă, apoi izbucneşte într-un râs surprinzător de aspru.

— Eee… pe cine cred eu că păcălesc? De fapt, sunt o mare pofticioasă.

— Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze, intervine Danny întinzându-i tava cu *canapes* făcute de casă, aşezate pe rânduri ca nişte mici batalioane.

— Mie îmi plac fetele care au poftă de mâncare. Astea sunt profiteroluri umplute cu brânză gouda, spune el arătând spre nişte mici gogoşi pufoase, înşirate în partea stângă a tăvii. Iar astea sunt ouă de prepeliță cu *ricotta* afumată.

— Şi ambele sunt vegetariene? se interesează Tiger.

Danny încuviințează.

— Fără gluten?

— Doar ouăle de prepeliță.

— Minunat! spune Tiger.

Gropițele îi apar imediat în obraji, apoi ia un ou de prepeliță şi-l aruncă în gură, închizând ochii de voluptate în timp ce mestecă.

— Of, Doamne, rosteşte ea în timp ce înghite. Ăsta a fost un orgasm în formă de *canapé.* Mai pot lua una?

— Desigur, răspunde Danny zâmbind. Dar lasă puțin loc şi pentru ceai.

Fata mai ia un ou de prepeliță, îl bagă în gură, apoi spune pe un ton îngrijorat:

— OK, ajută-mă te rog. Ia tava asta din fața mea până nu mă transform într-un Homer Simpson şi încep să-mi curgă balele pe podea.

Danny face, ironic, o reverență şi se îndreaptă către Elliot, iar Tiger îl urmăreşte cu o privire plină de admirație. O înțeleg. Pe lângă faptul că Danny este un bucătar amabil şi talentat, este şi un bărbat al naibii de drăgălaş. Şi mai e şi burlac. Ce păcat însă că nu-l interesează fetele!

— Tiger! se aude deodată o voce de femeie venind de undeva din spatele nostru, iar când mă întorc, o văd pe tipa de la Resurse Umane, Miranda, traversând încăperea.

Părul negru i se revarsă pe umeri, ca o perdea de satin, e îmbrăcată cu o minunată salopetă neagră, care-i pune în evidență talia incredibil de subțire, iar în picioare poartă pantofi bleumarin de catifea cu toc cui. Tresar uşor când observ că tocurile lasă mici urme pe parchetul de lemn lustruit, însă nu pot să zic nimic. Le ofer în continuare băuturi oaspeților. Miranda ia un pahar fără să mă privească, apoi aruncă în locul lui o bucată pe jumătate mâncată de piept de rață, înfiptă într-o scobitoare.

— Trebuie să vorbim, îi spune ea lui Tiger.

Vocea îi e ascuțită, accentul, tăios, puțin îi lipseşte ca să semene cu al Prințesei Margaret.

— Desigur, răspunde Tiger binevoitoare, înghite mâncarea, apoi se şterge la gură.

— Hei, ai gustat ouăle de prepeliță? Mori cât sunt de bune!

— Lasă asta, Tigs, şi ascultă: trebuie să ne facem timp să discutăm strategia de comunicare a lansării geosnoopului lui Elliot. Tocmai m-a sunat rahatul ăla sâcâitor de la Unwired ca să mă întrebe de el.

— Poftim? se miră Tiger. Cum i-a ajuns la urechi? Proiectul nu a ajuns nici măcar în faza beta, nu-i aşa?

— Habar n-am, însă bănuiesc că Elliot s-a lăudat cu el. N-a putut niciodată să-şi țină gura şi a început să povestească în stânga şi-n dreapta cât de „cool” o să fie, spune Miranda desenând ghilimele în aer când rosteşte cuvântul. Cred că, pentru moment, am reuşit să-i reduc la tăcere pe cei de la Unwired, însă mai devreme sau mai târziu tot se va afla şi sunt foarte îngrijorată de felul în care proiectul va fi prezentat în presă. Nu trebuie să-ți mai amintesc faptul că, în perioada asta, trebuie să fim cât mai discreți pe rețelele sociale. Nu sunt sigură că cineva s-a prins că s-au modificat permisiunile *user-end,* însă e doar o problemă de timp până se va întâmpla. Iisuse, poate cineva să oprească vacarmul ăla oribil?

Mă caută din priviri, apoi îşi arată tâmplele cu degetele, făcându-mă să înțeleg că e vorba de muzică.

— Unul dintre oaspeți a dat-o aşa tare, îi spun eu străduindu-mă să nu par că mă scuz. Dar o s-o dau mai încet.

— Cred că avem nevoie de două abordări, continuă Miranda în vreme ce eu mă îndepărtez să caut telecomanda boxei bluetooth. Un plan A care include data asumată a lansării, adică marketing, PR, activitate pe rețele sociale şi aşa mai departe. În principiu, aici intră toate lucrurile deja schițate. Şi un plan B în cazul unei scurgeri timpurii de informații, caz în care întrebarea este dacă scoatem la iveală diverse aspecte ale campaniei noastre de marketing pentru a ne susține povestea. Este absolut *esențial* să controlăm discuțiile de pe rețelele sociale.

Le aud pe cele două cum încep să discute tot felul de aspecte tehnice, în vreme ce glasurile lor se pierd în vacarmul general. Găsesc telecomanda sub un şervet murdar, dau volumul mai mic şi arunc o privire către ceasul de deasupra şemineului. E 6:55 p.m. Ar trebui să se urnească din loc, însă cineva pare să lipsească.

— Ah, în sfârşit! aud un glas de bărbat peste umărul meu şi, când mă întorc, îl văd pe Topher. Poți muri de sete până te serveşte cineva cu un pahar, urmează el scuturându-şi şuvițele de păr blond intrate în ochi, după care îşi îndulceşte atitudinea cu un zâmbet cuceritor.

— Îmi pare atât de rău! spun eu întinzându-i tava şi ascunzându-mi iritarea în spatele unui zâmbet politicos. Martini cu mure?

Topher ia un pahar, îl dă peste cap cu o viteză alarmantă. Mă abțin să-l informez că jumătate din băutura aia este gin.

— Carl?

Întind tava către colegul lui, care îmi mulțumeşte cu o înclinare rapidă

din cap şi ia ultimul pahar de Old Fashioned.

— Noroc! Chit că nu am nevoie de şi mai mult alcool, ca să fiu sincer… mai degrabă aş mânca ceva. Au mai rămas chiftele de-alea pufoase, cu brânză? Am o foame de lup.

— Chiftele cu brânză! pufneşte Topher. Nu aşa îţi menţii o siluetă de schior, bătrânul meu Carl, continuă el bătând cu palma pe burta proeminentă a lui Carl, strânsă într-o cămaşă în carouri.

— Carbohidraţi, prietene, răspunde Carl făcându-mi cu ochiul. O parte esenţială a regimului meu de antrenament.

— Danny plimbă pe-aici o tavă de *canapés,* sunt sigură că va ajunge şi la noi cât de curând, spun eu, deşi pot vedea peste umăr că Danny tocmai a fost oprit de Elliot, care culege profiterolurile cu brânză Gouda unul câte unul, băgându-le în gură ca pe nişte cartofi-pai.

Nu pot decât să sper că au mai rămas câteva în bucătărie.

Şi Topher a observat scena, iar acum se apleacă pe lângă mine ca să-i pună lui Elliot o mână pe umăr.

— Elliot, amice. Nu mai ţine ospătarul arestat. Carl are nevoie de carbohidraţi, spune el, iar eu profit de ocazie ca să mă desprind de grup şi să verific ce se mai întâmplă în jur.

E ora 7:05, dacă e să mă iau după ceasul de deasupra şemineului, însă după ce număr oaspeţii constat că prezenţi sunt numai nouă. Cineva a întârziat şi se pare că nu sunt singura persoană care a observat. Eva bate din picior, aruncând priviri nervoase în jurul ei.

— Unde naiba e Liz? o aud cum îl întreabă, scrâşnind din dinţi, pe Inigo, care îi zice, spăsit, ceva în şoaptă.

Apoi i se luminează faţa şi o atinge pe braţ pe Eva.

Eva îşi înalţă ochii către podest. Îi urmăresc privirea şi o zăresc pe Liz, care s-a oprit în capul scării spiralate. Îşi ţine braţele în jurul trupului, iar stânjeneala ei îl face pe Elliot să se mai relaxeze puţin.

— Liz! o strigă Eva pe un ton binevoitor. Vino jos, draga mea, bea şi tu ceva cu noi!

Încet, cu rezervă, Liz coboară treptele. Poartă rochia neagră, boţită, care o dezavantajează, cu care am văzut-o îmbrăcată ceva mai devreme, după ce am bătut la uşa ei, iar inima mi se strânge de mila ei. Croiala nu se potriveşte deloc cu silueta ei, făcându-o să semene cu un ciorap umplut cu cartofi – şi din felul în care se comportă, trăgând de rochie ca să nu i se vadă linia chiloţilor, ştie şi ea. Se opreşte la baza scărilor, îşi pocneşte

încheieturile degetelor, un tic nervos, probabil. Sunetul e ca al unor vreascuri aruncate pe foc, incredibil de iritant.

Mă pregătesc să-i ofer ceva de băut, însă spre surprinderea mea Topher mi-o ia înainte. Ia de pe tavă un pahar de martini cu mure şi se grăbeşte să i-l dea lui Liz, cu o privire de cățeluş devotat.

Scena e atât de neobişnuită, încât clipesc nedumerită.

Cine e femeia asta? De ce sunt cu toții atât de disperați s-o păstreze în echipă? E ca şi cum… Mă încrunt, întrebându-mă ce se petrece. Aproape că le e teamă de ea.

Doar că aşa ceva e absurd.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 0

Când mă apropii de holul mare, cu toții aşteaptă, adunați la baza scării – Eva, Topher, Inigo, Rik. Eva poartă o rochie lungă, din lână albă, probabil caşmir, făcându-mă să mă simt îmbrăcată ca o țoapă. Topher poartă blugi şi o cămaşă deschisă la guler. Tocmai îmi vâră în față un pahar de martini.

— Un cocktail, Liz? mă întreabă el zâmbind.

— Nu, mulțumesc, îi răspund.

— Haide, dragă, continuă el pe un ton mieros, dorind să pară cât mai şarmant cu putință. E o ocazie specială – s-a reunit gaşca!

Ar trebui să zâmbesc, însă nu-mi vine s-o fac. Rochia de pe mine e prea strâmtă. Port lenjerie de corp Spanx, potrivită cu rochia, însă aceasta îmi ciupeşte pielea şi mă strânge dureros în zona abdomenului. În plus, muzica este dată prea tare.

— Mulțumesc, însă am o migrenă, spun eu.

Nu vreau să-i spun lui Topher adevărul – că nu mai beau deloc alcool. S-ar putea să întrebe de ce – ce s-a schimbat de când am plecat de la Snoop?

— Of, sărăcuța de tine, zice Topher. Lasă-mă atunci să-ți aduc ceva. Am nişte ibuprofen în cameră. Inigo…

— Nu, mulțumesc, repet eu.

Inima îmi bate cu repeziciune, ceea ce mă face să mă simt şi mai rău.

— Nu vreau sa iau analgezice. Cred că am nevoie doar de un pahar cu apă.

— E probabil din pricina altitudinii, intervine Eva plină de bunăvoință. Şi a aerului uscat. E foarte uşor să te deshidratezi aici, sus. Faci foarte bine că nu bei alcool.

Topher se uită încruntat la Inigo şi face semn spre bucătărie. Inigo dă aprobator din cap şi se grăbeşte în direcția indicată. Bănuiesc că se duce să-mi umple un pahar cu apă. Scena pare atât de ireală! De obicei, *la mine* se răstea Topher. Şi, ca să fiu sinceră, aş prefera asta. Aş prefera să fiu invizibilă.

Când Inigo revine, Topher îi smulge paharul din mână şi se adresează

celorlalți:

— Lăsați-i lui Liz puțin loc să respire!

Mă conduce apoi către o canapea mică, poftindu-mă să mă aşez. Nu pot decât să mă conformez. Topher se aşază lângă mine, prea aproape, şi mă ia de mână.

Simt cum mă cuprinde un val de panică.

Ştiu ce urmează să-mi spună.

— Liz, voiam doar să-ți spun că… începe el.

Panicată, arunc o privire în jurul meu. Inima mi se zbate în piept. Mă întreb dacă nu sufăr de vreo afecțiune cardiacă. Topher îmi vorbeşte despre cât de mândru este că mi-a dat ocazia să-mi încep cariera, despre faptul că m-am remarcat la interviul de angajare, despre contribuția mea la succesul Snoop şi despre „călătoria pe care am făcut-o împreună".

Cuvintele îi sunt acoperite de muzica zgomotoasă din fundal şi de sâsâitul straniu pe care îl aud în urechi. Nu am însă nevoie să-i aud cuvintele ca să înțeleg ce vrea să spună.

Ți-am luat apărarea.

Ți-am oferit o şansă.

Fără mine nu ai fi ajuns aici.

Îmi eşti datoare.

Şi are dreptate. Ştiu că are dreptate. Ăsta e cel mai rău lucru. Pentru că am de gând să trădez totul.

E atât de drăguț cu mine, încât mi se face rău de la stomac. În acelaşi timp, îi simt halena de alcool şi căldura trupului său lipit de al meu, şi nu mă pot gândi decât la tata aplecându-se peste mine.

Simt nevoia să-mi trosnesc degetele, însă mă opreşte un glas interior, nepoftit: „Dacă mai produci o dată zgomotul ăla dezgustător…".

Tresar involuntar.

— …ceea ce mă face să mă simt atât de mândru, îşi încheie Topher discursul.

Habar n-am ce aş putea să zic. Înainte de a-mi găsi cuvintele, se aude un clinchet din partea cealaltă a holului. Este Ani, asistenta Evei. Poartă o rochie de mătase care arată de parcă ar fi fost făcută din două baticuri cusute laolaltă. Stă în picioare şi ciocneşte două pahare înalte de şampanie. Se aude un *cling-cling* care se răspândeşte în ecou prin salon.

Toată lumea se opreşte din vorbit, în afară de Elliot. Continuă să-i spună ceva lui Rik. Glasul lui grav, monoton, vibrează în holul cufundat în tăcere:

— …apar probleme cu serverul geosnoop şi dacă nu reuşim să…

Rik îi dă un ghiont lui Elliot, care aruncă o privire în jurul lui. Se opreşte la mijlocul propoziției, arborând o mină nedumerită.

Lângă mine, Topher a rămas țeapăn, expresia de pe chipul lui exprimând surprindere. Aceasta trebuie să fie prezentarea Evei. Dar se pare că Topher nu ştia nimic de ea.

Deodată, îmi dau seama despre ce e vorba. Ştiu ce se petrece. E un fel de ambuscadă.

Nu. Nu e cuvântul potrivit.

E o *lovitură de stat.*

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

— Snoop-erilor! exclamă Eva cu glas subțire, artificial, mimând veselia.

S-a postat pe treapta de jos a scării spiralate, cu toate că nu are nevoie să fie mai înaltă, şi arată superb în rochia ei din caşmir – seamănă cu un pahar înalt de şampanie.

— Ştiu că momentul ăsta nu era prevăzut în program, însă eu şi Ani voiam să vă urăm bun venit aici şi să începem săptămâna creionând câteva dintre lucrurile pe care le vom face pe parcursul acestei călătorii Snoop, să vă reamintim cât sunteți de extraordinari, cât de departe am ajuns, precum şi faptul că ați contribuit la dezvoltarea acestui adevărat fenomen care poartă numele de Snoop. Acum v-aş ruga să veniți câteva minute în biroul cabanei. Puteți lua cu voi şi băuturile.

Se iscă o foială generală, timp în care aerul din încăpere pare străbătut de o electricitate pe care eu, una, o găsesc greu de definit.

Arunc o privire în jurul meu şi îmi dau seama din reacțiile tuturor celor prezenți, din expresiile întipărite pe chipurile lor, că grupul e împărțit în trei tabere.

Prima, mica gaşcă a Evei – din care par să facă parte Rik şi Ani. Ei ştiau ce urma să se întâmple şi aşteptau doar semnalul ei. Se adunaseră laolaltă chiar înainte ca ea să facă anunțul, iar acum, că vorbise, par încordați, de parcă ar fi fost pregătiți de luptă.

Există apoi un grup de oameni surprinşi, în mod plăcut însă, care aşteaptă veseli şi curioşi să vadă despre ce e vorba. Din acest grup fac parte Tiger, Miranda şi Carl, juristul. Îi văd cum îşi iau băuturile, continuând să sporovăiască, părând că nu observă tensiunea care pluteşte în încăpere.

În fine, mai există micul grup al lui Topher, cu toții surprinşi şi ei – însă nu *plăcut.* Inigo, asistentul lui, arată ca un copil care tocmai a călcat cu pantofiorii lui cei noi într-un caca de câine şi care se pregăteşte să fie apostrofat de tăticul lui. Elliot, IT-istul, stă într-un colț ținându-şi mâinile încrucişate la piept şi arborând o atitudine recalcitrantă. Bate nervos din picior şi se uită prin ochelari de parcă tocmai ar fi pierdut la poker cu un

bluf. Topher însuşi s-a ridicat de pe canapeaua pe care se aşezase ca să vorbească cu Liz, aruncând în jurul lui priviri alarmate. Este pentru prima oară când văd cum şarmul lui de băieţel dispare, ceea ce mă face să-mi dau seama că, dedesubtul charismei şi a încrederii în sine, e altceva. Nu sunt însă sigură ce anume. Oare aparenţele lui ascund un băieţel speriat? Sau e ceva cu totul diferit, mai periculos, poate? O clipă, chiar am senzaţia că privirea lui exprimă furie.

Şi, în fine, Liz. Nu-mi dau seama din care tabără face parte. Nu se potriveşte în niciuna, cred însă că ea ştie ce se petrece. Chipul ei nu trădează nimic, ochelarii îi reflectă lumina din plafon, aşa că nu-i pot vedea expresia. Cert este că nu pare mulţumită. Şi-a cuprins trupul cu braţele, de parcă s-ar feri de o lovitură.

— Stai puţin, Eva, spune Topher străduindu-se să-şi regăsească tonul obişnuit, poruncitor, însă este prea târziu, pentru că Eva a şi început să-i îndemne pe ceilalţi să se îndrepte către birou, aşa că el nu are de ales, trebuie fie să-i urmeze, împreună cu Elliot, fie să rămână pe loc. Eva, ce dra…

Apoi uşa de la birou se închide în urma lor.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 0

În vreme ce Ani ne pofteşte înăuntru, simt un ghimpe de panică. Biroul este mic şi întunecat. Ferestrele sunt acoperite cu jaluzele. Singurele raze de lumină vin dinspre uşă şi dinspre aparatul care proiectează pe un perete gol logoul Snoop. Imaginea este strălucitoare şi roz, colorând fețele celorlalți într-o nuanță stranie – nuanța pe care o capătă pulpa fiartă de porc. În vreme ce uşa se închide încet, mă fac comodă pe canapea, simțind cum atmosfera din jurul meu se strânge asemenea unui pumn.

O atmosferă sufocantă, pe care nu am mai simțit-o de trei ani.

Bani. Privilegii. *Ambiție.*

Izul acesteia este la fel de real precum apa de colonie scumpă a lui Topher, aceeaşi marcă pe care în trecut trebuia să i-o comand de la o mică parfumerie pariziană de pe Rue des Capucines, citindu-i cu poticneli instrucțiunile în franceza mea aproximativă, învățată la şcoală. Îi pot simți mirosul, cu toate că Topher se află acum în cealaltă parte a încăperii.

Simt cum mă cuprinde brusc un val de nervozitate.

S-ar putea să vomit.

— Tiger, spune Eva când toți cei prezenți îşi găsesc câte un loc, ce-ar fi să ne arăți cum am putea face o meditație yoga colectivă?

— Desigur! răspunde Tiger.

Glasul ei e uşor răguşit. Cred că asta e vocea ei, însă pe mine mă face să vreau să-mi dreg propria voce. În vreme ce ea ne priveşte pe toți, eu mă străduiesc să nu tuşesc.

— Faceți-vă comozi – indiferent ce înseamnă acest lucru pentru fiecare dintre voi. Vă puteți aşeza pe ceva, vă puteți întinde, puteți sta în picioare, vă puteți îmbrățişa.

Ultimul cuvânt mă face să mă cutremur involuntar, însă reacția mea este mai în regulă decât fornăitul ironic al lui Carl. Eva îi adresează o privire ucigaşă, iar el se foieşte jenat pe perna pusă pe podea, făcând ca umplutura acesteia să scoată tot felul de zgomote ciudate.

Tiger închide ochii.

— Închideți ochii, şopteşte ea, şi acordați-vă cu toții un mic răgaz ca să vă puteți linişti.

Încăperea este acum cufundată în tăcere. Închid ochii, însă nu scap de senzația că mă aflu prinsă într-o capcană; de fapt, mai rău de-atât nu se poate. Simt în partea stângă căldura umărului lui Inigo, iar în dreapta, coapsa lui Rik lipită de a mea. Nu au cum să evite să mă atingă – canapeaua este prea mică pentru trei persoane –, însă această apropiere mă face să mă simt şi mai tensionată. Transpir. Îmi simt palmele lipicioase. Disconfortul mă face să-mi încordez tot trupul. Nu vreau să mă aflu aici. *Nu vreau* să mă aflu aici.

— Acum acordați-vă un răgaz pentru a vă mulțumiți vouă înşivă, spune Tiger cu un glas moale, grav. Mulțumiți corpului vostru că v-a adus până aici, oaselor că vă susțin, muşchilor că vă permit să vă mişcați, minții pentru că vă eliberează.

Nu vreau să mulțumesc nimănui pentru toate astea. Vreau să ies *afară.* Se aude din nou foşnet când Carl se fâțâie pentru că nu stă confortabil şi, deodată, nu mai pot face față claustrofobiei. Întredeschid ochii, încercând să alung această senzație. Sunt pe cale să-i închid la loc, când constat că nu sunt singura care trage cu ochiul. Vizavi de mine, Topher deschide o clipă ochii. Cercetează camera, încercând să înțeleagă ce naiba se petrece. Privirile ni se încrucişează. *Te văd.* Îl văd cum ridică din sprânceană. Închid repede ochii.

— Acum acordați-vă un răgaz să mulțumiți universului, continuă Tiger-Blue. Pentru darul de a fi în viață, pentru darul de a vă afla *aici,* pentru darul care este acest loc, pentru maiestuozitatea munților împărtăşită cu noi pentru câteva zile.

Îl aud lângă mine pe Inigo cum respiră. Repede şi superficial. Mă uit la el şi văd că are dinții încleştați, iar un muşchi i se zbate pe obraz. Urăşte la fel de mult ca mine situația în care se află şi este limpede că, asemenea lui Topher, habar n-are ce se-ntâmplă. Ştiu, de pe vremea când lucram şi eu ca asistentă, cum reacționează Topher atunci când nu se simte în largul lui. Cineva va plăti mai târziu toate oalele sparte. Îmi pare rău pentru Inigo, însă mai mult mă bucur că nu eu voi fi aceea.

— Şi mai acordați-vă un răgaz ca să mulțumiți companiei Snoop, intonează Tiger. Pentru ceea ce reprezintă, pentru că este mai mult decât noi toți. Pentru tot ceea ce suntem – pentru tot ceea ce avem – pentru că punem oamenii în legătură şi pentru muzica din viața noastră. Pentru miracolele

simple care se întâmplă în fiecare zi.

„Slavă Domnului că nu mai lucrez pentru Snoop”, e tot ce-mi trece prin minte.

Nu ştiu dacă Tiger a terminat sau nu, însă urmează un moment de tăcere. Îmi simt inima în gât. Chiar în momentul în care mi se pare că meditația s-a transformat în ceva aproape de nesuportat, Eva ia cuvântul:

— Îți mulțumesc, Tiger-Blue. Exercițiul tău de relaxare a fost minunat. Şi mă determină să trec la ceea ce doream să vă spun, şi anume să vă mulțumesc *tuturor* că ați venit aici şi, de asemenea, să vă mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine, pentru Topher, pentru Snoop şi pentru muzică. Vă mulțumesc pentru muzică.

— Bravo! exclamă Topher.

Toată lumea deschide ochii, în vreme ce Topher îşi ridică paharul îndemnându-ne în felul acesta să bem şi noi, fie că vrem sau nu. Beau şi eu din paharul cu apă.

— Acum, mă veți ierta că vă voi mai reține câteva momente, însă nu puteam lăsa această săptămână să înceapă fără o mică celebrare a succeselor noastre, a lucrurilor pe care *voi* le-ați realizat în ultimii patru ani, spune Eva.

Nu se uită la mine în timp ce ține acest mic discurs, însă mi-e imposibil să nu-mi dau seama că nu prea am ce căuta aici. Sunt singura persoană din încăpere care nu lucrează în prezent pentru Snoop.

— Ani? spune Eva.

Ani dă din cap şi tastează ceva pe laptopul pe care-l ține în poală. În difuzoare se aude un pârâit. Apoi se aude muzica tare, neplăcut de tare. Un film începe să ruleze pe peretele alb.

Ar trebui să-l urmăresc, însă nu mă pot concentra. Muzica este prea tare. Îmi provoacă dureri de cap. Imaginile sunt prea luminoase. Se succed prea repede. Totul e de o intensitate prea mare, disperată. Migrena mea, care începuse încet-încet să se risipească, a revenit în forță şi tâmplele îmi pulsează. Parcă am capul într-o menghină.

Chipuri şi grafice se succed pe perete – profituri şi pierderi, profiluri de utilizatori, rate de expansiune, concurenți. Îmi presez pleoapele cu degetele, refuzând să mă mai uit, însă nu pot opri muzica aceea zbânțuită care trece de la o melodie la alta, ilustrând cele mai mari hituri ale platformei Snoop.

Eva vorbeşte încercând să acopere tot acest vacarm. Spune ceva despre piața de social media şi despre principalii *influenceri.* Toți ceilalți o ascultă în tăcere. Îl simt pe Topher cum fierbe de supărare în cealaltă parte a

încăperii, chiar dacă am ochii închişi.

Apoi muzica se opreşte. Mă simt de parcă cineva mi-a luat o greutate de pe umeri, de parcă nu-mi mai ţipă nimeni în urechi. Deschid ochii. Acum pe perete e un singur grafic acoperind logoul Snoop. E plin de cifre. Eva ne descrie fiecare secţiune, explicând ce reprezintă. Procente, proiecţii, costuri recurente – apoi îl aud. Cuvântul căruia, în ultimele aproape 12 ore, i-am dat târcoale cu toţii.

Preluare.

Îmi simt din nou capul în menghină. Nu cred că sunt pregătită pentru aşa ceva.

Acum Eva vorbeşte despre ofertă. Explică ce ar putea însemna aceasta în termeni de extindere a firmei, de oportunităţi pentru angajaţi – doar că de-abia ajunge la al doilea tabel, când Topher o întrerupe:

— Nu, nu, la dracu', nu, Eva!

— Poftim?!

Topher se ridică în picioare. Capul lui obturează o parte din imaginea proiectată pe perete, astfel încât profilul lui se conturează cu claritate pe acesta, în vreme ce obrazul îi este plin de cifre, de parcă cineva ar fi desenat pe el un tatuaj grotesc.

— Asta e doar o jumătate din întreaga poveste, ştii şi tu asta. Unde ne-am fi aflat acum dacă am fi cedat IP-ul nostru unei companii ca Spotify, aşa cum voiau ei la început? Îţi spun eu: niciunde. Am fi fost doar una dintre acele mici aplicaţii de streaming de care n-a auzit nimeni şi…

— Topher, asta e cu totul altceva.

Eva a rămas în umbră, la distanţă de jetul de lumină al proiectorului. Glasul ei pare iritat, dar, în acelaşi timp, trădează faptul că ea se străduieşte din răsputeri să pară rezonabilă.

— Ştii şi tu asta.

— În ce fel e diferit? Nu am de gând să sfârşesc ca amărâţii ăia de la Friendster.

— Dacă am face încă un tur de negocieri, eu cred că, în ritmul ăsta, şansele sunt mai degrabă să ajungem un fel de Boo.com, ricanează Eva.

După care face o pauză ca să tragă adânc aer în piept. Îmi dau seama că se străduieşte să-şi ţină supărarea în frâu.

— Uite ce e, Toph, tu ai dreptate în câteva privinţe, dar nu cred că e locul şi timpul ca să…

— Nu e locul şi timpul?! scrâşneşte furios Topher.

Mi-e rău. Îmi revine o amintire dureroasă din copilărie: tata stând în fața mamei şi răstindu-se la ea. Țin ochii strâns închişi. Încep să tremur.

— *Tu* ai fost cea care a hotărât să înceapă săptămâna cu filmulețul ăsta de propagandă…

— Hei, hei!

Aud în dreapta mea foşnetul unor perne, apoi Rik se ridică în picioare. Deschid ochii. Se strecoară printre pernele şi paharele înşirate pe podea şi se opreşte între cei doi.

— Eu cred că Eva încearcă doar să…

— Ştiu exact ce încearcă Eva să facă! țipă Topher.

Abia mă abțin să nu-mi astup din nou urechile cu palmele.

— Încearcă să fie vioara întâi. Ei bine, la dracu' cu asta!

— Topher!

Glasul ei îmi dă senzația că e gata să izbucnească în lacrimi, dar nu sunt sigură de asta. E foarte greu de stabilit dacă supărarea ei este reală sau dacă reprezintă doar o strategie. Dacă joacă teatru, atunci e foarte convingătoare.

— Toph, *te rog!* Asta ar fi trebuit să fie o sărbătoare…

— Ba o nenorocită de ambuscadă! îi răspunde Topher.

— Nu, nici vorbă, niciodată!

Glasul ei este convingător. Însă e limpede că vorbele sale nu au greutate. Cei prezenți ştiu că minte, iar oamenii se foiesc stânjeniți, evitând să se uite în ochii celorlalți.

— Hei! strigă Rik disperat. Hei, *vă rog,* nu aşa ar fi trebuit să ne începem săptămâna! Trebuie să găsim o soluție care să bucure pe toată lumea.

— Să bucure? se întoarce Topher spre el. Să bucure? Dacă o ținem tot aşa, avem noroc dacă scăpăm cu viață.

Spunând asta, Topher îşi trânteşte paharul gol pe măsuța de cafea şi iese valvârtej din încăpere.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: Loyle Carner / Damselfly
Admiratori Snoop: 2
Abonați Snoop: 3

Am căştile în urechi când Topher iese cu paşi hotărâți din birou şi ia o sticlă de whisky din barul de pe hol. Apariția lui mă ia prin surprindere – tocmai aranjam masa, bătând ritmul muzicii cu piciorul. Mă aşteptam ca lumea să înceapă să iasă din birou peste cel puțin 10 minute, aşa că mă grăbesc să-mi scot căştile din urechi, însă nu prind decât ultimele cuvinte ale lui Topher:

— …şi poți adăuga sticla asta în contul nenorocitei ăleia de olandeze.

Sfinte Sisoie! Ce s-o fi petrecut în birou? Câteva clipe rămân încremenită, privindu-l pe Topher cum se îndepărtează, apoi ceilalți oaspeți încep să se reverse pe uşă, cu priviri abătute, iar eu le arăt locurile pe care le vor ocupa la masă.

Uşa mare de sticlă a salonului încă se leagănă în urma lui Topher, care a ieşit agitat în zăpadă. Unde naiba se duce? E doar în cămaşă şi blugi, iar afară sunt acum minus 11 grade. În cătunul nostru nu există nici restaurante, nici baruri. St Antoine cota 2000 este o aşezare compusă doar din câteva cabane. Oamenii care vor să iasă seara să cineze altundeva trebuie să coboare în St Antoine le Lac, unde sunt o mulțime de magazine, restaurante şi cafenele, pentru toate gusturile. E uşor să ajungi acolo cu schiurile – o pantă lungă, domoală, care te duce chiar în centrul satului. Doar că nu te poți întoarce decât cu funicularul, şi se închide la 11:00 p.m.

Cineva pune muzică la boxele mari din sufragerie – trupa The 1975, ceva metalic şi rapid, sperând probabil să înveselească atmosfera. Însă în timp ce eu servesc *amuses-bouches* – ciuperci de pădure mici, gratinate, în lingurițe de porțelan – pregătite de Danny, resimt absența lui Topher ca pe o durere sâcâitoare de măsea. Aperitivul are succes, aşa cum are întotdeauna orice fel de mâncare gătită de Danny, însă este limpede că nu sunt singura persoană îngrijorată de plecarea lui Topher, iar atmosfera continuă să fie tensionată. Există un scaun gol la masă, pe care ar fi trebuit să-l ocupe el, între Inigo şi Miranda, care schimbă între ei priviri îngrijorate de fiecare

dată când se serveşte un nou fel de mâncare, iar Topher tot nu a venit la masă.

Elliot stă cu spatele sprijinit de perete mâncând cu capul aplecat, fără să schimbe o vorbă cu comesenii, îndopându-se de parcă ar participa la un concurs de mâncat în viteză. Se îndoapă literalmente. Felul întâi constă în supă de păstârnac cu trufe, iar când dau să-i iau lingura ca să fac loc pe masă pentru felul principal, Elliot mi-o ia din mână, de parcă m-ar fi surprins încercând să-i fur ceasul de la mână. De cum aşez pe masă cotletul de căprioară, îl atacă cu lingura, ignorând furculița şi cuțitul aşezate de-o parte şi de alta a farfuriei. Între feluri, stă tot cu capul aplecat, cercetând cu privirea nodurile şi inelele lemnului din care este făcută masa, ignorând-o atât pe Tiger, care stă în stânga lui şi sporovăieşte cu Miranda de parcă totul ar fi în regulă, cât şi pe Carl, aflat în dreapta lui, care îl ignoră la rândul său, stând aşezat cu spatele la el, ca să poată vorbi cu Ani şi cu Eva.

În capul mesei, Eva se joacă cu mâncarea din farfurie, se uită întruna la ceas şi pe fereastră, privind zăpada care continuă să se cearnă din cer, chipul ei exprimând toată nervozitatea pe care eu mă străduiesc s-o ascund. În momentul în care Carl face o remarcă inofensivă la adresa ei, ea se răsteşte la el cu o răutate care mă face să tresar, dar el pare obişnuit cu astfel de reacții.

Liz e albă la față şi pare într-o stare deplorabilă, ca un iepure surprins de farurile unei maşini, şi refuză toate ofertele mele de vin. La un moment dat, Rik încearcă să vorbească cu ea. Nu ştiu ce-i spune, nu aud primele lui cuvinte, însă ea scutură puternic din cap, iar când deschide din nou gura, ea se grăbeşte să spună „Scuză-mă, trebuie să mă duc la toaletă”, după care îşi împinge scaunul în spate cu atâta forță, încât acesta se prăbuşeşte pe podeaua de gresie.

De cum pleacă, Eva îi adresează o privire grea lui Rik, mimând ceva ce nu înțeleg clar, totuşi bănuiesc că i-a zis: „Ți-am spus eu”.

Nici măcar desertul, *crème brûlée* făcută tot de Danny, nu reuşeşte să reînvie atmosfera serii, iar după cină oaspeții se împrăştie, invocând migrene, oboseală şi e-mailuri de trimis. În timp ce străbat holul ca să mai bag câteva lemne în şemineul din living, observ că din bar au mai dispărut două sticle.

Misterul uneia dintre ele se rezolvă când trec prin living şi dau de Rik şi Miranda aşezați unul lângă celălalt pe canapeaua de colț mare şi moale, având la îndemână, pe măsuța pentru cafea din fața lor, o sticlă de

Armagnac, în vreme ce un fel de jazz cubanez se revarsă din boxele bluetooth. Probabil că unul dintre ei şi-a conectat telefonul mobil la ele. Surprinzându-mă cum privesc sticla, Rik îmi zâmbeşte.

— Sper că nu e nicio problemă, nu-i aşa? O vom trece pe nota de plată înainte de culcare.

— Absolut nicio problemă, îi răspund eu cu sinceritate în glas. Barul e la liber. Vă mai pot oferi ceva? Brânzeturi? Cafea? *Petit fours?* Danny face fursecuri minunate, cu glazură de ciocolată, care merg de minune cu un pahar de brandy.

Rik se uită la Miranda, care ridică din sprânceană, un schimb de priviri fără cuvinte care spune mai mult despre natura relației lor decât orice fel de interacțiune fizică. E limpede că e ceva între ei. Sunt mai mult decât colegi de serviciu, indiferent dacă-şi dau seama sau nu.

Apoi Rik răspunde în numele amândurora:

— Nu, suntem în regulă, mulțumim.

— Nicio problemă, spun eu. Dați-mi de veste dacă vă răzgândiți.

Bag lemne în foc, în vreme ce Rik se apleacă mai aproape de Miranda şi continuă conversația de parcă nici nu m-aş afla acolo.

— Ai văzut ce *privire* mi-a aruncat când i-am pomenit lui Liz de acțiuni? A trebuit să mă uit la cămaşă, să nu mi-o fi ars cu țigara.

— Ştiu, răspunde Miranda sprijinindu-şi fruntea în palme. Dar, Rik, pe cuvânt, unde ți-a fost capul? Eva a spus cât se poate de limpede că…

— Ştiu, ştiu… spune Rik trecându-şi o mână prin părul tuns scurt şi dând din cap frustrat. Dar m-a stârnit Eva, care se comporta ca şi cum ar fi fost îmblânzitoarea lui Liz. Amândoi am cunoscut-o pe Liz în aceeaşi perioadă. Şi ne-am înțeles destul de bine până când a izbucnit chestia asta.

— Dar *ce anume* s-a întâmplat? întreabă Miranda. Chestiile astea s-au petrecut înainte să apar eu în peisaj. Nu am înțeles niciodată.

— Dar trebuie să înțelegi, totul atârna de un fir de păr pe atunci. Primele şase luni au fost pur şi simplu o glumă. Niciunul dintre noi nu a primit salariu, nu că pe Elliot l-ar fi deranjat chestia asta – nu cred că ar fi cheltuit vreodată vreun ban dacă nu l-ar fi obligat Topher. Aşa e el încă de pe băncile şcolii. Însă pe noi, ceilalți, *chiar* ne deranja. Eva îşi cheltuia banii obținuți ca fotomodel fără să se gândească la ziua de mâine. Topher reuşise în cele din urmă să-şi supere părinții atât de tare, încât îi tăiaseră orice finanțare, ajungând să doarmă pe canapelele foştilor colegi de şcoală. Eu lucram în timpul zilei la KPMG, iar nopțile, la Snoop, şi ajunsesem la

fundul sacului. Iar Liz era genul de secretară care răspunde la un anunț online şi e bucuroasă să lucreze pentru un salariu de rahat. Vreau să spun… chiar şi la vremea aia se îmbrăca de parcă ar fi făcut parte dintr-un harem, însă era eficientă şi nu se plângea că trebuia să muncească într-un birou de doi bani, închiriat şi fără aer condiționat, din South Norwood.

— Nu la asta mă refeream, ci la cum a ajuns ea să fie cea care…

— Ajung şi acolo. Cu două săptămâni înainte de lansare, am rămas fără bani. Eram pur şi simplu faliți, ne bătea vântul prin buzunare, şi nu mai aveam nicio posibilitate de finanțare. Carduri bancare, linii de credit, prieteni, rude – nu mai puteam apela la nimeni şi la nimic şi ne lipseau vreo 10.000 ca să rămânem pe linia de plutire. Topher îşi vânduse şi Ferrariul, însă tot nu era îndeajuns. Vreo patru zile am crezut că ăsta era sfârşitul – facturile continuau să curgă, iar contractorii ne bombardau din toate părțile cu scrisori de avertizare şi cu titluri executorii. Apoi, ca din senin, micuța noastră Liz ne spune că bunica ei a murit de curând, lăsându-i moştenire 10.000 de lire sterline. Şi că e dispusă să le investească în companie. Doar că vrea să se asigure că nu le pierde. Nu vrea dobândă, ci acțiuni. Şi nu orice fel de acțiuni, ci acțiuni cu drept de vot. Ei bine, i-am lăsat pe avocați să vadă cum se puteau împărți acțiunile, iar la sfârşit Topher a rămas cu 30 la sută, Eva cu 30 la sută, Elliot cu 19 la sută, eu cu 19 la sută şi Liz cu 2 la sută.

— Cu 2 la sută? întreabă Miranda. Dintr-o companie care nu atrăsese niciun capital şi care abia dacă era solvabilă? Nu pare prea mult pentru o investiție de 10.000 de lire.

— Unii s-ar putea să-ți dea dreptate, răspunde Rik sec. Doar că cine râde la urmă râde mai bine. Cele 10.000 de lire ar însemna acum în jur de 12 milioane – asta dacă preluarea ar avea loc.

Şocată, scap un lemn pe jos. Acesta se rostogoleşte cu zgomot pe gresie, izbindu-se de micul vas de ceramică în care ținem pastilele de aprins focul. Vasul se sparge cu un zgomot neaşteptat de puternic, eu îmi țin răsuflarea, gata să-mi cer scuze, însă Rik şi Miranda nu par să fi observat ceva, aşa că bag lemne în foc cu mai multă atenție, în vreme ce ei continuă să vorbească.

— Sfinte Sisoe! exclamă Miranda începând să râdă, un pic şocată însă, de parcă acum ar fi auzit pentru prima dată aceste cifre. Vreau să spun… ştiam că oferta de preluare este bună, însă…

Pare că face nişte calcule în minte.

— Deci, dacă Liz primeşte 12, asta înseamnă că acțiunile tale

valorează…

— Poți calcula şi singură, spune Rik, neputându-şi reprima un rânjet de satisfacție. Dar tocmai asta-i problema. *Dacă* se va face preluarea. Investitorii încep să devină nervoşi şi nu cred că vor mai accepta o nouă rundă de finanțare. Dacă Topher va continua să se comporte în felul ăsta, ne ruinează pe toți…

— Da. Am înțeles, spune Miranda cu amărăciune. Vă întoarceți de unde ați pornit, la insolvență. Dar asta înseamnă că Liz ştie şi singură ce trebuie să facă, nu-i aşa? OK, Elliot va vota cu Topher, ştim cu toții asta. Însă dacă Liz îşi foloseşte neuronii şi votează cu tine şi cu Eva, atunci… iupiaaa! exclamă ea frecându-şi degetele ca şi cum ar număra nişte bancnote.

— Da, ce păcat însă că Eva e o japiță, comentează Rik aproape în şoaptă. Câteodată bagă bețe-n roate…

Mă străduiesc să nu trag cu urechea, însă e greu să nu auzi ce vorbesc, chiar şi cu muzica din boxe, iar după ce termin de strâns cioburile de ceramică, ştiu mai mult decât aş vrea despre faptul că Eva se comportă ca un zbir cu subordonații, despre instabilitatea lui Topher şi despre situația financiară precară de la Snoop. Aproape că simt o uşurare când cei doi încep să vorbească despre altceva – partida de schi din ziua următoare, conexiunea Wi-Fi de rahat, soția lui Rik, care se pare că-i face acestuia necazuri. La un moment dat, unul dintre ei dă volumul muzicii mai tare, aşa că nu mai înțeleg prea bine ce-şi spun.

Dar când mă ridic în picioare, simțind că mă doare spatele după o zi în care m-am tot aplecat şi am cărat diverse, aud replica Mirandei la ceva ce spusese Rik.

— Păi, bănuiesc că ai dreptate. Dar, în cazul ăsta, va trebui pur şi simplu *s-o forțăm,* nu-i aşa?

Închid cu grijă uşa în urma mea, dar cuvintele îmi persistă în minte, mă duc în salonul de la intrare ca să privesc zăpada care continuă să cadă.

„Va trebui pur şi simplu *s-o forțăm.”*

Oare despre cine vorbeau? Despre Liz? Despre Eva? Sau despre cu totul altcineva, poate despre soția lui Rick?

Aparent, cuvintele ei nu se remarcă prin nimic. E o frază pe care poți s-o auzi oricând. Şi atunci de ce tonul hotărât al Mirandei mi-a rămas în minte?

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: Snooping XTOPHER
Admiratori Snoop: 0
Abonați Snoop: 0

E ora 11:02 p.m., iar eu mă aflu sus, la mine în camera. Sunt în pat, în halat, însă nu dorm. Îl spionez pe Topher pe Snoop. Nu pentru că aş vrea să ascult muzica lui, care întotdeauna este ceva ciudat, experimental, genul de muzică de club, ci pentru că încerc să-mi dau seama dacă e în regulă.

Pe Snoop nu există funcția *check-in.* Tot ce poți afla cu ajutorul aplicației este locul în care utilizatorul respectiv trăieşte, cu condiția ca acesta să treacă numele localității în descrierea care însoţeşte fiecare nume de utilizator. Cu toate astea, o parte din mine spera ca muzica pe care o alege el în aceste momente să mă facă să-i înțeleg mintea şi spiritul.

Nu ştiu ce-mi imaginasem că ascultă. Solouri triste de chitară. „All by Myself", repetat la infinit. Dar ce ascultă el de fapt este un *stream* nesfârşit de punk rock spaniol. Sau poate portughez. Sună plictisitor, asta e tot ce pot spune. Bine că ascultă totuşi *ceva,* ceea ce mă face să presupun că încă este în viață. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, nu pot fi sigură. Nu poți şti dacă nu cumva telefonul lui continuă să redea muzică undeva într-un şanț înghețat. După câteva minute, oftez şi las aplicația să ruleze în fundal.

Încă mă sâcâie, asemenea unei mahmureli, conversația pe care am purtat-o cu el pe canapeaua de la parter. Ştiu ce vrea Topher de la mine. Încearcă să mă facă să mă simt vinovată. Încearcă să-mi amintească cât de multe îi datorez.

Gândul acesta ar trebui să mă înfurie, ceea ce, într-un fel, chiar se întâmplă. Topher este un băiat arogant, absolvent al unei şcoli publice de top, care a avut norocul să-şi poată pune în practică o idee strălucită şi, chiar mai important decât asta, să aibă o mamă şi un tată dispuşi să-l sponsorizeze – cel puțin, în primii câțiva ani. El este tot ceea ce nu sunt eu. Bogat. Privilegiat. Încrezător.

Însă dincolo de furia mea, persistă câteva lucruri neplăcute. Faptul că a riscat să se asocieze cu o fată puțin cam şleampătă, stângace, de vreo 20 şi ceva de ani, pe care nimeni altcineva n-ar fi dat doi bani. Fata din Crawley,

mirosind de la o poştă a magazine second-hand, a haine de căpătat şi a disperare – el a trecut peste toate astea şi a văzut omul, adevăratul meu *eu:* perseverentă, hotărâtă, dispusă să se implice 110 la sută.

Mai important decât atât, îmi amintesc că atunci când m-am oferit să investesc în Snoop banii moşteniți de la bunica, *el* a fost cel care a insistat să cer acțiuni, nu o simplă dobândă. Atât Rik, cât şi Eva au încercat să mă convingă că nu fac bine. Mi-au atras atenția că dividendele nu reprezintă niciodată o certitudine şi că este posibil ca Snoop să nu ajungă niciodată să aibă profit. Topher însă mi-a spus că e în interesul meu să optez pentru acțiuni. Şi a avut dreptate.

Topher este motivul pentru care mă aflu azi aici. Încă nu ştiu dacă pentru asta ar trebui să-i fiu recunoscătoare sau, dimpotrivă, să-l blamez. Poate că amândouă.

Fata aceea – Erin – ne-a spus că funicularul nu mai circulă după ora 11. Aşa că, dacă l-a prins pe ultimul, ar trebui să ajungă aici curând. Dar asta este întrebarea. L-o fi prins?

Mă uit îngrijorată pe fereastră, fulgii de zăpadă continuă să se învârtejească în aer. Conform prognozei, la noapte vor fi minus 20 de grade Celsius. Oamenii pot muri pe un asemenea ger.

Tresar când aud o bătaie în uşă. Îmi leg cordonul halatului şi mă îndrept către uşă. Cu inima bătându-mi să-mi sară din piept, răsucesc cheia în broască.

Eva.

— Liz, spune ea. Pot să intru?

Şi-a schimbat rochia albă, de lână, pe care a purtat-o la cină. Acum e îmbrăcată cu pantaloni supraelastici de yoga care îi fac picioarele să pară extrem de lungi. Parfumul ei rămâne în siaj ca o pată de petrol. Puternic şi un pic grețos. Cred că e Poison.

— Ăăă… OK, răspund eu.

Mă simt uşor surprinsă şi resentimentară. Nu prea am chef s-o invit în camera mea, însă nu ştiu cum i-aş putea spune asta fără să pară ciudat.

Se strecoară înăuntru şi se apropie de fereastră, unde, stând cu spatele la mine, priveşte valea. Observ că uşa de la şifonier a rămas deschisă, etalând un vraf de haine boțite şi cele două valize cu care am venit. Una dintre ele este prea mare, ceea ce face ca uşa şifonierului să nu se închidă bine. O împing cu piciorul şi reuşesc s-o închid.

Eva se întoarce cu fața către mine, chiar în momentul în care uşa face

clic!

— Eşti în regulă? mă întreabă ea direct.

Cum întrebarea mă ia prin surprindere, nu prea ştiu ce să-i răspund. Probabil că e doar o formulă de adresare, însă eu nu sunt obişnuită ca oamenilor – şi cu atât mai puțin Evei – să le pese de ceea ce gândesc eu. Asta mă face să mă simt ciudat de expusă. Nu ştiu ce să-i răspund, însă nu mai contează, pentru că Eva continuă:

— Țineam să-mi cer scuze că v-am băgat tuturor prezentarea aceea pe gât, însă mă temeam că, dacă aş fi trecut-o în program, Topher ar fi găsit o cale să-şi prezinte primul punctul de vedere.

Aha! A venit să încerce din nou să mă convingă.

— Eva, te rog.

Durerea de cap, care cedase puțin după cină, apare din nou. Tâmplele îmi zvâcnesc în ritmul bătăilor inimii.

— Te rog, nu vreau să vorbim acum despre asta.

— Nu ai pentru ce să-ți faci griji, îmi spune ea.

Îmi prinde mâinile într-ale ei. Degetele ei sunt reci şi puternice.

— Te înțeleg perfect. Şi eu m-aş simți la fel dacă aş fi în locul tău. Simți că-i datorezi lui Topher loialitate – şi înțeleg asta, sincer îți spun. Cu toții înțelegem. Însă amândouă ştim că…

Eva se opreşte. Dar nici nu e nevoie să continue.

În realitate, nu ar avea motive să-şi susțină cauza. Faptele vorbesc în locul ei.

Există 12 milioane de motive să votezi cu Eva. Aşa că ea nu are nevoie să-ți prezinte şi motivul cu numărul 12 milioane unu.

— Ştiu, răspund eu în şoaptă. Eva, chiar ştiu, doar că Topher…

Topher – primul om care mi-a dat o şansă, care mi-a spus de la început să optez pentru acțiuni. Cum aş putea să-i spun că-l trădez? Oare el *ce* va face? Îmi dau seama, pentru prima oară, că mi-e frică.

— Liz, ştii ce *vrei* să faci, ce *trebuie* să faci… îmi spune Eva cu glas dulce, de parcă i s-ar adresa unui copil speriat. Spune şi tu, nu te-am sprijinit eu întotdeauna? Nu am avut noi mereu grijă unii de ceilalți?

Îmi amintesc de întrebarea pusă de Rik în timpul cinei, cea care m-a făcut să-mi împing scaunul şi să părăsesc încăperea: „Spune, Liz, cum ai de gând să-ți cheltuieşti banii obținuți pe acțiuni?” O întrebare atât de directă, de obraznică, atât de prezumțioasă.

Eva e mai subtilă. Ea ştie că, într-un fel, banii mă înspăimântă. Deoarece,

pentru o persoană ca mine, care a crescut trebuind să-şi administreze fiecare penny pe care tatăl ei nu l-a jucat la păcănele, suma despre care este vorba acum pare pur şi simplu de neimaginat. Ridicolă. Smintitoare. Îți poate schimba complet *viața.*

Eva ştie că nu banii mă vor convinge să mă răzgândesc… ci altceva. Ceva mult mai personal, între mine şi ea: invocarea trecutului nostru comun. Cândva am fost şi asistenta ei, pe vremea când Snoop nu-şi permitea decât un angajat. Într-un mod diferit, îi datorez Evei la fel de mult cât îi datorez lui Topher. Chiar mai mult.

Adevărul este că ea ştie ce ştie Rik, ce ştie Carl, ceea ce toată lumea, cu excepția lui Topher şi Elliot, pare să accepte – şi anume că nu există alternativă.

Nu există decât un singur răspuns rațional la întrebarea cu care trebuie să mă confrunt. Loialitatea mea față de Topher este pusă în balanță nu de greutatea celor 12 milioane de lire sterline, ci de cu totul altceva – de perspectiva unei vieți extrem de diferite față de cea cu care m-am obişnuit. La urma urmelor, este vorba despre libertatea mea. Aş putea să mă eliberez de slujbă, de griji, de temerile curente – eliberarea de situația de față.

— Ştiu, Eva, spun eu cu glas scăzut. Ştiu. Doar că… e greu.

— Înțeleg, răspunde ea.

Îmi strânge din nou mâna. Îi simt degetele reci, iar mesajul ei e foarte intens, subliniat şi de strânsoarea ei.

— Şi ştiu că e greu. Şi eu simt că-i datorez lui Topher loialitate, nici nu încape îndoială. Însă pot conta pe tine, da?

— Da, răspund eu aproape inaudibil, mai mult pentru mine. Da, poți conta pe mine.

— Bun, îmi adresează ea zâmbetul ei larg, încântător.

Un zâmbet care cândva strălucea dintr-o mie de reclame stradale şi din nenumărate pagini de revistă, de-a lungul şi de-a latul Europei.

— Îți mulțumesc, Liz, îmi dau seama ce înseamnă asta pentru tine. Şi poți conta pe mine. Vom avea grijă una de cealaltă, nu-i aşa?

Încuviințez, iar ea mă îmbrățişează de complezență şi părăseşte încăperea.

După ce pleacă, deschid fereastra ca să scap de mirosul ei. Mă aplec peste pervaz şi las anxietatea care-mi apasă pieptul să explodeze în ceva uriaş şi aproape copleşitor. Îmi imaginez şedința, votul, mâna mea ridicată în sprijinul preluării firmei şi expresia de pe chipul lui Topher când îşi dă

seama că l-am trădat… Apoi îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă n-aş ridica mâna – şi simt cum mi se face rău.

Pentru că Eva are dreptate. Există *doar* o opţiune. Ştiu ce trebuie să fac. Trebuie doar să-mi adun curajul necesar.

Şi, odată ce mă hotărăsc ce voi face, simt că mă liniştesc.

Va fi bine. Totul va fi bine.

Închid fereastra. Mă bag din nou în pat şi închid aplicaţia Snoop. Apoi mă întind, rămân aproape nemişcată, ascultând foşnetul discret al zăpezii care continuă să se depună pe balcon. Acoperind totul.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: Snooping ITSSIOUXSIE
Admiratori Snoop: 5
Abonați Snoop: 7

De cum începe să sune alarma, mă lupt să mă trezesc dintr-un vis profund, neliniştitor – un coşmar în care sap, sap, sap prin zăpada bătătorită, compactă, cu mâinile înțepenite de frig, cu muşchii tremurându-mi, simțind cum sângele fierbinte mi se prelinge pe gât. Ştiu ce urmează să găsesc – şi sunt în acelaşi timp nerăbdătoare şi înspăimântată. Doar că mă trezesc înainte să ajung acolo.

E o uşurare să deschid ochii şi să mă trezesc în cămăruța mea, în vreme ce alarma de pe telefonul mobil sparge tăcerea, până mă întind orbeşte şi apăs butonul de *snooze,* oprind-o. Ceasul arată 6:01 şi mai rămân întinsă un minut, clipind, încă pe jumătate adormită, străduindu-mă să mă descotorosesc de neliniştea pe care mi-a strecurat-o în suflet visul acela.

Faptul că e o zi de weekend nu înseamnă că nu trebuie să încep treaba în zori. Eu şi Danny facem cu schimbul, aşa că unul dintre noi se scoală la ora 6 ca să pornească cafetiera, să pregătească micul dejun şi să curețe mizeria rămasă de seara, în vreme ce celălalt poate să mai stea o vreme în pat. Astăzi e rândul meu să mă trezesc devreme şi nu mă mai pot opri din căscat când mă târăsc afară din pat şi încep să mă îmbrac. Unii oameni, la o asemenea altitudine, suferă de insomnie. Nu şi eu. Ba chiar reacționez invers.

În clipa în care trec pe lângă uşa lui Topher, mă opresc, încercând să aud dacă se află înăuntru. Oare o fi ajuns cu bine? Eu nu l-am auzit sosind, însă am lăsat uşa de la intrare deschisă, iar la miezul nopții, când am coborât să verific, am observat urme ude de paşi în salonul de la intrare.

Rămân o vreme pe loc, ținându-mi respirația, până când un sforăit puternic alungă liniştea din jur, făcându-mă să râd. *Cineva* se află cu siguranță acolo, chiar dacă nu e Topher.

La parter e linişte, focul a ars peste noapte şi acum, în vatră, dincolo de uşa din sticlă termorezistentă a şemineului, se mai zăresc doar câțiva tăciuni dogorind. Deschid supapa de ventilație şi aşez un lemn peste cenuşă, apoi

încep să strâng resturile rămase de azi-noapte.

Cei de la Snoop nu sunt mai răi decât alte grupuri care au stat la noi, însă nu ştiu de ce astăzi mă simt istovită în vreme ce vărs în chiuvetă paharele pline cu brandy vechi de 30 de ani şi culeg resturi de Camembert topit de pe covorul din sufragerie. Cineva a şi fumat înăuntru, sfidând regulile – am găsit un muc de ţigară înfipt într-un *petits fours,* făcut cu atâta osteneală de Danny. Cred că asta m-a dat peste cap. L-am văzut cum a pregătit aceste fursecuri florentine: cum combină ingredientele, cum le coace, cum le cufundă rând pe rând cu grijă în ciocolata la temperatura potrivită şi cum le aşază pe o tavă să se întărească. Tratându-le ca pe nişte adevărate capodopere. Iar apoi cineva să le folosească pe post de scrumieră improvizată!

Îmi ia ceva vreme să-mi treacă furia, însă la ora 7 simt deja că mă binedispun. Încăperile de la parter sunt curate, focul trosneşte în şemineu, cuptorul din bucătărie e pregătit pentru a frige cârnaţii, iar bolul mare, de cristal, plin cu muesli Bircher e pe marginea bufetului, alături de carafele cu suc proaspăt de portocale, lapte şi smântână. Încă nu se aude niciun zgomot la etaj, ceea ce înseamnă că îmi pot permite 10 minute de răgaz în care să-mi beau cafeaua şi să-mi verific telefonul mobil. În mod normal, primul lucru pe care l-aş face ar fi să citesc buletinul meteo, sau să văd ce s-a mai postat pe Twitter – însă azi mă surprind deschizând Snoop şi verificând distrată lista cu artişti preferaţi, căutând să văd care dintre ei este online, cine ce ascultă, în vreme ce sorb din cafea. În aplicaţia asta întâlneşti oameni extraordinari, celebrităţi adevărate, dar şi oameni care pur şi simplu au personalităţi fascinante; Danny avea dreptate: e incredibil de pasionant să apeşi Play pe melodia pe care unul dintre aceşti oameni o ascultă chiar atunci, ştiind că şi tu, şi el bateţi din picior perfect sincronizaţi. În New York e acum miezul nopţii şi mulţi dintre cei pe care îi spionez pe Snoop ascultă muzică zbânţuită – nu asta caut eu în acest moment al zilei, însă apoi găsesc un mic grup de celebrităţi din Marea Britanie care par să se fi trezit şi să asculte muzică. Oare de ce sunt treji la 6 a.m., ora locală? Nu au somn? Poate că la ora asta obişnuiesc ei să se trezească.

Mă apuc să spăl bolurile prea mari pentru maşina de spălat vase, în tot acest timp bătând din picior pe ritmul piesei „Rockaway Beach” a celor de la Ramones, apoi aud cum *streaming*-ul începe să se tot întrerupă. Îmi scot telefonul din buzunar ca să verific jack-ul căştilor, moment în care melodia se opreşte de tot. La naiba! Mă uit la ecran. Wi-Fi-ul are semnalul puternic,

însă când apăs pe tab-ul Snoop, îmi apare un mic mesaj: *„We can't get no satisfaction. (Te rog, verifică-ți conexiunea la internet!)”*.

Oftez, închid aplicația şi mă întorc la spălatul vaselor, de data asta continuând să le spăl în tăcere, însă nu apuc să clătesc nici două farfurii când aud o bătaie în geamul din dreapta mea şi-l zăresc pe Jacques de la brutăria din vale care a adus un vraf de *baguettes* şi un sac mare cu croasanți. Îmi scot mănuşile de menaj şi-i deschid uşa, inspirând aerul rece al dimineții.

— *Salut, ma belle,* spune el cu țigara în gură, şi-mi pasează marfa, după care trage cu nesaț din Gitane-ul lui, suflând fumul peste umăr.

— Bună, Jacques, îi răspund eu tot în franceză.

Franceza mea nu e perfectă, însă pot purta o conversație oarecare.

— Mulțumesc pentru pâine. Ce zici de prognoza meteo?

— Ah, păi, nu e prea bună, spune el trăgând din țigară din nou, îndelung, şi privind cerul.

Jacques se numără printre puținii oameni care chiar au crescut pe aceste meleaguri. Aproape toți ceilalți sunt veniți din alte părți, fie că este vorba despre turişti sau despre lucrători sezonieri. Jacques trăieşte aici de când se ştie, tatăl lui este proprietarul brutăriei din St Antoine le Lac, iar peste câțiva ani, când bătrânul se va pensiona, fiul va prelua afacerea.

— Crezi că azi se va putea schia? îl întreb eu.

Jacques dă din umeri:

— Poate în cursul dimineții. Dar după-amiază…

Face cu mâna gestul prin care francezii obişnuiesc să sugereze că lucrurile se pot îndrepta fie într-o direcție, fie în cealaltă.

— Se anunță ninsori abundente. Uită-te la La Dame, ce culoare au norii…

La Dame este varianta prescurtată pentru La Dame Blanche – masivul care domină întreaga vale, aruncând asupra cabanei umbră, aproape în permanență. Mă uit către vârful muntelui şi înțeleg la ce se referă Jacques. Norii adunați acolo sus sunt urâți şi cenuşii.

— Şi nu e numai asta, continuă el. Mai e şi vântul. Îngreunează activitatea echipei responsabile cu prevenirea avalanşelor. Nu au cum să înceapă să provoace micile avalanşe controlate, mă-nțelegi?

Îi răspund dând afirmativ din cap. I-am văzut cum procedează în zilele senine, după ninsorile abundente: detonează mici încărcături de explozibil ca să distrugă în condiții de siguranță zăpada troienită în partea superioară a

pantelor, înainte ca aceasta să atingă masa critică. Nu ştiu precis cum procedează exact – uneori par să folosească în acest scop elicoptere, alteori cred că folosesc un fel de tun. În orice caz, îmi imaginez că vântul face ca sarcina lor să devină mai riscantă, iar rezultatele, impredictibile.

— Crezi că există pericolul să se producă avalanşe? îl întreb eu străduindu-mă să-mi ascund îngrijorarea.

Jacques dă din nou din umeri:

— Unele serioase? Mă îndoiesc. Însă în după-amiaza asta cu siguranţă se vor închide câteva pârtii, iar eu nu m-aş aventura să schiez în afara lor.

— Eu nu schiez în afara pârtiilor, mă grăbesc eu să-i răspund. Cel puţin, n-o mai fac.

Jacques nu răspunde nimic, se uită gânditor spre versanţi, după care scoate un cerculeţ de fum.

— Ei bine, trebuie să plec. Pe curând, Erin, mă salută el şi porneşte prin zăpada moale, proaspăt depusă, îndreptându-se către funicular.

Îmi amintesc cu groază de coşmarul din care m-am trezit în zori, apoi revin în bucătărie la căldură.

În timp ce sunt ocupată să aşez pâinea pe masă, o voce răguşită, somnoroasă, venind din spatele meu, mă face să tresar.

— Domnul Chiflă, fiul brutarului?

E Danny, care stă sprijinit de blatul de bucătărie, privind cu ochi mijiţi lumina strălucitoare a dimineţii.

— Iisuse! exclam eu ducându-mi o mână la inimă. M-ai speriat. Da, era Jacques. Zicea că o să înceapă din nou să ningă.

— Faci mişto? spune Danny frecându-şi cu palma barba abia mijită. N-o să mai putem urca acolo. Măcar azi vom putea să schiem puţin?

— Aşa cred. Jacques spune că acum, de dimineaţă, vor fi condiţii. Dar crede că după-amiază, probabil, se vor închide câteva pârtii. Există riscul producerii de avalanşe.

— E deja anunţat cod portocaliu, spune Danny referindu-se la prognoza publicată de cei de la Meteo-France.

Codul portocaliu echivalează cu nivelul trei – „risc considerabil” de avalanşe, ceea ce înseamnă că turiştii sunt sfătuiţi să nu schieze în afara pârtiilor amenajate, iar cele prea abrupte vor fi probabil închise. Codul roşu reprezintă nivelul patru, când toată staţiunea se închide. Codul negru este nivelul cinci şi înseamnă că atât staţiunile, cât şi drumurile se află în pericol. Dacă se anunţă cod negru, mesajul este unul de genul „asigură-te că

ultima masă pe care o iei este bună şi îndestulătoare”, însă echipele de control fac tot ce le stă în putință să nu se ajungă până acolo.

În vreme ce strâng ceşcuțele pe tava pentru cafea, îl aud pe Danny vorbind din nou, cu vocea lui obişnuită.

— Cine e Will?

Întrebarea mă şochează – suficient ca să mă facă să mă împiedic şi două ceşcuțe să cadă de pe tavă, făcându-se zob pe podea. Cât timp eu şi Danny strângem cioburile, îmi revin cât să răspund.

— Ce vrei să spui? Nu avem niciun oaspete pe nume Will.

— Astă-noapte, în timp ce visai, strigai ceva despre un tip pe nume Will. Te-am auzit prin perete. M-ai trezit din somn.

Futu-i!

— Hmm… ciudat, spun eu străduindu-mă să par indiferentă şi doar uşor nedumerită. Îmi pare rău. Probabil, am avut un coşmar.

Apoi, înainte ca el să apuce să-mi răspundă, ies din cameră. Reuşesc să străbat sufrageria fără ca tremurul uşor al mâinilor mele să facă să zăngăne ceşcuțele de pe tavă şi mă apuc să pregătesc micul dejun pe masa mare, din lemn. În timp ce aşez ultimele borcane cu gem, aud țăcănit de tocuri pe treptele scării interioare şi, când îmi ridic privirea, o zăresc pe Eva. Pare supărată.

— Bună, o salut eu.

— Bună, ce s-a întâmplat cu internetul? mă întreabă ea direct.

Simt o strângere de inimă. Rahat! Sperasem că e o problemă temporară.

— Of, Doamne, îmi pare atât de rău! Încă nu a revenit?

— Nu, şi semnalul de mobil este înfiorător de prost.

— Îmi pare atât de rău, e din cauza zăpezii. Se mai întâmplă din când în când. Fie s-a rupt un fir din pricina țurțurilor, fie unul dintre relee a clacat sau ceva de genul ăsta. Nu e ceva neobişnuit după căderi masive de zăpadă, ne-am mai confruntat cu problema asta în ultima perioadă.

Arăt cu mâna spre fereastră unde, pe alocuri, zăpada a ajuns până la jumătatea geamului.

— Nu mă interesează explicațiile ştiințifice, vreau doar să ştiu când vom avea din nou internet.

Tonul ei este aspru şi evident iritat. Vocea ei este cea a unei persoane care porunceşte „Sari!” şi aşteaptă să i se răspundă: „Cât de sus?” Lucru care, în sine, nu mă deranjează – într-un fel, prefer oamenii care îşi expun pretențiile pe şleau, spre deosebire de cei care îți zâmbesc cât e săptămâna

de lungă, după care te fac cu ou şi cu oțet în formularul de *feedback*. Doar că în clipa asta nu am cum s-o ajut şi ceva îmi spune că Eva o să se bucure că e aşa.

— Nu ştiu, răspund eu punându-mi mâinile-n sân. Îmi pare rău. De obicei se repară în câteva zile, însă nu ştiu nimic sigur.

— La naiba!

E iritată şi nu face niciun efort să ascundă asta, însă chipul ei exprimă mai mult de-atât, un nivel de stres şi de supărare disproporționat cu situația.

— Îmi pare rău, repet eu. Aş vrea să pot face ceva concret. Aveți probleme că nu puteți lucra?

— Să lucrez? se miră ea ridicându-şi privirea, după care râde amar. Slavă Domnului, nu! Toate problemele mele pot fi rezumate într-un singur cuvânt: Topher. Nu, e vorba de cei de-acasă. Este…

Eva oftează, apoi îşi trece mâna prin părul mătăsos, alb-blond.

— Of, poate că nu pare cine ştie ce, însă, atunci când sunt plecată, în fiecare dimineață obişnuiesc să stau puțin pe Skype cu fiica mea, Radisson. E micul nostru ritual, înțelegi? Cum sunt nevoită să călătoresc atât de mult, nu pot sta cu ea atât de mult cât mi-ar plăcea. Dar întotdeauna îi spun bună dimineața în timpul micului dejun, iar faptul că azi n-o pot contacta mă face să mă simt ca un rahat. Am reuşit să vorbesc cu ea la telefonul partenerului meu, însă ştii şi tu… copiii mici nu prea înțeleg cum e treaba cu telefoanele. Nu are decât un an şi jumătate. Trebuie să vadă un chip.

— Te înțeleg, spun eu blând. Trebuie să-ți fie foarte greu să stai departe de ea.

— Mulțumesc, răspunde ea laconic.

Clipeşte de câteva ori, apoi se întoarce cu spatele la mine, pretextând că-şi umple o ceaşcă cu apă fierbinte din termos. Cred că e supărată că mi-a arătat latura ei umană, dar asta mă face să o plac un pic mai mult. Se pare că sub aparența de gheață se află un om.

Alege apoi un pliculeț de ceai, îl pune în ceaşca cu apă clocotită şi se îndreaptă către camera ei fără să mai rostească niciun cuvânt.

★

O jumătate de oră mai târziu, următorii oaspeți care îşi fac apariția la parter sunt Topher, Rik şi Carl, iar mie mi se ia o greutate de pe inimă când îi văd pe toți trei. Ei bine… când îl vad pe *Topher,* mai bine zis. Are cearcăne şi pare mahmur, însă e aici, la asta se rezumă responsabilitatea mea față de grup.

— Deci nu ai fost singurul fluture de noapte, îi spune Carl lui Topher când intră în încăpere. Inigo a revenit în camera noastră, aproape târându-se, pe la 5 dimineața.

— Iisuse! se miră Topher dându-şi ochii peste cap. Nu din nou. Aveam alte aşteptări de la Eva.

Eva? Numele ei mă face să tresar uşor, deşi nu-mi dau seama exact din ce motiv. La urma urmelor, nu e deloc treaba mea. Poate că m-a impresionat prea mult faptul că suferă atât de mult că nu mai poate lua legătura cu fiica ei. Oare Topher are dreptate, sau doar caută să ațâțe spiritele?

— Hashtag sex, spune Carl cu un rânjet, apoi se îndreaptă către bufetul suedez pregătit de mine, alege un croasant cald şi îl moaie direct în borcanul Kilner cu gem de caise aurii preparat de Danny.

Apoi muşcă un dumicat uriaş din croasant, făcând firimituri şi continuând să rânjească.

— Hashtag? repetă Rik cu neîncredere în glas.

Poartă o helancă neagră de lână, care-l face să arata ca o pagină ruptă dintr-un catalog de haine tricotate scumpe, pentru bărbați.

— Sex? M-am trezit cumva în 2005 la vreo petrecere studențească?

Se întoarce spre mine ca să-mi adreseze un zâmbet fermecător, studiat, făcând riduri la colțurile gurii.

— Aş vrea un espresso, te rog, Erin. Dacă e OK.

Carl se uită la el cu o forță pe care o simt din cealaltă parte a încăperii.

Replica ar fi trebuit să aibă un aer de superioritate – un bărbat mai tânăr, mai atletic, care arată mai bine, luându-l peste picior pe colegul său mai puțin şic. Dar am avut impresia că problema lui Rik nu este de fapt felul în care se exprimă Carl, ci mai degrabă subiectul conversației. Ce ciudat, dar începe să-mi placă tot mai mult de Rik. Există ceva în felul în care se comportă cu Eva – de fapt şi cu Miranda –, ceva care diferă total de atitudinea de băieți ironici pe care o au Carl şi Topher. Rik e mult mai agreabil.

— Ce se aude, mergem azi la schi?

Vocea vine de undeva din capul scărilor, ridic privirea şi o văd pe Miranda, care tocmai coboară scara spiralată. Părul ei negru este prins acum la spate în coc, iar ea arată gata de făcut afaceri. Mă surprinde cu espressoul lui Rick în mână şi spune:

— Bună dimineața, Erin. Mie să-mi faci, te rog, un cortado cu lapte de migdale. Cum se anunță vremea?

— O să ningă din nou după-amiază, răspund eu. Unii spun chiar că se aşteaptă la un risc crescut de avalanşe, ceea ce înseamnă că se vor închide şi mai multe pârtii. Dacă doriți să schiați, sfatul meu este s-o faceți în dimineața aceasta.

— Evei nu-i va plăcea să audă asta, intervine Carl. Pregătise pentru dimineața asta o grămadă de prezentări.

— Eva va trebui să se obişnuiască cu gândul, spune Topher pe un ton nesuferit.

Îşi aruncă două pastile albe în gură şi le înghite cu puțină apă din termosul lui de inox, după care îşi masează puntea nasului.

— N-am bătut atâta drum ca să stau toată săptămâna într-o sală de şedințe ca s-o ascult pe ea plictisindu-mă cu date despre aşteptările investitorilor. Hârtiile ei pot aştepta foarte bine până după prânz.

— Sunt sigură că n-o va deranja să amâne prezentarea, spune Miranda împăciuitor. Ne-ar prinde bine tuturor să ne destindem puțin. Eu, una, abia aştept să-mi pun schiurile în picioare.

Miranda chiar arată ca o schioare. Subțire, însă puternică. Topher arată mai degrabă ca un amator de snowboarding, aşa că nu sunt surprinsă când spune:

— Cum sunt pe-aici pantele din afara pârtiilor, Irene? Zăpada e destul de pufoasă?

Îmi ia câteva clipe să înțeleg că mie mi se adresase şi exact în clipa aia Miranda îl apostrofează:

— O cheamă *Erin.*

Zâmbesc, încercând să-i transmit lui Topher că nu mă deranjează. Irene, Eileen, Emma – mi-e totuna. Când faci parte din personalul de serviciu al unui hotel, nu eşti cu adevărat o persoană. Probabil că Topher ar trata un robot cu o inteligență artificială ridicată cu aceeaşi politețe indiferentă.

— Zăpada trebuie să fie acum grozavă, spune Rik. Ne poți recomanda nişte pante bune din afara pârtiilor, Erin?

Simt cum mi se scurge tot sângele din obraji şi, în vreme ce încerc să mă gândesc ce să răspund, sunt salvată de Danny, care tocmai intră aducând o tavă uriaşă plină de rulade cu şuncă.

— Erin e prea conformistă ca să se dea cu schiurile în afara pârtiilor, spune el rânjind. Dar vă pot arăta eu, dacă vreți, câteva pante mişto. Nu astăzi însă.

— De ce nu astăzi? întreabă Topher încruntându-se.

— Riscul de avalanşe e prea mare, spun eu străduindu-mă să-mi recapăt stăpânirea de sine. Dar ar trebui să scadă pe la mijlocul săptămânii, dacă echipele de pirotehnişti vor putea să provoace câteva explozii controlate.

De fapt, habar n-am dacă condiţiile de schi vor fi mai bune, însă nimănui nu-i plac pesimiştii, iar pirotehniştii trebuie să se ducă *la un moment dat* acolo sus ca să spulbere zăpada troienită.

— Păi, atunci ăsta e planul, spune Topher vioi, luând de pe tavă o ruladă cu şuncă şi muşcând din ea.

— Ce plan?

Vocea a venit din direcţia livingului, aşa că ne îndreptăm cu toţii privirile într-acolo şi o vedem pe Eva. Ţine în braţe un vraf de dosare, precum şi un laptop, părând pregătită să înceapă prezentarea.

— Erin spune că azi nu se va putea schia decât de dimineaţă, se grăbeşte Rik să-i spună, aşa că ne-am gândit să amânăm prezentarea raportului financiar şi să mutăm restul activităţilor după-amiază.

Vorbeşte precipitat, ceea ce-mi creează impresia că de fapt vrea să-l împiedice pe Topher să spună acelaşi lucru, însă în termeni ceva mai puţin diplomatici.

Eva se opreşte în pragul uşii. Pare că încă nu s-a hotărât cum să reacţioneze – dacă e cazul să protesteze. Apoi se uită la ceasul de la mână şi dă din umeri.

— Bine. E aproape 8:30. Am putea face totuşi prezentarea? N-ar trebui să dureze mai mult de o jumătate de oră, aşa că vom rata numai cu câteva minute primul telescaun dacă imediat după aceea ne vom îndrepta către pârtie.

— În ce mă priveşte, cu cât mai repede, cu atât mai bine, spune Topher. Putem să luăm micul dejun în birou, în timpul prezentării. Unde dracului sunt ceilalţi?

— Eu sunt aici.

Vocea vine dinspre pragul uşii şi o vedem pe Tiger intrând.

— Scuze, v-am făcut să mă aşteptaţi?

E palidă şi ciufulită, părul ei scurt, *ombré,* stându-i în toate direcţiile, de parcă în dimineaţa asta ar fi uitat să se pieptene.

— Da, răspunde Topher, în vreme ce Miranda spune:

— Nu, nu eşti singura persoană care lipseşte.

— Eşti pregătită de yoga pe pârtie, Tiger?

Îl aud pe Danny, în bucătărie, cum îşi reprimă un hohot de râs, în vreme

ce eu îmi fac de lucru cu espresorul ca să-mi ascund amuzamentul.

— Poftim? întreabă Tiger, frecându-se la ochi de parcă lumina dimineții ar deranja-o. N-am auzit ce-ai zis.

— Eşti pregătită de snowboard pe pârtie?

— A! Da, sigur.

— Arăți mai rău decât Topher, îi spune Eva fără ocolişuri, făcând-o pe Tiger să râdă şi să se uite la Topher neîncrezătoare.

— N-am dormit bine. Toată noaptea m-a chinuit o insomnie cumplită.

— E din pricina altitudinii, îi explică Eva. Are efectul ăsta asupra unora. Eu întotdeauna iau câte un somnifer în primele nopți.

Nu aud răspunsul lui Tiger, pentru că Topher mă trage deoparte:

— Au fost aduse aici toate schiurile închiriate?

— Toate vă aşteaptă în vestiar, răspund eu.

Magazinul de schi se află jos, în sat, aşa că eu şi Danny suntem cei care alegem echipamentul pentru oaspeți. Cei mai mulți dintre ei însă şi-au adus propriul echipament. Doar Liz, Ani şi Carl au echipament închiriat.

— Înainte să plecați, lasă-mă să-ți arăt cel mai bun drum care duce înapoi la cabană. E un traseu cu adevărat fantastic, însă nu l-ai ghici niciodată dacă doar te-ai uita pe o hartă. La un moment dat, trebuie să traversezi oarecum spațiul dintre două pârtii.

— Nu e periculos? întreabă Carl, părând îngrijorat. Tocmai ai spus că e prea periculos să ieşi de pe pârtii.

— A, nu, mă grăbesc eu să-l liniştesc. Este complet sigur, lumea foloseşte acest traseu tot timpul. Nu la el m-am referit când am spus că ar fi periculos să ieşi de pe pârtiile amenajate. Atâta doar că nu este marcat pe harta afişată la cabina teleschiului, aşa că, dacă te pricepi să te strecori printre copaci, ajungi prin Blanche-Neige direct la St Antoine le Lac, iar apoi te întorci la cabană cu funicularul.

— Nu e periculos pentru începători? se interesează Carl, continuând să pară îngrijorat.

— La scurtătură te referi? Nici vorbă. E echivalentul unei pârtii verzi{2}. Ai mai schiat vreodată?

— Da, dar nu şi în ultimii ani, răspunde el aruncând o privire peste umăr.

Între timp, Topher şi ceilalți s-au retras în birou pentru şedință, iar noi am rămas singuri.

— Să rămână *entre nous,* spune el pe un ton uşor amar, coborându-şi vocea. Aş fi preferat să-mi împung ochii cu nişte scobitori decât să mă duc

într-o vacanță cu program de schi, la dracu'! Dar asta pățești atunci când lucrezi pentru o companie precum Snoop. Topher este înnebunit după snowboarding, Eva este practic schioare profesionistă, iar ce spun ei devine literă de lege. Noi, ceilalți, trebuie să tăcem şi să înghițim.

Dau din cap, de parcă am sta la o şuetă, însă, în realitate, aceste amănunte privitoare la atmosfera care domneşte la Snoop mi se par bizar de fascinante. Chiar dacă există cinci acționari, se pare că de fapt Topher şi Eva sunt cei care taie şi spânzură.

Ceea ce face ca lucrurile să devină şi mai interesante acum, când cei doi nu mai pot controla balanța puterii. Unul dintre ei *nu* va avea câştig de cauză atunci când preluarea companiei se va tranşa. Întrebarea este… care dintre ei?

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 0

— OK, spune Rik închizând fişierul PowerPoint şi aprinzând luminile. Asta a fost tot. Cred că acum toată lumea se poate duce să-şi pună echipamentul de schi.

Mă frec la ochi, simțind cum lumina aprinsă brusc îmi pătrunde, agresiv, până în ceafă. Durerea de cap mi-a revenit. Mă ridic în picioare, îndreptându-mi ciorapii-pantalon. În jurul meu se aude un foşnet de fotolii *bean* şi de arcuri de canapea, când se ridică şi ceilalți.

— O secundă, intervine Topher cu glas blând. Ar putea să rămână puțin doar acționarii?

Simt un gol în stomac. Se aude un murmur aprobator. Ani, Inigo, Carl, Miranda şi Tiger ies unul câte unul.

Peste câteva secunde, în încăpere rămân doar Topher, Eva, Rik, Elliot… şi cu mine.

Of, Doamne! Simt cum mi se întețeşte ritmul respirației. Of, Doamne! Of, Doamne! Of, Doamne… mă vor întreba dacă am de gând să… să…

— Uitați ce e, spune Eva. Eu sunt de părere că realitatea pură şi dură ilustrată de cifrele lui Rik nu i-a scăpat niciunuia dintre noi. Imaginea de ansamblu este destul de dezolantă. Suntem depăşiți de…

— Nu vreau s-o iau de la capăt, spune Topher dând din mână a lehamite, de parcă tabelele cu profituri şi pierderi prezentate de Rik ar fi fost complet irelevante. Cu toții putem citi un tabel, iar Rik s-a priceput foarte bine să puncteze datele importante. Înainte de a ieşi afară, cred că ne-ar ajuta foarte mult să ne exprimăm orientativ voturile, ca să ştim cum stăm.

Respir precipitat. Durerea de cap care persistă undeva în orbite se intensifică până când vederea periferică începe să dispară.

— Dar Topher, spune Eva, ştii prea bine că încă nu dispunem de toate informațiile, asta a fost şi ideea când am propus această săptămână de vacanță, să punem în balanță toate…

— De-asta am şi spus „orientativ”, o întrerupe Topher cu o oarecare agresivitate în voce. E ceva provizoriu, Eva. Ridicăm mâna ca să vedem

cum stăm. Este posibil chiar să ne aflăm la un pas de o înțelegere.

Eva nu spune nimic. Îmi aruncă o privire şi ştiu ce gândeşte, ştiu că nu găseşte o cale să-l facă pe Topher să se răzgândească. El este asemenea unui catâr atunci când îşi pune în minte câte ceva. E încăpățânat, încăpățânat, încăpățânat…

Nici Elliot nu zice nimic, bineînțeles, însă cu toții ştim ce înseamnă tăcerea lui; că îl sprijină pe Topher, întotdeauna a însemnat asta. Lui Elliot nu-i pasă de nimic în afară de codurile de programare. În toate celelalte privințe, preferă să facă ce-i zice Topher.

— Rik? spune Eva pe un ton uşor nervos.

— De ce nu? răspunde Rik, deschiderea lui luându-mă prin surprindere.

— Aşadar, concluzionează Topher cu un glas mai puțin sever. Aşa cum am spus, dacă ar fi să votăm acum, *pur orientativ,* cine ar fi în favoarea preluării companiei?

— Eu, răspunde Rik.

— Şi eu, adaugă Eva.

Urmează o tăcere lungă în care pot simți tensiunea aşteptării. Când Topher vorbeşte din nou, glasul lui exprimă satisfacție – ai zice că e o pisică mulțumită că tocmai a primit o farfurioară cu smântână.

— Minunat! Cine e împotrivă?

— Eu.

Glasul monoton al lui Elliot seamănă cu punctul pus la sfârşitul unei propoziții.

— Şi eu, evident, adaugă Topher.

Urmează un nou moment de tăcere, apoi tot el vorbeşte, străduindu-se să pară mai relaxat decât e de fapt:

— Şi… ăăă… tu cum votezi, Liz?

Înghit în sec. Am un nod mare în gât şi-mi dau seama că, de când m-am trezit, n-am scos o vorbă. Nimeni nu mi-a vorbit în timpul micului dejun. Nimeni nu mi-a cerut părerea în timpul şedinței. Nici nu ştiu dacă o să am voce când o să vorbesc.

— Liz? spune şi Eva.

Îmi dau seama că încearcă să nu mă preseze, însă în acelaşi timp fermitatea tonului ei nu lasă loc de interpretări.

— Eu…

Am senzația că nu e vocea mea, e neobişnuit de răguşită dacă nu am vorbit deloc. Mai înghit o dată în sec, încercând în zadar să scap de nodul

din gât care mă sufocă.

— Nu ştiu.

— Haide, Liz, spune Rik şi, cu toate că încearcă să pară vesel şi încurajator, în glasul lui se simte o umbră de nerăbdare. Trebuie să ai măcar idee. Vrei să ai în cont 12 milioane de lire sterline sau nu? Nu e o întrebare grea.

— *Sau,* intervine brusc Topher, făcându-mă să tresar, sau vrei să deții nişte acțiuni care ar putea valora mult mai mult dacă am păstra controlul şi ne-am lista la bursă?

— Dacă păstrăm controlul şi reuşim să nu intrăm în *insolvență,* i-o retează Rik.

— Dă-o-n mă-sa, Rik… răbufneşte Topher şi simt că panica din capul pieptului e pe cale să explodeze, ca o reacție chimică lentă, dar inexorabilă.

Înainte ca acest lucru să se întâmple, Eva se ridică în picioare, dând din mâini şi aşezându-se între cei doi.

— Băieți, băieți, vă rog! Avem suficient timp să dezbatem problema listării la bursă, însă nu acum este momentul s-o facem. Liz, să înțeleg că încă nu te simți pregătită să ne oferi un vot orientativ?

Nu reuşesc să deschid gura, mulțumindu-mă să dau din cap vag, nici că da, nici că nu. Eva zâmbeşte, străbătând încăperea ca să mă ia de mână. Mi-o strânge afectuoasă, în vreme ce mirosul parfumului ei, greu şi asemănător unui drog, devine copleşitor în micul birou.

— Nicio problemă. OK, ei bine, având în vedere acest lucru, propun să ne retragem cu toții în camerele noastre şi să ne pregătim; putem trece în revistă problemele prezentate de Rik după prânz. De acord?

Toată lumea încuviințează, apoi Topher, Elliot şi Rik părăsesc încăperea.

Mă ridic, îmi tremură picioarele, şi sunt gata să ies după ei, când Eva mă opreşte.

— Liz, stai o secundă. Eşti bine?

O vreme nu reuşesc să îngaim nimic, apoi răspund:

— Îmi… pare rău… Eva. Ştiu că am vorbit aseară despre asta şi-ți promit… îți promit c-o voi face… doar că…

— Desigur, spune Eva punându-şi o palmă pe brațul meu.

Cred că doreşte doar să mă îmbărbăteze, însă gestul ei reuşeşte să mă oprească.

— Te înțeleg perfect.

— Doar că… spun eu aruncând o privire către uşă, ca să mă asigur că

Topher nu mă aude.

Dar el a plecat, slavă Domnului!

— Doar că… îmi este greu să mă adun şi s-o spun cu glas tare, mă înțelegi?

— Te înțeleg. Eşti o persoană foarte loială. Şi înțeleg ce vrei să spui… el ar percepe gestul tău ca pe o trădare, indiferent cât de rezonabilă ar fi decizia ta.

— Eu sunt… îngaim eu.

Adevărul este că sunt înspăimântată, însă nu vreau să-i spun Evei. Ar suna absurd de dramatic.

— Eu doar…

Eva mă priveşte îngrijorată şi ştiu de ce. Se întreabă dacă voi respecta înțelegerea noastră. Doar că eu deja am luat o hotărâre. Încerc să retrăiesc pacea aceea care s-a pogorât peste mine noaptea trecută. Încerc să-mi amintesc cum m-am simțit atunci – sentimentul de certitudine, calmul. Bătăile inimii mi se domolesc. Pot să fiu la fel de hotărâtă ca Topher când îmi pun ceva în minte.

— Nu trebuie să-ți faci griji, spun eu cu glas mai puternic. N-o să te las baltă. Doar că… e o decizie grea.

Eva se destinde la față, mă bate cu palma pe braț, empatic, apoi mă strânge uşor ca să-mi dea de înțeles că suntem în aceeaşi barcă.

— Să ştii că el o să se supere, spune ea. Nu vreau să-ți ascund acest lucru. Şi nu pot spune că asta m-ar bucura. Dar o să-i treacă. O să-nțeleagă.

Adevărul este însă că *nu* o să înțeleagă. În timp ce ieşim din micul birou ca să ne schimbăm în echipamentul de schi şi să ne luăm lucrurile, am această revelație. Cu siguranță că Topher nu o să înțeleagă. Sub nicio formă nu o să vadă în gestul meu altceva decât o uriaşă trădare. Dar nu am de ales. Asta trebuie să-mi repet continuu. Nu am de ales. Trebuie să perseverez.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

— Aşa deci, mă adresez eu micului grup adunat în faţa cabanei, făcându-şi de lucru cu legăturile. Să vă explic puţin topografia locului. Poteca din faţa noastră, care duce spre stânga, este cea pe care aţi venit după ce aţi coborât din funicular. Puteţi s-o luaţi şi pe acolo, ajungând la funicular şi la pârtia lungă, albastră, care vă va duce în St Antoine.

— Blanche-Neige, nu-i aşa? întreabă Topher, iar eu dau din cap aprobator.

— Aşa este. E o pârtie foarte uşoară. *Cu toate acestea,* dacă veţi dori să vă întoarceţi, va trebui să urcaţi panta cu schiurile pe lateral, aşa că, dacă vreţi doar să schiaţi, vă recomand această rută, care trece prin pădure, le spun eu arătându-le o potecă strâmtă care şerpuieşte pe lângă cabană, dispărând îndărătul brazilor din spatele nostru. Ea duce până la baza pârtiei verzi, Atchoum, iar de-acolo, la telecabina din Reine.

— Telecabină? se miră Inigo, ceea ce mă face să-mi amintesc că americanii folosesc un alt termen.

— Ah, scuze. Cum îi ziceţi voi? Teleferic? Avem şi începători printre noi?

— Eu… răspunde Liz emoţionată. Am schiat o singură dată. Pe o pantă uscată. Nu prea am talent.

— OK, atunci, nu-ţi face griji! Panta este puţin abruptă pe primii câţiva metri, însă apoi se îndreaptă, aşa că nu va trebui decât să-ţi ţii schiurile înainte şi să aluneci la vale. Poţi coborî şi în plug pe prima secţiune, însă nu-ţi recomand, pentru că va trebui să prinzi puţină viteză înainte de a ajunge pe panta aproape orizontală. Sugerez ca schiorii experimentaţi s-o ia înainte, îi vor urma cei cu snowboardurile, însă aceştia trebuie să ştie că vor întâmpina ceva dificultăţi pe porţiunea dreaptă, iar cei care nu se simt suficient de pregătiţi rămân cu mine în spate. După porţiunea dreaptă, urmează pârtia verde şi o pantă domoală, până la telecabină.

— Să ne remorcheze cineva! îi spune zâmbind Topher Evei, care îşi dă ochii peste cap şi îi arată unul dintre bețele de schi.

Le arăt direcția pe care trebuie s-o urmeze, apoi îi privesc cum coboară în linie dreaptă pe poteca îngustă care, în scurt timp, se pierde printre copaci. Când panta se îndreaptă, Eva începe să facă schi-fond cu nişte mişcări superbe, trăgându-l şi pe Topher după ea, în vreme ce eu o admir, urmărind cum jacheta ei roşie de schi apare şi dispare printre brazi. Cine a zis că Eva este o schioare de nivel olimpic a avut dreptate. E mai bună decât mine, iar eu chiar mă pricep. Topher, dacă e să mă iau după felul în care a coborât panta abruptă de la început, greu de parcurs pe un snowboard, se simte evident, şi el, în elementul lui.

Cei doi sunt urmați de Rik care, din câte îmi pot da seama, este un schior experimentat, cu toate că îi lipseşte îndemânarea Evei. Apoi Miranda, care a coborât în plug partea abruptă a traseului, nesocotind sfatul meu, se opreşte de cum terenul devine drept şi se vede nevoită să facă, uşor stânjenită, schi-fond. Cred că se pricepe să schieze, dar nu e foarte bună. Probabil că stăpâneşte tehnicile de bază, însă este prea precaută ca să fie o schioare grozavă. Urmează Inigo, purtând o jachetă verde-crud, care face ca ochii lui să pară şi mai albaştri. Coboară elegant, făcând economie de mişcări, apoi trece pe lângă Miranda, punându-i o palmă pe spate şi împingând-o suficient cât să-i dea un mic avânt. Este limpede că a început să schieze din copilărie, grația mişcărilor sale rămânând constantă. Tiger vine în urma lui, dovedindu-mi că este foarte bună la snowboarding. Ea nu are avantajul lui Topher pe care îl trage Eva, dar se descurcă uşor.

Carl porneşte şi el la vale, obrajii lui îmbujorați părând să spună „La naiba, ori la bal, ori la spital”. Reuşeşte aproape imediat să-şi înfigă schiurile într-un troian şi se prăbuşeşte cu o bufnitură, însă se ridică şi o ia pe urmele celorlalți, fără alte incidente. Următoarea este Ani. Poartă o jachetă albastru-strălucitor şi o salopetă de schi nou-nouță, iar părul galben-zinc îi iese de sub glugă. Seamănă deopotrivă cu un bebeluş adorabil şi cu un prezentator de emisiuni TV pentru copii. Îmi zâmbeşte crispată.

— Poate că ar fi trebuit să ridic mâna atunci când ai întrebat dacă există printre noi şi începători, spune ea cu glas spăsit. Chiar nu mă pricep!

— Nu-ți face griji, o încurajez eu. Chiar nu are ce să se întâmple pe porțiunea asta de teren, iar avantajul unui strat de zăpadă atât de înalt este că amortizează orice căzătură.

Îmi zâmbeşte, îşi înfige bețele de schi în zăpadă, țipând scurt şi alarmat când începe să alunece la vale, cât pe ce să cadă pe spate din pricina surprizei, însă se redresează cumva cu ajutorul bețelor, iar apoi, cu un

chicotit vesel, dispare printre copaci îndreptându-se către locul în care ceilalți o aşteaptă.

Am rămas doar eu şi Liz. Spre deosebire de Ani, care a afişat un entuziasm jucăuş, ea pare înfierbântată şi stresată; în plus, este super înfofolită – e clar că are prea multe straturi de haine pe ea pentru o zi atât de frumoasă şi a transpirat vizibil. Am mustrări de conştiință că nu am verificat echipamentul începătorilor, însă în cazul ei este probabil mai bine că a pus mai multe haine pe ea, în loc de prea puține – şi oricum, deja e prea târziu să-i recomand să mai scoată din ele. Tocmai mă pregătesc să-i spun ce trebuie să facă, când îmi dau seama de ceva.

— Stai aşa, unde e Elliot?

— Ah, spune Liz cu stânjeneală. Nu ți-a spus Topher? El nu prea participă… la nimic.

— Ah, fac eu, oarecum surprinsă, imaginându-mi că Snoop este genul de companie în care participarea la diverse activități de grup nu este tocmai opțională.

Cu siguranță, Carl a fost cel care mi-a dat această impresie, iar Liz probabil că îmi ghiceşte gândurile.

— Da, ştiu… nu doar că Elliot este singurul dintre noi care poate rămâne în cameră, dar e şi singurul care scapă basma curată atunci când o face. Ăsta e avantajul când eşti cel mai bun prieten al lui Topher, bănuiesc.

— Se cunosc de mult?

— Au fost colegi la internat, îmi răspunde Liz.

Îmi dau seama că discuția pe care o purtăm o ajută. Nu mai pare atât de stresată de coborâre.

— Împreună cu Rik, adaugă ea.

— Iisuse, ce mai gaşcă! spun fără să mă controlez, apoi mă înroşesc la față.

Aici, afară, îmbrăcată în salopeta de schi, îmi este greu să-mi amintesc că sunt Erin-gazda-de-la-cabană, şi nu doar Erin-schioarea. Liz însă nu pare ofensată. Ba chiar îmi zâmbeşte vag.

— Ştiu, nu-i aşa? spune ea, apoi se îmbujorează, de parcă ar fi întrecut măsura.

Încurajată de faptul că şi-a mai revenit, mă hotărăsc să pornim.

— OK, ei bine, am face bine să-i prindem pe ceilalți din urmă. Eşti gata? Eu o să merg în față, aşa că nu-ți face griji, n-o să pierzi niciodată controlul. Iar dacă o să-l pierzi, lasă-te pur şi simplu să aluneci uşor până la mine.

— Eu… totuşi…

Fața ei exprimă din nou crispare, în timp ce se uită la pârtia îngustă cu spaimă.

— Vai, cât de *abruptă* pare!

Doamne, chiar nu e talentată la schi. Şi iau o decizie.

— Ştii ceva? Dă-mi bețele tale!

Mi le întinde supusă, asemenea unui copil, iar eu le pun sub un braț şi întind spre ea, în spatele meu, propriile mele bețe de schi.

— Acum ține-te de astea, OK? Înțelegi cum? De fiecare băț cu câte o mână.

Liz dă aprobator din cap, iar eu pornesc foarte încet, folosindu-mi muşchii coapselor pentru a încetini coborârea.

Trebuind să controlez şi greutatea lui Liz, transmisă prin cele două bețe, lejera coborâre dreaptă e mai dificilă decât de obicei, însă reuşim să ajungem pe porțiunea dreaptă, şi urmez exemplul Evei înaintând în schi-fond şi trăgând-o pe Liz, pe care o aud cum gâfâie în spatele meu.

În cele din urmă, ieşim dintre copaci şi alunecăm pe pantă până la telecabină, acolo unde ceilalți ne aşteaptă, stând chiar lângă turnicheți, sub un panou din lemn pe care scrie LA REINE TC.

— E uşor cu telecabina, îi şoptesc eu lui Liz ca s-o liniştesc. Nu trebuie să te urci nicăieri cu schiurile în picioare. Ți le dai pur şi simplu jos şi intri.

— Ah… pfff!

Chipul i se mai însenineză, apoi se uită în sus, către vârful muntelui, unde norii continuă să se adune.

— Cum e coborârea? întreabă ea.

— Sunt două opriri. Dacă te dai jos la prima, e uşoară. Te afli la jumătatea versantului şi poți să alegi fie pârtia verde, Atchoum, care te duce până la stația de telecabină de la poale, fie pârtia albastră, care te duce până la St Antoine le Lac. Dacă rămâi în telecabină, ajungi în vârful muntelui. Când e însorit, priveliştea este uimitoare, însă acum… spun eu arătând spre norii care între timp au devenit şi mai compacți. În tot cazul, de la stația de sus ai două opțiuni: La Sorcière, care este pârtia neagră din stânga şi care urmează traseul telecabinei, sau partea de sus a pârtiei Blanche-Neige. Asta este o pârtie albastră, însă, dacă vremea nu e prielnică, devine mai degrabă una roşie. Dacă nu te simți suficient de experimentată, recomand să alegi prima variantă, cel puțin până când te reobişnuieşti cu schiurile. Poți oricând să încerci a doua variantă, după prânz.

— OK, spune Liz uitându-se din nou către creasta muntelui şi-i simt îndoiala.

— Rămâi cu noi toată ziua? mă întreabă ea.

— Doar la primele două coborâri; o să-ți arăt drumul înapoi spre cabană, după care mă tem că va trebui să-l ajut pe Danny să pregătească prânzul.

Liz nu spune nimic, însă după felul în care strânge bețele de schi, de parcă ar fi moartea cu coasa, îmi dau seama că nu se bucură deloc că o s-o abandonez.

— O să fie totul bine, o încurajez eu, deşi nu sunt chiar sigură că aşa va fi. Nu eşti singura începătoare, nici Ani nu e foarte bună, şi nici Carl. Nici măcar Miranda nu pare prea sigură de sine.

Liz nu spune nimic. Îşi desface legăturile şi-şi dă jos schiurile din picioare, însă expresia de pe chipul ei numai veselă nu este.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 0

E aproape amiază. Am schiat toată dimineața. Vântul se întețește. Erin s-a retras la cabană de multă vreme, lăsându-mă în compania lui Topher, a Evei şi a celorlalți colegi dependenți de adrenalină. Am coborât pe pârtia verde, Atchoum, de două ori, până la stația de telecabină de la poale, precum şi pe pârtia albastră, lungă, până în St Antoine, după care înapoi la funicular. Pentru că am fost toată dimineața atât de tensionată, îmi simt picioarele ca de gelatină. Frigul mi-a înghețat obrajii, am subsuorile transpirate sub atâtea straturi de haine. Gâfâi, umezind fularul de la gură, şi mi-e deopotrivă prea frig şi prea cald.

Ne adunăm obosiți la baza telecabinei din Reine şi aud uşurarea din glasul lui Ani când îmi şopteşte:

— Daaa! Prânzul!

Apoi Topher spune – iar eu parcă *ştiam* că o va face:

— Haideți să mai facem o coborâre înainte de prânz. Să mergem până în vârful masivului La Dame. A doua oprire a telecabinei. Care dintre voi, nătăfleților, vine cu mine?

— Nu ar fi mai bine să ne oprim înainte să fim cu toții prea obosiți? întreabă Miranda.

Îmi dau seama că ea nu vrea să-l urmeze pe Topher, dar în acelaşi timp nici nu ar dori să le strice celorlalți distracția.

— Vreau să spun că e doar prima zi şi că mai avem la dispoziție o săptămână întreagă de schiat.

— Sunt de acord, intervine Ani ridicându-şi ochelarii pe frunte.

Fața ei este roşie şi pătată din pricina aerului rece. Pare obosită.

— În plus, cred că e o pârtie mult prea lungă pentru una ca mine, adaugă ea.

— E un rahat de pârtie albastră, o contrazice Topher. Haideți! O să fie distractiv. Există şi o pistă neagră care porneşte din acelaşi vârf, La Sorcière, în vreme ce pârtia albastră se află mai sus de cea pe care am coborât mai devreme, Blanche-Neige. Albastră pentru sugari, neagră pentru

băieții și fetele mari.

— Topher, i se adresează Eva, fluturându-și degetul spre el, însă doar face pe supărata.

Pare în elementul ei – înaltă și subțire, stând pe schiurile ei neobișnuit de lungi. Poartă o jachetă de schi roșu-aprins, din mătase, care arată ca o pată de sânge împroșcată pe zăpada proaspăt depusă; imaginea îmi provoacă un sentiment ciudat, pentru că îmi amintesc de ziua în care m-am dus sa i-o cumpăr, pe vremea aceea eu fiind asistenta ei. M-a trimis la Harrods cu cardul ei de credit, spunându-mi de la ce raion s-o ridic. Îmi amintesc totul cu atâta claritate, de parcă ar fi fost ieri.

Încep deodată să mă gândesc la povestea care a dat numele pârtiei albastre Blanche-Neige – *Albă-ca-Zăpada.* Pielea albă ca zăpada, buzele roșii ca sângele, părul negru ca abanosul. Părul însă nu se potrivește. Eva îl are aproape la fel de alb ca zăpada. Doar că acum și-l ține ascuns sub fesul negru, deci comparația, în mod bizar, se potrivește.

— Haideți… îi imploră Topher. Oricum nu ne putem duce de aici la cabană, pentru că drumul urcă la deal, așa că dacă nu vreți să petreceți o oră mergând lateral cu schiurile, am face bine să ne ducem până la stația intermediară. E doar puțin mai departe… nu-i așa? spune el ridicându-și ochelarii de schi și uitându-se cu tot șarmul lui la Ani. Ani? Nu-i îndeplinești tu unui biet bătrân o ultimă dorință?

Ani oftează ușor, după care cedează:

— Of… OK. Bănuiesc că nu trăiești decât o dată. Aveți însă grijă să ajung înapoi teafără… bine, Inigo?

Inigo zâmbește și dă din cap.

— Miranda? continuă Topher zâmbindu-i cât mai convingător cu putință.

Atunci când zâmbește așa, nu este greu să înțelegi cum a ajuns acolo unde a ajuns. Ceva din Topher te face să-ți fie foarte, foarte greu să-i spui „nu”.

— Miraaanda…?

— Bine, răspunde Miranda destul de nemulțumită. Dacă tot trebuie să urcăm… presupun că nu e mare diferență.

Apoi Topher se întoarce către mine:

— Liz?

Din nou, același lucru. De ce trebuie să fiu eu întotdeauna persoana de care depinde toată lumea, persoana căreia i se cere să ia o decizie? Simt cum mă topesc sub privirile lor, însă nu am de ales.

— Bine, spun, însă până şi eu îmi dau seama cât de încordat îmi este glasul.

— OK! exclamă Eva voioasă. Bun, haideți atunci să ne regrupăm în vârf şi, dacă vreunul dintre noi se rătăceşte, ne întâlnim la începutul scurtăturii care duce la cabană. Îşi aminteşte toată lumea locul unde se bifurcă poteca? Bradul acela mare pe care ni l-a arătat Erin, marcat cu vopsea fluorescentă?

Toată lumea încuviințează şi murmură aprobator.

Apoi se porneşte totul. Lumea îşi desface schiurile şi se îndreaptă către telecabină păşind prin zăpadă cu clăparii grei, de schi, zăngănindu-şi bețele şi schiurile şi strecurându-se prin bariera cu turnicheți. Nu e coadă deloc. Vremea e prea proastă ca să facem asta. Toți francezii cu mintea la cap s-au strâns prin cafenele bând *vin chaud* şi mâncând *raclette,* numai noi urcăm pe munte – cu telecabina asta, cel puțin. Simt cum îmi tresaltă inima în piept când cabina se apropie, aşa că mă grăbesc să intru prima, strecurându-mă pe lângă Ani cu o insistență care nu-mi stă deloc în caracter. Nu-mi pot permite să rămân în urmă.

Telecabina străbate ultima parte a pârtiei, încetinind puternic imediat când intră în adăpostul terminalului, iar micul nostru grup se grăbeşte să urce de cum uşile din plexiglas se deschid. Telecabinele au câte patru scaune, iar eu încep să le număr în gând pe măsură ce Topher, Rik şi Miranda se strecoară înăuntru – apoi îmi dau seama că asta este şansa mea. Telecabina se află aproape de bariera de la care uşa începe să se închidă, însă mă reped către ea, boncănind cu clăparii de schi de podeaua din cauciuc. Îmi arunc schiurile în compartimentul special, legăturile lor încurcându-se cu cele ale snowboardului lui Topher. Uşile încep să se închidă.

— Haide, Liz! mă încurajează Miranda, iar eu mă strecor înăuntru şi mă aşez gâfâind pe unul dintre scaune, în vreme ce uşile se închid, iar telecabina porneşte către vârful muntelui.

Da! Am reuşit! Am depăşit primul obstacol!

Mă înghesui lângă Miranda, simțind cum jacheta mea umflată se turteşte în spațiul acela îngust, iar Miranda începe să râdă:

— Liz, câte rânduri de haine ai pus pe tine? Arăți ca omulețul Michelin.

Topher zâmbeşte.

— Nu te grăbi să sari la concluzii, Miranda! Când vom ajunge în vârf, s-ar putea s-o invidiem pe Liz!

Arată din cap către afară făcându-mă să-mi dau seama că are dreptate. Pe

măsură ce urcăm, simt efectiv cum temperatura scade. În telecabină încep să se formeze picături de condens care se transformă în frumoase flori de gheață în timp ce urcăm, şi urcăm, şi urcăm, şi trecem de stația intermediară, unde uşile se deschid poftindu-ne parcă să ieşim afară, însă niciunul dintre noi nu se mişcă.

Apoi continuăm să urcăm, trecem de liziera pădurii şi pătrundem în nori. Simt cum mica telecabină este asaltată de rafale de vânt, se leagănă atârnată de cablu şi, dintr-odată, mi-e teamă gândindu-mă ce ne aşteaptă în vârf. Of, Doamne, *chiar* voi face asta? Oare chiar voi merge până la capăt? Deodată, nu mai sunt sigură că voi reuşi. Începe să mă doară stomacul, nervii îmi sunt întinşi la maximum. Niciodată în viața mea nu am fost atât de speriată de ceea ce urmează să fac. Însă o să reuşesc. *Trebuie* să reuşesc.

În clipa următoare, uşile se deschid şi ieşim cu toții într-un frig atât de pătrunzător, încât îmi răzbate prin toate straturile de haine, chiar dacă suntem încă în adăpostul terminalului.

Ne punem schiurile în picioare şi ieşim afară – într-o sălbăticie albă.

Ninge abundent. Vântul este puternic, nemilos, făcând zăpada să ne intre în ochi şi nas, toată lumea începe să-şi pună orbeşte ochelarii de schi şi să-şi tragă fularele la gură. Norul de pe creasta muntelui face ca vizibilitatea să nu fie de câțiva kilometri, aşa cum scrie în broşuri, ci de câțiva metri.

Ştiu că din locul acela încep două pârtii. La stânga se deschide cea neagră, pe care intenționează Topher să coboare: La Sorcière. La dreapta începe pârtia albastră, Blanche-Neige. Cele două se întâlnesc la cea de a doua stație a telecabinei, însă Blanche-Neige este mai domoală, coborând panta sub forma unor bucle delicate. Pe de altă parte, La Sorcière este mai abruptă, urmând în zigzag panta pe care au fost plantați stâlpii telecabinei. „Abrupt” este un eufemism. Cu câteva minute în urmă, am trecut cu telecabina peste această pârtie care, de la înălțimea de 12 metri, semăna cu un patinoar înclinat.

Mă strecor printre ceilalți, curățând cu mănuşile zăpada depusă pe ochelarii de schi. În fața mea se află semnul acoperit cu zăpadă care probabil indică cele două pârtii, însă acum, în locul lui nu se vede decât un troian înalt. La stânga se zăreşte un fel de plasă de tenis care blochează accesul. Până s-o observ, alunec deja spre ea.

— Ajutor! strig.

Dar ceilalți nu pot face nimic, aşa că mă izbesc de plasă, ricoşez simțindu-i, în zona stomacului, elasticitatea. Îmi agit o vreme brațele în aer,

cu tot cu bețele de schi, după care mă prăbuşesc în zăpadă, izbindu-mi cu zgomot schiurile unul de celălalt.

Cu un hohot de râs, Rik se grăbeşte să ajungă lângă mine, ajutându-mă să mă ridic la loc în picioare.

— Ai avut noroc, îmi strigă el la ureche, ca să acopere vuietul vântului, arătând către semnul înzăpezit, prins de plasă, pe care încă se mai pot distinge cuvintele *piste fermée.* Asta e pârtia La Sorcière. Dacă nu ar fi închis-o, ai fi parcurs prima ta pârtie neagră! Sau ai fi pățit-o rău de tot.

Are dreptate. Dincolo de plasă se întrezăreşte o pârtie atât de abruptă, încât mie mi se pare că e aproape verticală. La un moment dat formează o curbă, dincolo de care… nu se mai zăreşte nimic. Dacă aş fi alunecat mai departe, aş fi prins o asemenea viteză, încât nimeni nu mi-ar fi putut sări în ajutor. Aş fi putut să-mi găsesc moartea în valea aflată la 300 de metri mai jos, înainte ca vreunul dintre colegii mei să poată interveni. Imaginea mă face să mă tem şi mai mult de ceea ce urmează să fac.

Sunt atât de şocată, încât nu mă simt în stare să-i răspund ceva lui Rik, însă îl las să mă ridice de jos şi apoi să mă conducă până la ceilalți, care acum stau înghesuiți unii într-alții la capătul pârtiei albastre.

— Au închis La Sorcière, îl anunță Rik pe Topher, care clatină nemulțumit din cap.

— Am văzut. Fricoşi nenorociți!

— Trebuie să aşteptăm? o aud pe Miranda cum strigă.

Vocea ei abia se distinge prin vuietul furtunii. E al dracului de frig!

— Mă tem că va trebui s-o facem, răspunde Rik. Nu putem coborî fără Ani şi Carl, care nu sunt suficient de experimentați.

— Se pot ocupa ceilalți de ei, bodogăne Topher, însă Rik clatină din cap.

— Dar dacă ar veni separat şi ar încerca să ne urmeze? Uite, spune el arătând către o telecabină care tocmai îşi face apariția printre nori, iar înăuntru se zăreşte doar un schior – sau poate că sunt doi, stând unul lângă celălalt. E imposibil să-ți dai seama de la distanța asta. Poate că nici măcar nu fac parte din grupul nostru. Telecabina se află încă atât de departe, încât pare ridicol de mică.

Tremur. Inima îmi bubuie în piept. Nu pot continua, însă trebuie s-o fac. Asta ar putea să fie ultima mea şansă… trebuie să spun ceva. Acum. *Acum.*

— Nu pot să fac asta, îi anunț.

Topher se uită la mine de parcă se miră că am deschis gura.

— Ce-ai spus?

— Nu pot să fac asta, repet mai tare.

Respir precipitat, iar vocea îmi este ascuțită, stridentă, abia reuşind să-mi ascund teama. Pulsul mi-a luat-o razna.

— Nu pot. Pur şi simplu, nu pot. Nu cobor pe schiuri! *Nu pot,* Topher.

— Ei bine, şi cum vrei să ajungi jos? zice Topher sarcastic. Pe tobogan?

— Hei, hei!

Rik, care încerca să-şi verifice telefonul, îşi ridică privirea.

— Ce se petrece aici?

— Nu pot să fac asta, spun eu cu disperare în glas, de parcă, dacă aş tot repeta aceleaşi cuvinte, totul se va rezolva de la sine.

Poate chiar aşa va fi. Poate că totul va fi OK.

— Nu pot. Nu pot să cobor pe schiuri pe o vreme ca asta. Voi muri, ştiu că voi muri. Nu mă puteți convinge să fac asta.

— Liz, totul va fi în regulă, îmi spune Rik punându-şi o mână pe brațul meu. Voi avea eu grijă de tine, îți promit! Uite, poți coborî în plug până la baza pârtiei, eu te voi ghida şi, dacă vrei, poți să te ții de bețele mele.

— Nu pot s-o fac!!! repet cu încăpățânare.

Dacă voi continua să recit această mantră, totul va fi OK. Nu mă pot *obliga* să schiez cu ei. *Îl cunosc* pe Topher. Nu este un tip răbdător. Foarte curând, se va sătura să mă convingă şi se va lăsa păgubaş.

— La naiba, spune Topher iritat.

Îşi şterge zăpada de pe ochelarii de schi şi se uită la Rik:

— Atunci, ce facem?

— Liz… începe Rik, făcându-mă să simt din nou cum mi se pune un nod în gât şi mă sufoc, cum mi se întâmplase şi în timpul şedinței.

Telecabina în care e o singură persoană ajunge la terminal. Cred că în curând mi se va face rău. E acum sau niciodată.

— Nu pot s-o fac! urlu eu şi, din senin, mă trezesc că încep să plâng.

Sunetele pe care le produc mă uimesc – suspine adânci, care îmi fac pieptul să se zguduie. Îmi ridic ochelarii de schi ca să-mi şterg ochii cu mănuşile înghețate, iar vântul este atât de rece, încât simt cum lacrimile îmi îngheață. Mi le şterg, simțind cum îmi crapă pielea.

— Nu pot s-o fac, la dracu'!

— OK, OK! se grăbeşte Rik să mă liniştească. Liz, nu intra în panică, o să fie în regulă. Uite… Rezolvăm noi cumva.

De undeva din spatele nostru se face auzit fâşâitul unui *schuss,* care ne face pe toți să ne întoarcem privirile. Este Inigo, care tocmai se apropie de

noi, îmbrăcat în jacheta lui verde, care îl face inconfundabil, chiar dacă acum are ochelarii la ochi şi fularul la gură. În spatele lui, Tiger a ieşit şi ea afară, iar acum stă pe platforma din dreptul staţiei. Stă pe zăpadă strângându-şi legăturile snowboardului.

— Eu mă întorc, spun înghiţindu-mi un suspin şi arătând în jos, către telecabina cu care venise Inigo şi care se întoarce în vale. O să vorbesc cu mecanicul telecabinei, poate mă lasă să mă întorc. Îi explic că nu pot s-o fac, că a fost o greşeală să vin aici.

— Liz, dar e al dracului de ridicol! răbufneşte Topher.

— Ce s-a-ntâmplat? se aude vocea lui Inigo, de-abia recognoscibilă, estompată de fular.

— Liz, îi explică Topher supărat. Are un fel de criză existenţială.

Dar nu am. Între timp, m-am calmat. Următoarea telecabină se zăreşte urcând muntele, având la bord încă o persoană. Pot face asta. Ştiu că trebuie s-o fac, şi nimeni nu mă poate opri. Încep să urc cu schiurile pe laterală mica pantă care mă desparte de terminal.

— Liz, eşti sigură? strigă Rik.

— Da, îi strig eu înapoi, deşi nu sunt sigură că vocea mea răzbate prin viscol. Sunt sigură. Ne întâlnim la cabană.

De cum intru în terminal, uşa telecabinei se deschide şi mă liniştesc. Ştiu ce trebuie să fac şi o să fie OK. *Totul* va fi OK.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

E aproape 1:30. Spuseseră că vor reveni cel târziu la 1, iar Danny înjură tot mai mult în bucătărie, pe măsură ce minutele trec, iar *risotto*-ul lui devine tot mai lipicios.

La 1:45 bagă capul pe uşă, cu o privire sumbră.

— Dacă urăsc ceva mai mult decât nenorociții de vegani care nu spun că sunt vegani, atunci aceia sunt labagiii, bombăne el, după care dispare, lăsând uşa batantă să se trântească în urma lui.

Apoi, deodată, se face auzit zgomot de clăpari pe gresie. Mă reped în hol şi aud larmă venind dinspre vestiar – sunetul inconfundabil al unor oameni care se scutură de zăpadă sau deschid fişetele aliniate pe perete.

— Eva? strigă cineva cu glas iritat. Eva, unde naiba eşti?

Niciun răspuns.

Apoi uşa care desparte holul de vestiar se deschide şi în cadrul ei îşi face apariția Topher, purtând costumul de schi şi ciorapi groşi în picioare, părând supărat.

— A, tu eşti, spune el când mă zăreşte. Unde dracului e Eva?

— Eva? întreb eu şi-mi stă pe limbă să-i replic ceva despre nepolitețea lui, însă mă abțin. Îmi pare rău, Topher, habar n-am.

Se opreşte la jumătatea scării:

— Vrei să spui că nu e aici?

— Nu, voi sunteți primii care v-ați întors.

Topher rămâne pe loc, nemişcat, expresia de pe chipul lui oscilând între iritare şi îngrijorare. Apoi strigă peste umăr:

— Miranda, Eva nu-i aici!

— Glumeşti, spune Miranda făcându-şi şi ea apariția pe uşă.

Fața ei e de un roz-aprins, mai roşie în obraji, cum se întâmplă la frig extrem.

— Hmm… Păi… Asta înseamnă că măcar nu ne-au înghețat cururile degeaba. Ce crezi că s-ar fi putut întâmpla?

— Poate că s-a terminat orarul telecabinei înainte ca ea să o poată lua,

după care a schiat până la St Antoine ca să ia funicularul? răspunde Topher, însă chiar în momentul acela își face apariția și Carl, care se arată incredul.

— A ajuns înaintea mea, amice. Am văzut-o în telecabina aia, vă jur!

— Și eu am văzut-o, intervine Ani.

Cei care au ieșit din vestibul se adună în hol, transpirați și nedumeriți, în vreme ce zăpada topită se prelinge de pe jachetele lor pe pardoseală.

— V-am spus: Carl și cu mine urcam cu telecabina, iar eu *am văzut-o* coborând pe pârtie.

— Ce se întâmplă? întreabă Rik de cum își face apariția, scuturându-și zăpada de pe salopeta neagră.

Miranda se întoarce către el, chipul ei exprimând, de data asta, o îngrijorare adâncă.

— Eva nu-i aici.

— Nu-i aici?! întreabă Rik consternat. Dar… nu e cu putință. Nu are unde să fie.

Încep să vorbească toți în același timp, lansând diverse teorii, multe dintre ele pur și simplu imposibile, dată fiind topografia stațiunii.

— Stați puțin, stați puțin, intervin eu și, spre uimirea mea, toată lumea tace.

Cumva, au nevoie de cineva care să conducă discuția, iar eu sunt singura persoană care poate s-o facă.

— S-o luăm de la început. Când a fost ultima dată când ați fost cu toții la un loc?

— La baza telefericului din Reine, răspunde imediat Ani. Am discutat dacă luăm atunci pauza de prânz sau dacă mai dăm o tură cu schiurile. Topher ne-a atras atenția că, din locul acela și până la cabană, avem de urcat și că, prin urmare, mai bine mai dăm o tură cu schiurile, așa că ne-am decis să ne ducem la stația de sus ca să coborâm apoi fie pe La Sorcière, fie pe Blanche-Neige, în funcție de abilitățile fiecăruia.

Mă abțin să comentez. La Sorcière este o pârtie infernală. Schiez de o viață, dar *în niciun caz* nu m-aș aventura să cobor pe pârtia asta pe o asemenea vreme. Chiar și Blanche-Neige, pe o vizibilitate atât de redusă, nu e de glumit cu ea pentru un schior neexperimentat. Nu este prima dată când observ că Topher este un ticălos.

— Dar când am ajuns sus, Liz a făcut o criză, spune Topher cu amărăciune în glas.

— Toph, i-o retează Rik arătând către ușa dinspre vestibul.

Mă uit peste umărul lui Topher şi o zăresc pe Liz cum intră obosită în salon. E plină de zăpadă şi pare epuizată, mai obosită decât toți ceilalți.

— Când am ajuns în vârf, vremea era extremă, aşa că Liz a luat hotărârea să se întoarcă cu telecabina, spune Miranda pe un ton egal, însă dacă e să mă iau după expresia enervată a lui Topher, îmi imaginez ce fel de discuție a provocat decizia lui Liz.

O parte din mine e uluită de îndârjirea ei, de faptul că nu s-a lăsat convinsă să coboare cu schiurile. Frica însă îi poate transforma pe oameni în nişte ființe extrem de încăpățânate.

— Restul i-am aşteptat acolo, sus, pe ceilalți, spune Topher. Însă Eva nu a venit.

— Ba *da,* intervine Ani. Doar am văzut-o, şi eu, şi Carl. Nu-i aşa? întreabă ea dându-i lui Carl un ghiont, iar acesta încuviințează:

— Da, nu încape nicio îndoială, amice. Am văzut-o cum urcă înaintea noastră, la câteva telecabine distanță.

— *Câteva?* se miră Topher. De ce? Pentru că nu era coadă deloc.

Carl se înroşeşte.

— Păi… uite ce e… nu are niciun rost să insistăm. Eu… mă rog… am ratat prima telecabină, dacă ții neapărat să ştii. Eu şi Ani ar fi trebuit să intrăm în următoarea, după cea în care intrase Eva, însă eu m-am împiedicat de legături. Am căzut, uşile telecabinei s-au închis, iar Eva a pornit având schiurile mele înfipte în rastel. Mi-a luat câteva minute să-mi revin după căzătură, după care eu şi Ani am luat prima telecabină care a venit.

— Nu este posibil ca Eva să fi făcut o confuzie şi să fi coborât la prima stație? întreabă Miranda încruntată, însă Ani scutură din cap.

— Nu, exact asta încerc să vă spun. Am văzut-o în timp ce urcam cu telecabina. Traseul e chiar deasupra pârtiei negre – cea foarte abruptă pe care voia să coboare şi Topher.

— La Sorcière, o completez eu, iar Ani încuviințează.

— Da, de ea e vorba. Am văzut o schioare coborând pe ea. La un moment dat, s-a oprit pe marginea pârtiei şi a ridicat mâna, salutându-mă. Iar eu mi-am dat seama că era Eva.

— Cum ți-ai fi putut da seama de la distanța aceea? întreabă Rik sceptic. Putea să fie oricine.

— I-am recunoscut jacheta roşie. E greu de confundat. Niciunul dintre noi nu are una asemănătoare, şi nimeni din afara grupului nostru nu mai venise cu telecabina.

Mă uit la ei şi îmi dau seama că Ani are dreptate. Echipamentul de schi al lui Topher este muştar şi kaki, Rik şi Carl sunt amândoi îmbrăcaţi în negru. Miranda are o salopetă violet. Jacheta lui Inigo este verde, iar salopeta, neagră. Tiger poartă o jachetă uzată arătând ca o geacă de aviator, din denim, de prin anii 1980, şi pantaloni cargo, însă bănuiala mea este că în realitate este vorba despre nişte haine de snowboarding extrem de scumpe. Liz poartă o salopetă bleumarin-decolorat, prea mare pentru ea, care pare împrumutată de la o prietenă. În fine, Ani poartă jacheta albastru-deschis şi salopeta albă pe care le-am remarcat mai devreme. Niciunul dintre ei nu putea fi luat drept Eva.

— Când am ajuns în vârf, schiurile mele mă aşteptau acolo, spune Carl. Eva trebuie să le fi luat din rastelul telecabinei, după care a coborât pe pârtie.

— N-aţi observat că ea nu se afla cu voi în vârf? întreb eu, iar Rik clatină mâhnit din cap.

— Nu, vizibilitatea era foarte scăzută şi… poate că ar trebui să ştii… acolo, sus, lumea ba se certa, ba negocia.

„Ba se certa, ba negocia? Cum adică?”, dau eu să întreb, însă Miranda se bagă peste mine.

— Spune-o pe de-a dreptul, Rik. Mecanicul telecabinei a venit la un moment dat la noi ca să ne spună că riscul de producere a avalanşelor intrase în zona roşie şi că urmau să închidă toate pârtiile, însă jumătate dintre noi au ales să ignore avertismentul şi au pornit pe pârtie în jos înainte ca mecanicul să înceapă să întindă plasele.

— Îmi pare atât de rău, spune Inigo, care cel puţin are decenţa să-şi arate stânjeneala. A fost o mare neînţelegere. Mie mi s-a părut că a spus ceva de genul „acum ori niciodată”, aşa că m-am grăbit să pornesc.

— Staţi puţin! Asta înseamnă că unii dintre voi au schi-at până aici? întreb eu ridicând vocea. Iar alţii s-au întors cu telecabina?

Toată lumea încuviinţează.

— Evident că ne-am oprit puţin la bradul acela mare de pe scurtătură ca să vedem dacă mai vine cineva în urma noastră, însă când am văzut cum oamenii se întorc cu telecabina, am schiat până la terminalul de jos, spune Topher. Aşa că am aşteptat acolo vreo 20 de minute, până când nenorociţii ăia responsabili cu staţiunea au oprit şi telecabina. Moment în care am dedus că Eva s-a întors acasă fără să ne aştepte şi pe noi, însă cum ne aflam mai jos de cabană şi fără posibilitatea de a urca cu telecabina, nu am avut de

ales, aşa că am schiat până în St Antoine, de unde am luat funicularul până aici.

— OK… OK… spun eu încercând să înțeleg ce s-a întâmplat de fapt. Prin urmare, ultima dată când a văzut-o cineva, Eva cobora pe pârtia La Sorcière?

Ani confirmă, întorcându-se către Carl ca să confirme şi el, iar acesta spune:

— Cam aşa stau lucrurile.

— Dar La Sorcière era închisă! răbufneşte Topher. Asta a fost de fapt nenorocita de problemă!

„Problema este că Eva, colega voastră, cofondatoare a firmei, a dispărut pe o vreme extrem de periculoasă", îi răspund eu în gând, însă nu spun nimic. Mă gândesc la pârtia La Sorcière, la pantele ei înşelătoare, înghețate, la faptul că pe alocuri zăpada spulberată acoperă porțiuni alunecoase ca nişte adevărate patinoare, preschimbând fiecare curbă într-un fel de ruletă rusească cu două gloanțe: dacă nu te răneşti pierzând controlul pe alunecuş, atunci există destule şanse să produci o miniavalanşă. Mă gândesc şi la mogulele periculoase ale acestei pârtii, ascunse de zăpada moale depusă între ele, precum şi la imposibilitatea de a vedea la timp bucățile de gheață ascunse sub stratul de nea. Ca să nu mai vorbesc despre curbele strânse, la care îți poți rupe genunchii în zilele cu vizibilitate proastă.

Dar cel mai mult mă îngrijorează prăpastia care se cască pe una dintre marginile pârtiei. În unele locuri, hăul începe la numai câțiva metri de zona marcată. Pe o vreme ca asta, poți să dispari pur şi simplu în neant. *Ăsta* este motivul pentru care La Sorcière a fost prima pârtie închisă, dintre toate pârtiile stațiunii. Nu pentru că responsabilii locali ar fi obsedați de siguranța schiorilor, sau nu ar avea suficientă încredere în abilitatea celor experimentați de a parcurge La Sorcière – ci pentru că aceste curbe meandrice, în condiții de vizibilitate scăzută, devin o cursă mortală. Apoi îmi amintesc faptul că porțiunea cea mai periculoasă este cea de la începutul pârtiei, iar Ani a văzut-o pe Eva schiind undeva mai jos de ea. Asta e o modestă consolare, însă acum simt că am nevoie de toate consolările posibile.

— A încercat cineva s-o sune pe mobil? întreb eu.

Inigo dă din cap.

— De câteva ori. Nu are semnal.

Danny îşi face apariția din bucătărie, arborând o supărare princiară.

„Cum rămâne cu nenorocitul meu de risotto?” pare să mă întrebe pe muteşte, arătând cu un gest către oaspeţi şi făcându-mă să mă îndrept cu paşi grăbiţi către bucătărie.

— Eva a dispărut, îi spun cu glas scăzut, moment în care expresia de pe chipul lui trece subit de la iritare la îngrijorare.

— Cum adică? A dispărut-dispărut? Nu cumva a vrut doar să „dezerteze” puţin?

— Nu ştiu, e greu de spus. Cu toţii s-au purtat ca nişte netoţi. S-au despărţit, nimeni nu a ţinut minte cine cu cine s-a dus, iar Eva se pare că s-a dus de una singură să schieze pe La Sorcière.

— Singură?! exclamă Danny rămânând cu gura căscată. Dar s-a anunţat cod roşu de avalanşe. De ce naiba *les pisteurs* nu au închis pârtia?

— Din câte se pare, au închis-o. Probabil că ea s-a strecurat pe sub plase, sau poate s-a rătăcit şi a ajuns pe pârtia greşită.

Deşi nu-mi prea pot imagina cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva. Blanche-Neige şi La Sorcière nu se unesc nicăieri. Asta este una dintre problemele pârtiei negre. Pe o parte este mărginită de un perete abrupt de stâncă, iar pe cealaltă, de o prăpastie. Odată ce ai pornit la vale, nu există cale de întoarcere – trebuie să urmezi traseul plin de curbe.

— Nu ştiu ce să zic. Dar Ani este destul de convinsă că şi ea, şi Carl au zărit-o pe Eva schiind la vale. Vreau să zic… ştiu că e bună, însă pe o vreme ca asta, ce a făcut ea este o uriaşă nesăbuinţă.

Chipul lui Danny trădează acum o adâncă îngrijorare.

— Şi de atunci n-a mai văzut-o nimeni?

Scutur din cap în semn că nu.

— Crezi că ar trebui să-i sunăm pe cei de la PGHM? întreb.

Aceasta este o divizie specializată a poliţiei montane, care operează la mare altitudine – o combinaţie de jandarmerie şi salvamont.

— Nu ştiu, răspunde Danny ridicându-şi bandana mai sus pe frunte şi începând să-şi scarpine nervos adâncitura dintre sprâncene, străduindu-se să gândească. Nu este imposibil să se fi rătăcit şi să fi ajuns pe pârtia greşită. Cum telecabinele nu mai funcţionează, îi va lua ceva vreme să ajungă înapoi la cabană. Cred că jandarmii ne vor zice să nu intrăm în panică, să mai aşteptăm câteva ore. N-ar trebui să-i sunăm mai întâi pe cei de la biroul de *skipass?* Poate că ei ne vor putea spune dacă permisul ei a fost validat la vreuna dintre telecabine?

Îmi vine să-l pup. Nu e doar o idee bună – e o idee excelentă. Doar că, în

momentul în care mă duc la telefonul din hol şi formez numărul înscris pe spatele permisului meu, nu aud decât tonul de linie ocupată.

Mă întorc la micul grup adunat în hol, toți par încălziți în echipamentul de schi şi foarte îngrijorați.

— Noi credem că cel mai bine e să vorbim cu cei de la biroul de *skipass* şi să aflăm dacă Eva şi-a folosit pe undeva permisul. Am încercat să-i sun, însă linia e ocupată, aşa că, în loc să pierdem vremea, mai bine mă urc în funicular şi mă duc să vorbesc cu ei.

— Mă duc eu, se oferă imediat Topher.

— Vorbeşti franceză?

Ştiu deja răspunsul, aşa că îl văd pe Topher cum se pleoşteşte, dezolat.

— Înțeleg perfect de ce vrei să ajuți, spun eu străduindu-mă să fiu blândă, însă cred că ar fi mai bine să se ducă o persoană care vorbeşte franceza. Dacă Eva nu şi-a folosit permisul, atunci va trebui probabil să-i declarăm dispariția la poliție, iar pentru asta chiar că avem nevoie de cineva capabil să vorbească fluent limba. Ar trebui să vă schimbați cu toții, să puneți pe voi nişte haine uscate şi să mâncați ceva, iar eu o să mă-ntorc repede. Între timp, încercați în continuare s-o sunați pe mobil.

Sobri, încuviințează cu toții.

— Ar trebui să-i povestesc şi lui Elliot ce s-a întâmplat, spune Topher ca pentru sine, iar eu îmi amintesc surprinsă că Elliot este singurul membru al grupului care nu schiază.

A rămas închis în camera lui, lucrând probabil la updatarea codului său – sau cine ştie ce-o fi făcând singur acolo.

Grupul se dispersează, mulți vorbind în şoaptă unii cu alții, în vreme ce eu îmi iau paltonul din dulap şi mă grăbesc să-l anunț pe Danny care este planul.

— Va trebui să serveşti singur la masă, e OK?

Danny dă din cap:

— Da, nicio problemă.

Dispare apoi în bucătărie, unde începe să pună în farfurii.

Îmbrac paltonul şi deschid uşa de la intrare.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 0

Mă aflu sus, în camera mea, schimbându-mi hainele de schi – moment în care se întâmplă. La început se aude doar un zgomot, însă apoi simt cum pământul începe să se scuture ca în timpul unui cutremur.

Mă întorc cu fața la fereastră şi zăresc ceva asemănător unui zid de zăpadă năvălind la vale, în direcția noastră. Doar că nu e un zid – pentru că un zid ar trebui să fie ceva solid. E altceva. O masă clocotitoare compusă din aer, gheață şi pământ.

Țip. Fac singurul lucru care îmi stă în putință, deşi ştiu că e o prostie. Mă aşez în genunchi şi-mi acopăr capul cu palmele, de parcă un gest atât de patetic m-ar putea proteja.

Stau aşa mult timp, tremurând de frică, înainte de a îndrăzni să mă ridic; picioarele îmi tremură. Oare ne-a ratat? Oare s-a oprit?

Aud glasuri îndepărtate: țipete, urlete, plânsete.

Cumva reuşesc să merg şi mă duc clătinându-mă pe coridor.

— Iisuse Hristoase! strigă Topher alergând înspre casa scărilor. Ce naiba s-a întâmplat?

— Erin! aud un glas venind de la parter.

Un strigăt ca un muget de teamă, o voce pe care nu o recunosc, apoi îmi dau seama că este bucătarul, Danny, care-şi strigă prietena.

— Erin!

Între timp coridorul s-a umplut de oameni înspăimântați. Undeva se aude o alarmă de fum, lumea strigă panicată.

Jos, în hol, bucătarul se luptă cu uşa de la intrare care s-a crăpat şi s-a îndoit sub greutatea zăpezii compacte care continuă s-o apese.

— Nu deschide uşa! strigă Topher. O să intre toată zăpada înăuntru!

Danny se întoarce spre el. E extrem de furios.

— Prietena mea e acolo! scrâşneşte el acoperind zgomotul alarmei. Aşa că dacă vrei să mă opreşti, amice, vino şi încearcă.

Revine la uşă. Aceasta scârțâie ca şi cum protestează, după care o masă de zăpadă şi gheață năvăleşte în salon. Pragul e blocat, zăpada măsoară un

metru, însă Danny se cațără pe el, aruncându-se peste amalgamul de gheață, aşchii şi pietre. Îi mai zăresc o vreme picioarele, apoi bucătarul se face nevăzut în furtuna de afară.

— Of, Doamne, suspină Miranda ținându-se de Rik de parcă s-ar îneca. Of, Doamne. Of, Doamne. Dacă Eva e pe undeva pe acolo?

Nimeni nu-i răspunde. Nu cred că vreunul dintre noi ar avea curajul să rostească ce gândeşte în clipa aceea – şi anume că dacă Eva e pe undeva pe acolo, e moartă. Cu siguranță, e moartă.

Poate că şi Erin a murit.

— Clădirea asta o fi rezistentă? întreabă Rik devenind deodată practic. N-ar trebui să rămânem aici, să nu se prăbuşească peste noi.

— Eu mă duc să opresc alarma aia, spune Tiger făcându-se nevăzută în bucătărie.

O aud cum târăşte pe gresie un scaun – apoi alarma încetează. Tăcerea care se lasă brusc e şocantă.

— OK, spune Topher cu glas tremurat, însă lui i se pare atât de firesc să preia controlul, încât îşi intră imediat în rol. Hmm… ar trebui… ar trebui să verificăm. Să verificăm clădirea.

— Partea dinspre bucătărie nu e prea afectată, spune Tiger revenind în hol. M-am uitat pe geam. Două dintre ferestrele biroului sunt sparte, însă zăpada nu e prea înaltă. Partea cu livingul şi cu piscina a avut mai mult de suferit.

— Ar trebui să urcăm la etaj, spune Topher. De acolo se vede mai bine.

Tiger dă din cap şi urcăm scările ca să privim afară de la una dintre ferestrele de sus. Iar ceea ce vedem ne înmoaie picioarele. Am fost *extrem* de norocoşi.

Clădirea aceea prelungă, fără etaj, aflată în spatele cabanei şi care găzduia bazinul de înot, a fost zdrobită, făcută una cu pământul. Acoperişul i s-a surpat de parcă ar fi fost coaja unui ou gol. Grinzi şi scânduri se ițesc din uriaşul morman de zăpadă care a înghițit anexa. Cabana însă a rezistat destul de bine. În partea de nord s-a format un munte de zăpadă, lemne şi moloz, însă impactul nu a afectat structura construcției. Dacă ar mai fi înaintat câțiva metri, Perce-Neige ar fi fost făcut zob, asemenea clădirii care adăpostea piscina. Din locul în care mă aflu nu pot vedea niciuna dintre cabanele învecinate. Drumul care duce la funicular este acoperit cu copaci doborâți şi cu zăpadă răscolită. Funicularul nu poate fi zărit din pricina zăpezii spulberate de rafalele de vânt. Nici Erin nu se zăreşte pe nicăieri.

Apoi observ mişcare undeva în dreptul colţului clădirii. Ea este. Erin se sprijină de Danny, bucătarul, şi amândoi înaintează şchiopătând pe suprafaţa neregulată, acoperită cu ceea ce a desprins avalanşa de pe versant. Cei doi se străduiesc să-şi taie cale printre troienele care au acoperit atât de intempestiv drumul care duce la funicular.

Se fac nevăzuţi după colţul clădirii. Aud de jos cum uşa spartă se freacă de gresie, apoi suspinele de durere ale lui Erin când trece peste mormanul de zăpadă şi intră în cabană.

— Crezi că e ruptă? îl aud pe Danny întrebând cu răsuflarea tăiată.

Ca la comandă, ne repezim cu toţii pe scara în spirală şi, îngrijoraţi, facem cerc în jurul lui Erin.

— E OK? întreabă Miranda încruntată.

— Tu ce crezi? ricanează Danny.

Erin nu pare capabilă să vorbească, însă ridică o mână. Nu-mi dau seama ce semnificaţie are gestul ei, însă este evident că în felul acesta îi transmite ceva lui Danny, care se îndreaptă cu paşi apăsaţi către bucătărie.

— Îţi aduc nişte gheaţă, o anunţă el peste umăr. Să punem pe umflătura aia.

— Am eu nişte arnică în valiză, îi strigă Tiger.

Nu aud răspunsul lui Danny, însă îmi pot da seama că nu este unul prea amabil.

— Nu cred că arnica va rezolva problema, spune Rik aproape în şoaptă.

Erin zace pe podeaua holului de la intrare. Faţa îi este cenuşie. Arată ca un om aflat în pragul unui şoc.

— Ce s-a-ntâmplat? o întreabă Tiger aşezându-se pe vine lângă ea şi punându-şi o palmă pe braţul ei.

Erin se uită la ea, clipind ameţită. Arată de parcă nu ştie unde se află.

— Erin? Eşti OK?

— Nu ştiu, reuşeşte Erin să îngaime cu glas tremurat. Mă îndreptam către f-f-funicular şi am auzit un z-z-zgomot ca şi cum… ca şi cum muntele s-ar fi prăbuşit şi ar fi *înghiţit* funicularul.

— Vrei să spui că… funicularul a fost distrus?

Glasul lui Tiger exprimă groază, însă nu face decât să ilustreze şocul tuturor celor aflaţi în încăpere.

— Nu e distrus, spune Danny revenind cu o pungă de mazăre congelată şi uitându-se încruntat la noi. Dar da… e îngropat. Avalanşa a spart unul dintre geamurile acelea mari. *La naiba!* Poate că înăuntru se aflau oameni.

— N-ar trebui să sunăm la 999? întreabă Ani, iar Topher încuviințează.

— 17, o corectează Erin cu glas obosit.

— Ce?

— 17, repetă Danny. În Franța, ăsta este numărul la care poți alerta poliția. Dar cred că ar trebui să încercați să sunați la 112. E numărul internațional, unde sunt şi vorbitori de engleză.

Ani îşi scoate mobilul, apoi se încruntă:

— Nu am semnal.

— Probabil că stația de bază din zonă a fost afectată, comentează Danny în vreme ce presează cu delicatețe punga cu mazăre congelată pe glezna lui Erin.

Aceasta îşi ține ochii închişi, fața ei a căpătat între timp o nuanță stranie, alb-gălbuie.

— Încercați să sunați de pe telefonul fix.

Ani dă din cap şi se îndreaptă către telefonul de lângă scară, însă când ridică receptorul face o față lungă:

— Nu are ton de apel.

— La naiba! deschide Carl gura pentru prima dată.

Fața lui largă este roşie. Pare furios.

— La naiba, numai de asta nu aveam nevoie. Presupun că avalanşa a rupt firele de telefon. Are *măcar unul* dintre voi semnal? Indiferent cât de slab ar fi?

Urmează câteva clipe de foială în care toată lumea îşi consultă telefoanele. Mi-l scot şi eu pe al meu şi văd în partea de sus a ecranului mesajul „No service”.

— Nimic, spune Topher în vreme ce alți colegi se arată nemulțumiți.

— Nu, stați aşa! strigă Inigo entuziasmat. Eu am o liniuță! Am o liniuță!

Formează numărul, apoi se pune pe aşteptat ținându-şi o mână ridicată ca să facem linişte. Stăm cu toții nemişcați, ascultând.

— Alo? spune el. Alo? Alo? La naiba, nu pot să mă audă!

— Du-te la etaj, îi propune Miranda. S-ar putea să ai semnal mai bun acolo.

Inigo urcă ascultător scara în spirală şi se opreşte la capătul coridorului, lângă fereastra înaltă care dă către vale, de parcă vizibilitatea ar putea avea vreun efect asupra semnalului.

— Alo? îl auzim noi spunând. Da. OK. Aici, cabana Blanche-Neige.

Oferă apoi câteva informații referitoare la situația în care ne aflăm.

Propozițiile lui sunt întrerupte de pauze lungi, urmate adesea de cuvinte precum „Puteți repeta?”; „Îmi pare rău, dar semnalul e foarte prost, se întrerupe”; „Alo? Alo?”.

În cele din urmă, coboară la noi, cu o privire sumbră.

— Am pierdut semnalul la sfârşit, însă am vorbit cu operatorul de la poliție şi cred că am reuşit să-i transmit toate detaliile înainte ca legătura să se întrerupă.

— Le-ai spus de Eva? intervine Topher, iar Inigo dă din cap.

— Da, le-am spus că prietena noastră s-a despărțit de grup înainte de a se porni avalanşa şi că nu ştim dacă nu cumva încă se mai află pe munte.

— Vine cineva să ne salveze?

— Nu ştiu, răspunde Inigo făcând o figură tipică asistenților personali care nu au reuşit să producă rezultatul aşteptat de şeful lor. Au spus că sunt solicitați la maximum, că au rămas oameni blocați prin telecabine… şi alte chestii de genul ăsta. Nu prea cred că… urmează el pierzându-şi şirul când observă privirea mustrătoare a lui Topher. Nu prea cred că oamenii care se află la adăpost şi au ce mânca reprezintă pentru ei o prioritate. Mi-au notat numărul de telefon. Au spus că ne vor contacta cât de curând ca să ne ofere şi alte informații.

— Vrei să spui că suntem izolați?! răbufneşte Topher. Nenorocitul ăla de funicular e blocat, Eva a dispărut, iar noi suntem captivi în cabana asta uitată de Dumnezeu, cu o femeie rănită… arată el către Erin. Păi, ar trebui să fim *prima* lor prioritate!

Inigo nu spune nimic, mulțumindu-se să dea neputincios din umeri.

— Nu ar putea unul dintre noi să schieze până-n vale? întreabă Rik, însă Inigo scutură din cap.

— Nu, au fost cât se poate de clari în această privință. Ar trebui să rămânem aici. S-ar putea produce şi alte avalanşe.

— Păi, nu putem rămâne pur şi simplu aici, răspunde Topher supărat.

— Nu vei reuşi să schiezi până acolo, amice, îi spune Danny, care continuă s-o doftoricească pe Erin.

— Nu ai de unde să ştii, îl contrazice Topher. Sunt un snowboarder al naibii de bun.

— Poți să fii şi campionul Shaun White, amice, şi tot nu te vei duce până acolo. Tu nu ai văzut ce am văzut eu – drumul e plin de bolovani. Nici nu ai pe unde să te strecori.

— Adică suntem blocați aici? întreabă Topher deopotrivă furios şi

neîncrezător. Iar ei nu au de gând să facă nimic, în vreme ce Eva s-ar putea afla acum sub o mie de tone de zăpadă?

Nimeni nu spune nimic. Nimeni nu vrea să rostească ceea ce a devenit evident pentru toată lumea, şi anume că nici Topher, nici noi nu putem face absolut nimic.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Stau în bucătărie şi tremur. Danny a plecat să aducă trusa de prim ajutor şi adevărul este că mă bucur că am rămas singură câteva minute. Un răgaz ca să-mi revin.

Zgomotul acela – mugetul cumplit, asurzitor, care mi-a bântuit visele în ultimii trei ani… o clipă am crezut că este un fel de rememorare, o manifestare a unui sindrom posttraumatic. Apoi m-am uitat peste umăr şi era aievea. Un zid alb înghițind valea.

Straniu a fost faptul că în timp ce avalanşa gonea spre mine, nu am simțit decât linişte. Parcă se făcea dreptate. Era ca o răzbunare. Părea foarte corect că se-ntâmpla aşa.

O clipă, m-am gândit să deschid brațele şi să las urgia să mă înghită. Doar că n-a făcut-o. Nu m-a înghițit. M-a scuipat înapoi. Iar acum sunt aici.

— O să-i ucid pe toți cu mâna mea, la dracu'!

Uşile batante se deschid şi Danny intră cu trusa de prim ajutor.

— Labagiii naibii, toți! Tu ai fi putut să mori, iar ei sunt îngrijorați dacă vine un elicopter după ei. Ştii că tipu-ăla încearcă chiar acum să ia legătura cu o firmă privată de elicoptere?

— Nu vor face nimic, chiar dacă reuşeşte să-i contacteze, spun eu.

Îmi schimb poziția piciorului pe suportul improvizat de Danny într-un colț din bucătărie, încercând să ignor durerea.

— Nu au cum – nu pe o vreme ca asta. Uite ce-i afară!

Flutur din mână spre fereastră; vântul s-a întețit, e viscol în toată puterea cuvântului.

— Ia punga de mazăre congelată de pe gleznă, îmi spune Danny deodată. S-a dezghețat deja.

Îmi țin piciorul ridicat câtă vreme el scoate punga dezghețată şi îmi pune o compresă termică în jurul gleznei care continuă să-mi pulseze. Doare, însă în chip ciudat suferința îmi priește. Mă ancorează în realitate, îmi aduce aminte că sunt aici, sunt vie.

Danny a găsit un radio FM vechi şi, în timp ce găteşte, eu stau cuminte şi

ascult ştirile despre operaţiunile de salvare. Un fior de gheaţă îmi străbate şira spinării dându-mi seama cât de incredibil de norocoşi am fost noi – toţi! Cel puţin opt clădiri au fost rase de pe faţa pământului. Patru dintre ele erau staţii de telecabină care, din fericire – s-a confirmat – erau goale la ora producerii avalanşei, fuseseră închise ceva mai devreme azi. Două erau cafenele, despre care se crede că erau de asemenea goale. Celelalte erau cabane. O alta, lângă St Antoine le Lac, a fost evacuată. Câţiva răniţi uşor, nicio victimă. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu celelalte două clădiri. La radio se discută despre responsabilităţi şi despre faptul că autorităţile ar fi trebuit să ia măsuri din vreme, însă moderatorii subliniază iar şi iar că a fost totuşi un mare noroc că multe pârtii şi telecabine erau închise. Chiar şi în funicular erau doar patru oameni, care ulterior au fost evacuaţi prin tunelul de plexiglas, deteriorat şi el, însă moderatorul a menţionat deja, pe un ton sumbru, că „va dura mai multe zile până când pagubele vor putea fi evaluate”. Ca să nu mai vorbim cât va dura până când se vor putea face reparaţiile necesare.

În acest context, o piscină distrusă pare o nimica toată. Dacă nu ne-am face în continuare griji pentru Eva, am putea spune că am fost norocoşi. Doar că gândul că ea încă e dispărută e ca o otravă groaznică ce se răspândeşte în noi, făcând ca toate celelalte ştiri să-şi piardă din importanţă. Când închid ochii, o văd – îngropată, în beznă, simţind, îngheţând tot mai mult de la o clipă la alta, întrebându-se dacă vine cineva s-o salveze. Dacă are noroc, zăpada compactă o va sufoca repede. Dacă nu…

Acest gând mă îngrozeşte.

— Câtă mâncare ne-a mai rămas? îl întreb pe Danny dorind să-mi abat gândurile, iar el dă din cap, liniştitor.

— O grămadă. Nu-ţi face griji pentru asta! Tony Stark{3} poate să supravieţuiască două zile fără lapte proaspăt, în rest avem în cămară destul pentru un asediu.

Mai există şi posibilitatea ca Eva să se fi plictisit să-i aştepte pe ceilalţi în vârful muntelui, să fi schiat până la St Antoine şi acum să se afle în afara oricărui pericol, doar că nu are cum să ne contacteze. Dar pe măsură ce orele trec, acest scenariu devine tot mai improbabil. Telefonul fix şi internetul nu funcţionează în continuare, iar semnalul de telefonie mobilă a devenit şi mai slab după producerea avalanşei, staţiile de bază fiind acum probabil îngropate sub tone de zăpadă – însă telefonul lui Inigo se încăpăţânează să arate din când în când câte o liniuţă. A primit un SMS de

acasă şi a reuşit să răspundă că e OK. Oare Eva nu ar fi făcut la fel, anunțându-ne că e în regulă, după ce ar fi văzut ce s-a întâmplat? Nu ar fi găsit o cale, *oricare-ar fi ea,* să ne contacteze?

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 0

Este ora 3:11 p.m. Când cade curentul. Stăteam în capul oaselor, în camera mea, străduindu-mă să ignor zgomotele care vin de la parter, când s-a făcut brusc întuneric. Îmi caut pe bâjbâite telefonul, întrebându-mă dacă nu cumva s-a ars doar becul. Apoi aud strigăte de nemulțumire venind de pe coridor. Acum îmi este limpede că nu doar la mine e întuneric.

— Şi la tine s-a stins lumina?

Recunosc glasul lui Topher, în dreptul uşii mele. Inițial am impresia că vorbeşte cu mine, însă apoi aud o voce morocănoasă răspunzând: e Elliot.

— La naiba! îi răspunde Topher. Asta ne mai trebuia!

Deschid uşa şi îi găsesc pe ceilalți adunați pe palier, discutând ce e de făcut, la lumina telefoanelor mobile. În cele din urmă, coborâm la parter ca să ne sfătuim cu Erin şi Danny. Rămân la distanță în vreme ce Topher bate iritat la uşa care dă spre bucătărie. Bombăne întruna ceva şi înjură.

— Ce e? răspunde Danny făcându-şi apariția.

Are un aer belicos.

— Bună, spune Topher schimbându-şi brusc tonul.

Acum e numai lapte şi miere. Doar nu e prost. Ştie că trebuie să-i facă pe oamenii aceştia să fie de partea lui. Efectul este impresionant. Parcă a apăsat pe un comutator.

— Îmi pare *foarte* rău că te deranjez, însă ne-a picat curentul.

— Şi nouă, amice! răspunde Danny.

— Şi s-ar putea face ceva în acest sens? întreabă Topher.

E stresat, iar ceea ce îl trădează este faptul că vorbeşte aproape ca un aristocrat englez.

— Nu prea. Generatorul de rezervă se afla în clădirea piscinei, răspunde Danny arătând cu mâna către molozul care se vede pe fereastra de la bucătărie.

Topher înjură. Amabilitatea lui dispare.

— Deci nu ne rămâne decât să aşteptăm să murim de frig?

— Nu moare nimeni de frig, spune Danny. Avem lemne destule. Poți să

bagi un buştean în şemineul din living.

Topher deschide gura dând să spună ceva. Apoi se răzgândeşte şi o închide la loc. Se întoarce cu spatele şi străbate încet livingul cufundat în întuneric. Toți ceilalți îl urmăm.

Topher se aşază pe canapea, în vreme ce Miranda aprinde câteva lumânări. Rik deschide uşița şemineului, răscoleşte puțin jarul, apoi aşază pe el două lemne.

— Minunat! spune Carl. Fantastic, la dracu'! Numai de asta nu aveam nevoie. O să-ngheț ăm dracului până ne găsesc ăştia!

— O să fim în regulă, îi răspunde Miranda scurt, pe un ton iritat. Pentru Eva trebuie să ne facem noi griji.

Eva. În toată nebunia asta, aproape că am şi uitat de ea. Mi se strânge stomacul de spaimă şi remuşcări.

Urmează o pauză lungă, oribilă, nimeni nu dă glas întrebărilor care ne trec prin cap. Oare ce s-a întâmplat cu ea? Să fi fost surprinsă de avalanşă? A murit?

— Nu credeți că ar fi sunat dacă ar fi fost OK? întreabă Ani în cele din urmă, rupând tăcerea.

Obişnuita ei sfială pare acum şi mai pronunțată.

— Ştiu că nu prea avem semnal, însă… măcar un SMS ar fi trimis? adaugă ea.

— Poate că nu a reuşit să ajungă într-un loc din care să ne poată contacta, spune Miranda, însă îmi dau seama că încearcă mai degrabă să se convingă pe sine.

Elliot stă retras într-un colț al încăperii, privind cum se lasă înserarea peste întinderea de zăpadă de afară, apoi îi spune ceva lui Topher, cu glasul lui grav, aspru, după care pleacă. Topher se ridică de pe canapea şi îl urmează fără să rostească un cuvânt.

Îi urmăresc încruntată pe cei doi cum ies, umbrele lor tremurând în lumina lumânărilor. Unde se duc? Ceva de pe chipul lui Topher nu mi-a plăcut. De parcă şi-ar fi găsit deodată un țel. Iar asta mă nelinişteşte.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

— E de rău, Erin, spune Danny pipăind conservele stivuite în fundul bucătăriei cufundate în întuneric.

În clipa în care mă uit la el, îşi îndreaptă spatele, trecându-şi degetele prin părul tuns scurt.

— E foarte, foarte rău.

— Totul o să fie OK, răspund eu, însă adevărul este că mint cu bună ştiință.

Între timp glezna mi s-a umflat, ajungând să fie de două ori cât în mod normal şi încă nu mă pot ține bine pe picioare. Tot nu avem curent şi singura sursă de căldură provine de la sobele cu lemne. Danny nici măcar nu poate să decongeleze la microunde curry-ul pentru cină. Cât despre Eva… dar nu mă pot gândi la ea acum. Alung imaginea chipului ei palid, rece, zăvorând-o în mintea mea într-un loc în care păstrez astfel de imagini. Trebuie să mă autoconving că ea e OK, că a reuşit să ajungă în sat, doar că nu ne poate contacta la telefon. Dumnezeule, ştim cu toții cât de prost e semnalul de mobil.

— S-ar putea să-ți fi fracturat piciorul, spune Danny, însă eu scutur din cap, cu o încredere pe care nu o simt de fapt.

— Nu cred că e rupt. Mai degrabă e o entorsă nasoală.

— Cum naiba ştii asta?! zice Danny, după care ridică o mână. Scuze, am uitat că eşti şi doctor, fir-ar să fie! Poți, te rog, să-mi aminteşti de ce râneşti, pe salariul minim, după nişte labagii cu bani?

Aş putea să-i dau opt răspunsuri diferite la această întrebare. Aş putea să-i reamintesc că nu sunt niciun fel de doctor, sunt doar o fată care a abandonat facultatea de medicină. Aş putea să-i spun adevărul, de ce am venit aici, la St Antoine. Aş putea să-i țin o conferință despre fracturile osoase. Dar nu fac nimic din toate astea, pentru că, între timp, s-a apucat din nou să verifice proviziile de conserve.

— Aş putea să încălzesc nişte supă pe plita veche, spune el încruntat, încercând să distingă ce scrie pe una dintre etichete, la lumina telefonului

mobil. Iisuse, ce harababură e în dulapul ăsta!

Cineva bate la uşă şi tresărim, ne uităm unul la celălalt, apoi Danny se duce la uşă. E Topher din nou, dar de data asta are altă expresie, foarte diferită față de cea plină de amabilitate pe care o avea când ne-a rugat să facem o minune şi să reparăm lumina. Acum pare… n-aş putea spune cum. Nu-l cunosc îndeajuns ca să-mi dau seama. S-ar putea să fie agasat sau, la fel de bine, extrem de îngrijorat.

— Da? îl întâmpină Danny direct, iar eu mă ridic cu greu în picioare şi trec şchiopătând pe lângă el.

Există un motiv pentru care Danny nu-şi prea face apariția în partea din față a cabanei. Nu are nici tact, nici răbdare. Dar chestia este că, indiferent de gravitatea situației, Topher şi toți cei de la Snoop rămân oaspeții noştri, cu care trebuie să ne comportăm ca şi cum am reprezenta compania pentru care lucrăm.

— Topher, spun eu, apoi îl zăresc pe Elliot în spatele lui. Elliot, pot să te-ajut cu ceva?

— Elliot crede că a găsit-o pe Eva, spune Topher fără ocolişuri.

— *Poftim?*

Numai la asta nu m-aş fi aşteptat. Prin minte îmi trec tot felul de întrebări. Unde? *Cum?*

— E OK?

— Nu ştim asta, răspunde Topher trecând pe lângă mine şi pe lângă Danny ca să deschidă laptopul de pe blatul de inox din bucătărie.

Ecranul se aprinde luminându-ne nepământean fețele, în vreme ce el introduce parola.

Apar o sumedenie de rânduri de coduri. Nu-mi spun absolut nimic.

— Ca să fiu mai exact, spune Elliot cu glasul lui grav, monoton, cunoaştem locul în care se află telefonul ei.

— Telefonul ei?

— Unul dintre motivele pentru care nu am fost de acord cu preluarea firmei a fost acela că Elliot lucrează la un update major care ne va ajuta să facem ca Snoop să genereze mai mulți bani. În varianta beta, acest update poartă numele de geosnooping, însă probabil că, în cele din urmă, se va chema altfel. Aşa cum poate ştii, în momentul de față Snoop este cât de anonim vrei să fie – nu poți afla unde se află un alt utilizator, tot ce poți face este să te uiți ce a dezvăluit el în profil.

— Aşa este, confirm eu fără să mă grăbesc.

— Elliot însă lucrează la un upgrade care le va permite oamenilor să vadă alți utilizatori ai aplicației Snoop aflați pe o rază de 50 de metri. Nu vei şti exact unde se află ei, doar că sunt pe undeva prin apropiere.

— OK, am înțeles.

— Încă nu i-am dat drumul. Însă în această etapă pregătitoare am modificat permisiunile Snoop pentru ca aplicația să poată determina unde te afli. Mai pe scurt, Snoop ştie unde te afli indiferent dacă ai ales să faci public acest lucru sau nu – împărtăşim acest tip de informații cu cei interesați ca să generăm venit.

— Înțeleg… spun eu încercând să-l fac să ajungă la subiect.

Chiar nu-mi pasă care sunt mecanismele interne ale aplicației Snoop, dar cred că ştiu unde bate.

— Vrei să spui că ați folosit acest tip de informație ca să aflați unde este Eva?

— Da, Elliot a reuşit să spargă *backend*-ul şi să afle coordonatele GPS ale telefonului Evei.

— Care se află aici, spune Elliot arătându-mi pe ecranul laptopului o hartă GPS în care e înfipt un steguleț virtual roşu.

De cum văd stegulețul, simt un gol în stomac şi mă străbate un fior rece de groază.

— Unde se află, mai precis? întreabă Topher, însă vocea lui pare acum îndepărtată.

Danny îşi duce brusc o mână la gură, făcându-mă să-mi dau seama că a înțeles şi el ceea ce eu ştiam deja.

Pe harta lui Elliot sunt marcate pârtiile, dar nu şi cotele, şi, fără o redare simplă, tridimensională, a hărții oficiale a stațiunii de schi, nu este prea uşor să-ți dai seama unde se află vârfurile şi unde văile. Punctulețul care indică locul în care se află Eva este situat în imediata apropiere a pârtiei La Sorcière. De fapt, este atât de aproape, încât ar putea să pară că e *pe* pârtie.

Doar că nu e. Pentru că, dacă ai schiat de multe ori pe pârtia aceea – aşa cum am făcut-o eu –, ştii că La Sorcière este mărginită pe o parte de o prăpastie abruptă. O prăpastie adâncă, pe alocuri de 300 de metri. O prăpastie pe fundul căreia nu se poate ajunge de nicăieri. Cumva, în ninsoarea aceea orbitoare, Eva trebuie să fi făcut exact lucrul de care m-am temut eu la început – a schiat peste marginea pârtiei.

— Dacă am putea să transmitem aceste coordonate echipei de salvamontişti… spune Topher cu siguranța de sine tipică unui CEO de

companie internațională de top, însă eu mă grăbesc să-l întrerup:

— Îmi pare rău, Topher, îmi pare atât de rău…

— Ce vrei să spui?

— Asta… răspund eu înghițind în sec şi străduindu-mă să-i dau vestea cât mai blând. Punctul ăsta… e în afara pârtiei.

— Dar Eva este o schioare excelentă, spune Topher cu aceeaşi încredere în glas. În afara pârtiei… chiar şi pe o asemenea vreme…

— Nu, nu ai înțeles. Eu nu vorbesc despre nişte zăpadă netasată aflată la marginea pârtiei. Ce vreau eu să spun este că a ieşit cu totul de pe pârtie. A trecut de margine. La Sorcière…

Înghit din nou în sec. Nu există nicio cale să anunți asta cu blândețe.

— Secțiunea aceea a pârtiei este mărginită de o prăpastie abruptă. Foarte abruptă.

Topher se uită la mine inexpresiv, incapabil sau poate nedorind să înțeleagă ceea ce încerc să-i spun.

— Ce vrei să zici? întreabă el într-un târziu.

— Topher, dacă Eva chiar se află acolo unde indică punctul de pe hartă, înseamnă că e moartă.

Regret felul tranşant în care i-am dat vestea de cum închid gura, însă acum cuvintele au fost rostite şi nu mi le mai pot lua înapoi.

Topher se face alb la față. Se întoarce apoi spre Elliot.

— Cât de precisă este poziția?

— De obicei, GPS-ul are o marjă de eroare de cinci metri, răspunde Elliot.

Băiatul ăsta arată… Dumnezeule, nici nu ştiu cum să-l descriu. Aproape netulburat? Să fie aşa ceva cu putință? Cu siguranță, nu. Nimeni nu poate fi într-atât de dur. Şi chiar dacă ar fi, nu ar încerca totuşi să se prefacă cât de cât îngrijorat?

— Dar pot fi interferențe – semnale care ricoşează şi aşa mai departe. Nu ştiu prea bine cum le afectează munții traseul. Dar nu e imposibil ca locul real să se afle la câțiva metri mai încolo.

— Deci, cât? 10 metri? Asta înseamnă că Eva s-ar putea afla pe pârtie, spune Topher cu disperare în glas, însă vedem cu toții, în vreme ce ne uităm la hartă, că acest lucru nu este posibil.

Nici măcar o eroare de 50 de metri nu ar plasa-o pe Eva pe pârtie.

— Sau… este posibil să-i fi scăpat telefonul din buzunar în vreme ce schia.

— Dacă l-ar fi scăpat, cred că telefonul ar fi rămas pe pârtie, spun eu aproape în şoaptă.

— Ar fi putut să-l arunce peste buza prăpastiei, pentru numele lui Dumnezeu! ridică Topher glasul.

Nimeni nu comentează. Ceea ce spune el este adevărat, însă îmi stă pe limbă să întreb „De ce?”, şi nimeni nu are răspunsul, nici măcar Elliot, care dă din cap aprobator, dând de înțeles că remarca lui Topher este teoretic corectă. Tot ce am găsit este telefonul Evei. Doar că ne este foarte greu să înțelegem cum ar fi putut ajunge acolo fără Eva.

— Futu-i! zice Topher.

Se îndreaptă cu paşi nesiguri către suportul pe care mai devreme mi-am sprijinit eu glezna rănită şi se aşază de parcă picioarele ar fi început să refuze să-l mai susțină.

— *Futu-i!*

— Dacă e moartă, spune Elliot cu acelaşi glas monoton, ce înseamnă asta pentru Snoop? Să înțeleg că acum acționar este soțul Evei? Şi că acesta va vota dacă vom fi preluați sau nu?

— Futu-i! repetă Topher aruncând în jurul lui priviri de animal sălbatic, de parcă nu i-ar veni să creadă ce s-a întâmplat. Arnaud? Păi… nu ştiu! Iisuse, Elliot, cum poți să…?

Este atât de revoltat… îmi pot da seama că face tot felul de calcule în minte. Chiar şi acum, în aceste clipe pline de durere, el rămâne în continuare fondatorul Snoop, după cum, la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, rămâne prietenul Evei.

— Bănuiesc că… Acum îmi amintesc cum ne-am vorbit la început. Exista o clauză referitoare la astfel de situații. Ar fi trebuit să oprească transferul controlului companiei din mâinile acționarilor originali fără acceptul acestora. Sunt destul de sigur că acționarii nu pot vinde sau da cadou acțiunile pe care le dețin. Le pot oferi doar Evei şi mie. Vreau să spun…

Se opreşte din vorbit. Înghite în sec.

— Mie.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 0

Eva e moartă.

Nu ştiu cum s-a aflat, însă odată ce lumea a început să vorbească, şoaptele s-au întins asemenea florilor de gheață pe suprafața unui geam. În scurtă vreme, toată lumea a aflat. În living, Miranda şi Tiger şuşotesc ceva, preocupați.

— Ştiu, o aud pe Miranda cum spune. Dar trebuie să pregătim *un fel* de anunț pentru momentul în care vom avea din nou acces la internet, Tiger. Nu avem cum să ascundem o ştire atât de importantă, iar dacă va exista o scurgere de informații, pe termen lung va fi mai rău.

— Nu-mi vine să cred, spune Ani aşezându-se lângă mine pe canapea.

Fața îi este umflată şi plină de pete, care se pot distinge chiar şi la lumina slabă a lumânărilor.

— Ai auzit? mă întreabă ea.

Fac semn că da. Nu am încredere în vocea mea. În pofida tuturor lucrurilor care s-au petrecut în anii care au urmat plecării mele de la Snoop, am rămas în continuare prea sensibilă.

— Nu-mi vine să cred! repetă Ani cu disperare. Of, Doamne, e îngrozitor! Sărmana, sărmana Eva! Rik zice că este posibil ca echipele de salvare să nu poată ajunge în locul acela, ca să-i recupereze cadavrul. Of, Doamne, sărmanul *Arnaud!* Nici măcar nu ştie. Cum îi va da vestea lui Radisson? Cum să-i explici unui copil atât de mic că mămica lui nu se va mai întoarce niciodată acasă?

Radisson. Numele acesta îmi înfige un cuțit în inimă. Aproape uitasem că, după plecarea mea de la firmă, Eva a făcut un copil.

— Nu ştiu, răspund eu cu glas răguşit.

— Naiba ştie ce înseamnă asta pentru preluare, spune Carl morocănos, din cealaltă parte a încăperii, făcând-o pe Ani să se întoarcă spre el.

— Carl! Cum te poți *gândi* la aşa ceva?

— Ştiu, spune Carl ridicând mâinile. Dar trebuie să înțelegi că nu sunt un egoist, pentru că nu eu voi primi nişte milioane de dolari în urma

tranzacției, nu-i așa? Nu despre bani vorbesc eu, ci despre siguranța companiei. Încă sunt juristul-şef la Snoop şi trebuie să mă gândesc la astfel de chestii. Snoop nu dispare, pur şi simplu, pentru că Eva a avut un accident. Angajații nu dispar nici ei. Am o datorie față de ei şi față de companie. Prin urmare, aş fi spus acelaşi lucru şi dacă eu aş fi fost cel care ar fi căzut cu schiurile într-o prăpastie. Mă rog… asta dacă aş mai fi putut vorbi.

— Carl are dreptate, intervine Rik, aflat în spatele nostru, făcându-şi pe neaşteptate apariția din întuneric.

Îşi pune, nelinişti, palma pe umărul colegului său. La lumina lumânărilor, chipul lui arată tulburat.

— Indiferent cât de nedelicat a formulat el problema. Moartea Evei este, într-adevăr, o tragedie – din acest punct de vedere nu încape nicio îndoială –, însă ca s-o spunem pe şleau, ea nu prea are legătură cu Snoop. Compania este o entitate complet separată de noi – chiar şi de Eva sau Topher. Oferta de preluare este încă valabilă. Timpul se scurge. Noi tot trebuie să le dăm un răspuns cumpărătorilor. Moartea Evei nu schimbă cu nimic asta.

— Păi… un lucru tot schimbă, nu-i aşa, amice? spune Carl.

Ceva din tonul cu care a rostit aceste cuvinte îmi displace. O anumită asprime. Rik pare încurcat.

— Scuză-mă, dar nu înțeleg la ce anume te referi. La acțiunile Evei? Bănuiesc că le va moşteni soțul.

— Doar că nu le va moşteni, răspunde Carl sec.

— Poftim? Nu înțeleg ce vrei să zici. Chiar dacă Eva nu a lăsat niciun testament, Arnaud va primi tot, iar el cu siguranță va fi de acord cu preluarea, nu crezi?

— Este vorba despre o înțelegere prealabilă între acționari, răspunde Carl.

Văzând însă că Rik nu reacționează în niciun fel, îi explică:

— Atunci când a fost înființată compania, documentele inițiale conțineau o clauză în care se stipula că niciunul dintre acționari nu-şi va înstrăina acțiunile. Doar te numeri şi tu printre acționari, amice – nu ştiai asta?

— *Poftim?!* repetă Rik ridicând vocea. Nu, nu ştiam asta! Şi de ce mama naibii s-a gândit cineva că ar fi o idee bună?

— E o practică obişnuită, îi răspunde Carl scuturând din umeri. Ba aş merge până acolo încât aş spune că e o bună practică. În felul acesta, o companie nu poate ajunge pe mâna unor tâmpiți şi a unor ageamii.

Înseamnă că fondatorii unei companii nu pot fi înlăturați fără acordul lor – chestii de genul ăsta. Topher şi Eva au adăugat clauza tocmai pentru ca astfel de lucruri să nu se poată întâmpla. Ştii tu… dacă cineva divorțează şi trebuie să renunțe la jumătate din avere, nu prea vrei ca vreun nebun sau vreo nebună să ajungă să aibă drept de vot în companie.

— Adică… ce naiba vrei să spui? întreabă Rik, părând îngrozit. După moartea Evei, acțiunile ei dispar pur şi simplu?

— Nu, acțiunile continuă să existe, însă Arnaud trebuie să i le vândă lui Topher.

— Lui *Topher?* De ce nu şi nouă?

— Deoarece înțelegerea a fost făcută înainte ca tu şi Elliot să vă alăturați companiei, îi explică Carl. Aşa s-au înțeles pe vremea când erau numai ei doi. Iar atunci când au fost lansate noi acțiuni, clauza nu a fost modificată.

— Prin urmare… Topher va trebui să cumpere acțiunile de la Arnaud? întreabă Miranda aşezându-se încruntată lângă Rik. Exceptând cazul în care… mă rog…

Face o pauză semnificativă, timp în care ea şi Rik se uită unul la celălalt.

— Exceptând cazul în care nu poate s-o facă, spune Rik. Pentru că nu dispune de suficient cash. Nu cred că ăsta e vreun secret, nu-i aşa? Prin urmare, ce se întâmplă?

— Există o poliță de asigurare care va acoperi prețul. Cel puțin ar trebui să existe, dacă au continuat s-o plătească. Cei doi vor fi auditați de un for independent, iar Arnaud va primi, bănuiesc, ceea ce vor decide evaluatorii. Nu am nici cea mai vagă idee cum vor aborda aceştia problema preluării. Cred că asigurătorii vor decide ce şi cum.

— Stai aşa… Vrei să spui că…? intervine Rik şocat. Vrei să-mi spui că…

— Votul lui Topher înseamnă acum 60 la sută. Da, cam despre asta vorbim, încuviințează Carl.

În încăpere se lasă o tăcere mormântală.

Miranda pare şi ea şocată.

Rik le întoarce spatele şi iese pe uşă.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Vestea morții Evei seamănă cu o pietricică aruncată pe suprafața unui lac. Nu, nu o pietricică – un pietroi. Mai întâi se produce impactul – un impact urât ca moartea, cutremurător. Apoi apar cercurile radiind din catastrofa inițială, întretăindu-se, mărindu-se şi confruntându-se.

În vreme ce eu şi Danny servim supa în sufrageria cufundată în liniște şi scăldată în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, nu mă pot abține să nu mă uit la ei, să-i văd cum încearcă să accepte – fiecare în felul său – dispariția Evei.

Unii dintre ei refuză categoric ideea. Inigo, bunăoară, refuză să creadă ce indică GPS-ul.

— S-ar putea să fie în St Antoine, tot repetă el. GPS-ul dă mereu erori şi, oricum, chiar dacă telefonul se află unde spuneți voi… ce dovedeşte asta?

Unii dintre ei par să fi rămas paralizați după aflarea veştii. Tiger abia dacă bagă ceva în gură. Stă pur şi simplu la masă, cu capul aplecat deasupra supei neatinse, lăsând zgomotele produse de ceilalți să treacă pe lângă ea ca şi cum colegii ei nici măcar nu s-ar afla acolo.

Alții par buimaci. Ani abia dacă-şi dă seama ce s-a întâmplat. Îşi fărâmițează pâinea şi face comentarii inepte adresate nici ea nu ştie cui. Liz e palidă, şocată, şi abia dacă deschide gura.

Însă unii dintre ei nu par afectați în niciun fel. Elliot, de exemplu, îşi mănâncă cu poftă supa, cu o mină inexpresivă, de parcă nu s-ar fi petrecut nicio tragedie. Lipsa lui de reacție este aproape deranjantă, iar atunci când Ani răbufneşte, întrebându-l „Elliot, ție *chiar nu-ți pasă?”,* el pare sincer surprins:

— Bineînțeles că-mi pasă, spune el. Însă asta nu mă opreşte să cinez.

Cel mai des mă uit la Topher. Topher, care şi-a pierdut partenerul de afaceri şi care a câştigat o companie.

Pentru că acum el deține controlul afacerii, ceea ce este destul de evident şi, în pofida răbufnirii lui necontrolate din bucătărie, nu pare atât de afectat, dat fiind faptul că s-a trezit de la o oră la alta că este deținătorul pachetului

majoritar al unei companii valorând peste un miliard de dolari. De fapt, Topher pare chiar că s-a resemnat cu ideea, lăsând raţiunea să domine sentimentele, personalitatea lui umflându-se ca să ocupe spaţiul lăsat de absenţa Evei. În vreme ce strâng farfuriile de supă şi umplu iar paharele de vin – bine cel puţin că vinul nu are nevoie să fie gătit sau ţinut la frigider –, el îşi ia paharul de pe masă, dându-l peste cap, şi apoi hohotind de un râs sălbatic. A băut deja peste măsură, pahar după pahar, povestindu-i lui Tiger ceva despre isprăvile pe care el şi Eva le-au făcut pe vremea când compania se afla în stadiu incipient. Adevărul este că acum înţeleg de ce acest bărbat a fost ales să conducă Snoop. Citesc în atitudinea lui încrederea de sine a cuiva capabil să preia o idee nebunească, fără mari şanse de reuşită, s-o lanseze pe o piaţă deja supraaglomerată şi s-o transforme într-o afacere de un miliard de dolari. E ceva ce eu, una, nu am înţeles niciodată: cum poate cineva să aibă îndrăzneala să facă un asemenea lucru înainte de a împlini 30 de ani, însă acum înţeleg.

Rik însă pare să se fi închis în sine. Pare năuc, beat cuc, asemenea unui om care a pierdut totul, ceea ce, într-un fel, bănuiesc că s-a şi întâmplat. Acum că Topher deţine pachetul majoritar, acea preluare bănoasă se duce încet, dar sigur pe apa sâmbetei, lăsându-l pe Rik… cu ce? Cu nişte acţiuni într-o companie pe care el a încercat să o vândă ca să iasă de sub talpa fondatorului ei? Cu statutul de subaltern al unui şef în care nu are încredere? Nu cred că va supravieţui prea mult în această postură după ce grupul lor va reveni în Marea Britanie, indiferent cât de puternică este prietenia care îl leagă de Topher. Cel din urmă nu pare genul de om care iartă şi uită o lovitură de stat de tipul celei pe care Rik şi Eva încercaseră să o orchestreze.

Ceea ce mi se pare cel mai impresionant este faptul că Miranda şi Carl – care ar fi putut foarte uşor să treacă dintr-o tabără în alta când au văzut că vântul a început să bată din altă parte – s-au aliat cu Rik. Oare ei chiar cred că Snoop e o companie sortită eşecului acum, că Eva nu se mai află la cârmă? Oricum, este evident că nu au trecut în tabăra lui Topher – măcar de atâta lucru îmi dau şi eu seama. Îi urmăresc cum stau de-o parte şi de alta a lui Rik, asemenea unor piese de şah păzindu-şi regele.

Senzaţia generală este aceea că meciul s-a sfârşit. Şi-au pierdut regina. Din nou, la masă, e un loc liber. Nu al lui Topher de data asta, ci al Evei, amintindu-ne constant, dureros, ce s-a întâmplat, nelăsându-ne să uităm vreo secundă cele petrecute.

În cabană încă este destul de cald, în pofida întreruperii curentului şi a temperaturii scăzute de afară. Izolarea termică şi geamurile triple au făcut ca temperatura din dormitoare să rămână suportabilă, în vreme ce cele două sobe de la parter întreţin căldura în living şi în sufragerie.

În tot cazul, înainte de culcare, am grijă să le împart oaspeţilor pături şi plăpumi suplimentare, şchiopătând de la o uşă la alta cu o lanternă la subraţ şi ţinând în mâini lenjeria păstrată pentru situaţii neprevăzute, precum şi termosuri cu ciocolată caldă.

Mă pregătesc să bat la ultima uşă în clipa în care Danny, care mă urmează cărând un vraf de pături, mi se adresează prevenitor:

— Erin, draga mea…

În clipa aceea mă opresc. Sunt la uşa Evei.

Amintindu-mi de cele petrecute de curând, simt instantaneu un gol în stomac. O avalanşă. Un *deces*. Oare Perce-Niege îşi va reveni vreodată după aceste două dezastre concomitente? Mi-e greu să-mi imaginez oameni care, după ce citesc astfel de ştiri în ziarul de duminică, se apucă să rezerve la noi o cameră pentru vacanţă, dar, la urma urmei, St Antoine nu este prima staţiune alpină în care o avalanşă s-a terminat tragic. Astfel de evenimente se petrec aproape în fiecare an, de fapt, chiar la începutul sezonului a avut loc o avalanşă asemănătoare într-o staţiune aflată puţin mai departe.

— Erin? repetă Danny făcându-mă să-mi dau seama că am rămas nemişcată, pierdută în gânduri.

— Scuze, spun eu. Eu… mă gândeam la ceva…

— Eşti în regulă? mă întreabă el cu îngrijorare în glas. Ar trebui să te aşezi, nu-mi place că ai început să mergi, lăsându-ţi greutatea pe gleznă.

— Sunt în regulă, îi răspund eu scurt.

Adevărul este că glezna mă doare. Rău. Danny are probabil dreptate – nu ar trebui să-mi las greutatea pe ea. Doar că nu suport să stau singură, în liniştea şi întunericul din camera mea, simţindu-mi glezna cum zvâcneşte şi gândindu-mă la ceea ce s-a întâmplat sau la ceea ce urmează să se întâmple. Mă simt mai bine când muncesc; cumva, treburile curente, care par să nu se sfârşească niciodată, îmi stăvilesc gândurile. În plus, Danny nu se prea pricepe să interacţioneze cu oaspeţii. Aceştia i-au iertat lipsa de tact de care a dat dovadă în minutele care au urmat producerii avalanşei – sau cel puţin aşa sper –, însă acum amândoi am revenit la rolurile noastre obişnuite. Suntem aici ca să fim politicoşi, amabili, chiar şi în astfel de circumstanţe. Sau poate *mai cu seamă* în astfel de circumstanţe. Trăiesc cu senzaţia că

totul se prăbuşeşte şi că rolurile noastre prestabilite reprezintă singurele lucruri de care ne mai putem agăța. Eu şi Danny *trebuie* să ținem în continuare hățurile în mână. Dacă nu vom inspira autoritate, dacă îl vom lăsa pe Topher să preia frâiele… ei bine, nici nu vreau să mă gândesc cum s-ar termina lucrurile.

A mai rămas o singură uşă. A lui Topher. Înainte să bat, ridic vraful de pături puțin mai sus.

Topher e beat, îmi dau seama de cum deschid uşa. Poartă un halat deschis în zona abdomenului, în pofida temperaturii destul de scăzute, şi într-o mână ține o sticlă. Constat că nu e singur. Cum lumina din plafon este stinsă, nu pot vedea cine mai e înăuntru, însă am un presentiment oribil că s-ar putea să fie micuța Ani, care nu a deschis uşa de la dormitorul ei atunci când am bătut la ea, cu câteva minute în urmă. Aş vrea să-i spun că nu în patul lui Topher va găsi alinare pentru durerea pricinuită de moartea Evei, însă nu pot s-o fac. Nu e treaba mea. Ani e de o vârstă cu mine, e oaspete, nu o prietenă, iar eu nu am niciun drept să-i spun ce să facă, deşi cred că tocmai comite o uriaşă greşeală.

— Ellen, spune el cu limba împleticită. Hei, bună! Ce te aduce pe la mine la o oră atât de târzie? Nu crezi că e o oră cam nepotrivită să schimbi lenjeriile?

— Am adus pături suplimentare, spun eu afişând cel mai vesel zâmbet cu putință. În cazul în care peste noapte se va face şi mai frig. Nu vă pot lăsa să muriți înghețați când sunt eu de serviciu.

— Să-ți spun un secret, se apleacă Topher, misterios, spre mine, halatul desfăcut lăsând să i se vadă părul blond de pe piept. Cea mai bună trusă de supraviețuire este o femeie goală.

Of, futu-i!

Simt cum mi se topeşte zâmbetul de pe față.

— Păi, mă tem că serviciile noastre nu includ şi aşa ceva.

— Am rezolvat deja problema, spune el întinzându-se, cu gesturi nesigure, să ia păturile pe care i le-am întins încă de la început.

Dau să mă întorc cu spatele şi să plec, moment în care Topher mă întreabă din senin:

— Nu te ştiu de undeva?

— Nu cred, îi răspund ferm.

— Ba nu… te-am mai văzut undeva… cândva… Ai fost cumva chelneriță la Londra înainte să vii aici?

— Din păcate, nu.

— Dar te ştiu, insistă el. Te *cunosc*. Mi-am dat seama încă de când am ajuns aici.

— Amice, ea spune că nu te cunoaşte, iar tu eşti muci, intervine Danny postându-se în faţa mea.

Topher face şi el un pas în faţă, chipul lui devenind belicos înainte să apuc eu să rostesc în gând „Of, căcat”.

Danny îşi strânge pumnii, tendoanele gâtului său ieşind în evidenţă asemenea unor coarde, apoi, preţ de un minut, cei doi bărbaţi stau pur şi simplu acolo, piept în piept, ca doi cocoşi. Inima îmi bubuie. Danny *nu poate* să-l lovească pe Topher. Ar fi concediat.

Topher însă ştie să recunoască o situaţie pe muchie de cuţit, aşa că bate el primul în retragere, slobozind un hohot de râs amuzat.

— Greşeala mea. *Amice*.

Apoi închide uşa, lăsându-ne pe mine şi pe Danny pe coridor, uitându-ne unul la celălalt şi întrebându-ne cât va mai dura înainte ca situaţia să escaladeze.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Mă trezesc în *frig.* Acesta este primul lucru pe care îl observ. E o mare diferență față de ziua precedentă, când m-am trezit cu gura uscată şi cu senzația că am dormit într-o încăpere în care este mai cald cu câteva grade decât în dormitorul meu de acasă.

Întind o mână şi beau apă din sticla de pe noptieră. E rece, parcă ar fi stat în frigider.

Întinsă sub plapuma suplimentară adusă de Erin, mă simt relativ confortabil, însă în curând va trebui să ies din pat ca să mă îmbrac. În cele din urmă, mă întind şi apuc halatul aflat la capătul patului, trăgându-l sub aşternuturi ca să-l încălzesc înainte de a-l pune pe mine. Îmi amintesc că aşa procedam în copilărie, când îmi trăgeam uniforma şcolară sub aşternuturi înainte să încep să mă îmbrac. Camera mea era un pod transformat în mansardă în care uneori, iarna, aveai impresia că dormi afară. Când mă trezeam în zori şi respiram, produceam instantaneu un norişor alb. În timpul nopții, umezeala făcea condens pe tavanul înclinat, apoi îngheța, aşa că deasupra mea puteam vedea atârnând mici țurțuri. Acum situația nu este la fel de rea. Sunt cazată într-o cabană luxoasă, nu într-o mansardă victoriană din Crawley. Dar frigul este şi aici pătrunzător.

Iau telefonul de pe noptieră şi mă uit la ecran. E 7:19. Bateria a ajuns la 15%, însă nu am timp să-mi fac griji din pricina asta, pentru că tocmai am observat ceva.

Am primit o notificare.

La un moment dat, în timpul nopții, telefonul meu s-a reconectat la internet. Acum iar nu mai am semnal, liniuțele au redevenit gri, însă notificarea a rămas, dovedind că, fie şi pentru o clipă, a existat o conexiune.

A doua surpriză este faptul că notificarea a venit de la Snoop. Eu nu primesc niciodată notificări de la Snoop. Le primeşti doar dacă te-ai abonat recent la un *feed,* ceea ce eu nu fac niciodată.

Doar că… acum s-a întâmplat. La un moment dat, în timpul nopții, cineva m-a spionat pe Snoop. Nu-mi dau seama cum, de vreme ce nu

ascultam nimic. Nu ştiu cum e posibil. Poate că în momentul în care Wi-Fi-ul a început din nou să funcţioneze, *stream*-ul meu a repornit de unde se întrerupsese, iar apoi, la scurtă vreme, s-a oprit la loc?

Întâmplarea asta îmi provoacă o senzaţie ciudată. Nu am cum să aflu cine m-a spionat – poţi să vezi cine e doar în timp real; odată ce utilizatorul închide aplicaţia, nu mai poţi vedea decât numărul acestuia. Îmi alung apoi aceste gânduri din minte. Cel mai probabil, a fost doar un *bot* sau vreo eroare de server – sau poate că un utilizator a tastat din greşeală ID-ul meu, dorind de fapt să spioneze pe altcineva.

La parter, încăperile sunt cufundate în linişte şi mult mai calde, iar lângă şemineu e o tavă cu croasanţii rămaşi de ieri. Tot aproape de foc sunt două termosuri mari.

Iau un croasant şi, în timp ce mănânc, îmi încălzesc degetele la căldura focului. Presupun că sunt singură, însă apoi surprind ceva cu coada ochiului şi, când mă întorc, îl văd pe Elliot într-un fotoliu, aplecat deasupra laptopului. Scena mă uimeşte din două motive – în primul rând, computerul lui deschis pare să fie băgat în priză. În al doilea, Elliot nu iese din camera lui decât ca să mănânce. Pe vremea când lucram la Snoop, nu ieşea din biroul lui nici măcar pentru asta. Obişnuia să trimită un intern să-i aducă mâncarea – acelaşi lucru în fiecare zi: o cafea neagră şi trei croasanţi cu caşcaval şi bacon. Trebuie să fi fost foarte neplăcut pentru el atunci când firma de catering a încetat să mai ofere croasanţi toată ziua, incluzându-i doar în meniul pentru micul dejun. Mă surprind întrebându-mă ce a făcut el atunci. A mâncat altceva? Cumva, nu-mi prea pot imagina asta. Poate că a început să-i trimită pe interni să-i cumpere croasanţi la 10:00 a.m.

De obicei, nu stau de vorbă cu Eliott. E un tip neobişnuit de taciturn, cel puţin cu mine, deşi nu cred că e vina mea. La un moment dat, Eva mi-a spus că el împarte femeile în două categorii: cele cu care s-ar culca şi cele care nu-i stârnesc niciun fel de interes. Eu aparţin fără îndoială celei de-a doua categorii. Acum însă, îmi adun curajul ca să-l abordez:

— Bună, Elliot!

— Bună, Liz! răspunde el sec.

Îl cunosc destul de bine ca să ştiu că aşa lipsit de entuziasm vorbeşte el întotdeauna. Aşa salută el, chiar şi pe Topher, care este probabil persoana lui preferată.

— Cum de încă îţi mai funcţionează laptopul?

— Întotdeauna iau cu mine câteva baterii portabile.

Ridică un fel de cărămidă din plastic ataşată cu un fir la computerul lui. Evident! Elliot este întotdeauna pregătit pentru orice situație.

— Dar tot nu ai acces la internet, nu-i aşa?

— Nu, confirmă el. Dar nu am nevoie de internet ca să programez.

— La ce lucrezi?

— La update-ul geosnoopului.

Chipul lui de obicei palid se îmbujorează uşor, apoi începe să-mi explice entuziasmat şi cu lux de amănunte tot felul de chestii legate de *geotracking,* parteneri de afaceri din domeniul publicitar, stocarea informațiilor, GDPR şi despre provocările de ordin tehnic pe care toate aceste elemente interconectate le presupun atunci când trebuie coordonate cu cadrul legal sau cu interfața Snoop deja existentă. Eu tot dau din cap, prefăcându-mă mai interesată decât în realitate. Singurul lucru care mă interesează este faptul că el a folosit această tehnologie ca s-o localizeze pe Eva. Mi se pare impresionant că o aplicație de pe telefonul ei mobil – propria ei aplicație – va putea orienta echipa de salvare pornită în căutarea cadavrului ei.

— Înțeleg, spun eu într-un târziu, făcându-l pe Elliot să se oprească. Sună foarte… incitant, mă străduiesc eu să par convingătoare, însă lui Elliot nu pare să-i pese.

Oricum, el nu obişnuieşte să-şi exprime în vreun fel sentimentele.

— Acum, dacă nu te superi, trebuie să continui să lucrez, spune el deodată.

— Scuze, răspund eu. Dar m-am gândit că ai coborât la parter ca să schimbi o vorbă cu cineva.

— Am coborât pentru că în camera mea s-a făcut frig şi au început să-mi înghețe degetele, spune el, apoi îşi vâră căştile în urechi, începând din nou să tasteze linii de cod.

Ar trebui să mă simt jignită. Doar că nu mă simt. Elliot poate fi sincer până la impolitețe, însă în acest moment faptul că el îşi vede în continuare de treabă are cumva darul de a mă linişti. De la Elliot nu te aştepți niciodată s-o dea cotită, să vorbească în parabole, să rostească propoziții cu subînțelesuri. Dacă vrea ceva, ți-o spune pe de-a dreptul. Iar această atitudine, în clipa de față, are un efect liniştitor – spre deosebire de lumea plină de ambiguitate în care trăiesc Topher şi Eva, o lume în care nu ştii niciodată cum să te comporți. Uneori, pe vremea când Snoop abia se înființase, cei doi îmi aminteau de părinții mei prin faptul că erau numai

lapte şi miere în faţa vizitatorilor, pentru ca după plecarea acestora să înceapă să se certe şi să se ameninţe reciproc. Cel puţin, atunci când Elliot spune „Ai o problemă cu asta?” ştii că el chiar aşteaptă un răspuns sincer de la tine.

Atunci când tata punea aceeaşi întrebare, nu aveai voie să răspunzi decât într-un singur fel: „Nu, tată”. După care trebuia să dispari din faţa lui cât mai rapid cu putinţă, înainte să încasezi o scatoalcă.

Îmi molfăi croasantul şi mă uit la flăcările din şemineu, când un zgomot mă face să tresar. Croasantul îmi cade pe podea, făcând zeci de firimituri, pe care mă grăbesc să le strâng. Apoi mă întorc şi-i zăresc pe Rik şi pe Miranda intrând în încăpere. Rik pare nedormit.

— Ce faci? mă întreabă el direct, aşezându-se lângă mine.

Sunt surprinsă şi nu ştiu ce i-aş putea răspunde. E o ilustrare perfectă a diferenţei dintre Rik şi Elliot. Dacă cel din urmă mi-ar fi pus aceeaşi întrebare, aş fi ştiut ce vrea să spună – doar că Elliot nu ar întreba niciodată aşa ceva, pentru că ar vedea cu propriii ochi ce fac în clipa aceea. Dar când Rik mă întreabă ce fac, e ca o ghicitoare. Ce vrea să spună? Vrea să afle cum m-a afectat moartea Evei? Cum aş putea rezuma aşa ceva într-un răspuns simplu? Sau întreabă de complezenţă, aşa cum fac în general oamenii care se aşteaptă să le răspunzi „Bine”?

— Sunt… sunt OK, răspund eu precaută. Date fiind circumstanţele…

— Zău? se uită Rik surprins la mine. Păi, tu eşti o persoană mai importantă decât mine, spune el aruncându-i o privire lui Elliot şi coborându-şi apoi vocea, deşi Elliot încă ascultă, probabil la maximum, muzică în căşti, şi mă îndoiesc că mai aude şi altceva. Când mă gândesc că ţi-au fluturat atâţia bani pe la nas, doar ca să te trezeşti de la o clipă la alta că s-au dus toţi pe apa sâmbetei…

Înţeleg dintr-odată adevăratul sens al întrebării lui. Vrea să vorbească cu mine despre Topher. Despre ce înseamnă această reaşezare a puterilor pentru preluarea companiei.

— Păi… nu m-am prea gândit la asta, răspund eu spunând… într-un fel… adevărul.

Aş minţi dacă aş spune că nu m-am întrebat ce se va întâmpla de acum înainte, dat fiind faptul că Topher a ajuns să controleze compania. Doar că pentru mine banii aceia au fost mereu ceva nereal. Şi nu am simţit niciodată că i-aş fi câştigat eu. Nu m-am simţit de parcă mi s-a luat ceva ce aveam – a fost ca un vis ciudat, din care te trezeşti la realitatea de zi cu zi. Doar că

avalanşa şi moartea Evei nu par să facă parte din această realitate. E ca şi cum te-ai trezi din vis doar ca să trăieşti aievea un coşmar.

— Dar nu ți-ai făcut şi tu nişte planuri? Nu te bazai pe banii aceia?

— Nu prea, răspund eu îngândurată. Ca să fiu sinceră, nu m-am obişnuit niciodată cu ideea că preluarea chiar va avea loc.

— Iisuse! exclamă Rik.

Pare iritat de răspunsul meu. Cred că am spus ceva greşit, însă nu ştiu ce anume. Simt cum mă cuprinde panica. Cum se întâmpla şi în prezența tatălui meu. Pe atunci mă temeam că voi spune sau voi face ceva greşit. Că mă va spune mamei.

— Poți înceta să mai faci pe Maica Tereza, Liz? Am pierdut totul. Nu înțelegi nici măcar atâta lucru?

— Dar… nu am pierdut chiar totul, nu-i aşa? Vreau să spun… încă mai deținem acțiunile.

— Acțiunile! pufneşte Rik, râzând forțat. Liz, tu ai văzut raportul „Profit şi pierderi" pe care l-am prezentat ieri? Dacă o vom ține tot aşa, am fi norocoşi dacă Snoop mai supraviețuieşte până la sfârşitul anului şi, în absența Evei, care se pricepea să vrăjească investitorii, lucrurile nu pot merge decât mai rău.

— Dar… update-ul, spun eu, deşi în clipa asta simt că şi eu aş avea nevoie de cineva care să mă liniştească. Geosnoopingul lui Elliot… nu asta era şi ideea ca Snoop să devină mai profitabil?

— Din punctul de vedere al încasărilor, avem deja la dispoziție aceste informații, le-am avut încă din ziua în care s-au modificat, anul trecut, permisiunile. Felul în care Elliot le va integra în aplicație ar putea modifica experiența utilizatorilor, însă gradul de satisfacție al utilizatorilor nu a fost niciodată o problemă pentru noi, problema a constat întotdeauna în monetizarea acestuia. Din perspectiva unui investitor, implementarea geosnoopului nu va modifica datele problemei, pentru că toată valoarea adăugată se află deja în produs. Şi oricum – continuă el aruncând o privire peste umăr, în direcția lui Elliot, care continuă să tasteze linii de cod –, eu am îndoielile mele cu privire la acest update. Nu cred că oamenii îşi dau seama câte informații adună Snoop despre ei. Ceea ce cred însă este că, în momentul în care această aplicație va face vizibil nivelul de *tracking,* s-ar putea să ne confruntăm cu o reacție adversă din partea publicului.

— Una dintre calitățile care diferențiază produsul nostru a fost discreția cu care a extras astfel de informații despre utilizatori, spune Miranda venind

dinspre salonul de la intrare cu o ceaşcă aburindă de cafea în mână.

Ia o gură şi se strâmbă. De vină ar putea fi gustul cafelei. Dar ar putea la fel de bine să fie vorba despre update-ul aplicației.

— Oamenilor le place că pot rămâne cât de anonimi îşi doresc, acesta este şi motivul pentru care celebrităţile continuă să utilizeze aplicația. Nu ştiu câți dintre useri au observat modificările aduse permisiunilor şi câți chiar au înțeles ce presupun acestea, pentru că nu s-a schimbat nimic în ceea ce-i priveşte pe utilizatori. Doar că acest update va face ca modificările să devină extrem de vizibile. Utilizatorii vor înțelege exact ce ştie Snoop despre mişcările lor. Când a fost lansată ideea, le-am spus lui Topher şi lui Elliot că există un risc major de PR, însă amândoi erau atât de focusați pe tehnologia cool din spatele ei, încât…

Miranda se opreşte şi se uită din nou la Elliot. El continuă să stea cu capul în jos, tastând şi ascultând muzică în căşti.

— În fine, nu contează. Probabil că nu este nici locul, nici momentul să discutăm astfel de chestiuni. E prea… devreme.

Se aşază lângă mine şi lângă Rik şi mai ia o gură de cafea, apoi pune ceaşca alături.

— *Ce* faci? mă întreabă ea.

Abia mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap. Am impresia că toată lumea îmi pune aceeaşi întrebare, când de fapt ar vrea să afle *ce gândesc*.

Mă salvează Elliot, care se ridică pe neaşteptate în picioare, îşi închide laptopul şi-şi scoate căştile din urechi. Pare… tensionat. Ceea ce este ceva neobişnuit: el nu-şi trădează emoțiile cu una, cu două.

— OK, Elliot? i se adresează Miranda pe un ton vesel.

Probabil se întreabă dacă Elliot a auzit conversația de mai devreme.

— Erin a lăsat nişte termosuri cu cafea în hol, dacă vrei, adaugă ea, însă Ellliot o ignoră.

— Aveți idee unde e Topher? Trebuie să discut ceva cu el.

— Încă nu a ieşit din camera lui, cred, răspunde Rik, încruntându-se.

Cred că tocmai trece în revistă conversația noastră, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva a spus ceva nepotrivit – ceva ce Elliot ar putea să-i reproducă lui Topher.

— Stai aşa, adaugă el văzându-l pe Elliot cum se îndreaptă cu paşi apăsați către scara interioară. În locul tău, eu nu m-aş duce acolo. Cred că… cred că are companie…

Prea târziu însă. Elliot fie nu l-a auzit, fie nu-i pasă. Nu răspunde nimic

la avertismentul lui Rik. Îl auzim cum urcă treptele scării spiralate, îndreptându-se către dormitoare.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

— A, bună, Erin!

Aduc încă un termos cu cafea când Ani, zâmbitoare, își face apariția în sufragerie. Lasă impresia că n-a dormit suficient. „Sper că știi ce faci”, aș vrea eu să-i spun, doar că n-o fac.

— ’Neața, Ani! Să-ți aduc niște cafea? Espressorul nu funcționează, însă Danny a reușit să pună un ibric pe plita cu lemne, așa că avem cafea fierbinte.

— Ooo… da, te rog, răspunde Ani. Ai putea să-i duci o ceașcă și lui Topher?

— Sigur.

— Ah, vreau să spun… doar dacă… cum îți mai simți glezna? adaugă ea jenată că a revenit așa de repede la relația oaspete-chelner. O pot duce eu sus dacă tu nu…

Se oprește. Toată lumea se simte dată peste cap de ciudățenia situației. Oare suntem cu toții niște supraviețuitori, sau suntem vilegiaturiști versus personal de serviciu? Habar n-am, însă știu că ne va fi tuturor mai ușor dacă vom urma protocolul obișnuit. Cineva trebuie să preia frâiele și, ca să fiu sinceră, aș prefera ca persoana aceea să fiu eu, nu Topher.

— E mult mai bine, mulțumesc, o mint eu. Pot urca scările fără probleme.

— Dar n-ar trebui s-o faci, spune Ani hotărându-se. O duc eu sus.

— Ești sigură?

— Da, absolut. O să iau una și pentru Elliot. Bănuiesc că moare de frig sus.

Toarnă trei cești pline, apoi le duce cu grijă pe scara în spirală, spre dormitoare.

★

La ora 10:00 a.m. Toată lumea e trează, moment în care eu și Danny luăm decizia să-i convocăm pe oaspeți în salonul de la intrare. Nu prea avem ce noutăți să le transmitem, iar vremea continuă să fie prea

impredictibilă, deci un elicopter nu poate ateriza pe fâşia de pământ pe care a fost construită cabana; dar la radio s-a anunțat că echipele de căutare şi salvare continuă să-şi facă datoria, în vreme ce compania de electricitate se străduieşte să repornească alimentarea cătunelor din zonă cu curent electric. Nu suntem singurii oameni rămaşi captivi şi fără electricitate, după câte se pare. De fapt o ducem mult mai bine decât alții. Cu toate astea, pare o idee bună să-i asigur pe oaspeți că se fac progrese şi să le aduc din nou aminte că avem suficiente provizii de mâncare şi apă potabilă ca să supraviețuim până când funicularul va fi pus în funcțiune sau până când un elicopter ne va putea evacua.

În plus, trebuie să discutăm şi despre elefantul din încăpere – moartea Evei. Deşi zvonul s-a împrăştiat prin tot grupul şi toată lumea pare să fi aflat la ce concluzie a ajuns Elliot, nici eu, nici Danny nu am reuşit s-o acceptăm. Am tot amânat s-o fac, incapabilă să mă confrunt cu realitatea, însă acum a sosit timpul *să facem anunțul* şi să-i asigurăm pe ceilalți că ne străduim din răsputeri să luăm legătura cu autoritățile şi să le alertăm cu privire la accident; în acelaşi timp, va trebui să descurajăm speranțele deşarte ale celor care încă îşi imaginează că Eva va apărea la un moment dat şchiopătând la uşa cabanei.

Danny loveşte gongul din salonul de la intrare, răspândind un zgomot asurzitor, în crescendo, iar când toată lumea s-a adunat în jurul lui, eu încep să bat cu o linguriță într-o ceaşcă de cafea, aşteptând să se facă linişte.

—— Bună… ăăă… bună, tuturor. Îmi pare rău că a trebuit să vă scot din dormitoare în felul ăsta, însă eu şi Danny vrem să vă ținem la curent cu situația în care ne aflăm. În dimineața asta, Danny s-a deplasat până la cele două cabane din apropiere care, din nefericire – sau poate din fericire pentru proprietari –, par nelocuite. Una dintre ele este foarte puternic afectată de avalanşă, însă nu pare că cineva s-ar fi aflat înăuntru în momentul producerii calamității. Cealaltă este amplasată într-un loc ferit, aşa că totul e în regulă acolo, însă, la fel, Danny nu a găsit pe nimeni înăuntru. Speranța noastră era să găsim pe cineva care să aibă un radio în duplex sau un telefon prin satelit, însă până acum nu am avut succes. Mai există o cabană la altitudinea asta, însă se află la cinci kilometri de noi. Prin urmare, Danny va aştepta ca vremea să se mai îmblânzească înainte să se ducă şi acolo să verifice ce se întâmplă.

— Ați reuşit să luați legătura cu cei de la echipele de căutare şi salvare? întreabă Rik.

— Da şi nu, răspund eu. După cum ştiți, Inigo a reuşit să-i contacteze ieri, descriindu-le situația în care ne aflăm, însă de atunci nu am mai reuşit să comunicăm şi, câtă vreme nu vom avea acces la un telefon prin satelit, mă tem că n-o vom putea face decât când vom avea din nou curent electric. Pana pare să fi afectat toate releele de telefonie mobilă din zonă. Important este însă faptul că *se ştie* că ne aflăm aici. Din ceea ce ne-a spus Inigo, suntem pe lista autorităților şi tot ce trebuie să facem este să ne înarmăm cu răbdare şi să aşteptăm să fie salvați cei care se află într-o situație mai gravă.

— Dar despre Eva ştiu ceva?

Cea care a pus întrebarea este Tiger, vocea ei fiind mai aspră ca de obicei, de parcă s-ar lupta să-şi reprime o emoție puternică, iar în timp ce mă pregătesc să răspund, în încăpere se lasă o tăcere adâncă.

— Inigo le-a spus că a dispărut, da. Doar că nu au aflat şi ultima veste. În tot cazul…

Mă opresc şi înghit în sec. Ştiam că îmi va fi greu să țin acest discurs, dar nu chiar aşa. Îi văd ochii lui Liz, plini de suferință, privindu-mă din cealaltă parte a încăperii; chipul îndurerat al lui Topher; Ani ascunzându-şi lacrimile provocate de întrebarea lui Tiger. Trag aer în piept, mă sprijin cu o mână de speteaza unui scaun, încercând să nu-mi mai las greutatea pe glezna rănită şi îngăduindu-mi un răgaz ca să găsesc cuvintele potrivite. Ceea ce vreau să le spun este faptul că şi în cazul în care le *vom putea transmite* informațiile primite de la Elliot celor de la echipa de căutare şi salvare, nu vom realiza mare lucru. Eva este moartă deja, iar acum se află probabil sub o masă de zăpadă cântărind mii de tone. Nu există absolut nicio şansă să fie găsită în viață, de fapt nici măcar nu putem şti dacă îi va putea fi recuperat cadavrul. Zăpada căzută în unele pasuri aflate la înălțime nu se topeşte niciodată, nici măcar pe timpul verii. Dacă Eva e îngropată pe fundul unei râpe adânci, atunci… asta e. Nu există suficientă logistică şi suficienți bani pentru ca o astfel de recuperare să devină posibilă.

— Locul în care se află ea…

Mă opresc din nou ca să înghit în sec, însă înainte să apuc să continui, intervine Carl:

— De unde putem şti cu siguranță că se află acolo? întreabă el ridicând incredul din sprânceană. Ce vreau să spun: toată zona are o acoperire de telefonie mobilă de tot rahatul. De unde ştie Elliot că acele coordonate sunt reale?

Îmi rotesc ochii prin încăpere, căutându-l pe Elliot. Unde e?

— Din câte am înțeles eu, GPS-ul nu se bazează pe recepția telefonului, răspund eu încercând disperată să-i zăresc chipul, dorindu-mi cu ardoare ca Elliot să apară în fața celorlalți şi să explice detaliile tehnice ale capacității aplicației Snoop de a colecta date referitoare la geolocația unui terminal mobil.

Domeniul mă depăşeşte complet.

— Adică, evident că dacă vrei să îi afli poziția, nu poți face asta fără să existe un minim schimb de informații, însă coordonatele GPS nu se bazează pe releele de telefonie mobilă, ci pe… sateliți, cred? Aşa este, Elliot?

Doar că nu-l zăresc nicăieri.

— Unde *este* Elliot?

Observ că şi alții se uită în jur după el, punându-şi aceeaşi întrebare.

— Ultima dată când l-am văzut era sus, la el în cameră, spune Ani încruntându-se. Lucra la ceva. Probabil, stă cu căştile în urechi şi nu a auzit gongul. Mă duc eu să-l chem.

Se întoarce cu spatele şi urcă repede scara în spirală, apoi îi auzim paşii cum se îndepărtează pe coridorul de la etaj, urmați de o bătaie în uşa lui Elliot.

Niciun răspuns. Ani mai bate o dată, de data asta mai tare:

— Elliot?! strigă ea la uşă.

Urmează o pauză. Mi-o imaginez deschizând cu grijă uşa, îndrăznind să se apropie de Elliot ca să-l bată pe umăr… însă imaginea pe care tocmai mi-o fac în minte este întreruptă cu brutalitate de un țipăt. Nu de surprindere. Ci un urlet puternic, de groază.

Cum am glezna rănită, nu reuşesc să mă reped prima în sus pe scară. Topher, Rik, Danny şi Miranda mi-au luat-o înainte, în vreme ce Liz şi Carl mă depăşesc la mijlocul scării. Ajungând în cele din urmă la etaj, aud suspinele lui Ani, care bâiguie continuu ceva de genul „O, Doamne, e mort, e mort!”, făcându-l pe Topher să-şi piardă răbdarea şi să izbucnească:

— Încetează să mai fii isterică!

Când în cele din urmă ajung şi eu la capătul coridorului şi intru în camera lui Elliot, totul pare în regulă, mai puțin două lucruri.

Elliot e prăvălit peste măsuța de la fereastră, cu fața într-o baltă de cafea neagră vărsată din ceaşca de alături.

Lângă măsuță, pe un prosop întins pe covor, se află computerul lui şi e făcut zob.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Elliot e mort. Îți poți da seama de acest lucru fără să trebuiască să-l atingi. Este îndeajuns să observi poziția în care stă, prăvălit nefiresc, cu o mână atârnându-i bleagă, cafeaua băltind pe măsuță, iar el cu fața cufundată în ea.

Dar nu e numai asta. Mai e şi computerul lui şi ce s-a întâmplat cu el, şi mi-e clar. Elliot ar fi preferat să moară decât să lase pe cineva să-l atingă.

Computerul i-a fost… „spart" nu este cuvântul potrivit. A fost *nimicit.* Tastatura i-a fost smulsă, dezvăluind circuitele electronice din interior. Ecranul este crăpat şi are o pată neagră dintr-o parte într-alta. Hardul a fost scos afară, spart, apoi sucit şi răsucit de atâtea ori, încât a devenit aproape de nerecunoscut.

— Ce…?

Fața lui Topher e albă şi crispată. Nu l-am mai văzut niciodată atât de înspăimântat.

— Ce s-a-ntâmplat? O, Doamne! O, Doamne! O, Iisuse… a vrut să-mi spună ceva, iar eu nu am… nu l-am lăsat… O, Dumnezeule!…

Iese împleticindu-se din cameră. Arată de parcă-i este rău.

Ani arată complet năucită de descoperire. Stă pur şi simplu acolo, cu gura căscată, lacrimi prelingându-i-se încet pe obraji, apoi Tiger o apucă de braț şi o trage după ea.

Erin este cea care vorbeşte prima:

— Toată lumea, afară!

— Ce? întreabă Carl stupid, arătând asemenea unui boxer care a primit prea mulți pumni în cap.

— Afară! Afară din cameră! Aici e scena unei crime.

Se apropie de Elliot, îi pune două degete pe gât, îi închide pleoapele, apoi dă uşor din cap, uitându-se la Danny.

— Ei, ce mai aşteptați? li se adresează el celor rămaşi în încăpere, părând aproape furios. Nu ați auzit ce a spus? Ieşiți afară!

Ne retragem cu toții pe coridor. Erin scoate din buzunar cheia de rezervă

şi încuie uşa în urma noastră. Chipul ei este în aparenţă calm, însă îmi imaginez că se căzneşte să-şi ascundă panica.

— Inigo, spune ea. Ştiu că nu trebuie să-ţi reamintesc eu asta, însă continuă să te uiţi dacă telefonul tău are semnal. Este absolut necesar să luăm legătura cu poliția, cât mai curând.

— Ăăă… da, sigur, răspunde Inigo, care pare la fel de şocat precum Carl. Mă duc acum să verific. L-am lăsat la parter.

— Ce putem face? o întreabă Miranda pe Erin privind în gol. Ce putem face?

— Nimic, răspunde Erin, al cărei chip e sumbru. Nu putem face nimic. Doar să încercăm să rezistăm până când va sosi echipa de căutare şi salvare.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

În bucătărie, Danny stă cu spatele sprijinit de uşă, de parcă greutatea lui ar putea opri realitatea lăsată în urma noastră să năvălească peste noi; mă priveşte oripilat.

— La naiba, spune el, iar eu nu găsesc niciun cuvânt potrivit cu care să-i răspund.

De fapt, ce e de zis? Ceea ce s-a întâmplat… e nasol. E mai mult decât nasol. Şi nu înțeleg nimic.

— Danny, ce dracului se petrece?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Să se fi sinucis?

— Poate.

Îmi dau seama cât de puține lucruri ştim despre aceşti oameni… fără excepție. La urma urmelor, se poate ca Elliot să fi fost deprimat şi noi să nu fi ştiut nimic. Exact despre asta e vorba: despre faptul că noi *nu ştim nimic.* Nu avem nici cea mai vagă idee ce se petrece aici.

Îmi pun mâinile-n cap, de parcă m-aş teme să nu explodeze. Of, Doamne, am senzația că totul se duce de râpă.

— Nu era rănit, spun eu încercând să raționez în timp ce vorbesc. Vreau să spun… *eu* n-am văzut nicio urmă de lovitură, nu părea să-l fi atacat cineva. Ceea ce înseamnă… înseamnă că probabil a înghițit ceva. Tu ce crezi?

— Droguri? Soluții injectabile? Pilule?

— Nu ştiu. *Nu ştiu.* La naiba! Danny, ce ne facem?

Realitatea – dacă poate fi numită astfel – situației disperate în care ne aflăm devine tot mai străvezie. Suntem blocați aici – eu cu atât mai mult, dat fiind că am o gleznă ruptă –, într-o cabană, împreună cu un grup de oameni pe care abia dacă-i cunoaştem, iar doi dintre ei au murit în ultimele 24 de ore. Eva – moartea ei a fost un accident tragic. Unul dintre acele trăsnete oribile, nimicitoare, care cad din senin. Dar Elliot – moartea lui cu siguranță nu poate fi decât o crimă sau o sinucidere. Un anevrism, un atac cerebral masiv, un infarct – oricare dintre acestea pot ucide un om aproape

instantaneu. Dar nu oferă nicio explicație pentru computerul distrus.

— Sigur era *mort-mort?* întreabă Danny.

— Sigur, răspund eu nereuşind să-mi reprim un fior.

— Eşti convinsă de asta? insistă Danny încercând să se agațe de un pai şi cred că şi el îşi dă seama de asta, însă acum nu se mai poate opri:

— Eşti *absolut* convinsă?

— Danny, oi fi abandonat eu facultatea de medicină înainte să-mi iau diploma, însă la viața mea am avut de-a face cu suficiente cadavre ca să recunosc unul atunci când îl văd. Te asigur că e mort. Pupile dilatate, puls zero… toate indiciile.

Nu am menționat şi balta de pişat de sub scaun. Nu cred că Danny are nevoie să afle şi acest amănunt.

— Dar cum? se miră el părând că-l ia cu rău de la stomac. Cum naiba a reuşit cineva să-i vină de hac, dacă asta s-a întâmplat? Să-i fi pus ceva în cafea?

— Posibil, nu ştiu.

— Nu ar trebui să mergem acolo să… ştii tu… să verificăm?

— *Nu ştiu,* repet eu ridicând uşor vocea.

Mi se învârte capul încercând să-mi dau seama ce e de făcut.

— Poliția va dori să… Vreau să spun… Ar trebui să lăsăm scena crimei neatinsă. Pe de altă parte, dacă am şti ce s-a întâmplat…

Mă uit la cheia pe care o țin în mână şi mă hotărăsc brusc:

— Să mergem să verificăm. Dar nu atingem absolut nimic, doar ne uităm.

Danny mă aprobă, apoi urcăm amândoi tiptil scara de serviciu, până la etaj, având grijă ca ceilalți să nu observe unde ne ducem.

Nu discutăm decizia noastră de a acționa împreună, însă amândoi ne gândim la acelaşi lucru. Dacă Elliot nu s-a sinucis, atunci cineva din grupul lui este un criminal. Iar ideea asta este pur şi simplu înfricoşătoare. Oare unul dintre hipsterii aceştia spilcuiți, plini de bani, adunați acum la parter, *chiar* este capabil să ucidă? încerc să mi-o imaginez pe Tiger cea delicată cum îşi trece degetele subțiri peste gâtul lui Elliot, sau pe Topher zdrobindu-i capul cu o sticlă de whisky – moment în care mi se face brusc rău.

Cheia de rezervă pătrunde în broasca uşii lui Elliot, apoi se răsuceşte, iar eu şi Danny intrăm tiptil în cameră. Este foarte frig şi miroase a cafea, dar şi a altceva, acru: iz de urină, pe care îl recunosc din perioada în care am făcut

practică în spital.

Danny rămâne în urma mea, lângă uşă, de parcă nu-şi găseşte curajul să se apropie mai mult de cadavrul lui Elliot. Prin urmare, e limpede. Eu va trebui să fac totul. Înghit în sec. Cu infinită atenție, având grijă să nu ating nimic, mă apropii de măsuță. Elliot a rămas în aceeaşi poziție nefirească, fața lui zăcând în balta de cafea rece şi neagră. L-am mişcat deja puțin atunci când i-am verificat semnele vitale, însă nu vreau să afectez şi mai mult scena crimei. Aşa că, fără să-l ating pe el şi fără să ating nimic altceva, mă aplec şi încerc să arunc o privire în ceaşca goală, căzută. Mi-e greu să zăresc ceva fără s-o mişc, unghiul este extrem de incomod. Mă mut în partea cealaltă a mesei şi, deodată, văd ce căutam.

„Rahat!", spun eu în gând. Danny avea dreptate.

— Se zăreşte ceva în cană, îi spun lui Danny, care nu se apropie să-mi dea o mână de ajutor. Ceva alb.

— Zahăr?

— Nu, în niciun caz. E ceva… ca praful de var.

— Futu-i!

Mă îndrept de spate, apoi schimb o privire cu Danny, amândoi încercând să ne dăm seama ce poate însemna asta. Citesc în ochii lui negri o îngrijorare adâncă.

— Presupun că acest amănunt exclude posibilitatea unei sinucideri, spun eu fără tragere de inimă.

Mă străduiesc să vorbesc cât mai încet. N-aş vrea să afle cineva că am intrat aici.

— Crezi? mă întreabă Danny părând că îşi doreşte din tot sufletul să existe altă explicație.

Îl înțeleg.

— Dar dacă nu-i plăcea să ia medicamente şi cineva i le-a pisat? zice el.

Nu cred asta.

— Tu nu l-ai văzut cum înfulecă, Danny, răspund eu.

Îmi amintesc de felul în care Elliot se comportase în timpul cinei, când mâncase lacom friptura de căprioară, înghițind dumicați mari aproape pe nemestecate.

— Dar nu e vorba numai despre medicamente. Uită-te şi tu cum arată computerul lui.

— Ce vrei să spui? Poate că l-a făcut zob chiar el, n-ar fi putut?

Scutur din nou din cap, arătând către bucățile împrăştiate pe unul dintre

prosoapele de baie groase, pufoase, din inventarul cabanei.

— Cineva l-a învelit într-un prosop înainte să-l distrugă. Ceea ce înseamnă că nu a vrut să facă prea mult zgomot. Dacă Elliot şi-ar fi făcut praf computerul într-un acces de furie, nu ar fi fost preocupat să nu-şi deranjeze vecinii. Iar dacă ar fi vrut să ascundă ceva, ar fi putut pur şi simplu să reformateze hardul – de ce să distrugi un computer când poți să ştergi toate datele stocate pe el? Nu, asta e isprava cuiva care nu a putut să se logheze. Cineva care nu voia să fie auzit când distruge computerul.

Rămânem amândoi în picioare, privind ecranul spart şi bucățile de hard-drive. Danny nu spune nimic. Nu cred că mai e ceva de spus.

Apoi îmi dau seama de încă un lucru.

— Crezi că erau pastilele *lui?* Ştii dacă urma vreun tratament?

— Va trebui să-i întrebăm pe ceilalți, răspunde Danny la fel de bucuros la perspectiva asta cum ai fi dacă ar trebui să faci o clismă. Iisuse! Cum să discutăm asta cu ei?

Chiar, cum am putea discuta cu ei amănuntele legate de ceea ce am descoperit noi aici? „Hei, oameni buni: există mari şanse ca unul dintre colegii voştri să fie un criminal.”

Dar *de ce?* De ce să-şi fi dorit cineva să-l ucidă pe Elliot? Pentru acțiunile pe care le deținea? Pentru faptul că era de partea lui Topher? Dat fiind că Eva era deja moartă, să fie posibil ca cineva să fi dorit să submineze sprijinul de care se bucura Topher?

Nimic din toate astea nu explică însă distrugerea computerului. Computerul mă obsedează. Distrugerea lui violentă, eficientă, pe furiş. Nu a fost un accident. Şi nu cred nicio secundă că a făcut-o Elliot.

Nu există decât o explicație plauzibilă – să treacă sub tăcere ceva ce se afla pe computer. Ceva ce Elliot ştia. Ceva pentru care a fost ucis.

Mă gândesc la exclamația lui Topher când am descoperit cadavrul lui Elliot: „O Doamne! O, Iisuse – a vrut să-mi spună ceva…”.

Înghit în sec.

— Danny, dar dacă moartea Evei nu a fost un accident?

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Ne-am adunat cu toții în jurul şemineului din living. Doar că nu suntem chiar *toți* – asta e problema.

Acum suntem zece.

Acum suntem nouă.

Acum suntem opt.

Cuvintele acestea se recită parcă singure în capul meu, un fel de numărătoare inversă funestă, apropiindu-se de zero… unul câte unul.

Mi se face brusc rău de la stomac.

— S-a… aud glasul lui Tiger, aspru şi răguşit, de parcă ar fi plâns. S-a… sinucis?

— Nu! răspunde Topher ca din puşcă.

Se ridică în picioare şi începe să se plimbe fără țintă prin încăpere.

— La naiba, nu! Elliot? Niciodată!

— Şi atunci, ce s-a-ntâmplat? se ridică şi Rik în picioare, în fața lui Topher, de parcă s-ar pregăti să-i tragă un pumn. Ce vrei să spui?

Topher se uită la el. Cred că nu a înțeles ce a întrebat Rik.

— Concentrează-te, Toph! Dacă nu e o sinucidere…

Aproape că nu mai recunosc vocea lui Rik. Pare… amenințătoare.

— …Atunci este o *crimă.* Asta vrei să spui, Topher? Da?

Topher rămâne cu gura căscată. Apoi se aşază brusc. Pare că se sufocă, de parcă Rik chiar i-ar fi dat un pumn.

— Dumnezeule! Ai dreptate. Of, Doamne!

Fața îi devine tot mai cenuşie.

— Elliot… geme el cu glas sfârşit, apoi începe să plângă.

E groaznic să-l priveşti. Niciunul dintre noi nu ştie ce să facă. Rik se uită la Miranda, care pare înspăimântată. Carl îşi ridică mâinile în semn de „nu te uita la mine, amice”. Chipul lui Inigo exprimă panică pură.

Tiger se ridică în picioare. Se duce şi se aşază lângă Topher. Îşi pune o palmă pe brațul lui.

— Topher, spune ea cu blândețe. Cu toții resimțim dispariția lui, însă

pentru tine trebuie să fie o pierdere cumplită, mai mare decât pentru noi. Mai ales după moartea Evei…

Tiger se opreşte. Nici măcar ea nu poate să rostească nişte vorbe de consolare banale.

— Dar de ce? întreabă Topher, cu gura schimonosită de plâns, în vreme ce lacrimi i se preling pe obraji.

Nu mai seamănă aproape deloc cu bărbatul spilcuit, urban, sofisticat pe care l-am cunoscut – şi nu sunt sigură că pot să mai suport să-l văd aşa.

— De ce i-ar face cineva aşa ceva? De ce să-i facă rău lui Elliot?

Asta este, desigur, întrebarea de 64.000 de dolari.

Ne uităm unii la ceilalți. Nimeni nu ştie ca să zică.

— Haide! îl apucă Tiger uşor de mână, ajutându-l apoi să iasă din încăpere. Hai să-ți dai cu puțină apă pe față!

După ce ies ei, în încăpere se face auzit un murmur de uşurare.

— Iisuse! spune Carl aspru.

— Dar să ştiți că are dreptate, intervine Rik. *De ce* i-ar face cineva rău lui Elliot? Cu Eva, înțeleg. Dar Elliot? Nu are absolut nicio logică. Ştiu că Topher nici nu vrea să audă, însă poate *chiar* s-a sinucis, deşi tuturor ne este atât de greu să acceptăm aşa ceva. Mai întâi dispariția Evei, apoi şocul produs de avalanşă, iar el era…

Rik se opreşte. Cred că încearcă să formuleze finalul propoziției într-un fel care să nu jignească pe nimeni.

— …Era un tip destul de capricios.

— Cred că exagerezi şi că e ofensator ce spui, intervine Miranda cu glas obosit. Da, avea excentricitățile lui – însă cu toții le avem. Dar de la asta şi până la…

— Nu, spune Rik bătând în retragere. Nu asta am vrut să zic. Iisuse! Îl *simpatizam*. Am fost împreună la şcoală, pentru numele lui Dumnezeu! Tot ce vreau să spun e că… era foarte greu de citit. Apele liniştite sunt adânci. Cine ştie ce-l măcina pe el dincolo de aparențe.

— Şi? Ce vrei să spui? Că poți înțelege o persoană care ar vrea să-i facă rău Evei? zice deodată Carl.

Rik tresare. Ştie că a spus o prostie… nu una, ci două.

— N-am vrut să spun nici asta. Of, la naiba, parcă aş fi un elefant într-un magazin de porțelanuri.

— Păi, atunci *ce* ai vrut să zici?! îl întreabă Inigo.

Glasul lui trădează amărăciune şi are un ton acuzator. Cum nu îi stă în

fire să ridice glasul, ne întoarcem cu toții spre el.

Rik roşeşte.

— Tot ce am vrut să spun… începe el căutându-şi cu grijă cuvintele. Tot ce am vrut să spun este că moartea Evei… a schimbat nişte chestii.

— Ce *chestii?*

Rik însă nu vrea să ne ofere explicații. Văd pe chipul lui că nu vrea.

Carl este cel care o face în locul lui:

— Moartea Evei a făcut ca Topher să dețină controlul la Snoop – asta voiai să ne spui, amice?

Rik nu răspunde nimic, însă dă uşor din cap.

Urmează o perioadă lungă de tăcere în care cei din jur, şocați, cumpănesc vorbele lui Carl.

Rik a unit primele două puncte, însă nimeni nu vrea să meargă mai departe. Toată lumea a întrezărit deja tiparul care începe să se contureze.

Câțiva dintre noi ar fi putut avea un motiv de ordin financiar cât se poate de serios ca să-şi dorească moartea Evei. În special Topher şi Elliot. Plus oricare altă persoană care s-a opus, din motive personale, preluării companiei.

Ceea ce înseamnă…

Înseamnă…

Simt cum sângele îmi inundă obrajii. Îmi dau brusc seama că nu mai pot suporta, că nu mai pot rămâne acolo, gândindu-mă că sunt gata să clachez. Trebuie să ies din încăpere, să mă îndepărtez.

Mă ridic în picioare şi ies valvârtej din living.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Danny şi cu mine încă ne aflăm în dreptul uşii camerei lui Elliot, când auzim paşi grăbiți îndreptându-se către noi. Mă întorc cu fața spre scara în spirală şi o zăresc pe Liz străbătând agitată coridorul. Preț de o clipă, cred că aleargă spre noi, ceea ce mă face să mă crispez, imaginându-mi că este vorba despre o altă veste proastă, însă Liz se opreşte la mijlocul coridorului, deschide uşa de la dormitorul ei şi apoi o trânteşte în urma ei. Aud cum se încuie pe dinăuntru, apoi nimic.

— Iisuse, exclamă Danny nedumerit. Oare ce o macină?

— Mai trebuie să întrebi? îi şoptesc eu.

Uşile cabanei sunt groase, însă dacă e linişte poți auzi prin ele.

— Crezi că ne-a auzit? întreabă Danny tot în şoaptă. Ştii tu… Ce vorbeam mai devreme.

Nu repetă ce am spus, însă cuvintele pe care eu le-am rostit chiar înainte ca Liz să apară încă plutesc în aer: „Poate că moartea Evei nu a fost un accident”.

— Nu ştiu, răspund eu cu jumătate de voce. Hai să plecăm de-aici! Nu e locul potrivit să vorbim, plus că trebuie să mă gândesc la ce am văzut în camera lui Elliot.

În timp ce străbatem coridorul, îndreptându-ne către aripa clădirii rezervată personalului de serviciu, acolo unde se află camerele noastre, mintea mea e în alertă, bifând toate posibilitățile. Însă abia când ajungem amândoi în camera mea mică, închizând uşa în urma noastră, mă simt în stare să dau glas acestor gânduri:

— Ceea ce am spus mai devreme…

— Te referi la moartea Evei?

Danny pare tulburat, însă sceptic.

— Da, cum ai dedus asta? Cazul lui Elliot pare limpede. Adică sigur moartea lui e dubioasă. Dar Eva? S-a aventurat pe o pârtie neagră, pe un vânt cumplit, şi a căzut în prăpastie. O tragedie, fără îndoială, însă nu văd cum ar putea fi vina altcuiva.

— Ascultă… spun eu.

Vorbesc foarte încet, chiar dacă ne protejează două rânduri de uşi. Simt că trebuie să dau glas cumva acestor bănuieli, de parcă în clipa asta ar fi periculos să le ţin numai pentru mine. Şi asta pentru că am dreptate: tăcerea lui Elliot a fost cea care i-a adus moartea.

— Ascultă, am omis un lucru important: indiferent cine l-a ucis pe Elliot…

— Asta *dacă* a fost ucis, îmi atrage Danny atenţia.

— *Dacă* a fost ucis, încuviinţez eu nerăbdătoare să continui, alungându-i vorbele ca pe nişte muşte agasante. Ideea este că, în cazul în care chiar a fost ucis, criminalul nu s-a descotorosit doar de el – ci şi de computerul lui. De ce ar face asta? Nu e deloc uşor să distrugi un hard-drive – îţi ia ceva vreme şi persoana respectivă şi-a asumat riscul ca altcineva să-i observe absenţa sau să-l audă izbind computerul de ceva tare.

— Adică… vrei să zici că Elliot a fost ucis pentru că în computerul lui se afla ceva ce trebuia să dispară?

— Da. A fost ucis pentru că ştia ceva, un lucru de care şi-a dat seama analizând datele stocate pe hard.

— Ceva legat de Snoop?

— Tot ce se poate. Ceva de genul ăsta. Gândeşte-te puţin la felul în care s-au desfăşurat evenimentele. Elliot scrie codul update-ului legat de geolocaţie, sau cum s-o fi numind ce făcea el. Apoi îşi dă seama că informaţiile astfel obţinute pot determina locul în care se află Eva. Asta e tot ce ştim. Dar dacă a început să verifice şi informaţii legate de ceea ce s-a întâmplat mai devreme? Dacă a verificat traseul pe care l-a urmat Eva înainte să moară? Dacă a descoperit ceva dubios legat de acesta, de exemplu, că nu a căzut în prăpastie în timp ce schia, ci că a stat o vreme de vorbă cu cineva, după care a fost împinsă?

— Futu-i! spune Danny şocat. Vrei să spui că… cineva din grup s-a descotorosit de Eva, apoi l-a ucis pe Elliot ca să-şi şteargă urmele?

— Nu sunt convinsă de asta, însă… Nu-mi imaginez un alt scenariu care să aibă sens, spun eu fără tragere de inimă. Totuşi mai există o posibilitate, însă nu ştiu dacă e mai verosimilă.

— Anume?

— Păi, Elliot este singura persoană din grup care nu are un alibi pentru ziua în care a murit Eva. Teoretic, el a rămas aici, lucrând la codurile lui, însă nimeni nu poate depune mărturie că într-adevăr aşa au stat lucrurile. Nu

este exclus ca el să aibă o legătură cu moartea ei. Şi poate… poate că nu mai suporta gândul ăsta.

— Vrei să spui că şi-a pus capăt zilelor pentru că se simțea vinovat?

— Nu spun decât că e posibil.

— OK, mda, însă chiar presupunând că el a ucis-o pe Eva ca să-l ajute pe Topher, după care a avut mustrări de conştiință, de ce şi-ar fi făcut praf computerul? Dacă tot urma să moară, ce-i mai păsa lui de dovezile care ar fi putut fi descoperite ulterior?

Înghit în sec. Iată de ce această posibilitate nu este mai clară decât cealaltă.

— Pentru că orice a fost la mijloc, mai e cineva implicat. O persoană pe care el a încercat s-o protejeze.

— Sfinte Sisoe!

Cuvintele lui Danny ar trebui să fie amuzante, dat fiind că le-a rostit cu glasul lui grav şi pe un ton relaxat, în realitate numai amuzante nu sunt. Mi se face rău.

— Prin urmare, crezi că am dreptate?

— Cred că…

Îl văd pe Danny cum procesează la foc continuu informațiile, străduindu-se să găsească erori în logica mea şi nereuşind. Îşi scoate cu un gest nervos bandana şi îşi şterge fața cu ea.

— La naiba! Nu ştiu. Cred că s-ar putea să ai dreptate, iar asta e suficient să mă înspăimânte. Ce facem? Trebuie să vorbim cu cineva, nu-i aşa?

— Cu cine să vorbim? Şi ce ar putea să facă ei după ce le spunem? întreb eu arătând cu mâna către fereastra dincolo de care un vânt năprasnic face fulgii de zăpadă să biciuiască sticla cu forța unei adevărate furtuni de nisip. Nimeni nu ar putea ieşi afară pe o vreme ca asta – şi cu atât mai puțin să piloteze un elicopter. Ai fi nebun dacă ai încerca s-o faci.

— FUTU-I! răbufneşte Danny ridicându-se în picioare şi trecându-şi palmele prin părul lui scurt de parcă în felul ăsta ar putea să-i vină vreo idee.

— Sssst! încerc eu să-l fac să tacă. Linişte! Ne aud ceilalți.

— Dar trebuie să le spunem! răspunde el. Nu-i aşa? Vreau să zic… care e alternativa? Să păstrăm tăcerea şi să-i permitem unui ucigaş idiot să-i omoare unul câte unul?

— Dar nu le putem spune! mă răstesc eu la el, însă cu glas scăzut. Eşti nebun? Vrei să-l anunțăm pe cel vinovat că suntem cu ochii pe el?

— Dar nu putem nici să *nu* le spunem, mă apucă Danny de braţe, pentru câteva clipe făcându-mă să cred că vrea să mă zgâlţâie asemenea unui actor dintr-un film vechi care are de-a face cu o femeie isterică – ceea ce e cât pe ce să-mi provoace un hohot de râs, în pofida situaţiei în care ne aflăm, doar că n-o face, mulţumindu-se să se uite pur şi simplu la mine, ochii lui negri, căscaţi, speriaţi, reflectând propria mea spaimă.

Cumva însă, faptul că-mi văd teama reflectată în ochii lui, faptul că şi el este la fel de speriat ca mine, că amândoi suntem băgaţi în chestia asta, toate astea mă fac să mă simt mai în siguranţă. Trag puternic aer în piept, în vreme ce Danny îmi spune în şoaptă:

— Erin, şi eu fac pe mine de frică! Nu cred că sunt în stare să cobor la parter şi să mă comport normal ştiind că unul dintre ticăloşii ăştia de hipsteri s-ar putea să fie un ucigaş cu sânge rece. Uită-te la mine… urmează el întinzând o mână nesigură. Tremur ca o nenorocită de frunză. Cel care a făcut asta îşi va da seama că *ştim* ceva, iar dacă nu vom spune nimănui ce anume ştim, vom sfârşi asemenea lui Elliot. Cea mai sigură cale prin care ne-am putea pune la adăpost ar fi să *nu* păstrăm acest secret.

Vorbele lui mă amuţesc. Logica lor este deopotrivă oribilă şi impecabilă.

— În plus, adaugă el, cred că le datorăm celorlalţi şansa de a se autoproteja. Dacă ştiu ceva şi nu-şi dau seama? Dacă unii dintre ei vor fi următorii membri ai grupului care vor bea o cafea otrăvită?

Înghit în sec. Dar vorbele lui conţin un adevăr de necontestat. Văzând lucrurile din această perspectivă, ar fi greu să justifici motivele pentru care nu ai vrea să-i avertizezi pe acei oameni nevinovaţi care se află în clipa de faţă în cabană, chiar dacă acest lucru l-ar pune pe criminal în gardă.

„Criminal” – cuvântul însuşi, atârnând încă nerostit, pare ireal. Oare totul se întâmplă aievea? Oare chiar o să facem asta?

— OK, spun eu în cele din urmă, uitându-mă pe fereastră la furtuna de afară şi simţind cum iminenţa întâlnirii cu ceilalţi îmi provoacă o strângere de stomac. OK… poate că ai dreptate. Şi… ce? Cum anume le vom spune? *Ce* anume le vom spune?

— Le spunem adevărul, răspunde Danny cu o expresie sumbră, însă hotărâtă. Le spunem că, din câte ne-am dat noi seama, moartea Evei s-ar putea să nu fi fost un accident şi că Elliot se poate să fi fost ucis ca să nu ajungă să-i spună lui Topher ce aflase. Le vom spune să stea în perechi tot timpul şi să-şi toarne singuri de băut în pahare, să nu mănânce decât ceea ce le oferim noi doi. Suntem singurele persoane care nu pot fi suspectate. Nu

cunoşteam pe nimeni din grupul lor înainte ca ei să sosească aici. Nu am fost cu ei pe munte. Nu avem nicio legătură cu grupul lor.

Încuviinţez. Doar că… Şi nu reuşesc să-mi adun curajul să-i mărturisesc lui Danny faptul că… există o problemă, şi anume că, în cazul meu, nu e chiar adevărat.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Mă aflu sus, în camera mea, ținându-mi capul în palme şi încercând să ignor realitatea celor întâmplate, când aud cum cineva loveşte gongul din hol.

Ridic brusc capul.

Deschid precaută uşa şi aud glasul lui Erin străbătând casa scării:

— …ați putea să veniți cu toții în hol pentru o secundă? Nu durează mult, apoi putem servi prânzul.

Nu mă simt pregătită să dau ochii cu ceilalți, însă trebuie să aflu ce se petrece la parter. Poate că poliția a reuşit să ia legătura cu noi. Poate că urmează să ne preia un elicopter.

Inspir adânc. Îmi trosnesc degetele. Deschid uşa şi cobor scara.

Ceilalți aşteaptă deja în foaier, înghesuiți în jurul şemineului. Frigul se resimte acum şi mai tare. Căldura pe care o lăsase ieri încălzirea centrală s-a dispersat, iar acum numai cele două sobe de la parter împiedică frigul să se instaleze încet-încet.

Erin stă în picioare pe cea de-a doua sau a treia treaptă a scării în spirală. E nefiresc de palidă, iar cicatricea ei pare mai vizibilă decât de obicei – o dungă lividă trasată pe pielea ei albă. Danny se află lângă ea, ca un locotenent. Trebuie să mă strecor printre ei ca să ajung la parter. Pe podea, cândva perfect lustruită, sunt acum băltoace de zăpadă topită care curge înăuntru pe uşa din față.

De cum ne adunăm cu toții, curioşi, în fața celor doi, Erin îşi drege glasul.

— OK, a venit toată lumea? spune ea începând să ne numere, ceea ce mă face să-mi dau înfiorată seama că se gândeşte la întrunirea noastră de azi-dimineață, întreruptă în momentul în care am realizat că Elliot lipsea. Simt în gură gust de sânge, de la cuticulele pe care mi le-am ros iar. „Ce fetiță scârboasă!” Tresar. Îmi bag mâinile în buzunare.

— Vom servi masa în living, dacă toată lumea e de acord – pentru că în sufragerie s-a făcut prea frig. Avem salată – ştiu că nu e cea mai potrivită

mâncare, însă în absența curentului electric, Danny nu poate găti, plus că trebuie să terminăm legumele proaspete, acum că nu mai funcționează frigiderul.

Dinspre Topher se aude un mormăit, însă Miranda îl săgetează imediat cu privirea, în vreme ce toți ceilalți dau aprobator din cap. Ştim că nu suntem în situația în care să ne putem plânge.

— Dar… adevăratul motiv pentru care v-am rugat să vă strângeți aici…

Erin se opreşte. Pare că-i este cam rău. Ca şi cum se chinuie să spună ceva ce nu ar vrea să spună. Brusc, nu vreau să ascult ce are de zis.

— Danny şi cu mine… noi…

Se uită peste umăr, la Danny. El îi întoarce privirea. Nu-mi dau seama dacă o încurajează sau e nerăbdător, însă în tot cazul pare s-o îndemne pe Erin să continue:

— Pe noi ne îngrijorează câteva lucruri, încheie ea repede propoziția. Cu privire la moartea lui Elliot. Suntem destul de siguri că… a fost otrăvit.

Icnete de surpriză se fac auzite din toate colțurile încăperii. Cu toții s-au gândit la asta, însă e înfiorător să auzi cuvintele rostite cu voce tare.

— Am găsit în cafea urme de pastile pisate, spune Erin. Deşi teoretic este posibil ca el să fi luat supradoza de bunăvoie, computerul lui făcut zob pare să spună că e foarte puțin probabil…

Danny bâiguie ceva. Însă glasul lui este prea slab ca să pot înțelege ce spune, iar Erin oftează. Strânge pumnii pe lângă corp.

— Cel mai *probabil,* Elliot a fost ucis. Ceea ce ne determină să luăm în calcul posibilitatea ca şi Eva să fi fost ucisă şi să presupunem că Elliot a fost ucis pentru că ştia ceva.

Se stârneşte din nou rumoare, însă de data asta nu mai este vorba de surpriză. Erin nu face decât să dea glas lucrurilor pe care cei mai mulți dintre noi le bănuiau deja. Reacția este mai degrabă una de groază – nu mai e vorba de o teamă paranoică, ci de o realitate potențială.

— Eu şi Danny am discutat despre acest anunț foarte mult şi foarte serios, continuă Erin, pentru că, la urma urmelor, este doar o speculație, nu avem nicio dovadă că e aşa. Se poate totuşi ca moartea Evei să fi fost un accident şi ca Elliot să se fi sinucis sau să fi luat din greşeală o supradoză de medicamente. Cert este faptul că doi oameni din acest grup şi-au pierdut viața, ceea ce este… ei bine, îngrijorător este puțin spus. Prin urmare, chiar dacă sperăm că e o coin…

Erin se opreşte. Îmi dau seama că ar fi vrut să rostească cuvântul

„coincidență”, dar se gândeşte la ceva mai clar.

— Chiar dacă s-ar putea să exagerăm cu măsurile de precauție, se corectează ea, vă rugăm insistent pe toți să aveți grijă. Dacă ştiți că ceva v-ar putea pune viața în pericol, veniți să ne spuneți, mie sau lui Danny, cât mai repede cu putință. Rămâneți mereu doi câte doi sau formați grupuri. Inclusiv când dormiți. Preparați-vă singuri băuturile şi nu le lăsați nesupravegheate. Nu acceptați decât mâncarea oferită de Danny sau de mine. Nu este cazul să devenim paranoici, însă…

Carl clachează şi râde. Hohotul lui scurt seamănă cu lătratul unui câine.

— Nu e cazul să devenim paranoici? Glumeşti?

— Îmi dau seama că toate acestea sunt puțin cam… începe Erin să spună, însă Carl o întrerupe din nou.

— Ne spui că printre noi zburdă un criminal maniac, iar soluția este să ne preparăm singuri cafeaua?

— Nu am afirmat nimic de genul ăsta, spune Erin pe un ton neaşteptat de calm. Am descris pur şi simplu faptele aşa cum s-au petrecut. Dacă sunteți sau nu de acord cu concluziile la care am ajuns eu şi dacă îmi veți urma sfaturile e alegerea voastră.

— Ăsta e un show de tot rahatul! exclamă Carl furios. Şi ar trebui să vă târăsc prin tribunale. Am plătit mii de lire sterline ca să stăm într-o văgăună cu un psihopat care…

— Hei! îl apostrofează Danny, apropiindu-se de el. Opreşte-te, amice! Eu şi Erin nu avem nicio vină că ați adus cu voi, de la aeroport, un psihopat nenorocit.

— Adică îi acuzi pe angajații Snoop de toate astea?!

Carl a început deja să urle. El şi Danny par la un pas să se ia la bătaie.

— Pentru că asta, *amice,* se cheamă calomnie – şi te pot da în judecată.

— Eu nu i-am acuzat pe angajații Snoop de absolut nimic, răspunde Danny cu îndârjire. Tot ce spun este că până acum am găzduit o sută de grupuri şi că atunci când ați venit voi, totul s-a transf…

— Hei! intervine Erin, făcând un pas în față, vorbindu-le amândurora, însă apucându-l doar pe Danny de braț şi scuturându-l uşor. *Hei,* ce faceți voi nu ne ajută cu nimic.

— Carl, îi pune Tiger o palmă pe umăr lui Carl. Hai, ştii că Erin are dreptate. E de înțeles că eşti supărat, însă ar trebui să-ți canalizezi energia spre ceva pozitiv. Nu Erin şi Danny sunt de vină. Ei încearcă să ne ajute. Haide, inspiră adânc!

În vreme ce se duce în cealaltă parte a încăperii, Carl continuă să bombăne. Apoi se trânteşte pe canapea, cu braţele încrucişate la piept, însă e limpede că îi dă dreptate lui Tiger.

— Inigo, spune Erin, ai avut măcar *puţin* noroc cu semnalul de telefonie mobilă?

— Deloc, îmi pare rău, zice Inigo. Iar acum bateria a ajuns la 12 la sută, aşa că nu-mi verific telefonul decât ocazional.

— Altcineva? întreabă Erin.

În glas se simte disperare. Toţi clatină din cap. Cei mai mulţi nu mai au baterie. Eu mi-am închis mobilul când mai avea patru la sută.

— Dar ce au zis atunci când ai vorbit cu ei? insistă Erin, întorcându-se din nou către Inigo.

— Ce vrei să zici? se încruntă el.

— Vreau să zic… au estimat cât timp le va lua? Au spus când cred că vor putea ajunge aici? Ştiu că în momentul ăla nu cunoşteau anvergura situaţiei, însă aflaseră că unul dintre noi dispăruse, nu-i aşa? Mă gândesc că suntem pe lista lor de priorităţi.

— Păi…

Inigo rămâne încruntat, încercând să-şi amintească.

— Da… adică… i-am anunţat că Eva a dispărut şi că suntem captivi în cabana aflată chiar deasupra funicularului. Şi le-am mai spus… le-am spus de glezna ta. Însă ei tot continuau să mă întrebe dacă mai avem provizii, după care mi-au spus că vor veni cât mai rapid cu putinţă.

— Şi atât? Nu au menţionat o zi, o oră?

— Ăăă… nu, răspunde Inigo cu nesiguranţă în glas. Oricum, se auzea foarte prost. Încerc să-mi amintesc acum, însă nu cred că au menţionat ceva de genul ăsta.

— OK, spune Erin suficient de nemulţumită pentru ca politeţea să nu-i poată acoperi frustrarea. E de înţeles. Păi, atunci cred că va trebui să rezistăm cum vom putea. OK, ei bine, cam asta e… Acum, dacă sunteţi atât de amabili să vă mutaţi în living, eu şi Danny vă vom servi imediat prânzul.

Cei prezenţi încep să se disperseze. Carl continuă să bombăne furios. Tiger îi vorbeşte, încercând să-l liniştească. Miranda şi Rik sunt ultimii care ies din salon. Mă aflu chiar în faţa lor. Aud ce-şi spun în şoaptă în vreme ce ieşim încet.

— Inigo chiar a sunat la poliţie? întreabă Rik aproape murmurând.

— Ce vrei să spui? răspunde Miranda surprinsă.

— Păi… adică… Erin părea destul de îngrijorată că nu s-a întâmplat nimic după aceea. Şi o înțeleg. Te-ai fi aşteptat ca autoritățile să trimită *pe cineva* aici, nu? Măcar pe cineva care să evalueze situația.

— Dar l-am auzit cu urechile noastre, Rik, l-am auzit când i-a sunat.

— Am auzit ultima parte a conversației, da. Dar de unde ştim că a sunat cu adevărat? Vreau să spun… nu ți se pare puțin ciudat că el avea semnal, în vreme ce nimeni altcineva nu avea? Cum a fost cu putință?

Miranda nu comentează. Însă observ că, în momentul în care toată lumea se strânge în living, ea îşi alege locul cel mai îndepărtat de Inigo, după care nu se mai uită deloc în direcția lui.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

— La naiba!

Mă aflu în bucătărie, uitându-mă la Danny cum asezonează salata pusă în două boluri mari. A reuşit să prepare ceva fantastic din câteva conserve şi borcane, însă nu ai cum să nu constați că pâinea nu e proaspătă şi că salata verde a avut şi zile mai bune. Cele 24 de ore fără curent electric încep să afecteze prospețimea mâncării ținute la frigider.

— De ce spui „la naiba”?

Danny nu-şi ridică privirea, continuând să presare nucă pisată peste o tavă plină cu pere coapte, tăiate felii, asezonate cu brânză maturată Bleu d’Auvergne.

— Ei… pur şi simplu nu mi s-a părut că a mers prea bine.

Danny gustă sosul, apoi dă din umeri.

— Nu ştiu. Le-ai spus ceva ce ei nu voiau să audă. Aşa că ce te aşteptai să facă… să aplaude?

Dau şi eu din umeri, neştiind ce i-aş putea răspunde.

Când, într-un sfârşit, Danny termină cu gătitul, luăm bolurile şi ieşim din bucătărie. Mă țin şchiopătând după el, prin holul gol, observând firimiturile croasanților serviți mai devreme împrăştiate pe covorul din blană de oaie. Nu prea am ce face, atâta vreme cât nu pot băga aspiratorul în priză, însă imaginea mă face să simt că totul în jurul meu se duce de râpă, în vreme ce eu şi Danny ne străduim din răsputeri să menținem corabia pe linia de plutire.

În living, liniştea este asurzitoare. Nu mai există muzica aceea prietenoasă, de fundal, care să mascheze tensiunile dintre diverşi membri ai grupului, doar geamătul discret al lemnelor care ard în şemineu şi fâşâitul fulgilor de nea care se lovesc de geamuri. Rik şi Miranda stau împreună, mâinile lor atingându-se. Pare să nu le mai pese că toată lumea observă că formează un cuplu şi, de cum mă apropii, văd că-şi țin degetele împletite, în poala Mirandei.

Tiger continuă să-i spună ceva, cu glas scăzut, lui Carl, sperând să-l

poată calma.

Liz stă într-o poziție ciudată, pe marginea unui scaun. Cu degetele în gură, îşi roade unghiile, însă în clipa în care apar eu, şi le scoate şi-şi trosneşte nervoasă degetele. Scurta rafală de scrâşnete se aude foarte tare în încăperea cufundată în liniște, iar Ani, care stă între Liz şi Topher, se strâmbă involuntar când aude zgomotul.

Numai Inigo stă singur, iar când îi întind bolul cu salată flutură din mână:

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci ceva, Inigo, îi spun eu, însă expresia de pe chipul lui mă îngrijorează mai mult decât lipsa apetitului.

Ultimul lucru de care avem nevoie este ca unul dintre oaspeți să cadă în depresie.

— Nu mi-e foame, repetă el aproape răstindu-se şi ridic mâinile, în semn că mă predau:

— OK, OK. Nu vreau să forțez pe nimeni. Las salata aici, OK? Dacă nu vrei, n-o mânca.

Mă răsucesc pe călcâie, pregătindu-mă să revin în bucătărie, când îi aud glasul grav:

— Am senzația că toată lumea dă vina pe mine.

— Dă vina pe tine?! reacționez eu surprinsă. Ce motive ar avea să facă asta, Dumnezeule?

— Din pricina celor spuse de voi mai devreme – că n-aş fi reuşit să iau legătura cu poliția. I-am auzit, continuă el aproape în şoaptă, făcându-mă să mă aplec spre el ca să înțeleg ce spune. I-am auzit pe Rik şi pe Miranda, ziceau că…

Inigo se opreşte şi îşi înghite cu greu nodul din gât, moment în care observ că i s-au umezit ochii.

— Cred că-şi imaginează că m-am prefăcut. Că de fapt nu am stat de vorbă cu poliția, iar dacă am făcut-o, nu am subliniat suficient de mult urgența situației în care ne aflăm. Dar de ce? întreabă el ridicându-şi privirea, iar ochii lui fascinant de albaştri sunt plini de lacrimi. De ce aş face aşa ceva? În afara cazului în care eu aş fi u… uci…

Nu reuşeşte să rostească propoziția. „În afara cazului în care eu aş fi ucis-o.”

— Am iubit-o, spune el cu glas stins. Iată un lucru pe care ceilalți nu-l vor înțelege niciodată. *Am iubit-o.*

Of, la naiba! Îmi amintesc de zvonurile care circulau în prima dimineață. Inigo ducându-se târziu la culcare, Topher dându-şi ochii peste cap: „Nu din nou. Aveam alte aşteptări de la Eva”.

— Am iubit-o! repetă Inigo, şi tare mult mi-aş dori să-i pot spune să tacă din gură.

Are impresia că această mărturisire îl va absolvi de orice vină. Doar că lucrurile stau mai degrabă invers. Pentru că, pentru a fi capabil să ucizi pe cineva, ai nevoie de un motiv serios – iar unul dintre aceste motive ar putea fi banii, asta bănuim cu toții. Iar Inigo nu avea niciun motiv de ordin financiar s-o ucidă pe Eva. Din câte ştim, doar Topher şi Elliot se încadrează în această categorie. Însă celălalt lucru care îi determină pe oameni să ucidă este dragostea. Iar Inigo tocmai s-a propus ca unic candidat pentru această categorie.

— Sunt sigură că ai iubit-o, îi spun eu cu glas scăzut, apoi îl urmăresc cum se ridică în picioare şi părăseşte încăperea, incapabil să-şi mai reprime plânsul în fața colegilor.

Revin în bucătărie şi mă trântesc pe scaun, sprijinindu-mi piciorul beteag pe suportul improvizat de Danny, aşteptându-l pe acesta să-şi facă apariția pe uşa de serviciu.

— Ce-a mai fost şi chestia aia cu Inigo? mă întreabă el, iar eu încep să-i explic.

— La naiba! zice el trecându-şi degetele prin păr. Ce idiot! Ce-i cu chestia asta? Eva şi-o trage cu Inigo, iar Topher îşi face de cap cu Ani – oamenii ăştia nu au auzit de mişcarea „Me Too”? Nu poți să ți-o tragi cu angajații. Nu-i corect!

— Însă el are un motiv, nu-i aşa? spun eu fără tragere de inimă, iar Danny dă din umeri.

— Habar n-am. Adică, dacă vrem, putem găsi toate motivele din lume. Poate că şi Miranda e îndrăgostită nebuneşte de Inigo. Rik poate să fie un veritabil celibatar împotriva voinței sale, care urăşte să aibă ca şef o femeie. Naiba ştie! Dacă mi-aş pune mintea la treabă, aş putea să-i descriu pe toți în astfel de termeni. Eu cred că mai degrabă ar trebui să le studiem alibiurile. Trebuie să existe câțiva pe care să-i putem exclude.

— Nu şi în cazul morții lui Elliot. Făptaşul ar fi putut fi oricine. Ne aflam cu toții aici – toată lumea intra şi ieşea din living.

— Ani i-a dus cafeaua. Şi ştim cu toții că e-n limbă după Topher.

— I-a dus *o* cafea, însă nu ştim dacă aceea a fost cafeaua care l-a ucis. Ar

trebui să fii din cale-afară de prost ca să-i anunți pe toți cei din jur că duci o cafea persoanei pe care intenționezi s-o otrăveşti.

— Ar putea fi vorba despre un bluf dublu, spune Danny ca pentru sine, însă îmi dau seama că nu încearcă decât să joace rolul avocatului diavolului. Dar aşa e – va fi dificil să ştim alibiurile în cazul lui Elliot, înțeleg. Cum rămâne însă cu Eva? Dacă pornim de la ideea că Elliot a fost ucis pentru că ştia ceva despre ce i s-a întâmplat Evei…

— Păi…

Încerc să rememorez ce a spus fiecare dintre oaspeți când am discutat despre dispariția Evei, referitor la locul în care se afla.

— Ani şi Carl au văzut-o pe Eva teafără, schiind undeva pe la jumătatea pârtiei La Sorcière. Prin urmare, dacă a ucis-o cineva, persoana respectivă trebuia să fi ajuns pe munte înaintea lui Ani şi Carl. *Şi* mai trebuia să fie un schior destul de bun ca s-o poată intercepta pe Eva la jumătatea unei asemenea pârtii. Aşa e?

— Aşa eee… repetă Danny uşor neconvins. Dar… că tot veni vorba, Carl nu a spus niciodată că ar fi văzut-o. Numai Ani a spus asta.

— OK, dar ea chiar a văzut-o, *trebuie* să fi văzut-o. Asta se întâmpla înainte de momentul în care Elliot a reuşit să obțină acele informații GPS. Iar Ani nu avea de unde altundeva să ştie că Eva schia pe La Sorcière, nu-i aşa? Dacă ne-ar fi mințit, ar fi zis că Eva cobora la vale pe pârtia Blanche-Neige, pentru că aşa se presupunea că ar fi trebuit să facă. Oricine ar fi vrut să pună lucrurile pe o pistă greşită ar fi zis acelaşi lucru.

— OK, ce spui tu mi se pare verosimil. Prin urmare, Ani şi Carl nu pot fi bănuiți, asta vrei să zici?

— Da, împreună cu Liz, pentru că ea deja se întorcea de sus cu telecabina. A plecat înainte ca Eva să ajungă în vârf. Trebuie să ne gândim acum la persoanele care se aflau în vârf înainte de sosirea Evei – adică la Topher, Rik, Tiger, Inigo şi Miranda.

— Nu şi Miranda, intervine Danny pe neaşteptate, făcându-mă să mă încrunt.

— De ce nu?

— Păi, dacă acceptăm ce a văzut Ani, atunci Eva a fost ucisă undeva pe la jumătatea pârtiei La Sorcière. Ceea ce înseamnă că noi căutăm un schior suficient de bun ca să se aventureze pe o asemenea pantă.

Îl aprob. Are dreptate. Ceea ce înseamnă… înseamnă că în acest caz vorbim de un grup destul de mic de persoane. Tiger. Inigo. *Poate* şi Rik,

deşi nu sunt sigură de asta. El este un bun schior, însă nu este suficient să fii bun, trebuie să fii *foarte* bun. Şi Topher.

Revenim mereu la Topher. Ceea ce nu mă prea surprinde, pentru că Topher este persoana cea mai motivată din acest grup. Iar acum avea şi cea mai bună ocazie să facă ceva.

— S-au despărțit în vârf, nu-i aşa? întreb eu gândind cu voce tare. Atunci când *les pisteurs* au închis Blanche-Neige. Unii dintre ei au coborât cu telecabina, iar alții au ignorat avertismentele. Cei care au luat telecabina nu pot avea nicio legătură cu crima. Cine au fost persoanele respective?

— Nu cred că ne-au spus, se încruntă Danny. Ştiu că Topher şi Inigo au schiat, însă habar n-am ce au făcut ceilalți. Vrei să-i întreb?

Încuviințez, cam fără tragere de inimă. De fapt, ar trebui să-i întreb eu însămi. Danny este tot mai lipsit de tact atunci când interacționează cu oaspeții noştri. Mai devreme a fost la un pas să se încaiere cu Carl, ceea ce este… cum să zic? Pur şi simplu e inimaginabil. Ultimul lucru de care avem nevoie este o încăierare care să facă durerea şi tensiunea deja acumulate să explodeze. Doar că în continuare mă doare glezna. Cumplit. Iar acum nu vreau să risc să-mi las greutatea pe ea.

De cum Danny închide uşa în urma lui, îmi pipăi buzunarul în care țin folia cu pastile de ibuprofen şi încep să socotesc câte ore au trecut de când am luat-o pe ultima. Trei. Ar trebui să mai aştept o oră. Doar că imediat, până nu se-ntoarce Danny, scot din folie două pastile ca să le înghit.

Când beau din ceaiul rece ca să se ducă pe gât pastilele, uşa se deschide.

— Topher, Inigo, Tiger şi Rik au schiat pe Blanche-Neige, spune Danny. Ceilalți au luat telecabina şi apoi s-au întâlnit cu Liz, care îi aştepta jos.

— OK. Bine atunci… dacă cineva a rămas în urmă, probabil că ar fi putut urca spre vârf mergând cu schiurile pe laterală şi să schieze apoi pe La Sorcière. Însă ar fi trebuit să se mişte repede. Foarte repede. Eva era un schior de viteză şi se afla deja la jumătatea pârtiei atunci când a zărit-o Ani. Asta înseamnă că un urmăritor nu ar fi avut prea mult timp la dispoziție să o prindă din urmă înainte ca ea să ajungă la capătul pârtiei.

— Doar dacă… doar dacă… intervine Danny.

Nu se grăbeşte să vorbească, îl văd cum se străduieşte să pună în balanță toate posibilitățile.

— Dacă Eva a căzut la un moment dat? Dacă urmăritorul a ajuns-o din urmă, iar ea era rănită sau ceva de genul ăsta, iar el s-a prefăcut că o ajută să-şi prindă la loc schiurile, însă în loc de asta…

Dau aprobator din cap. Scenariul lui pare plauzibil. Doar că în cazul în care a fost vorba de cineva care a profitat de o ocazie, nu de cineva care a plănuit uciderea ei, am o obiecție, şi încă una importantă.

— În partea de jos a pârtiei nu există nicio prăpastie, spun eu. Nici să fi vrut, ucigaşul n-ar fi putut s-o împingă în hău.

— Nu, dar dacă ea ar fi fost incapabilă să se mişte, urmăritorul ar fi putut s-o ucidă şi să-i lase cadavrul undeva printre copaci. Până şi Elliot a spus că nu ştie cum pot munții să influențeze semnalul GPS. Poate că *asta* a descoperit el – că Eva nu se afla în vale. Cineva a ucis-o pe pârtie.

— Poate că… spun eu, dar comentariul lui Danny m-a făcut să-mi mai dau seama de ceva. Stai puțin… mai există o problemă.

— Care? Eu credeam că ne descurcăm destul de bine.

— Totul se leagă, mai puțin un lucru. De unde putea cineva *să ştie* că Eva schia pe La Sorcière? Noi vorbim aici de parcă cineva a pornit în mod deliberat după ea, sperând s-o poată prinde din urmă. Doar că nimeni n-a văzut-o când a plecat. Nimeni nu ştia că schiază pe La Sorcière.

— La naiba, ai dreptate! se încruntă Danny din nou, sprâncenele lui negre unindu-se. Atunci, cum naiba au ştiut să pornească după ea?

— Singura persoană… încep eu să gândesc cu voce tare, străduindu-mă să pun informațiile cap la cap. Singura persoană care *ştia* că Eva schiază pe La Sorcière era Ani. Dacă i-a spus şi altcuiva ce a văzut?

— Dacă i-a spus şi altcuiva… repetă Danny încet, însă în momentul în care termină propoziția îmi spune un lucru surprinzător: Dacă i-a spus şi altcuiva, atunci s-ar putea ca Ani să fie în mare pericol. Trebuie să aflăm cui i-a spus. Şi asta, repede.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

— La naiba!

Topher e în camera mea. *Topher* e în camera mea. Se plimbă cu paşi apăsaţi între mine şi uşă, dus-întors, dus-întors. Parcă şi-a pierdut minţile. Nu ştiu ce să fac. Camera mea a fost dintotdeauna refugiul meu – singura încăpere pe care o puteam încuia, izolându-mă de toţi ceilalţi: de mirosul de bere, de suspinele mamei, de răcnetele tatei. „Du-te în camera ta, Elizabeth.” El credea că e o pedeapsă. În schimb, era o eliberare.

Acum însă camera mea a fost invadată, iar eliberarea mea, un eşec.

— La naiba, Liz, e un adevărat coşmar. Toată lumea e cu ochii pe mine. Toată lumea crede că eu sunt făptaşul!

— Topher…

Încerc să-mi dau seama ce ar fi făcut Tiger într-o astfel de situaţie. L-ar fi apucat uşor de braţ? L-ar fi îmbrăţişat? Acest din urmă gând mă înfioară, însă cred că aş putea să-l apuc de braţ.

Întind stângace mâna, însă Topher continuă să străbată încăperea cu paşi apăsaţi. Trece pe lângă mâna mea de parcă tocmai aş face semn unui taxi să oprească, iar el ar fi şoferul care are deja un pasager. Nici nu sunt sigură că a remarcat gestul meu. Încep să-mi rod cuticulele, apoi îmi bag mâna în buzunar ca să mă pot opri.

— Dumnezeule, cred c-o să înnebunesc. Of, Iisuse! Eva. Eva!

Topher se opreşte, apoi se trânteşte în patul meu. Îşi cuprinde faţa cu palmele şi, spre disperarea mea, începe să suspine.

Bine cel puţin că acum stă locului. Întind din nou mâna, încercând să-mi amintesc cum a reuşit Tiger să-l calmeze pe Carl. Îmi las palma pe umărul lui.

Doar că, în clipa următoare, el suspină adânc, de parcă i s-ar fi făcut rău, iar eu mă grăbesc să-mi retrag mâna.

— Topher, şoptesc eu. Lasă-mă să-ţi…

Îmi rotesc ochii prin cameră, căutând ceva care să mă inspire. Observ paharul gol de apă pe noptieră.

— Lasă-mă să-ți aduc un pahar cu apă.

Nu-mi dau seama dacă m-a auzit, însă imediat ies în vârful picioarelor pe coridor. Închid uşa în urma mea, mă sprijin cu spatele de ea, respirând sacadat.

Of, Doamne, nu sunt deloc bună la asta.

Mă pricep să completez formulare, să iau notițe şi să mă asigur că nu lipseşte nimic. Mă pricep să mă ocup de problemele nerezolvate şi să fac ca totul să meargă strună. Mă pricep să mă concentrez la un lucru, să-mi folosesc eficient timpul şi să fiu atentă la detalii. Şi mă pricep foarte, *foarte* bine să mă fac invizibilă.

Pe scurt, am fost asistenta personală perfectă. Dar nu sunt făcută să mă confrunt cu asemenea situaţii.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Eu şi Danny ar trebui să spălăm vasele de la prânz, ceea ce nu e o glumă fără maşina de spălat. Unica sursă de apă fierbinte a rămas ibricul pe care îl încălzim pe plita şemineu şi doar ca să avem vase curate pentru luat masa devine o slujbă cu normă întreagă. Farfuriile murdare de grăsime de la prânz formează o stivă înaltă pe blatul de scurgere, în vreme ce tacâmurile sunt puse la înmuiat în apă călâie care se răceşte rapid. Dar oricât de important ar fi să ne hrănim oaspeții, mai important este să-i ținem în viață – şi niciunul dintre noi nu vrea să-l lase pe celălalt singur, aşa că nu discutăm cine să meargă şi cine să rămână atunci când îi propun lui Danny să stăm de vorbă cu Ani. Faptul că o vom aborda amândoi este hotărât. A mai rămas să stabilim doar unde şi când.

— Acum, spune Danny ferm. Dacă a vorbit cu ucigaşul, dacă i-a spus unde se afla Eva, o doar o chestiune de timp până când acesta îşi va da seama. Iar când o va face…

Danny amuțeşte. Înghit în sec. Ştiu prea bine că are dreptate.

— Dar dacă acum Ani e cu cineva? întreb eu. Ce scuză am avea ca să vorbim doar cu ea?

Danny scutură din cap:

— Nu, vom vorbi cu ea de față cu toată lumea. E mai bine să jucăm cu cărțile pe față. Dacă toată lumea va afla adevărul, minunat! Criminalul nu ne poate ucide *pe toți.*

Cum Danny a rostit aceste propoziții dintr-o suflare, o parte din mine ar vrea să izbucnească într-un râs isteric. Cum am ajuns în acest punct în care discutăm despre o crimă de parcă ar fi vorba de un joc de societate? Doar că are dreptate. Nu are nicio noimă să ascundem ceea ce ne va spune Ani. Cu cât mai multă lume va afla adevărul, cu atât mai bine.

Nu trebuie s-o căutăm prea mult ca s-o găsim. Ieşim amândoi din bucătărie şi străbatem sufrageria friguroasă, apoi o şi vedem – în salon, pe un scaun în fața şemineului, jucând cărți cu Carl, Rik şi Miranda, cu ochelarii ei uriaşi ridicați pe frunte, în timp ce se uită în jos la cărțile din

mână.

— Trei de-un fel, spune Carl cu mândrie în glas, aşezând pe măsuță trei regi.

— Bună, îi întrerupe Danny destul de brusc, oprindu-se în fața lor. Putem să vorbim un pic?

— Sigur, spune Miranda oftând, lăsându-şi cărțile de joc pe masă. Oricum Carl ne bate de ne merg fulgii, aşa că te rugăm să vii să ne salvezi de la o nouă înfrângere, urmează ea trecându-şi degetele prin părul lung, negru, şi apoi strâmbându-se.

Ştiu cum se simte. Lipsa apei calde înseamnă că nu poți face duş, aşa că toată lumea pare puțin iritată din pricina asta, inclusiv eu şi Danny.

— Ați aflat vreo noutate? adaugă ea.

Speranța de pe chipul ei mă face să mă simt uşor vinovată, abia acum dându-mi seama că brusca noastră apariție nu putea da naştere decât unor interpretări greşite. Aşa că răspund:

— Nu, îmi pare rău. Încă n-am aflat nimic nou.

— La naiba, înjură Rik. Încă nimic? Nu credeți că situația asta începe să devină cam… îngrijorătoare?

— Păi… trebuie să recunosc că mă aşteptasem ca salvatorii să fi venit deja după noi.

Arunc o privire pe fereastra care ocupă aproape un întreg perete al salonului. E mijlocul după-amiezii, însă din pricina zăpezii învârtejite vizibilitatea este extrem de redusă, de zici că se înserează. Nu se zăresc nici măcar luminile din St Antoine le Lac, cu atât mai puțin crestele munților din depărtare. Apoi îmi trece prin minte un gând neplăcut: poate că nici în St Antoine le Lac oamenii nu au curent electric. Între timp, bateriile radioului lui Danny au murit, aşa că nu avem nici cea mai vagă idee ce se petrece acolo. Situația ar putea fi mult mai gravă decât ne imaginăm.

— Au trecut peste 24 de ore de la producerea avalanşei, insistă Rik. Nu ar fi trebuit să ne contacteze totuşi *cineva?*

— Nu ştiu, răspund.

Îngrijorarea lui mă nelinişteşte şi mai tare. Poate că are dreptate. Poate că ceva nu e în regulă.

— Îmi imaginez că sunt suprasolicitați, adaug.

— Ce vrei să zici, amice? intervine Carl adresându-i colegului său o privire tăioasă. Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul!

Rik face un schimb de priviri cu Miranda, apoi răspunde, cu jumătate de

gură:

— Uitați ce e, nu vreau să acuz pe nimeni, vă rog să mă credeți. Tot ce vreau să spun este că… ei bine, e *regretabil* că nimeni altcineva, în afară de Inigo, nu a reuşit să vorbească cu poliția.

— Ce vrei să spui cu asta? repetă Carl luat prin surprindere.

— Doar că… ar fi fost bine să aflăm din mai multe surse ce s-a întâmplat acolo, jos. Nu am auzit decât varianta lui. Şi pare cam… ciudat că numai el a reuşit să prindă semnal pe telefonul mobil.

— Vrei să spui că nu a sunat la poliție? întreabă Carl ridicând din sprâncene până la linia părului.

Rik nu răspunde nimic, mulțumindu-se să dea uşor din umeri, gest care lasă de înțeles că a luat în calcul şi o asemenea posibilitate.

— La naiba, spune Carl, rostind cuvintele ca pe o rugăciune. *La naaaibaaa!*

Danny se uită la mine deopotrivă speriat şi îngrijorat şi-mi dau seama că nu i-am zis de conversația mea cu Inigo şi nici de suspiciunile lui Rik, poate pentru că nu am crezut niciodată că sunt adevărate. Acum mă simt înfiorător de naivă. Dacă Rik are dreptate? Dacă nu vine *nimeni* după noi?

— Despre ce voiați să discutați cu noi? întreabă Miranda amintindu-ne de scopul nostru inițial şi, cu un efort, îmi revine în minte ideea pentru care am venit.

— A, da! Păi… de fapt, cu Ani voiam să stăm de vorbă, să-i punem o întrebare scurtă.

— Da? ridică Ani ochii din cărțile de joc. Da! Adică, sigur, cu ce vă pot ajuta?

— Aveți nevoie de puțină intimitate? întreabă Carl dând să se ridice, însă Danny scutură din cap.

— Rămâi! Mai bine să jucăm cu cărțile pe față, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Carl se gândeşte o clipă, apoi înțelege ce vrea să spună Danny. Încuviințează şi se aşază la loc.

— Ani, încep eu încercând să formulez cât mai bine ceea ce urmează să spun, ca să nu-i alarmez inutil pe cei prezenți, dar în acelaşi timp vrând să fiu şi cât se poate de limpede. Ai zărit-o pe Eva schiind pe La Sorcière în timp ce tu urcai cu telecabina, aşa e?

— Da, răspunde Ani. Absolut. Dar… am mai spus asta, nu?

— Da, însă acum vreau să te întreb altceva: ai mai spus *cuiva* asta?

— Ăăă… se încruntă ea, încercând să gândească. Nu-mi amintesc. S-ar putea să-i fi spus ceva lui Carl? Ceva de genul: „Hei, uite-o pe Eva”. Carl, îți aminteşti ceva?

— Ca să fiu sincer, nu, răspunde Carl neutru. Nu cred să-mi fi spus ceva, însă nu pot să jur cu mâna pe inimă că nu mi-ai spus.

— Ah! exclamă deodată Ani, roşeața din obraji făcând-o să semene cu un copil bucuros că a găsit un răspuns la întrebarea pe care tocmai i-ai pus-o.

Îmi dau seama, descumpănită, că Ani îşi imaginează că o *supunem* unui test, vrând să verificăm povestea ei – iar ea e bucuroasă că ne poate fi de folos.

— Staţi aşa! I-am *spus* cuiva. Când am ajuns în vârf şi am ieşit din telecabină, Topher zicea să pornim, însă Inigo i-a atras atenția că nu putem, că trebuie s-o aşteptăm pe Eva, iar eu am intervenit şi am zis ceva de genul: „A, nu trebuie. Nu v-a anunțat? A plecat deja. Am văzut-o eu coborând pe pârtia neagră”. Nu sunt sigură că Topher m-a auzit, însă Inigo *sigur* m-a auzit. El îmi poate confirma spusele.

„Îmi poate confirma spusele.”

Ani se uită la mine cu nişte ochi mari, strălucitori, iar încrederea de sine pe care o afişează mă face să simt cum mi se pune un nod în gât.

Carl însă… Carl se uită la ea îngrozit, iar eu ştiu că el a pus deja cap la cap informațiile, aşa cum am făcut-o mai devreme eu şi Danny.

— „Îți poate confirma spusele” un căcat! intervine el brutal. Nu v-ați prins?

— De ce anume să ne prindem? întreabă Ani părând surprinsă, de parcă i-am fi confiscat steluța de aur.

Nu înțelege de ce Carl nu e bucuros că povestea ei ar putea fi confirmată de Inigo.

— Inigo *ştia,* continuă Carl. Ştia unde urma să schieze ea. Eva. Tu i-ai spus cum s-o găsească.

— O, Dumnezeule! exclamă Ani, roşeața din obraji dispărându-i, lăsând pielea albă şi transparentă, cu vinişoare albăstrii în zona tâmplelor. O, Doamne… vrei să spui… vrei să spui că…

— Vreau să spun că, după aceea, cineva s-a dus pe pârtia aceea şi a ucis-o pe Eva. Aşa că întrebarea este: cine mai ştia că ea se află acolo?

— Nu Inigo! zice Ani, iar vocea ei e ca un plânset de durere. Nu Inigo, nu, el era… el şi Eva erau…

Se opreşte punându-şi o palmă peste gură, de parcă ar fi spus prea multe.

— Eva şi-o trăgea cu Inigo, o completează Carl cu brutalitate. Hai, draga mea, toți ştim asta. Nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să-ți dai seama, la dracu'! Dar faptul că te regulezi cu cineva nu e un alibi, ştii asta.

— Nu! spune Ani ridicându-se în picioare.

Obrajii i s-au colorat la loc, iar acum arată congestionată la față şi furioasă.

— *Nu!* Nu accept aşa ceva! Moartea Evei… a fost un accident. Iar Elliot… eu pur şi simplu… nu! Nu o să… *Nu pot* gândi aşa. Nu pot!

Lasă cărțile de joc să-i scape din mână şi iese clătinându-se.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Mă aflu pe coridor, sprijinită cu spatele de uşa dormitorului meu, când aud pe cineva cum urcă scările. La început nu văd cine este. Cum luminile sunt stinse, coridorul este prea întunecos. Însă pe măsură ce se apropie, o recunosc pe Ani. Arată plânsă.

Instinctul îmi spune să mă refugiez în camera mea – doar că nu pot face asta. Topher e înăuntru. Sunt captivă. Ani se apropie de mine. Va trebui să interacționez cu ea.

— Eşti bine? o întreb.

— Ei… ei spun nişte chestii oribile, răspunde ea printre sughițuri. Despre Inigo. Eu nu cred asta, Liz, nu cred!

— Ce fel de chestii? întreb eu simțind un gol în stomac.

— Că el… suspină ea din nou, după care încearcă să se adune. Că el a *ucis-o* pe Eva. Că nu a sunat la poliție.

— Nu a sunat *la poliție?* Vrei să spui că nu vine nimeni după noi?

— Dar a sunat! se lamentează Ani. Doar l-am văzut cu toții. E complet nedrept să se spună astfel de lucruri despre el, fără să i se dea ocazia să se apere. Am lucrat cot la cot cu el vreme de doi ani, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, apoi trece pe lângă mine şi bate la uşa lui.

Între timp, a urcat şi Carl la etaj, după Ani. Ceilalți îl urmează. Îi văd pe Rik, pe Danny, care ține în mână o lanternă, şi pe Erin, rămasă în urmă, şchiopătând.

— Ani, aşteaptă, spune Carl şi chiar în momentul acela uşa de la dormitorul meu se deschide atât de brusc, încât sunt cât pe ce să cad pe spate, pentru că încă stăteam sprijinită de uşă cu toată greutatea.

Topher se strecoară pe lângă mine ieşind pe coridor. Fața încă îi este umflată de plâns, însă acum nu-i mai curg lacrimi.

— Ce se petrece aici? întreabă el direct.

— Inigo! se aude glasul lui Ani, care continuă să bată la uşa lui, însă nimeni nu-i răspunde. Unde e?

— Of, Doamne, spune Rik, după care se uită mai întâi la Miranda, apoi

la Erin. Doar nu credeți că…

— O, nu, nu, rosteşte Danny precipitat. Nu încă un cadavru. Nu cât sunt eu de serviciu.

Îşi face loc pe lângă Ani, scoate cheia de rezervă din buzunar şi deschide uşa. Apoi luminează încăperea cu jetul de lumină al lanternei.

În cameră nu e nimeni.

Zăresc peste umărul lui Danny lucrurile lui Carl, aruncate în dezordine peste tot, precum şi patul pliant al lui Inigo, frumos aranjat.

Pe mijlocul pernei lui se află o hârtie împăturită.

Nimeni nu pare să ştie ce să facă, însă apoi Erin se strecoară pe lângă Danny, pătrunde în încăpere şi ia hârtia de pe pernă.

— E un mesaj, spune ea luminând scrisul cu lanterna.

Apoi se albeşte la față.

— Of… futu-i!

E prima dată când o aud înjurând de față cu noi. Danny s-a scăpat de câteva ori, însă Erin a avut întotdeauna un comportament sută la sută profesional. Acum fața ei e albă ca varul. Se uită la Danny şi mimează ceva ce nu înțeleg.

— Ce scrie? întreabă Topher pe un ton autoritar.

Dacă ignori glasul lui acum uşor răguşit, nu ai fi ghicit că, în urmă cu doar câteva minute, plângea cu sughițuri la mine în cameră.

— Am dreptul să aflu, încă sunt CEO la această companie, zice luând hârtia dintre degetele lui Erin, fără ca aceasta să se opună.

Apoi Topher începe să citească:

„Dragii mei. Am făcut o greşeală cumplită. Am plecat să încerc s-o îndrept. Vă rog, nu veniți după mine. Inigo.”

— Of, futu-i! spune Miranda repetând cuvintele lui Erin. Idiotul!

A rămas în cadrul uşii. Se întoarce şi se uită pe fereastra lungă de la capătul coridorului, cea în dreptul căreia a stat Inigo atunci când a încercat să prindă semnal mai bun pe telefonul lui mobil. Afară s-a întunecat aproape de tot. Zăpada viscolită se izbeşte de geamuri de parcă ar încerca să intre înăuntru. Imaginea mă face să mă cutremur involuntar.

— Vreau să spun… uitați-vă şi voi ce-i afară. Ce face el e sinucidere curată.

— Totuşi ce-a vrut să spună? întreabă Erin nedumerită. La mesaj mă refer. Oare spune că *nu* a sunat la poliție şi că acum a plecat să ia legătura cu ei? Sau că a plecat după Eva?

— Naiba ştie, se grăbeşte Carl să răspundă. Ce idiot! Oare a plecat deja?

— Bună întrebare, spune Danny. Mă duc să verific, adaugă el întorcându-se cu spatele la noi şi străbătând grăbit coridorul, luând cu el şi lanterna.

De cum se face nevăzut, rămânem cu toţii pe întuneric. Îi auzim boncănitul pe treptele scării în spirală, apoi zgomot de uşă trântită în aripa dedicată personalului de serviciu, acolo unde se află şi fişetele pentru depozitarea echipamentelor de schi. La întoarcere, merge fără grabă, ca un om care şi-a îndeplinit misiunea.

— Da, a plecat deja, spune el apropiindu-se de noi. Schiurile lui au dispărut. Şi jacheta.

— *Rahat,* spune Carl supărat. Idiotul naibii! Când a plecat? Cine l-a văzut ultima oară?

Toată lumea dă din umeri.

— Eu l-am văzut în timpul prânzului, răspunde Miranda, şi alţi câţiva confirmă.

— Şi eu l-am văzut la prânz, intervine şi Erin. Era cam… nu a mâncat nimic. Nu părea în apele lui. A ieşit din salon, iar eu am bănuit că se duce la el în cameră, însă este posibil să se fi îndreptat către vestiar. L-a mai văzut cineva după prânz?

Toată lumea scutură din cap. Apoi Erin se încruntă.

— Dar Tiger?

Ne uităm unii la ceilalţi, iar eu observ cum chipurile foştilor mei colegi se umplu treptat de groază. Unde *e* Tiger?

Fără să spună nimic, Danny se îndreaptă către camera ei. Îl urmăm ca o turmă de oi speriate.

Ajuns în dreptul uşii, bate de câteva ori. Nimic. Simt cum tensiunea din grup creşte.

— Băga-mi-aş! aruncă Danny încă o înjurătură, după care scoate cheia de serviciu şi o bagă în broască. Uşa se deschide şi toată lumea se buluceşte curioasă înăuntru.

Eu rămân în urmă, iar vederea îmi este obturată de umerii vânjoşi ai lui Topher. O aud pe Ani întrebând îngrijorată:

— Tiger?

Apoi un glas somnoros răspunzându-i:

— Hei, ce s-a întâmplat?

Îi aud pe cei din faţa mea cum răsuflă uşuraţi, dând glas fie bucuriei că

totul e în regulă, fie exasperării.

— Iisuse, Tiger! aud glasul Mirandei.

De obicei, accentul îl imită pe al celor din clasa de sus. Acum a vorbit ascuțit, furioasă.

— Nu poți să ne faci una ca asta! Nu ai auzit ce-a zis Erin? Să rămânem împreună!

— Dar am încuiat uşa, răspunde Tiger, tonul ei de obicei domol părând acum uşor agitat. Ce s-a întâmplat?

— Inigo a plecat, o pune Miranda la curent, apoi, spre marea mea uimire, atitudinea ei de fațadă pare să se năruiască – odată cu primele hohote de plâns.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Ne ducem cu toții devreme la culcare, epuizați după această zi oribilă, oribilă. Unii oaspeți s-au grupat câte doi, anunțându-i pe toți ceilalți, ca să se ştie. Miranda şi Rik nu mai păstrează aparențele. După criza Mirandei, din dreptul uşii lui Tiger, cei doi au devenit inseparabili. Acum l-am auzit pe Rik spunând fără ocolişuri „La noapte voi dormi în camera Mirandei", iar anunțul lui nu pare să fi surprins pe nimeni.

Mai surprinzător este probabil faptul că Tiger şi Ani au format o pereche, Carl şi Topher rămânând în felul acesta doi bărbați singuri. Eu crezusem că Ani şi Topher vor forma un cuplu… însă relația lor a suferit o schimbare după moartea lui Elliot. Nu-mi dau seama însă cine a fost cel care a hotărât acest lucru. Înainte să moară, Elliot a încercat să-i spună ceva lui Topher, însă cel din urmă nu i-a dat ocazia s-o facă. Nu trebuie să fii un geniu ca să pricepi că probabil a existat un motiv pentru care Topher nu a vrut ca Elliot să-i împărtăşească suspiciunile lui.

Pe de altă parte, Elliot nu a reuşit să stea de vorbă cu Topher pentru că acesta era în pat cu Ani. Nu ar fi surprinzător ca lui Topher, într-un anumit fel – poate chiar subconştient –, să-i fi displăcut acest lucru. Iar Ani a fost, fără îndoială, cea care a dus cafeaua aceea la etaj. Sau cel puțin *o* cafea – mă simt eu datoare să-mi reamintesc. Deşi Topher o rugase s-o ducă, dacă e să mă iau după ce mi-a spus Tiger atunci când am stat de vorbă în bucătărie. Asta dacă a spus adevărul, Iisuse! Simt cum mă învârt în cerc.

Miranda este cea care pune întrebarea la care ne gândim cu toții:

— Dar cum rămâne cu Liz?

Se lasă o tăcere stânjenitoare şi ne dăm seama – a câta oară? – că iar am uitat de Liz. Toate privirile se îndreaptă spre ea, Liz se zgribuleşte, cuprinzându-şi trupul cu brațele de parcă în felul acesta s-ar putea apăra de privirile noastre.

— Nu ai vrea să împarți cu mine şi cu Tiger camera noastră? întreabă Ani calmă, însă Liz refuză.

— Nu, mulțumesc. Mă simt mai bine singură.

— Liz, nu! intervine Miranda uşor îngrijorată. *Chiar* nu cred că e o idee bună. Erin are dreptate: ar trebui să stăm cel puțin câte doi.

— Chiar aşa? răspunde Liz făcând o figură de copil încăpățânat. Mie nu-mi place să împart camera cu nimeni. O să încui uşa.

— Dacă vrei să ştii, intervine Danny, eu şi Erin avem câte o cheie de rezervă. Putem intra oriunde. Nu spun că vom năvăli peste tine şi te vom ucide în toiul nopții, însă uşile astea nu sunt tocmai zidurile închisorii Fort Knox, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— O să blochez clanța cu spătarul unui scaun, răspunde Liz punându-şi mâinile-n sân, uitându-se vag sfidătoare la Danny şi ridicând scurt din umeri.

Nu reuşim s-o convingem să ne asculte sfatul.

— Bine, spune Danny în cele din urmă. Tu suferi consecințele nefaste!

Abia după ce rosteşte aceste cuvinte, Danny îşi dă seama cum au sunat.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Ne retragem încet-încet în camerele noastre şi ştiu ce gândesc ceilalți despre mine. Mă cred nebună. Şi poate că au dreptate. În timp ce închid uşa în urma mea şi o încui cu cheia, nu pot să mă abțin să nu mă întreb dacă nu cumva e o idee groaznică, periculoasă, să fiu eu altfel decât ceilalți. Dacă i-am dat cuiva vreo idee?

Nu le pot explica însă cât de mult mă înspăimântă gândul de a împărți o cameră cu Tiger şi cu Ani. Mi-e de ajuns că în timpul zilei sunt nevoită să privesc aceste fețe din trecut, amestecate într-un coşmar cu oameni pe care abia dacă-i cunosc.

Am nevoie de un refugiu al meu. Trebuie să pot închide uşa în spatele meu. Ideea de a-mi petrece noaptea pe o saltea întinsă pe podeaua din camera lui Tiger, ascultând respirația ei uşoară şi foiala lui Ani… mă face să mă cutremur.

Împing speteaza unui scaun sub clanță, apoi mă bag în pat, complet îmbrăcată. E prea frig ca să mă schimb. Rămân întinsă, cu ochii închişi, încercând să-mi relaxez muşchii încordați şi să-mi spun că e în regulă să adorm, moment în care aud zgomot la uşă. Ridic capul. Imediat pulsul îmi ajunge la 150 de bătăi pe minut.

— Ci… cine e?

Vocea îmi tremură de adrenalină.

Abia aud şoapta prin uşa groasă de lemn.

— Sunt eu, Ani.

— Aşteaptă, spun eu coborând din pat şi îndreptându-mă către uşă ca să trag scaunul.

Deschid apoi, cu precauție, uşa.

Ani stă în prag. Poartă un pulover roz, gros, care îi ajunge până aproape de genunchi. În întuneric, ochii ei sunt uriaşi.

— Ani, ce faci? Era să fac infarct.

— Îmi pare rău, şopteşte ea. Nu pot să dorm, ştii? Îmi fac griji pentru tine – şi cred că Erin are dreptate. Cred că ar trebui… înțelegi tu… să stăm

împreună? Te rog, vino cu mine şi cu Tiger.

— Nu, sincer, sunt în regulă, răspund eu.

Ani rămâne acolo, pe coridorul întunecat, frământându-şi degetele. Se uită la mine într-un fel care nu-mi place. Ochii ei sunt larg deschişi şi exprimă o îngrijorare profundă.

— Sunt *în regulă,* repet ridicând uşor glasul. Acum du-te – probabil că Tiger se întreabă pe unde umbli.

— Tiger a adormit deja, spune ea cu un chicotit timid. A adormit instantaneu şi acum sforăie. Nu ştiu cum reuşeşte – e atât de Zen! În vreme ce eu mă tot gândesc la ce se-ntâmplă şi întorc lucrurile pe toate părțile.

— Probabil că a luat un somnifer, sugerez eu. A pomenit ceva despre asta la micul dejun. Dar… la ce te gândeşti?

— A… la nimic, răspunde ea şi chicoteşte la fel ca adineauri, dar ochii ei par să spună altceva.

Au o expresie rugătoare şi îngrijorată, care mă face să-mi dau brusc seama de ceva.

— Ani, tu ştii ceva ce nu ai spus nimănui?

Ani scutură din cap, însă nu cu prea mare convingere, ci mai degrabă un „nu ştiu" plin de îngrijorare.

— Ascultă-mă, îi spun eu în şoaptă, dar ferm.

Nu sunt o persoană insistentă, însă în clipa asta sunt mult prea îngrijorată.

— Ai auzit ce-a spus Erin: dacă ştii ceva, *spune* cuiva! Să ții un secret e cel mai periculos lucru pe care-l poți face. Ai văzut ceva? Cumva atunci când Elliot a venit în camera lui Topher? Ceva legat de Inigo?

— Nu, nu ştiu… răspunde ea cu glas nesigur. Doar că… mi se pare că ceva e în neregulă… am văzut ceva ce… ceva de care nu-mi dau seama exact?

Of, Doamne! Simt un gol în stomac. Am un oribil presentiment că ceea ce a văzut Ani poate fi extrem de important. Că ar putea constitui indiciul care ar dezvălui identitatea criminalului. Ar putea fi indiciul care ne-ar arăta cine e.

— Ani, *spune-mi,* o rog eu. Nu ține asta doar pentru tine.

Privirile ni se întâlnesc şi văd ceva în ochii ei. Ea *ştie.* Şi deodată sunt foarte, foarte înspăimântată.

— *Ani, te rog!* repet eu.

Mă umilesc, ştiu că mă umilesc, dar nu-mi mai pasă. Dar Ani, cu ochii

mari, e la fel de îngrozită ca mine.

— Nu pot, şopteşte ea. Trebuie să… trebuie să mă *gândesc*...

După care dispare în beznă, lăsându-mă pe coridor, uitându-mă cum uşa de la camera lui Tiger se închide încet în urma ei. Aştept, doar ca să fiu sigură, apoi aud într-adevăr cum cheia se răsuceşte în broască, iar eu revin în camera mea. Nu pot face nimic altceva.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

— Rahat!

Danny sta întins pe salteaua pe care a târât-o în camera mea, ascunzându-şi fața în palme.

— Ce naiba mi-a venit sa vorbesc despre consecințe nefaste? Sunt atât de lipsit de tact, fir-ar să fie! Colegii lor tocmai au *murit*… iar acum ei cred că eu fac glume pe seama lor.

— Ca sa fiu sincera, Danny, cred că e ultimul lucru pentru care ei îşi fac griji.

Sunt atât de obosită, am ochii cârpiți de somn şi sunt sigură că Danny se simte la fel; dar, pe de altă parte, ştiu prea bine că nu voi reuşi să adorm. Totul e atât de anapoda! Până şi prezența lui Danny, care ar trebui să mă liniştească, e teribil de ciudată. În cameră e prea frig. Situația este cumplită. Iar eu sunt îngrijorată că, dacă adorm, o să am visul recurent în care sap prin zăpadă şi că o să-l trezesc pe Danny, care îmi va pune întrebări la care eu nu voi putea răspunde.

În plus, mă simt incredibil de înfricoşată.

Iar faptul că piciorul a început din nou să mă doară nu mă ajută deloc. Mă doare *ca naiba.* Încep să mă îngrijorez că mi l-am rupt totuşi.

— Ar fi trebuit să vină cineva, sparge Danny tăcerea, iar eu ştiu la ce se referă.

— Nu putem fi *siguri* că Inigo n-a sunat.

— Atunci, ce a vrut să zică despre greşeala cumplită pe care a făcut-o?

— Nu ştiu, însă nu are nicio logică, Danny. Ce motive ar fi avut să nu sune? Singurul motiv ar fi fost acela că el a ucis-o pe Eva şi, dacă aşa stau lucrurile, e mai bine pentru noi că el a plecat, nu-i aşa?

— Sau poate că a făcut-o. Poate că a vrut să aibă un avans în cazul în care poliția a pornit pe urmele lui. Dar nu ştim, nu eşti de acord?

Observația lui Danny mă ia prin surprindere, aşa că, sinceră să fiu, nu ştiu ce i-aş putea răspunde. Adevărul este că, în sinea mea, nu cred deloc că Inigo e un ucigaş. Pare delicat, disperat şi sincer întristat de moartea Evei.

Apoi însă mă gândesc la toate articolele de ziar pe care le-am citit, în care erau descrişi diverşi „băieți cum nu se poate mai drăguți” care şi-au asasinat copiii, partenerii sau au ucis o persoană necunoscută. Şi mă străduiesc să-mi reamintesc mie însămi ceea ce îmi sugerează Danny – toți aceşti oameni sunt pentru noi nişte străini. Indiferent ce intimitate de conjunctură a creat această situație, e iluzorie. Îl cunoaştem pe Inigo – ca şi pe ceilalți – de mai puțin de trei zile.

Urmează o nouă tăcere lungă, iar pentru o vreme cred că Danny poate a adormit, însă apoi oftează adânc.

— Rahat! Ce ne facem, Erin?

— *Nu ştiu.*

Aceste două cuvinte cuprind toată disperarea care s-a adunat în mine din momentul în care am aflat de dispariția Evei. Este pur şi simplu cumplit. Mai întâi Eva, apoi Elliot, iar acum Inigo. Oaspeții noştri dispar unul câte unul, ca într-un film horror prost.

— Dar dacă Inigo s-a dus într-adevăr să aducă ajutoare…

— Eu nu cred asta, spune Danny tranşant. Dacă ar fi sunat la poliție, aşa cum a susținut, atunci nu ar fi avut niciun motiv să plece după ei. Iar dacă *nu* i-a sunat, ce motiv a avut să plece şi să joace dintr-odată rolul cavalerului în armură strălucitoare? Nu are niciun sens. Nu a plecat să cheme poliția. A şters putina, iar asta este metoda lui de a-şi acoperi faptele.

Cuvintele lui Danny îmi provoacă o strângere de inimă, însă logica lui este imbatabilă. Adevărul este că, indiferent dacă Inigo a dispărut sau nu, problema noastră rămâne. Suntem captivi aici şi nu avem cum să aflăm dacă Inigo va reuşi să aducă ajutoare – sau dacă măcar încearcă s-o facă. Nici cea mai complexă analiză a situației nu poate schimba asta. Tot ce putem face este să stăm şi să aşteptăm. Apoi, deodată, îmi vine o idee.

— Stai aşa: mai putem face un lucru.

— Ce anume?

— Ai putea să pleci tu. Te-ai putea duce la Haut Montagne. Să dai alarma.

Urmează o lungă tăcere. După care Danny răspunde sec:

— Nu.

— Ştiu că e periculos, însă eu nu mă pot duce cu glez…

— La dracu’ cu pericolul! exclamă Danny. Nu-mi pasă de niciun nenorocit de pericol. Însă ai dreptate: tu nu te poți duce, iar eu nu te las aici cu adunătura asta de psihopați.

— Nu ştim dacă vreunul dintre ei e psihopat – dacă este adevărat că Inigo…

— Nu te las singură, mă întrerupe Danny, şi ceva din tonul lui îmi arată limpede că subiectul e închis.

Aud foşnet de aşternuturi când Danny se răsuceşte brusc pe saltea.

— Şi cu asta, basta! Acum, la culcare!

Doar că trece foarte mult timp până reuşesc să adorm.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Mă strecor din nou în pat. Sunt atât de încordată, încât nu cred că voi putea adormi, însă când o fac mă cufund în somnul adânc, lipsit de vise, al unui om epuizat. Când mă trezesc e un frig muşcător, iar chiar dacă hainele îmi sunt năduşite şi boțite, mă bucur că nu mi le-am scos. Îmi imaginez că va fi extrem de neplăcut să mă dau jos din pat. Chiar şi cu hainele pe mine, e prea frig ca să cobor din pat, aşa că închid ochii şi rămân întinsă. Telefonul meu a murit definitiv, aşa că habar n-am cât ar putea să fie ora.

Chiar în momentul ăsta, un țipăt sfâşie liniştea. Lung şi puternic, continuă, continuă.

Mă ridic în capul oaselor, inima îmi bate cu putere, cobor din pat şi rămân în picioare. M-am mişcat prea repede. Simt cum mi se scurge sângele din cap, aşa că mă grăbesc să mă aşez la loc pe pat. Inima continuă să-mi bată cu putere din cauza adrenalinei.

Dinspre coridor aud uşi trântite. Voci speriate care strigă.

— Țipătul a venit din camera lui Tiger, aud pe cineva.

Cu mâinile tremurând, îmi caut ochelarii şi mi-i pun pe nas. E atât de frig, încât, în vreme ce descui uşa cu cheia, răsuflarea mea produce norişori albi.

Pe coridor, Rik, Miranda, Topher şi Carl s-au adunat în fața uşii lui Tiger. Miranda poartă fes şi mănuşi.

— Deschideți! strigă Topher. Ce s-a întâmplat? Ani? Tiger? Deschideți uşa!

Țipătul de mai devreme a lăsat loc unor scâncete. Este imposibil să-ți dai seama cine plânge.

Aud zgomot de paşi grăbiți, apoi Danny îşi face apariția de după colțul coridorului, purtând pantaloni de trening şi un tricou boțit.

— Ce naiba se petrece? Ce-i cu urletele astea?

— Am auzit pe cineva țipând, răspunde Rik scurt. În camera lui Tiger şi Ani. Doar că nu le putem convinge să deschidă uşa.

— Dați-vă la o parte, spune Danny pipăindu-şi buzunarul de la trening în

căutarea cheii de rezervă.

Doar că nu găseşte nimic acolo.

— La naiba, trebuie să le fi lăsat în pantaloni. Hei! bate el în uşă. Deschideți! Nu vă putem ajuta dacă nu deschideți uşa!

Se aude un clic, apoi uşa se deschide.

Cu atâția oameni în fața mea, nu pot vedea cine a deschis-o. Apoi aud glasul speriat al Mirandei:

— Tiger! Ce naiba se întâmplă?!

Tiger suspină atât de adânc şi de des, încât abia dacă reuşeşte să răspundă:

— Ani… of, Doamne… V-v-vă rog, ajutați-mă… Ani… Cred că e… m-moartă.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Îmi ia supărător de mult timp să străbat coridorul. În timpul nopții, glezna mi s-a umflat şi acum mă doare dacă îmi las greutatea pe ea. Când dau colțul, vocile care m-au alertat se transformă într-o rumoare de panică.

— Ce se-ntâmplă? întreb, însă nimeni nu pare să mă audă.

Toată lumea stă bulucită în dreptul uşii lui Tiger şi Ani. Tiger stă ghemuită pe coridor, ținându-se cu mâinile de cap şi suspinând isteric. Liz, părând îngrozită, stă aplecată deasupra ei şi îi atinge din când în când, uşor, părul, de parcă e gata să izbucnească în flăcări.

— Ce se petrece? repet eu, şi, de data asta, Danny, cenuşiu la față, apare din camera lui Tiger.

— Fir-ar să fie! spune el. Au ajuns şi la Ani.

— Au *ajuns?* Cine? Ce vrei să spui? întreb eu simțind cum mă cuprinde groaza.

— Vreau să spun că sunt… destul de sigur că e moartă.

Of, Dumnezeule! De panică, mi se strânge stomacul ca într-o menghină, în vreme ce mă strecor printre ceilalți şi intru în cameră.

Ani zace culcată pe salteaua de pe podea. E cu fața în jos. Când o apuc de umăr ca s-o întorc, constat că trupul îi este rigid, ca al unui manechin, articulațiile ei devenind țepene odată ce s-a instalat *rigor mortis.* Nu am nevoie să-i ating fața rece, ca de ceară, ca să-mi dau seama că este moartă.

Deodată, nu mă mai pot ține pe picioare, aşa că mă apropii cu paşi nesiguri de patul lui Tiger, încă cald, cu aşternuturile boțite. Văd camera ca prin ceață, îmi pun capul pe genunchi, încercând să-mi revin.

— Nu poate fi Inigo, spune Danny cu voce aspră.

Îi dau dreptate. Măcar atâta lucru e limpede. Of, Doamne, ce-i cu coşmarul ăsta?

— Apoi am rămas doar şase, aud o voce slabă venind dinspre cadrul uşii.

Îmi ridic privirea şi o văd pe Liz, chipul ei semănând cu o mască a groazei în vreme ce se uită la trupul lui Ani întins pe saltea.

— Ce? întreabă Danny năuc, de parcă i se pare că nu a auzit bine ce a

zis.

— Nimic, răspunde Liz.

Râde amar, timid. Pare în pragul unei crize de isterie. Ştiu cum se simte. Apoi se întoarce cu spatele şi pleacă. Aud uşa de la camera ei cum se trânteşte şi apoi zgomot de cheie răsucită în broască. Nu o judec. O bună parte din mine ar vrea să facă la fel. Doar că eu nu pot. Eu trebuie să…

Mă ridic în picioare, mă apropii de cadavru şi, cu mare grijă, îl întorc din nou, de data asta forțându-mă să mă uit la fața lui Ani.

Ai zice că a murit în somn. *Ai zice.* Dar nu e aşa. Pe buză are o mică pată de sânge, unde probabil că şi-a muşcat limba. Iar pe față mai sunt două mici puncte roşii. Ştiu ce sunt, sau, mai bine zis, ştiu ce înseamnă, însă am nevoie de câteva minute ca să-mi scormonesc memoria şi să-mi amintesc termenul medical. *Peteşii.* Medicinştii din anul întâi nu prea se întâlnesc cu victimele unor omucideri, însă eu am văzut prin manuale suficiente imagini ca să le recunosc.

Nu are niciun semn pe gât şi nici în alte locuri vizibile, în afară de mica pată de sânge de pe buză. Când mă aplec ca s-o întorc cu grijă înapoi în poziția în care am găsit-o, observ că şi perna este pătată. Îmi aduc aminte de un citat: „Buzele roşii ca sângele, pielea albă ca zăpada”.

— Cred că a fost sufocată, îi spun lui Danny în şoaptă. Făptaşul fie i-a presat fața în pernă, fie i-a ținut ceva peste gură şi nas până a murit, după care a întors-o pe burtă. Nu am găsit vânătăi şi nici urme că s-a apărat, ceea ce mă face să bănuiesc că dormea.

— Of, Dumnezeule! zice Danny încruntându-se înfiorat.

Arată cu zeci de ani mai bătrân, nu de 25 de ani, cât are.

— Să nu-mi spui că… Tiger?

Nu l-aş contrazice… pur şi simplu, nu ştiu ce să zic. Nu pot crede că Tiger, fata asta delicată, Zen, ar fi putut comite o asemenea faptă. Dar, pe de altă parte, în momentul comiterii crimei, uşa era încuiată. Şi mă întreb dacă cineva chiar ar fi putut să se strecoare înăuntru şi să o ucidă pe Ani fără ca Tiger să se trezească? Îmi amintesc de trupul ei tonificat datorită exercițiilor yoga şi de mâinile ei subțiri, însă puternice. Lumea s-a întors cu susu-n jos.

★

Pe coridor, ceilalți aşteaptă, albi la față de îngrijorare. Tiger a încetat să mai suspine, însă a rămas ghemuită lângă perete, în vreme ce Miranda o ține protector pe după umeri. Liz încă e încuiată în camera ei. Carl şi Rik, cu fețe sumbre, căzute, stau la intrarea în dormitor asemenea unor santinele.

Topher bate coridorul la pas, părând un om posedat de demoni. Expresia de pe chipul lui mă înfioară.

— Ce-că-cat! scrâşneşte el în vreme ce eu şi Danny ieşim din încăpere, închizând uşa în urma noastră.

— Hei, amice, spune Danny ridicându-şi mâinile, însă eu îi fac semn să tacă.

Cinci dintre oamenii aceştia sunt înspăimântaţi şi copleşiţi de durere. Unul însă… dar nici nu mă pot gândi la asta. E ceva prea neverosimil, prea oribil.

— Să coborâm în living, spun eu. Cred că tuturor ne-ar prinde bine ceva de băut.

E abia ora 9 dimineaţa, însă torn fiecăruia câte un pahar zdravăn de whisky şi toată lumea bea fără să protesteze, cu excepţia lui Tiger, care s-a trântit pe canapea, tremurând, într-o stare pe care nu o pot numi decât şoc cvasicatatonic.

— Deci, spune Rik punându-şi paharul jos. Ce s-a întâmplat?

— Stai puţin, intervine Miranda. Unde e Liz?

Simt cum mă cuprinde un val de panică, urmat de un puseu de raţionalitate. Nu se poate ca cineva s-o ucidă pe Liz în vreme ce noi ne aflam pe coridor.

— Cred că e în camera ei, răspund eu. Mă duc s-o chem.

— Nu te duci nicăieri singură, mă apostrofează Danny urmându-mă în sus pe scară ca un câine de pază, în vreme ce eu străbat şchiopătând coridorul ca să bat la uşa lui Liz.

— Ci… cine e? o aud prin uşa de lemn.

Pare la fel de speriată ca mine.

— Sunt eu, Erin, îi spun. Şi Danny. Tre… trebuie să stăm de vorbă despre asta, Liz. Despre ce s-a întâmplat. Trebuie să hotărâm ce vom face mai departe. Poţi ieşi?

Se aude un zgomot de cheie răsucită în borasca, uşa se deschide, foarte încet, apoi o zăresc pe Liz în prag, extrem de palidă, cu ochii adânciţi în orbite. Pare îngrozită, de parcă nimic nu ar fi mai cumplit decât să fie nevoită să coboare la parter şi să dea ochii cu ceilalţi – şi nu pot să nu o înţeleg. Şi eu mă simt la fel. Doar că trebuie s-o facem.

Când ajungem jos, constat că, între timp, Miranda a înteţit focul şi că Rik le-a oferit tuturor încă un rând de whisky, o porţie mai generoasă. Aş vrea să le spun că, în situaţia în care ne găsim, nu e bine să abuzăm de alcool,

însă cum eu am fost cea care a sugerat inițial să bem ceva, nu cred că am dreptul să protestez.

— Deci ce s-a întâmplat? întreabă Rik din nou, întinzându-i lui Liz un pahar.

Tonul pe care a pus întrebarea e aproape agresiv, însă cred că frica este cea care îl face să vorbească în felul ăsta.

— Să nu-mi spuneți că a murit, pur şi simplu, în somn, adaugă el.

— Nu, nu spunem asta, răspund eu cu glas stins, însă imediat în jurul meu se face liniște. Suferea de o afecțiune care se numeşte hemoragie cutanată. Ați mai auzit de ea?

Toată lumea scutură din cap, cu excepția lui Carl, care răspunde:

— Sunt nişte mici pete roşii, nu? Da. Mă uit la *CSI*. Împuşcați-mă!

— Exact! Mici pete roşii care apar în locurile în care vasele de sânge de la nivelul pielii s-au spart. Înseamnă că persoana respectivă a murit asfixiată – fie s-a înecat cu ceva ce i-a rămas în gât, fie a fost spânzurată. În cazul de față, cum nu există urme în jurul gâtului, cred mai degrabă că Ani a fost sufocată în timp ce dormea.

— O, Doaaamne! se vaită Miranda, acoperindu-şi fața cu palmele.

— Ani… Ani ştia ceva, intervine Liz.

Vorbeşte cu glas stins, aşa că mă văd nevoită să le fac celorlalți semn să facă liniște ca s-o putem auzi.

— A venit aseară la mine la uşă încercând să mă convingă să nu dorm singură. Când am întrebat-o de ce e încă trează, mi-a spus că o apasă ceva, ceva ce a văzut – iar eu am implorat-o să-mi spună ce…

Liz cedează, se împotmoleşte, vocea i se frânge. De fapt, este cel mai lung discurs pe care l-a rostit de față cu mine de când a sosit la cabană şi pare că se face mai mică sub asaltul atâtor priviri ațintite asupra ei.

— Of, la naiba! exclamă Danny supărat, apoi se ridică în picioare, de parcă nu şi-ar mai putea controla sentimentele. Ce naiba v-a spus Erin? Dacă ştiți ceva, *mai spuneți cuiva.*

— Ştiu! zice Liz cu voce tristă. Am implorat-o să-mi spună. Jur – însă ea mi-a răspuns că nu e sigură…

— Tiger! o scutură uşor Miranda pe Tiger. Tiger, ții minte dacă Ani a spus ceva, *orice,* aseară, înainte să adoarmă?

— Eu dormeam deja, răspunde Tiger cu glas întretăiat, foarte răguşit.

E greu să înțelegi ce spune, cuvintele sunt neclare, fracturate. Desluşesc doar „îmi pare rău… dormeam… somnifer”.

— Stai puțin! Tu iei somnifere? o întreb eu.

Mă uit la Danny, care ridică din sprânceană drept răspuns, şi ştiu ce gândeşte, la fel ca mine: la pastilele pisate din cafeaua lui Elliot. Tiger suspină profund.

— Nu în mod obişnuit, însă nu puteam să adorm. De fapt, nu pot să dorm de când am venit aici. Insomniile au început din p-prima zi. Eva zicea că e din pricina altitudinii, aşa că mi-a dat câteva somnifere de la ea.

— E adevărat, spune Miranda rotindu-şi privirea prin încăpere în căutarea cuiva care să-i sprijine afirmația. S-a întâmplat în prima dimineață, după micul dejun, îmi amintesc conversația. Rik, ai auzit-o şi tu, nu-i aşa?

— Îmi pare rău… scutură Rik, defensiv, din umeri. Sunt sigur că ai dreptate, doar că eu nu-mi aduc aminte.

— Toată lumea era de față, insistă Miranda. Se întâmpla chiar înainte să intrăm în sala de şedințe. Eva i-a spus lui Tiger că arată de parcă n-a dormit, iar Tiger i-a răspuns că aşa e, chiar nu a dormit. Apoi Eva i-a zis că e de la altitudine. Şi să-i amintească să-i dea nişte somnifere. Şi Carl era de față, şi Liz. Şi Topher.

— Nici eu nu-mi amintesc. Presupun că eram prea ocupat să mă gândesc la prezentare, spune Topher pe un ton tranşant. Ce încerci să zici?

E înfoiat ca un cocoş, de parcă ar crede că Miranda vrea să-l învinovățească în vreun fel. Eu însă ştiu de ce Miranda insistă cu povestea asta. Ea ştie că Tiger este suspecta numărul unu în cazul morții lui Ani. Atunci când Ani a fost sufocată, Tiger dormea în aceeaşi cameră şi nu s-a trezit. Ceea ce e destul de puțin probabil – în afara cazului în care ştii că a luat un somnifer înainte să se culce. Miranda încearcă să arate că toată lumea ştia acest lucru. Că oricine ar fi putut să profite de somnul adânc al lui Tiger ca să se strecoare în cameră şi s-o ucidă pe Ani, în vreme ce Tiger dormea. Într-un fel, o admir pentru faptul că-i ia apărarea colegei ei – e alături de ea în ciuda unor dovezi oribile.

Rămâne însă problema uşii încuiate.

— Cine a ajuns primul la camera lui Ani? întreb eu.

— Eu, răspunde Topher, care stă sprijinit de şemineu.

Îşi încrucişează brațele la piept şi continuă:

— Dar era încuiată. Ai văzut şi tu asta, i se adresează el lui Danny, care confirmă cu o mişcare a umerilor.

— Da, am încercat să deschid uşa. Era încuiată.

— Deci cum a reuşit să pătrundă cineva înăuntru? întreabă Topher. Cu

cheia de rezervă? Câte astfel de chei există?

— Doar două, răspund ridicând-o pe a mea. Am avut-o la mine toată noaptea. Sunt absolut sigură de asta. Danny?

Danny însă se încruntă, pipăindu-şi buzunarele.

— Credeam că a mea e aici. Astea sunt hainele pe care le-am purtat ieri. Am crezut că… Staţi aşa…

Fără să mai aştepte ca vreunul dintre noi să-l însoţească, se ridică în picioare şi părăseşte încăperea.

— Danny! strig eu în urma lui.

— Lipsesc doar o secundă, îmi răspunde el.

Urmează o tăcere îndelungată. Inima îmi bate îngrijorător de iute, deşi temerile mele sunt iraţionale. Toată lumea se află aici. Mă uit la feţele lor. Doar că totul începe să semene cu acţiunea din *Împăratul muştelor*.

Când Danny revine, chipul lui este plin de gravitate, iar în privirea pe care mi-o aruncă citesc că nu e deloc bucuros să ne dea vestea.

— N-are niciun rost să îndulcesc ce urmează să spun, începe el. Cheia mea a dispărut. Cineva a… subtilizat-o.

— Futu-i! spune Rik, înjurătura răsunând asemenea unui foc de armă în tăcerea care se lasă. *Futu-i!* Vrei să spui că acum există o persoană care are acces pretutindeni? Că niciunul dintre noi nu-şi mai poate încuia uşa?

— Da, cam aşa ceva, răspunde Danny pe un ton sumbru.

— Tu! scrâşneşte Topher. Eşti un *labagiu* iresponsabil, aveai datoria să ai grijă de noi şi…

Danny îşi îndreaptă umerii, având aceeaşi alură ca Topher, gata să se încaiere cu el.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, amice!

— La naiba, ţie-ţi convine de minune, nu-i aşa? Înainte, dacă cineva reuşea să pătrundă într-una dintre încăperi, tu şi cu Erin eraţi principalii suspecţi, însă acum ai născocit o metodă…

— Nu am născocit nimic, îi răspunde Danny pe acelaşi ton. Şi nu ne băga pe mine şi pe Erin în asta! Noi n-am făcut nimic şi n-am avut niciodată probleme până când nu aţi apărut voi şi-aţi început să vă omorâţi între voi. Nu vă cunoşteam până n-aţi venit aici. Aşa că unul dintre voi mi-a şutit cheia…

— Păi, asta ridică un alt semn de întrebare, spune Topher supărat. Cine e *de fapt* Erin? Pentru că pare cam supracalificată pentru o femeie de serviciu la o cabană, dacă mă-ntrebaţi pe mine. Chestia aia cu peteşia – sau cum

naiba s-o fi numind – face parte din pregătirea voastră de angajați la o cabană?

Rahat! Ştiam eu că aşa o să se-ntâmple. Oftez şi mă ridic în picioare, sprijinindu-mă mai mult pe piciorul sănătos.

— Nu. Nu face parte. Adevărul este că… încep şi mă uit la Danny, întrebându-mă cum aş putea să ies din încurcătură. Adevărul este că, înainte să vin aici, am început facultatea de medicină. Dar am abandonat-o. De-aia ştiu cum arată o peteşie.

— Dar nu e numai asta, nu-i aşa? insistă Topher. Chestia asta mă macină de când am sosit. Te *cunosc.* Ştiu sigur că te cunosc.

Futu-i! *Futu-i!*

Nu are niciun rost s-o mai dau cotită.

— Da, se poate să mă cunoşti. Numele meu de familie este FitzClarence. Toți prietenii îmi zic Erin, însă este al doilea prenume al meu.

— La naiba, ştiam eu! exclamă Topher pe un ton triumfător. *Ştiam* eu că te cunosc! Dorothea FitzClarence. Am fost la şcoală cu fratele tău, Alex… cel care…

Se opreşte, iar eu îl aprob, pentru că nu văd ce altceva aş mai putea face.

— *Poftim?* se miră Danny părând lovit de trăsnet. Erin, ce-i căcatu-ăsta? Dorothea… poftim?

— Dați-mi voie să vă fac cunoştință, intervine Topher cu o maliţiozitate evidentă. Ea este Lady Dorothea FitzClarence, mezina Marchizului de Cardale.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Uitându-mă la fețele încruntate ale celorlalți, îmi dau seama că nu sunt singura persoană care nu mai înțelege nimic. Erin pare şocată. Topher e încântat. Însă toată lumea e la fel de năucită ca mine. Ce naiba a fost asta? Ce legătură au toate astea cu moartea lui Ani?

Nu am timp să aflu. Danny se întoarce cu spatele atât de brusc, încât dărâmă un scaun. Cade, împreună cu paharul de whisky care se face țăndări, asurzitor.

— Danny! strigă Erin, disperată după el.

— Mincinoasă ordinară ce eşti! îi răspunde el peste umăr, apoi părăseşte încăperea.

Erin se uită furioasă la Topher.

— Mulțumesc frumos, ce să zic…? spune ea, apoi pleacă şchiopătând după Danny.

— Ha! exclamă Topher aruncându-se într-un fotoliu.

Chipul lui exprimă o satisfacție sumbră.

— Topher! spune Miranda nedumerită. Ce naiba a mai fost şi asta? Ani e *moartă,* pentru numele lui Dumnezeu! Ai uitat?

— Nu, răspunde Topher pe un ton defensiv, deşi impresia mea este că chiar a uitat, fie şi numai pentru câteva minute. Nu, nu am uitat deloc. Mă doare că ai putut crede aşa ceva, Miranda. Doar că mă săturasem ca bucătăraşu-ăla să arunce cu acuzații. I-am demonstrat că nu numai noi avem lucruri de ascuns.

— Vorbeşte în numele tău! scrâşneşte Carl. Eu nu am nimic de ascuns! Şi ce importanță are faptul că Erin este mai stilată decât a lăsat să se ştie?

— Pentru că şi ea e băgată-n jocul ăsta, răspunde Topher furios. M-am săturat de aerele lor de superioritate şi autoritate.

— Mi-l amintesc pe Alex FitzClarence, spune Rik răspicat. Era cu doi ani mai mic decât noi. Dar… nu a murit în urmă cu câțiva ani?

— Ba da! răspunde Topher. Era un tip de treabă, de fapt. Şi asta am vrut eu să subliniez – faptul că Erin este mai implicată în toate astea decât lăsa

ea să se întrevadă. Iar ceea ce i s-a întâmplat lui Alex…

Topher se opreşte. Se schimbă brusc la faţă şi îl apucă pe Rik de braţ, cu atâta putere, încât acesta tresare. Ai zice că tocmai a primit un cadou de Crăciun mare şi scump.

— Staţi *o secundă!* Alex a murit într-o avalanşă. Împreună cu cel mai bun prieten de-ai lui.

— Ce tot spui acolo? întreabă Rik cu neîncredere în glas.

— Îmi amintesc articolul din ziarul absolvenţilor: „Alex FitzClarence a murit într-o avalanşă în Alpi, împreună cu cel mai bun prieten de-ai săi, Will Hamilton. A supravieţuit doar iubita lui Will, *Erin FitzClarence”*.

— Topher, intervine Miranda, acum părând la fel de alarmată ca Rik. Topher, unde vrei să ajungi?

— Vreau să spun că acum nu este prima dată când micuţa noastră Erin e implicată într-un accident mortal de schi.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

— Danny!

Niciun răspuns din partea lui, însă ştiu că e acolo.

— Danny, te rog, îmi pare rău! Te implor, lasă-mă să-ți explic!

Bat la uşa lui a douăzecea sau poate chiar a treizecea oară, însă deja mi-am pierdut speranța că îmi va deschide. E limpede că nu vrea să mă vadă.

Doar că apoi chiar deschide uşa.

— Explicația ta va trebui să fie al naibii de bună, spune el, cu o expresie care mă face să mă crispez.

— Danny, îmi pare rău! îi spun cu disperare.

— Ziceai că ai de gând să-mi explici, spune el punându-şi mâinile-n sân şi încercând cu greu să-şi stăpânească furia. Aşa că… dă-i drumul. Explică-mi! Explică-mi de ce m-ai mințit!

— Nu pe tine te-am mințit…

Danny dă să-mi închidă uşa în față.

— Hei! strig eu punând din instinct piciorul în prag, uitând că e cel rănit.

Uşa mi-l prinde ca într-o menghină, iar eu urlu de durere. Danny îşi duce speriat o mână la gură.

— Aoleu, Erin, iartă-mă! Iartă-mă! Îmi pare atât de rău! E-n regulă! se agită el ştiind că oaspeții noştri au intrat probabil în panică, gândindu-se la tot ce poate fi mai rău. Erin e bine! Doar s-a lovit la gleznă! strigă el sperând să se facă auzit.

— Sunt bine, repet şi eu cu glas sfârşit, străduindu-mă să nu izbucnesc în lacrimi, însă fie ceilalți ne-au crezut, fie chiar nu ne-au auzit, pentru că nu dau năvală să vadă ce s-a întâmplat.

În tot cazul, tensiunea dintre mine şi Danny pare să se fi risipit, pentru că el deschide uşa şi-mi arată, cu un gest din cap, patul.

— Ai face bine să intri. Să-ți odihneşti piciorul.

Mă târăsc cu greu până la pat şi mă aşez pe marginea lui.

Urmează o tăcere îndelungată.

— Deci? spune Danny într-un târziu.

Se vede pe el că încă e supărat, însă mă bucur că mi-a dat ocazia să-i dau o explicație.

— Ai dreptate, îi spun. Chiar dacă nu te-am mințit, nu ți-am spus tot adevărul.

— Eu credeam că suntem prieteni, răspunde el şi, chiar dacă supărarea i se şterge de pe chip, acum atitudinea lui exprimă ceva şi mai îngrijorător pentru mine – pentru că Danny pare deopotrivă jignit şi uluit. Eu credeam… credeam că noi doi eram de aceeaşi parte a baricadei.

— Păi, chiar eram. Adică *suntem,* răspund eu cu disperare în glas. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Tot ce ți-am povestit despre mine, despre faptul că mi-am abandonat studiile universitare… totul este adevărat. Doar că nu ți-am explicat *de ce* am făcut-o.

— Păi atunci, de ce ai făcut-o? mă întreabă Danny punându-şi din nou mâinile-n sân şi sprijinindu-se cu spatele de mica lui comodă, limbajul lui corporal dându-mi de înțeles că nu-mi va fi uşor să-i recâştig încrederea.

Va trebui să găsesc o soluție să ies din rahatu-ăsta.

Înghit în sec. Nu am mai vorbit cu nimeni despre acest subiect – cel puțin, nu după zilele şi săptămânile de coşmar care au urmat accidentului. Însă mă simt datoare să-i spun adevărul lui Danny.

— Este adevărat că tatăl meu este marchiz, încep eu. Dar, sinceră să fiu, Danny, titlul sună mult mai pompos decât este în realitate. Tata nu locuieşte într-un castel. Familia mea nu este prea bogată. Alex a urmat o şcoală cu internat, însă eu am învățat la o şcoală de cartier, pentru că părinții noştri nu-şi permiteau să plătească în acelaşi timp două taxe şcolare. Nu mă deosebesc cu nimic de tine.

Danny se uită la mine de parcă ar vrea să zică ceva de genul „mai lasă-mă cu tromboanele!”, iar eu tresar, ştiind că are dreptate. Danny a copilărit într-un cartier de locuințe sociale undeva la marginea oraşului Portsmouth, fiind unicul copil al unei mame singure care s-a chinuit aproape o viață întreagă s-o scoată la capăt. Iar el şi-a croit un drum în viață fără să primească ajutor de nicăieri. Indiferent cât de modestă a ajuns la un moment dat familia FitzClarence, copilăria noastră *a fost* diferită, ăsta-i adevărul. L-aş insulta pe Danny dacă aş pretinde altceva.

— OK, îmi pare rău, am… am spus o prostie. Nu asta am vrut să spun. Doar… încerc să-ți explic că…

Mă opresc. Îmi sprijin capul în palme. Numai de asta nu aveam nevoie. Danny era singura persoană aflată de aceeaşi parte a baricadei cu mine,

singura persoană pe care mă puteam baza. Oare din pricina lui Topher am reuşit să distrug această relaţie?

— Pe când aveam 19 ani, încerc din nou, mai calm de data asta, m-am dus împreună cu iubitul meu, Will, şi cu frate-meu, Alex – care era cel mai bun prieten de-ai lui Will – în vacanţă la schi. Am început să schiem în afara pârtiilor amenajate şi… şi eram nişte proşti. Am nimerit într-o…

Mă opresc şi înghit în sec. Nu ştiu cum să-i povestesc ce s-a întâmplat, nu-i pot descrie oroarea care a urmat. Cuvintele nu sunt suficiente.

— Ne-a surprins o… avalanşă, spun eu în cele din urmă, făcând un efort să rostesc ultimul cuvânt. Noi am provocat-o. Cu toţii purtam rucsacuri ABS pentru avalanşe, însă Alex nu a reuşit să şi-l deschidă pe-al lui. Al lui Will s-a deschis, însă nu i-a salvat viaţa, pentru că a fost îngropat prea adânc, iar eu nu am reuşit să sap în zăpadă, până la el, suficient de repede. Doar eu am supravieţuit.

Mă opresc. Simt că nu mai pot continua. Nu pot descrie acele ore de coşmar petrecute pe munte, în care, printre hohote de plâns, continuam să sap, cu degete îngheţate şi sângerânde, în zăpada tasată, încercând să ajung la Will, aflat sub un morman de nămeţi şi gheaţă. Săpam şi plângeam. Plângeam şi săpam, folosind tot ce puteam găsi în rucsacul meu: cardul de la teleschi, sticla cu apă – orice putea fi transformat într-o lopăţică improvizată, pentru că beţele şi schiurile mele dispăruseră încă de la început, fiindu-mi smulse din mâini şi din picioare undeva sus pe pantă

A fost prea târziu. Ştiam asta. Cred că ştiusem că totul e în zadar încă din clipa în care începusem să sap, iar pe măsură ce orele treceau, iar zăpada rămânea în jurul meu la fel de abundentă şi de nemişcată, am găsit cumva puterea să accept acest deznodământ. Cu toate astea, am continuat să sap. Nu numai de dragul lui Will, ci şi pentru propria mea supravieţuire. Pentru că Will avea la el un tracker GPS. Şi, dacă nu l-aş fi activat, aş fi murit şi eu alături de el.

În cele din urmă, echipa de căutare şi salvare ne-a găsit. Sau, mai bine zis, m-a găsit pe mine. Când au ajuns, eu eram hipotermică şi ţineam în braţe trupul lui Will. Alex a fost găsit abia în primăvară.

— Eu… nu pot rememora ce s-a întâmplat, spun cu glas stins. Mă înţelegi? Nu pot rememora viaţa mea de dinainte. Era complet lipsită de sens. M-am întors acasă ca să particip la înmormântarea lui Will, apoi am revenit pe munte – la început, pentru că nu puteam suporta să trăiesc fără Alex, iar apoi pentru că…

Mă opresc din nou. Adevărul este că nu ştiu de ce am rămas. Tot ce ştiu este că nu mai suportam să stau acasă, sufocată de mila prietenilor şi de durerea zdrobitoare a părinților mei. Apoi, rămânând aici, în Alpii de o frumusețe cumplită şi austeră, mi s-a părut un fel de penitență să trebuiască să privesc munții care îi uciseseră pe Will şi pe Alex.

— Acesta e motivul pentru care nu schiezi în afara pârtiilor? mă întreabă Danny cu glas răguşit.

Acum pare că se uită diferit la mine. Supărarea i-a trecut. Acum simte doar un fel de… milă. Privirea lui mă răneşte, aşa că-mi întorc fața:

— Da, acesta este motivul. Încă îmi place să schiez – ceea ce mi se pare uşor pervers, ştiu. Părinții mei cred că sunt nebună. Tata m-a făcut masochistă când i-am spus că mi-am găsit slujba asta. Doar că nu reuşesc să mă despart de munți şi nu pot să trăiesc aici 12 luni din 12 fără să schiez. Dar, oricum, nu cred că voi mai schia vreodată în afara pârtiilor.

— La naiba, Erin! De ce nu mi-ai spus? se miră Danny, însă nu dă semne că ar aştepta de la mine vreun răspuns.

Cred că acum înțelege că nu am intenționat să-i ascund ceva – doar că nu mă simțeam în stare să-i descriu trauma prin care am trecut. În plus, nu suport să fac pe victima.

Se lasă liniştea, apoi Danny mă ia în brațe, iar eu îmi lipesc fața de umărul lui cald, musculos, închizând ochii şi inspirând mirosul lui plăcut. Simt cum lacrimile mi se preling pe puloverul său moale.

— Prin urmare, eşti o *lady* adevărată, nu-i aşa? spune el chicotind amuzat, iar eu îi răspund printr-un hohot de râs nesigur, ridicând apoi capul şi ştergându-mi lacrimile de pe nas cu mâneca. Locul tău este acolo, printre oamenii aceia, nu aici, în camerele servitorilor, cu gloata.

— Nu e *deloc* adevărat, îi răspund eu mai răspicat decât mi-aş fi dorit, iar Danny râde din nou, deşi eu sunt cât se poate de serioasă. Nu, chiar aşa cred, Danny: nu mai am ce căuta printre astfel de oameni. Şi nici nu cred că am făcut parte vreodată, cu adevărat, din lumea lor. Mentalitatea lor…

Mă opresc, gândindu-mă la viața lipsită de griji a lui Topher, la banii lui – la faptul că dintotdeauna a primit totul pe tavă, că nu a trebuit niciodată să se zbată, să suporte mojicia vreunui şef sau să strângă rufele murdare ale unor străini ori să facă orice fel de altă muncă înjositoare, plicticoasă, pe care noi, ceilalți, am accepta-o fără să stăm pe gânduri.

Oamenii ăştia sunt aroganți, îmi dau eu seama – poate Liz şi Carl, nu în aceeaşi măsură –, însă toți sunt *oarecum* aroganți. Sunt protejați de magia

acțiunilor pe care le dețin la firmă, de statutul lor social şi de IP-ul lor. Îşi imaginează că viața nu le poate rezerva surprize neplăcute – exact aşa cum credeam şi eu cândva.

Doar că acum s-a dovedit că nu e aşa. Acum viața i-a apucat de gât. Şi nu le dă drumul.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

— Vrei să zici că Erin se află în spatele acestor evenimente? întreabă Miranda cu un aer sceptic.

Îşi pune brațele-n sân, uitându-se la Topher cu ochii ei negri, acum mijiți în semn de neîncredere. Topher pare să fi trecut în defensivă.

— Nu, nu asta am spus… dar pur şi simplu…

— Asta ai sugerat, îl contrazice Miranda.

Îmi dau seama de ceva: Miranda nu îl simpatizează pe Topher. Nu ştiu de ce n-am observat până acum – probabil, din pricina faptului că ea este o persoană atât de formală şi de politicoasă. Acum nu se oboseşte să-şi ascundă părerea.

— Tot ce vreau să zic este că orice nenorocire care se întâmplă o dată este ghinion, dar dacă se întâmplă de două ori, atunci trebuie să fie o coincidență *dată naibii.* În câte accidente mortale la schi poate fi implicată o singură persoană?

— O, dar de ce tot faci aluzii? îl întreabă Miranda pe un ton muşcător. Cu toții ştim că eşti disperat să arunci vina pe alți oameni.

— Ce vrei să sugerezi? se miră Topher, glasul lui devenind brusc periculos de agresiv.

— Nu vreau să *sugerez* nimic, răspunde Miranda, apropiindu-se cu un pas de el.

Chiar şi atunci când ea nu poartă tocuri, cei doi au cam aceeaşi înălțime.

— Nu fac decât să afirm câteva lucruri certe. Mulți dintre cei prezenți se aşteptau să câştige o căruță de bani, înainte ca Eva să moară. Foarte puțini oameni aveau motive să o vadă exclusă din joc. Iar tu faci parte din acest ultim grup.

Rik şi Carl schimbă o privire plină de nelinişte, însă niciunul dintre ei nu sare în apărarea lui Topher.

— Unu la mână: ce spui tu este o calomnie ordinară, iar doi la mână: vorbeşti despre *cea mai bună prietenă…* spune Topher înfuriat.

Tiger ridică privirea şi spune ceva, dar nu se-nțelege ce, şi toți cei

prezenți se uită spre ea, iar Topher se opreşte în mijlocul propoziției.

— Ce-ai spus? se apropie Miranda de ea, iar Tiger face un efort să-şi îndrepte spatele, dându-şi la o parte părul de pe frunte.

Fața îi este plină de pete albe şi roşii.

— A spus ceva, repetă ea răguşit, cu glasul în lacrimi.

— Cine? întreabă Rik apropiindu-se şi îngenunchind lângă ea.

Chipul lui exprimă nerăbdare şi o apucă pe Tiger de braț. Gestul lui are mai multă forță decât şi-ar fi dorit el, iar ea reacționează cu o uşoară tresărire.

— Cine *ce* a spus? insistă el.

— Aseară. Ani. Tocmai mi-am amintit. A spus ceva. A încercat să mă trezească, însă eu eram…

Tiger înghite în sec, străduindu-se să-şi reprime suspinele.

— A spus „nu am văzut-o”. Ah, dacă aş fi reuşit să mă trezesc de-a binelea, dacă n-aş fi luat somniferu-ăla nenorocit…

Tiger se opreşte. Două lacrimi uriaşe i se preling pe obraji.

— Tiger, spune Miranda cu nelinişte în glas, ghemuindu-se lângă Rik. Tiger, eşti *absolut sigură* de asta? Pentru că ziceai că nu te-ai trezit.

— Ştiu, ştiu că am spus asta, însă m-am înşelat. Acum îmi amintesc. Îmi amintesc cum m-a scuturat. Îmi amintesc cuvintele ei.

Miranda se uită la Rik întrebător, iar el dă uşor din umeri.

— Păi, intervine Topher pe un ton vag satisfăcut. Măi, măi, măi… „Nu am văzut-o”. Ia ghici cine are acum un motiv să înceapă să împroaşte cu noroi, doamnă Khan? La urma urmelor, pare ca şi cum *asta* ar face ca jumătate dintre cei de față să fie deasupra oricărei bănuieli, nu-i aşa?

— „Asta”? Care „asta”? se aude un glas grav venind din direcția salonului.

Ne uităm cu toții în jurul nostru. Danny şi Erin şi-au făcut între timp apariția, unul lângă celălalt în cadrul uşii. Erin pare că a plâns. Nu sunt sigură dacă s-au împăcat de tot, însă par că şi-au rezolvat problemele şi fac din nou front comun. Topher pare uşor iritat de prezența lor.

— Tiger susține… începe Miranda, însă Tiger o întrerupe mormăind supărată.

— Nu *susțin* nimic. Am *auzit-o* cu urechile mele, sunt sigură de asta. Aseară, Ani a încercat să-mi spună ceva – m-a apucat de umăr şi m-a scuturat şi mi-a zis „nu am văzut-o”. Doar că nu m-am putut trezi de-a binelea. Dar se potriveşte… se potriveşte cu ce a spus Liz, că Ani încerca

să-şi dea seama de ceva… de ceva ce nu era sigură.

— „Nu am văzut-o”, repetă Erin subliniind parcă fiecare cuvânt. Eşti sigură de asta, Tiger?

— *Da,* răspunde Tiger, cu şi mai multă convingere. Da, câtă vreme am stat întinsă aici pe canapea, m-am străduit să-mi storc creierii şi să-mi amintesc tot ce s-a întâmplat aseară – zicându-mi că poate totuşi am auzit ceva – şi, deodată, am rememorat scena în care Ani a venit la mine, m-a prins de umăr şi m-a scuturat. A fost ca un fel de flashback.

— Ceea ce înseamnă, spune Topher pe un ton superior, că de fapt căutăm o femeie. Nu? „Nu am văzut-o”, aşa a zis Tiger. Ani încerca să-şi dea seama de ceva referitor la una dintre femeile din grupul nostru, urmează el îndreptându-şi privirea către Miranda.

— Nu neapărat… comentează Danny precaut.

Stă încruntat. Se scarpină în cap gânditor.

— Poate că nu vorbea despre ucigaş. Ani era singura persoană care a zărit-o pe Eva pe pârtie. Am dreptate? Iar Carl era singura persoană care o însoţea pe Ani în telecabină, iar el nu a zărit-o pe Eva. Nu-i aşa?

— Aşa este, răspunde Carl lapidar. Dar ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun… dacă Ani şi-a dat seama că a făcut o greşeală? Dacă Eva nu a schiat niciodată pe pârtia aceea?

— Doar că *a schiat,* spune Miranda cu exasperare. Geolocaţia lui Elliot dovedeşte acest lucru.

— Dovedeşte că telefonul ei se află acolo, o corectează Danny. Însă singura dovadă pe care am avut-o vreodată că Eva şi telefonul ei s-au aflat pe pârtia aceea a fost mărturia lui Ani. Dacă între timp ea şi-a dat seama că s-a înşelat? Dacă… ia gândiţi-vă… dacă Eva şi-a înscenat propria moarte?

Ultima propoziţie provoacă un val de surpriză printre cei prezenţi. Feţele li se luminează. Oamenii îşi doresc să creadă asta. Sugestia lui Danny reprezintă un scenariu în care nu mai există un ucigaş, aşa că toată lumea îşi doreşte cu disperare să fie adevărat.

Există însă o problemă. Două, de fapt. Scenariul nu explică moartea lui Elliot şi a lui Ani. Aşa că nu stă în picioare niciun minut. Lucru de care şi-ar da seama cu toţii dacă s-ar gândi. Dar văd că *nu* se gândesc.

De fiecare dată când trebuie să mă adresez tuturor, mi se face un gol în stomac, însă acum trebuie să spun ceva. Nu pot să nu spun.

— Eva *se afla* pe pârtie, spun eu fără tragere de inimă. Şi eu am văzut-o.

Toate privirile se întorc spre mine. Mă sfredelesc. Simt cum mă

îmbujorez. Mi-aş dori să mă înghită pământul.

— Ce-ai zis? mă întreabă Miranda pe un ton aproape acuzator.

— Am zis că şi eu am văzut-o pe Eva. Mă aflam în telecabina care cobora şi am văzut-o schiind – ceva mai sus pe pârtie decât a văzut-o Ani, însă de văzut, am văzut-o. Schia pe La Sorcière. Ani nu s-a înşelat. Probabil că aseară vorbea despre altceva.

— Şi nu te-ai gândit să spui asta până acum?

— Nu… nu am… dar vocea mi se pierde.

— Nu despre altceva, ci despre *altcineva,* intervine Danny, după care se lasă tăcerea.

Fiecare dintre noi se uită, rând pe rând, la toți ceilalți. Cu toții ne-am dat seama de acelaşi lucru. Dacă Tiger are dreptate, ar fi fost foarte puțini oamenii la care Ani s-ar fi putut referi. Topher îşi pune mâinile-n sân. Expresia lui pare să-i spună Mirandei: „Tu eşti la mutare”.

— Tiger, eşti *absolut* sigură? întreabă Miranda, glasul ei trădând acum o umbră de disperare. Eşti absolut sigură că Ani a spus *ea?*

— Sunt sigură, insistă Tiger.

Urmează o tăcere lungă, foarte lungă. Miranda se ridică în picioare şi părăseşte încăperea.

— Nu-mi pasă, spune ea peste umăr înainte să se facă nevăzută. *Nu-mi pasă* ce a spus Ani. În această încăpere există o persoană care a avut un motiv ca Eva să moară. O *singură* persoană. Nu vă mai prefaceți că nu e aşa!

Tăcerea se lasă din nou, se aud doar tocurile ei pe treptele scării în spirală.

După ce ajunge în camera ei, liniştea devine stânjenitoare. Topher stă sprijinit de şemineu, supărat şi roşu la față. Rik arată asemenea unui om sfâşiat. Tiger stă prăbuşită pe fotoliu, ținându-şi o palmă pe față. Erin şi Danny par şi ei extrem de stânjeniți. Carl rupe tăcerea:

— Da… dar are dreptate, nu-i aşa?

Glasul lui pare să risipească un fel de vrajă, iar Topher îşi îndreaptă spatele şi se duce către uşă.

— La dracu’! spune el. Nu mai vreau să fac asta.

— Cum adică? se întoarce Rik şi se holbează la el nedumerit. Ce anume nu mai vrei să faci?

— *Asta.* Nu mai vreau să stau aici ca o nenorocită de broască într-o oală sub presiune. Nu am *ucis-o* pe Eva, indiferent ce vor Miranda şi Carl să

creadă, şi cu siguranță nu mi-am ucis cel mai bun prieten… sau pe asistenta noastră. Nu am de gând să mă-nvârt pe-aici ca să dovedesc asta, ca după aia să fiu următoarea victimă. Am plecat. Am de gând să-mi iau schiurile şi să mă duc în St Antoine le Lac.

— Eşti nebun, sare Rik. Pârtia e făcută praf, sunt copaci şi pietroaie peste tot. Şi uite cum e vremea, pentru numele lui Dumnezeu! O să mori înghețat.

Topher dă din umeri.

Urmează un scurt moment de tăcere.

— Eşti nebun! repetă Rik disperat, apoi adaugă: Vin cu tine!

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

E aproape ora prânzului, iar grupul şi-a petrecut ultima jumătate de oră discutând în continuare despre decizia luată de Topher, dezbătând pro şi contra dacă ideea lui este prostească sau nu. Topher însă e hotărât, continuă să-şi facă bagajul. Şi-a pregătit deja un rucsac ABS pentru avalanşe, apă, o lanternă, câteva batoane de ciocolată, o funie, iar acum caută o lopată, cu toate că nu prea înțeleg ce intenționează să facă cu ea. Dacă se produce iar o avalanşă, lopata nu-i va salva viața. Dar dacă nu va reuşi să ajungă în St Antoine înainte de căderea întunericului, va trebui să-şi găsească sau să-şi improvizeze un adăpost, aşa că poate lopata nu e o idee chiar atât de rea. Există tehnici de supraviețuire mai rele decât săparea unui adăpost în zăpadă.

Mai presus de orice altceva însă, Topher e hotărât să plece – indiferent cât de riscant sau prostesc ar fi planul lui. Afirmația Mirandei a lansat o idee cu care ceilalți nu au vrut până atunci să se confrunte – şi anume că Topher este persoana care va profita cel mai mult de pe urma morţii Evei. El tocmai a primit tot ce şi-ar fi putut dori mai mult vreodată: controlul deplin asupra Snoop. Pe de altă parte, Rik şi Liz riscă să piardă milioane de lire sterline dacă preluarea nu va avea loc şi nu-mi pot imagina că Miranda şi Carl vor mai avea vreo slujbă când se va termina vacanța asta. Oricare ar fi realitatea, nu cred că vor continua să muncească pentru Topher după ce, practic, şi-au acuzat şeful de omucidere. Există lucruri pe care nu le poți retracta.

Prin urmare, înțeleg de ce nu mai vrea să rămână aici – exact aşa cum şi Inigo, în momentul în care toată lumea s-a întors împotriva lui, a simțit că nu mai are alternativă decât să plece. Mai surprinzător însă este faptul că şi Rik vrea să plece – deşi, sincer, nu ştiu ce părere are Topher despre asta. A încercat să-l facă pe Rik să renunțe, însă este limpede pentru oricine că doi oameni se vor descurca mai bine decât unul singur. E fără îndoială periculos să ieşi afară în condițiile astea, iar dacă o persoană îşi luxează o gleznă, va muri fără doar şi poate dacă nu are la ea un telefon mobil. Însă dacă mai ai

pe cineva alături, ai şansa să meargă după ajutoare.

La 12:15 p.m., Rik şi Topher se află în salon studiind harta la scară mare a staţiunii, pe care le-am prins-o în piuneze pe unul dintre pereţi; discută amândoi traseele posibile, când Tiger coboară treptele scării în spirală. Poartă echipamentul ei de snowboarding şi are o mină hotărâtă.

— Vin şi eu cu voi, spune ea fără ocolişuri.

Topher se încruntă:

— Tiger…

— Nu, nu încerca să mă opreşti! Sunt un snowboarder la fel de bun ca tine – şi mai bun decât Rik, spune ea fără falsă modestie. Şi nu pot rămâne aici după ce… înghite ea în sec, apoi încearcă să continue: După ce s-a în-întâmplat…

E limpede că nu mai poate vorbi. Observ că, sub mânecile jachetei largi, îşi ţine pumnii strânşi.

Rik şi Topher fac un schimb de priviri, însă nu-mi pot da seama la ce se gândesc. Tiger a rămas persoana căreia i-ar fi fost cel mai uşor s-o ucidă pe Ani – nimeni nu poate nega acest lucru. Cele două se aflau încuiate în aceeaşi cameră, iar una dintre ele nu s-a mai trezit niciodată. Dar tot Tiger e convinsă că a auzit bine ultimele cuvinte rostite de Ani – cuvinte care au risipit bănuielile care planau asupra lui Topher, ceea ce ar fi un comportament cam bizar pentru un ucigaş. În plus, Rik şi Topher sunt doi bărbaţi masivi, fiecare dintre ei cântărind probabil de două ori mai mult decât Tiger. Dacă Tiger ar fi criminalul, este puţin probabil că ea ar putea să-l dovedească măcar pe unul dintre ei, cu atât mai puţin pe amândoi. Pe de altă parte, mă gândesc că Rik şi Topher îşi fac probabil tot felul de calcule: dacă unul dintre ei chiar este ucigaşul, nu ar fi mai bine să existe şi un martor în cazul unei noi crime?

Toate aceste calcule sunt atât de suprarealiste, încât chicotesc scurt, isteric, şi-mi acopăr gura cu palma.

— Ce zici? mă întreabă Rik întorcându-se, încruntat, spre mine, iar eu scutur din cap.

Fără să ştiu de ce, mi-au dat lacrimile.

— Nimic. Scuze! Ignoraţi-mă!

— Bine, poţi veni, îi spune Topher lui Tiger, hotărându-se deodată ce răspuns să-i dea.

— Rik!

Ne ridicăm cu toţii privirile şi o vedem pe Miranda coborând şi ea scara

în spirală. Fața îi este palidă, dar exprimă hotărâre. Lui Rik însă îi cade fața. Ştie ce va urma, aşa că a început deja să scuture din cap.

— Rik, nu poți face asta, îi spune Miranda cu glas sfârşit.

Îl apucă de braț, înfigându-şi degetele în jacheta lui.

— Faci o prostie incredibilă.

— Miranda, îmi pare rău, răspunde Rik cu glas grav, aproape şoptit, de parcă ar dori ca dialogul să rămână numai între ei doi, ceea ce este imposibil de vreme ce toți ceilalți se află la numai câțiva paşi. Eu nu vreau să plec – însă nu putem rămâne aici ca să fim ucişi rând pe rând. Cred că Topher are dreptate. *Trebuie* să alertăm poliția.

— Dar nu te duce cu el, îi spune Miranda în şoaptă, însă acustica încăperii e excelentă.

Dacă eu am înțeles ce a spus, sunt sigură că şi Topher a înțeles.

— Te rog, te rog, te implor! Nu te duce cu *el!* Mă tem că nu te vei mai întoarce.

— Mir…

— Să mergem împreună. Îmi pun schiurile şi…

— Nu eşti o schioare suficient de bună, îi răspunde el tot în şoaptă. Te rog, draga mea, crede-mă… Aş fi de acord, dar este pur şi simplu prea…

— Eu nu rămân aici fără tine!

— Hei, cum rămâne cu cealaltă cabană?

Toată lumea îşi îndreaptă privirea spre Carl, care se află în cadrul uşii dinspre sufragerie, ținându-şi mâinile în buzunare. Miranda, deranjată, se încruntă:

— *Care* cealaltă cabană?

— Bucătarul nostru, Danny, nu zicea mai devreme că are de gând să se ducă până la cealaltă cabană? Înainte să înceapă toată nebunia asta.

Confirm spusele lui Carl.

— Da, aşa zicea, spun. Cabana Haut Montagne. E o cabană care face parte dintr-un mare lanț hotelier şi de aceea are şanse mai mari să fie ocupată – în comparație cu celelalte două, care se află ceva mai aproape. Însă e de mers până acolo – cinci-şase kilometri, de urcat. De-asta a considerat că e ultima soluție.

— Vezi?! exclamă Carl triumfător. Cinci-şase kilometri, adică o nimica toată. Cât o mică plimbare de dimineață.

— Eu nu i-aş zice „o nimica toată”, îi atrag eu atenția. În primul rând, nu ai cum să te „plimbi” până acolo, pentru că va trebui să porți nişte rachete

de zăpadă, ceea ce presupune să fii antrenat să umbli cu ele. La asta se adaugă avalanşa şi stratul de zăpadă depus în ultima săptămână… Aş zice că se poate ajunge acolo în vreo trei ore – poate mai mult, dacă nu eşti obişnuit să porţi rachete.

— Eu zic că e o variantă mai bună decât staţiunea, răspunde Carl. Vreau să spun… cât e până acolo? 24 de kilometri? Şi e abrupt ca naiba. Dacă ai pierdut un schi printre bolovanii ăia, ai dat de dracu'.

— Nu voi pierde niciun schi, îi răspunde Topher printre dinţi. În primul rând, eu sunt snowboarder, nu schior, în al doilea rând, sunt un semiprofesionist. Şi oricum, ce se întâmplă dacă ajungem la cabană şi constatăm că e încuiată? Ne întoarcem de unde am pornit. Cel puţin, despre staţiune *ştim* că e plină de oameni care ne-ar putea sări în ajutor. Nu, am făcut deja o alegere şi intenţionez să mă ţin de ea.

Iritarea lui nu-l afectează pe Carl, care se mulţumeşte să dea din umeri:

— Poate că nu e o alegere.

Urmează o tăcere îndelungată, de confuzie.

— Ce vrei să spui? întreabă în cele din urmă Rik.

— Spun că nu e o situaţie de genul „ori asta, ori aialaltă". Uite, schiorii experimentaţi – adică tu, Toph, şi Tiger – pot încerca să ajungă în staţiune ca să dea alarma. Noi, ceilalţi, vom încerca să ajungem la cabană. Oricare dintre noi va răzbi, va trimite o echipă de salvare către ceilalţi.

Mda… de fapt, nu e un plan rău. Îi surprind pe Topher şi pe Rik cum fac un schimb de priviri îngândurați, dând de înţeles că au ajuns şi ei la aceeaşi concluzie. În cele din urmă, Topher încuviinţează, de parcă Carl i-ar fi cerut permisiunea, deşi nu cred că e aşa. Topher nu mai are de multă vreme autoritate.

— Mda, bine, cedează el, uşor morocănos, dându-şi seama că nu mai are de ales.

— Miranda? spune Rik, iar ea dă din umeri, nu prea convinsă.

— Păi… ce pot să zic? Dacă nu vrei să mă iei cu tine, cred că ar fi mai bine să mă duc cu ceilalţi decât să rămân aici.

— Liz? spune Carl. Tu ce zici?

Câteva clipe, Liz se mulţumeşte să clipească, de parcă ar fi surprinsă să-i spună cineva pe nume. Rămâne aşa un moment, asemenea unui animal paralizat de spaimă, în conul de lumină în care a pus-o Carl acordându-i atenţie.

Apoi schiţează un zâmbet abia perceptibil şi dă la fel de discret din cap.

Pentru prima dată în ultimele câteva zile, simt o rază de speranță.
Poate că totul va fi OK.
Poate că totul chiar va fi OK.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

După atâtea zile în care nu am făcut nimic, mă bucur că avem un plan. Mă aflu sus la mine în cameră şi mă căznesc să intru în salopeta mea albastru-deschis şi să-mi pun şosetele şi mănuşile de schi. Casca şi ochelarii mă aşteaptă jos, în vestiar. Mi le voi pune când vom fi pregătiți să ieşim afară. Arunc o privire pe fereastră şi-mi dau seama că nu voi avea nevoie de ochelari de soare. E miezul zilei, însă este aproape întuneric. Soarele abia dacă se întrevede printre nori, în vreme ce vântul şuieră de parcă ar vrea să năvălească înăuntru.

De cum mă îmbrac, mă simt – pentru prima oară în ultimele două zile – încălzită, abia dacă pot respira. Mi se pare ciudat să-mi fie din nou cald, după ce am suportat frigul tot mai pătrunzător din cabană. Mă întind pe pat şi încerc să-mi reglez respirația.

Acum, că totul se apropie de sfârşit, pot rememora coşmarul ultimelor zile. Oare cum s-a ajuns aici? *Cum?* Îmi imaginasem în fel şi chip această săptămână, însă n-aş fi crezut niciodată că s-ar putea transforma într-o asemenea oroare.

Îi bifez în minte pe toți – ca şi cum aş striga un catalog macabru:

Eva – moartă.

Elliot – mort.

Inigo – plecat, şi numai Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu el. Oare a ajuns la St Antoine? Sau zace undeva, răpus de hipotermie, în cine ştie ce adăpost izolat, departe de pârtie?

Ani – moartă.

Am rămas doar şase. Eu, Rik, Miranda, Carl, Tiger şi Topher.

Topher. Nu ştiu cum se face că mereu ajung la el. Probabil pentru că este adevărat ce a spus Miranda, indiferent cât de mult încearcă ceilalți să ignore realitatea: Topher avea un motiv puternic să-şi dorească moartea Evei. De fapt, cel mai bun motiv!

Gândul acesta ar trebui să-mi sfâşie inima. Topher – care m-a ales dintr-un grup de absolvenți isteți, dar cam sărmani, oferindu-mi o primă şansă în

viață. Topher – care mi-a ținut partea, care a avut grijă să primesc acțiunile acelea care, de atunci, mi-au atârnat de gât ca o piatră de moară. Topher – motivul pentru care mă aflu aici.

Poate că de vină este acest ultim motiv, însă inima mea nu este deloc sfâşiată. De fapt, nu simt nimic – absolut nimic.

Asta pentru că Topher este de vină că am fost târâtă până aici, într-un loc în care nici nu am vrut, nici nu am cerut să ajung. Topher şi Eva punându-mă la mijloc, trăgându-mă şi împingându-mă, manipulându-mă ca pe o piesă de şah în bătălia lor de a deține controlul asupra companiei Snoop.

Ştiu ce a crezut Topher când mi-a oferit acțiunile acelea: a crezut că va pasa două procente din companie unei persoane pe care o va putea controla. Eu am reprezentat polița lui de asigurare în caz că Eva şi Rik s-ar fi coalizat vreodată împotriva lui. O strategie prin care să încline balanța în favoarea lui.

Topher a crezut că sunt o bucată de plastilină în mâinile lui. Moale. Maleabilă. Pliabilă. A crezut asta bazându-se pe impresia pe care i-am făcut-o – o tânără sfioasă şi tăcută, îmbrăcată prost, care nu a ucis vreodată nici măcar o muscă.

În lumea lui Topher, oamenii au carapace dure, lustruite, exteriorul lor lucios ascunzând inadecvările şi anxietățile din interior.

Doar că Topher a făcut o greşeală. Nu a înțeles că unii oameni sunt opusul imaginii lor de suprafață. Eva însă… cred că Eva a înțeles. Şi probabil că asta a ucis-o în cele din urmă.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Este ora 1:00 p.m. Toată lumea, cu excepția lui Liz, s-a adunat în salon, echipată pentru schi. Grupul lui Topher şi-a pregătit snowboardurile, schiurile şi bețele. Miranda şi Carl poartă rachete de zăpadă. Iar eu simt cum îmi bubuie inima-n piept. Îmi bubuie pentru că… poate că asta e! Poate că, în cele din urmă, acest lung coşmar a luat sfârşit. E sigur că unul dintre grupuri va avea succes?

— Ce naiba face Liz? întreabă Miranda iritată.

A rămas cu capsa pusă după episodul în care Rik i-a spus că nu se poate duce cu el în sat. Ideea formării celor două grupuri e bună, iar ea ştie asta, însă în continuare ar fi preferat să rămână alături de Rik. Am surprins-o de câteva ori aruncându-i acestuia, pe furiş, câte o privire.

— Aici sunt, se aude un glas timid dinspre scară.

Ne întoarcem cu toții privirile într-acolo şi o vedem pe Liz stând în capul scării în spirală. Poartă salopeta aceea mai mare cu câteva numere, pe care a îmbrăcat-o şi în prima zi, şi îşi ține bețele de schi într-o mână, în care şi-a tras mănuşile cu un deget. Pe cap poartă un fes de lână cu ciucure, iar ochelarii îi sunt aburiți. Arată năduşită, însă, la fel ca noi toți ceilalți, pare mulțumită că în sfârşit facem ceva.

Începe să coboare treptele – apoi se întâmplă. Ceva – unul dintre bețe? Vreo cureluşă desfăcută? – se prinde de balustradă, iar ea se împiedică. În picioare are doar şosete, şi alunecă. Încearcă să se prindă cu o mână de balustradă, însă mănuşa din polistiren este şi ea alunecoasă, aşa că nu reuşeşte să-şi găsească un punct de sprijin.

Ne uităm neajutorați la ea cum cade pe trepte, rostogolindu-se pe scara în spirală. Apoi aterizează la baza scării, după care se lasă o linişte rău prevestitoare.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Nu pot să respir.

Zac acolo, simțind cum mă domină un sentiment de panică, străduindu-mă să respir, dar fără succes, ca un peşte pe uscat.

— Liz!

Este Erin. Se apropie şchiopătând. E albă la față. Se ghemuieşte lângă mine.

— Liz! Of, Doamne, eşti OK?

Nu pot să-i răspund. Nu pot să respir adânc, ca să vorbesc. Dau vag din cap, poate însemna şi da, şi nu. Oare sunt OK? Nu sunt sigură.

— La naiba! exclamă Carl lăsându-se în genunchi lângă mine. Liz?

Se întoarce către ceilalți:

— Bine cel puțin că e vie. Poți vorbi, Liz?! mă întreabă el aproape răcnind, de parcă aş avea probleme cu auzul.

— Cred că pur şi simplu i s-a tăiat răsuflarea, spune Erin mângâindu-mi fruntea.

Mă abțin să-i dau mâna la o parte. Oricum nu ştiu dacă sunt în stare s-o fac.

— Eşti OK, nu face niciun efort! Încearcă doar să respiri uşor. O să număr împreună cu tine. Unu, doi, trei, patru, cinci… inspiră. Şi unu, doi, trei, patru, cinci… expiră.

Luându-mă după numărătoarea lui Erin, încet şi ritmic, reuşesc să inspir o dată. Apoi încă o dată. În cele din urmă, tremurând toată, mă ridic în fund.

— Eşti OK? mă întreabă Erin din nou. Te doare ceva?

— Genunchiul, reuşesc eu să răspund.

Trag în sus de cracul salopetei, dar îmi dau seama că nu mi-am dat jos colanții. Aşa că nu se vede nimic, dar îmi simt genunchiul fierbinte. Când Erin apasă uşor, o durere îmi străbate piciorul, făcându-mă să tresar.

— La naiba! exclamă Rik nemulțumit. Un minut, chiar am crezut că…

Se opreşte. Însă nu este nevoie să mai adauge ceva. Ştiu exact ce gândeşte. Şi mie mi-a trecut prin cap, o secundă. Pentru un moment, au

rămas doar cinci.

Erin mă ajută să mă ridic în picioare. Îmi dau seama că tremur în continuare.

— Poți să mergi? mă întreabă Erin.

Încuviințez şi fac câțiva paşi, şchiopătând. Carl mă priveşte sumbru.

— Ei bine, nu mai poți merge şase kilometri prin zăpadă, e-adevărat! spune el.

Nu e o întrebare.

— Deci mergem doar noi? întreabă Miranda.

Acum Rik este cel care dă semne de nelinişte. Ştiu la ce se gândeşte. Trei oameni sunt în siguranță împreună. Însă dacă Carl este ucigaşul, o trimite pe Miranda în viscolul de afară cu un criminal.

— Nu ştiu… răspunde el, însă imediat intervine Erin:

— Merge Danny.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

— Merge Danny.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să am timp să mă gândesc, însă de cum le rostesc, îmi dau seama că au sens. Nu este vorba doar despre nesăbuința de a trimite doi oameni în viforul de afară. Dar Danny cunoaşte drumul. Carl şi Miranda, nu.

— Poftim? aud eu un glas baritonal în spatele meu.

Mă întorc şi-l văd pe Danny uitându-se enervat la mine.

— Erin, putem sta puțin de vorbă, te rog? îmi spune el pe un ton apăsat. În bucătărie?

Arunc o privire către Liz, care e albă ca varul şi pare că abia se mai ține pe picioare, apoi îl urmez pe Danny, iar când uşile batante se închid în urma noastră, Danny se dezlănțuie:

— La naiba, ți-ai pierdut mințile? Am mai discutat asta. *Nu* te las aici, cu glezna luxată şi cu un psihopat care umblă liber.

— Nu mă refeream doar la tine, spun eu străduindu-mă să nu ridic glasul.

Mi se pare ciudat să ne exprimăm suspiciunile în felul ăsta, atât de aproape de ceilalți.

— Am vrut să spun că ar trebui să plecați toți trei. E evident… nu-i aşa? Nu-mi vine să cred că nu ne-am gândit la asta mai devreme. Carl şi Miranda habar n-au încotro s-o ia – chiar dacă au o hartă, căile de acces sunt acum acoperite de avalanşă; cel mai probabil, vor bâjbâi prin pădure şi se vor rătăci. Tu măcar ştii unde se află cabana. Şi vorbeşti franceza. Plus că ştii să umbli cu rachetele de zăpadă. Are sens ce-am spus. Au şanse mai mari să ajungă acolo şi să se întoarcă dacă eşti cu ei. Dacă pleacă numai ei, aş fi extrem de îngrijorată.

— Hmm…

Danny pare luat prin surprindere. Îşi dă seama că are logică ce spun.

— Deci… cum? Tu şi drăgălaşa de Liz rămâneți aici singure?

— Exact! Vreau să spun… gândeşte-te puțin, Danny. Ea nu poate pleca

nicăieri cu genunchiul ei rănit – e într-o stare la fel de deplorabilă ca mine. Şi nici nu cred că ne-am pus vreodată întrebarea dacă ea ar putea fi ucigaşul. Nu poate să schieze, ştim că se afla în telecabină când Eva a murit – iar dintre toți cei prezenți aici, ea avea cel mai puternic motiv să *nu-şi* dorească moartea Evei. Adică… cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu ceilalți în cazul în care s-ar fi parafat preluarea companiei – unii probabil că şi-ar fi pierdut slujba, şi asta în cel mai bun caz. Liz însă nu are ce slujbă să piardă şi, dacă tranzacția ar fi primit undă verde, s-ar fi ales cu câteva milioane de lire sterline. Eu cred că ăsta este un contraargument suficient de solid.

— Mda… aşa e… răspunde Danny.

— Te rog, îi spun eu punându-mi o mână pe brațul lui. Danny, *te rog!* Du-i pe Miranda şi pe Carl la cabană şi anunță la poliție ce s-a întâmplat aici. Nu putem lăsa să mai aibă loc o crimă şi nu cred că Miranda şi Carl s-ar descurca singuri.

— Bine, răspunde Danny hotărându-se în cele din urmă. Probabil că ai dreptate. Mă duc să-mi aduc echipamentul. Însă după ce plecăm, te rog să te baricadezi şi să nu răspunzi indiferent cine bate la uşă, doar mie sau jandarmilor. Ai înțeles? Nu mă interesează dacă Topher revine aici cu o poveste despre Rik care l-a lăsat de izbelişte în zăpadă. Nu-mi pasă dacă Tiger îşi rupe vreo legătură la schiuri. Nu-i laşi să intre. Pe niciunul dintre ei. Şi naiba ştie ce s-a întâmplat cu Inigo, însă nu-mi place ideea că acum poate dă târcoale prin zăpadă, aşteptând ca toată lumea să plece.

Cuvintele lui au pentru mine efectul unui duş rece. Inigo. Presupuseserăm – *eu* presupusesem – că Inigo a dispărut din peisaj. Dar dacă nu a făcut-o?

Simt un gol în stomac, dar ridic bărbia şi zâmbesc:

— O să fim în regulă. Chiar dacă apare careva – lucru de care mă îndoiesc –, vom fi două persoane contra uneia singure. Iar ei vor fi afară, în zăpadă, unde o să le-nghețe fundurile.

— Mda, bine… spune Danny sumbru. Să faci cum ți-am spus, da? Doar te cunosc. Parcă văd cum apare careva, susținând că a străbătut 13 kilometri prin zăpadă, degerând de frig, iar tu îi vei deschide uşa pentru că eşti bună la inimă. Nu te lăsa copleşită de compasiune! Pune-te pe tine pe primul loc!

Simt un ghimpe de vinovăție, chiar dacă deocamdată nu am făcut nimic aiurea – dar Danny are dreptate. Exact aşa aş face. Încerc să mă imaginez stând în cabană, la căldură, în vreme ce Inigo sau Topher – sau poate o persoană cu totul străină – moare încet în zăpadă, în fața uşii de la intrare,

implorându-mă să-i dau drumul înăuntru, şi nu cred că aş putea să abandonez pe cineva aşa. Cu siguranţă, aş *ceda.* I-aş *da* drumul înăuntru. Ştiu că asta aş face.

— O să fim în regulă, repet eu, cu toate că nu par prea convingătoare, nici faţă de mine. Acum duceţi-vă şi întoarceţi-vă cât de repede puteţi!

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

După ce au plecat ceilalți, Erin trage zăvoarele de la uşa principală. O închide cât poate de bine, dar nu perfect. Avalanşa a îndoit uşa, aşa că acum încuietoarea de jos nu se mai închide, iar prin crăpătură continuă să se strecoare zăpadă topită, însă zăvorul de sus încă merge. Apoi Erin verifică intrarea pentru schiori, care este îngropată în zăpadă, şi uşa care dă spre bazinul de înot.

— Totul este în regulă, îmi dă ea raportul de cum revine în salon.

Zâmbetul ei este atât de strălucitor, încât pare uşor artificial. Liniştea care s-a lăsat peste cabană e vag opresivă. E grea şi apăsătoare.

— Cum te simți? mă întreabă ea.

— Ăăă… OK, cred, mă frec eu la ceafă, în locul în care m-am lovit de balustradă, apoi îmi ating cu grijă genunchiul prin salopeta căptuşită.

Cred că mi I-am scrântit, însă nu atât de rău cum m-am temut. Acum, că şocul a trecut, pot să calc pe picior.

— încă sunt amețită, însă cred că e mai mult din cauza şocului.

— Ce mai pereche facem şi noi! îmi zâmbeşte Erin, cicatricea de pe obrazul ei mişcându-se odată cu colțul gurii. Eu cu glezna, tu cu genunchiul. Umblăm ca două curci bete.

— Da, ştiu, mă căznesc eu să râd, însă nu-mi iese prea bine.

— Cred că Danny şi cei doi au nevoie de vreo şase ore să ajungă la Haut Montagne şi să se întoarcă, spune Erin. Şi cine ştie ce va face Topher? N-am idee cât de afectată e pârtia. Dacă nu se schiază bine pe ea, ar putea să aibă nevoie de zile întregi.

Dau din cap aprobator. Să mergi pe schiuri prin zăpada care îți ajunge până la brâu nu e de glumă. Ştiu asta.

— Deci avem la dispoziție şase ore şi de-abia pe urmă putem începe să ne facem griji, spune Erin. Întrebarea e: ce facem noi în tot acest timp?

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

S-a făcut 3 şi ceva. După plecarea celorlalți, eu şi Liz am mâncat o supă călduță din conservă – pâinea e atât de tare, că aproape nu se mai poate mânca, însă pusă în supă se înmoaie suficient cât s-o mesteci –, iar după ce am mâncat, ne-am apucat să jucăm cărți. Tăcerea care s-a lăsat peste cabană este de-a dreptul stranie. Nu am crezut că liniştea poate fi atât de sufocantă, probabil pentru că Perce-Neige rareori se întâmplă să fie atât de pustiu – de obicei, se aud paşii oaspeților, te asurzeşte larma copiilor puşi pe joacă, zăngănitul schiurilor şi al oalelor din bucătăria lui Danny. Câtă vreme Topher şi ceilalți s-au aflat aici, mereu se găsea câte cineva să pună muzică, mereu se auzeau una-două sau mai multe conversații simultane. Chiar şi între seriile de turişti, se pune în funcțiune aspiratorul şi se aude radioul lui Danny.

Acum, boxele tac. Telefoanele noastre au murit de mult. Cum nu mai avem curent, televizorul şi radioul stau degeaba. Nu se aude decât trosnetul lemnelor din şemineu. Până şi viforul este aproape inaudibil, dat fiind că toate ferestrele au geamuri triple.

Din când în când, mai arunc câte o privire afară, să văd cum mai e vremea. Iar vremea… nu e deloc grozavă. Nu are rost să mă mint. Nu e atât de rea ca în alte zile. Vântul, cel puțin, s-a mai domolit. Însă ninsoarea continuă să se cearnă din cer, iar norii au coborât peste munte, învăluind cabana într-o ceață deasă, rece, aşa că vizibilitatea a scăzut la numai câțiva metri. Sunt nespus de uşurată că Danny s-a dus cu Miranda şi Carl şi că ştie drumul. Chiar şi aşa, încep să mă întreb dacă va reuşi să găsească cealaltă cabană şi apoi să se întoarcă, pentru că, prin părțile astea, noaptea se lasă devreme. S-ar putea ca eu şi Liz să rămânem singure până în zori, iar gândul ăsta mă nelinişteşte.

Ca şi cum mi-ar fi perceput îngrijorarea, Liz începe să-şi pocnească încheieturile degetelor: *poc-poc-poc.* În tăcerea înconjurătoare, zgomotul seamănă cu un răpăit de mitralieră, iar eu simt cum mi se strepezesc dinții.

— Cum ai ajuns să lucrezi la Snoop? o întreb eu ridicând uşor vocea ca

să acopăr pocnetele ei.

Liz se foieşte în scaun. Nu-mi dau seama dacă o face din pricina durerii de genunchi sau pentru că întrebarea mea o pune într-o situaţie neplăcută.

— Pur şi simplu, am candidat pentru post. Pe vremea aceea, era doar un start-up lansat de Topher, Eva, Elliot şi Rik. Eu am fost prima lor… secretară – bănuiesc că asta era titulatura. Sau poate asistentă personală. Pe-atunci, posturile nu aveau denumirile astea ciudate care se folosesc acum.

Liz se cufundă din nou în tăcere, de parcă acest discurs, neobişnuit de lung pentru ea, a obosit-o. Mă pregătesc să-i pun o altă întrebare, moment în care, spre surprinderea mea, continuă să vorbească:

— Mi-e dor de slujba aceea. Mi-e dor de ei. A fost distractiv… o vreme.

— Ce te-a făcut să pleci? întreb eu, însă Liz se închide din nou în sine, chipul ei devenind inexpresiv, de necitit.

— Nimic, răspunde ea coborându-şi privirea către cărţile de joc. Pur şi simplu, am vrut o schimbare.

În tăcerea care urmează, trag o carte şi pun pe masă un popă. Liz îl ia, încruntându-se. Am reuşit să sparg gheaţa, însă nu-mi dau seama cum anume. Mă gândesc la remarca lui Danny referitoare la natura incestuoasă a angajaţilor Snoop, la faptul că Eva se culcă cu Inigo, iar Topher, cu Ani. „Oamenii ăştia nu au auzit de mişcarea Me Too?” Oare a fost ceva între Liz şi Topher? Un lucru de care ea a vrut să se îndepărteze? Nu, nu cred asta totuşi. Dintre toţi oamenii din companie, Liz pare să se înţeleagă cel mai bine cu Topher. Iar el, în pofida tuturor hibelor pe care le are, nu pare genul de şef capabil să-şi hărţuiască sexual o angajată. Indiferent ce a fost între el şi Ani, impresia mea e că legătura lor este consensuală.

„Doar că Ani a fost ucisă…”, îmi reamintesc eu.

Aceste cuvine mă fac conştientă de faptul că eu şi Liz nu suntem singure în această cabană – la etaj se află acum două cadavre. Iar afară, undeva printre crestele astea îngheţate, se mai află unul, al Evei – şi poate chiar şi un al patrulea, pentru că nimeni nu ştie ce s-a ales de Inigo după ce s-a aventurat prin zăpadă. Am senzaţia că moartea ne împresoară. Că eu şi Liz am putea să fim următoarele victime.

Dar nu! Mă cutremur. E morbid gândul – ridicol de morbid.

— E rândul tău, îmi aminteşte Liz.

Mă uit pe masă şi-mi dau seama că nu am văzut când a făcut ultima mişcare. Trag o carte din pachet şi decartez fără să am vreo strategie.

— Rummy, spune Liz etalând o suită de inimi negre şi trei regi.

Fac un efort să zâmbesc:

— Bravo!

Liz strânge cărțile şi începe să le facă. Apoi mă uit să văd ce mi-a picat. E o mână bună – am deja trei de-un fel, însă nu mă pot concentra la joc.

— Moartea Evei… încep eu să spun, măsurându-mi cu grijă cuvintele şi făcând-o pe Liz să-şi ridice privirea din cărți.

Ea încă mai poartă salopeta aceea largă, însă o înțeleg. Chiar dacă focul de lemne arde continuu, în cabană este foarte frig… când vorbesc, scot aburi pe gură.

— …Trebuie să fi fost un adevărat şoc. Îmi imaginez că acum preluarea companiei nu va merge mai departe. Cum ți s-a părut – să ştii că urmează să ai atâția bani, pentru ca de la o zi la alta lucrurile să se schimbe dramatic?

Mă aştept ca Liz să-mi spună că nu este treaba mea – ceea ce e adevărat, chiar nu este. Însă noi două am trecut de mult de etapa în care relația dintre noi era doar cea dintre o turistă şi o angajată de la cabană – şi amândouă ştim acest lucru.

— Mi s-a părut… ciudat, răspunde Liz gânditoare.

Focul din şemineu i se reflectă în ochelari, făcând ca expresia de pe chipul ei să fie şi mai insondabilă, dar observ cum se încruntă.

— Îi porți pică lui Topher? continui eu. Pentru că a blocat preluarea? Eu, dacă aş fi în locul tău, cred că i-aş purta.

Liz însă scutură din cap:

— Ca să fiu sinceră, nu am tânjit niciodată după banii ăia. Nu am simțit niciodată că ar fi ai mei. Era o sumă atât de… ridicolă, şi… pentru ce?

— Pentru că te-ai aflat în locul potrivit la momentul potrivit, presupun? spun eu chicotind, însă Liz nu-mi întoarce zâmbetul, în schimb scutură încă o dată din cap, dar nu-mi pot da seama ce anume neagă.

Pe de altă parte, o înțeleg. Locul în care am ajuns în cele din urmă cu toții nu este cel mai potrivit.

În încăpere se lasă din nou tăcerea. Mă uit la ceasul de mână. 3:50. Dumnezeule, cât de încet trece azi timpul! Brusc, îmi dau seama că nu mai pot sta pe scaun, aşa că mă ridic, călcând uşor pe piciorul cu glezna umflată şi îndreptându-mă către fereastra lungă care dă spre vale.

Afară s-a făcut aproape întuneric, însă cum şi în cabană este întuneric, nu trebuie să-mi pun palma streaşină la ochi ca să mă uit la întinderea de zăpadă întrebându-mă pe unde or fi Danny şi ceilalți. Or fi reuşit să ajungă la Haut Montagne? Dar Topher şi grupul lui? Îmi doresc, parcă cu şi mai

multă ardoare, să fi avut la dispoziție un telefon, fie şi cu o singură liniuță de semnal. Sau un walkie-talkie. Sau *orice altceva,* un mijloc de comunicare cu lumea exterioară.

— Patru aşi, spune Liz din spatele meu, iar eu oftez şi revin în încăperea tot mai întunecoasă.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

E ora 3:58 p.m. Am ajuns la… nu mai ştiu. Al douăzecilea joc de Rummy, poate. Nu le-am numărat. Gândurile mi se învălmăşesc în minte ca şobolanii. Întrebări, cum ar fi: *Ce se va întâmpla mai departe? Când se vor întoarce? Ce se va întâmpla atunci când poliția va ajunge aici?*

Erin se uită la ceasul de pe marginea şemineului. Îmi dau seama că şi ea se simte la fel ca mine.

— Încă un joc, spune ea, apoi mă duc să încropesc ceva pentru cină. Ar fi trebuit să ajungă acolo până acum.

„Dacă au reuşit să ajungă."

Cuvintele, nerostite, par să plutească în aer, timp în care Erin face cărțile. Le-am gândit mai degrabă ca să-mi alung neliniştile decât ca să le rostesc.

— Topher povestea că şi pe tine te-a prins o avalanşă. Cum a fost?

Erin îşi ridică privirea din cărți. Se pare că am luat-o prin surprindere, pentru că, o clipă, pare şocată şi extrem de vulnerabilă. Se uită la mine de parcă tocmai i-aş fi tras un pumn. Pentru scurtă vreme, regret că i-am pus întrebarea. Apoi Erin îşi revine. Împarte ultimele cărți şi răspunde:

— Aşa este. Cu trei ani în urmă. A fost…

Se opreşte, uitându-se la pachetul de cărți pe care încă îl ține în mână.

— A fost cel mai cumplit lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Îmi pare rău, spun eu, dându-mi seama de ceva. Mai cumplit chiar decât acest weekend?

Erin râde amar:

— Da, dacă-ți vine să crezi. Chiar dacă punem la socoteală şi acest weekend. Nici nu-ți pot descrie cât de cumplit a fost. Zgomotul, şocul, senzația de neputință…

Se opreşte, de parcă s-ar strădui să găsească cuvintele potrivite.

— Am crezut… am crezut că acum o să fie mai rău, ştii? Să trăieşti aceeaşi oroare iar… Dar într-un fel straniu… cred că mă aşteptam să se întâmple. Ca şi cum, dacă am scăpat o dată cu viață pe munte, o să mi se-ntâmple din nou.

Priveşte fix în întuneric. Stă cu faţa spre mine, deci parcă s-ar uita fix la mine, însă am sentimentul bizar că n-o face, că se uită *prin* mine, ca şi cum nu sunt acolo. Asta îmi dă o stare de nelinişte. Parcă aş fi dispărut deja.

— Atunci ai… atunci te-ai ales cu…

Nu reuşesc să rostesc cuvântul. Îmi ating faţa cu degetele, iar ea confirmă.

— Da. M-am tăiat pe obraz în timp ce mă rostogoleam. Probabil că m-am lovit de unul dintre schiurile mele.

— Şi ăsta a fost motivul pentru care ai abandonat facultatea? o întreb, iar ea dă din cap foarte încet.

— Da. Nici acum nu pot să explic prea bine de ce. Pur şi simplu… am simţit că am devenit o altă persoană, înţelegi ce vreau să spun?

Este rândul meu să o aprob. Înţeleg perfect ce vrea să spună. Am senzaţia că e prima dată când vorbeşte despre asta.

— A trebuit să-l dezgrop, spune ea atât de încet, încât trebuie să mă concentrez să-i înţeleg cuvintele. Nu aveam la mine un localizator GPS. Aşa că am fost nevoită să sap în zăpadă până la adâncimea la care se afla iubitul meu, despre care ştiam că este mort, ca să-l activez pe al lui.

Erin îşi lasă privirea în podea, apoi, cu gesturi mecanice, taie pachetul şi întoarce cartea de deasupra.

Îmi dau brusc seama că nu mai vreau să vorbim despre acest subiect. Mai bine nu o întrebam. La urma urmelor, şi eu am secretele mele, subiectele mele despre care nu vreau să vorbesc. Dacă mă întreabă şi Erin despre trecutul meu? Dacă va redeschide discuţia despre Snoop? De ce am plecat? Dacă mă va întreba despre prietenii pe care nu-i am, despre colegii de şcoală care m-au agresat vreme de 14 ani, despre familia cu care am rupt legăturile?

Parcă aud din nou vocea bălmăjită a tatălui meu, suspinele mamei… Simt gust de sânge în gură. Iar am început să-mi rod pieliţele. Mă grăbesc să bag mâinile în buzunarele salopetei.

Doar că Erin nu mă întreabă nimic de genul ăsta. Acum pare în cu totul altă parte, undeva foarte departe. Când vorbeşte din nou, vocea ei e stranie. Parcă e o spovedanie.

— A fost vina mea, vezi tu? spune ea luându-şi cărţile de pe masă, cu mâinile tremurânde. Eu am sugerat să schiem în afara pârtiei. Eu am vrut s-o facem. Eu i-am ucis, spune ea înghiţind în sec. Asta schimbă un om.

Se uită la mine de parcă s-ar aştepta s-o înţeleg. Simt nevoia s-o iau de

mână şi să-i spun că ştiu cum se simte.

Dar ar fi o nebunie. Aşa că nu o fac. În schimb, mă uit în jos la propriile mele cărți. Aleg un trei de cupă şi decartez un valet.

— E rândul tău, îi spun lui Erin.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Nu ştiu ce mi-a venit să-i povestesc lui Liz acel episod din trecutul meu. Mi se pare extrem de ciudat că am făcut-o. Nu am mai vorbit cu nimeni despre întâmplarea aceea – nici cu părinții mei, nici cu ai lui Will. Medicul legist şi salvamontiştii nu au vrut să afle de la mine decât strict cum s-au desfăşurat evenimentele – nu i-au interesat şocul şi durerea mea.

Nu că nu aş fi avut ocazia s-o fac… mama m-a tot îndemnat să merg la terapeut şi am pierdut şirul prietenilor care mi-au spus „dacă simți nevoia să te descarci, ai numărul meu de telefon". Doar că eu nu voiam să vorbesc cu nimeni. Nu voiam să devin *genul acela* de persoană. Obiectul milei. O victimă.

Pentru că, într-un fel, eu ştiu cum trebuie să se simtă Topher şi ceilalți. Şi eu am trecut prin asta. Iată lucrul pe care nu l-am spus nimănui: în minutele, în orele care au urmat avalanşei şi în care i-am căutat pe Will şi pe Alex, nu groaza, nu spaima m-au dominat, ci un fel de şoc că nu-mi venea să cred că *mie, nouă,* ni s-a întâmplat aşa ceva. Nu mie mi se întâmplase asta. Nu eram eu persoana căreia i se întâmplaseră acele lucruri teribile. Asta li se întâmplă altor oameni, altor familii. Eu eram invincibilă, strecurându-mă prin viață ca peştele prin apă, protejată de familie, de frumusețea mea exterioară şi de norocul de a avea parte de iubirea lui Will.

Pentru că da, era noroc. Numai noroc. Şi ştiam asta. Dar, pe de altă parte, aşa trebuia să fie – era de la sine înțeles că trebuie să fiu *norocoasă.*

Iar apoi, brusc, norocul m-a părăsit.

Iar după ce s-a întâmplat acest lucru, mi-am dat seama că nu mai puteam rămâne cu aceiaşi oameni care continuau să meargă prin viață scăldați în strălucirea unui soare perpetuu, în vreme ce eu trăiam în întunericul vinovăției şi durerii. Nu suportam să văd mila din ochii lor.

Acum, în living e aproape beznă, iar când mă îndrept către ceasul de pe marginea şemineului, văd că e aproape 6. Danny şi ceilalți trebuie să fi ajuns la Haut Montagne în urmă cu aproximativ două ore. Probabil că se întorc deja. Poate că au reuşit să ia legătura cu poliția, care a şi trimis

încoace un elicopter.

Poate. Nimic nu e sigur. Doar posibil.

La fel de posibil este ca drumul dintre cele două cabane să fie plin de obstacole, iar ei să continue la ora asta să se strecoare printre resturi înghețate, sau poate că Haut Montagne e închis şi încuiat.

Dumnezeule, toate aceste posibilități mă înnebunesc.

Nu ştiu de ce, însă acum că Danny şi ceilalți sunt plecați, atmosfera din cabană e mai apăsătoare pentru mine şi Liz. Simt greutatea zăpezii căzute pe acoperiş şi pe pereții exteriori, simt miile de tone şi tone de nămeți de pe versant, aşteptând un nou imbold s-o ia la vale. Simt cum întunericul se strecoară în camere şi coridoare.

Ştiu cum e să te afli la capătul puterilor, pentru că am mai trecut o dată prin asta – atunci când am stat înghețată pe versant, cu trupul lipsit de viață al iubitului meu, neştiind dacă ajutoarele sunt sau nu pe drum. Am reuşit însă să depăşesc acel moment, am supraviețuit. M-am întors. Înapoi la siguranță. Înapoi la normalitate.

Atâta doar că există momente în care mă simt împinsă înapoi peste hotarul dincolo de care e un loc unde nimic nu mai contează, te apropii de prăpastie cu fiecare bătaie a inimii – şi am senzația că mă voi prăbuşi din nou în abis, iar de data asta nu voi mai reuşi să mă cațăr înapoi.

Când închid ochii, îi zăresc chipul, e fața lui Will, rece şi albă ca marmura, şi împăcat, cumplit de împăcat.

— Erin!

Vocea pare să vină de undeva de foarte departe. Scutur din cap. „Erin”.

Deschid ochii. Liz stă în fața mea, neliniştită.

— Erin, eşti OK? N-ar trebui să mâncăm ceva?

Mă chinui să-i zâmbesc:

— Da. Desigur. Hai să mergem în bucătărie să vedem ce putem găsi!

O iau înainte, şchiopătând, iar Liz mă urmează în bucătăria devenită între timp o grotă înghețată, aruncând o privire curioasă în jurul ei, de parcă am fi pătruns în peştera lui Aladin, şi nu într-o bucătărie de hotel obişnuită.

— Uite o conservă de *cassoulet,* spun eu căznindu-mă să citesc eticheta la lumina slabă.

Cum te îndepărtezi puțin de foc, aerul devine extrem de rece, îmi clănțăne dinții.

— Cel puțin cred că e *cassoulet,* s-ar putea să fie *confit de canard.* Mi-e greu să-mi dau seama. Te tentează?

— Sigur, răspunde Liz, continuând să se uite la mine uşor îngrijorată. Eşti bine, Erin?

— Sunt în regulă, doar că… doar că sunt puțin îngrijorată pentru Danny. Tot sper să auzim pe cineva bătând la uşă.

Liz dă din cap, şi-mi dau seama că şi ea trebuie să fie la fel de îngrijorată ca mine, doar că îşi ascunde mai bine sentimentele sub calmul ei exterior frizând nepăsarea. Mă surprind întrebându-mă la ce se gândeşte ea, iar în momentul în care conținutul conservei aterizează (era *cassoulet)* într-o tigaie, pe plita sobei din living, îmi găsesc curajul să-i pun întrebarea care-mi stătea pe buze, dar pe care nu îndrăzneam s-o rostesc:

— Liz, tu ce crezi că i s-a întâmplat? Evei, vreau să spun.

Chipul i se schimonoseşte, iar eu înțeleg că, la fel ca mine, şi ea s-a abținut să rostească această întrebare cutremurătoare.

— Nu ştiu. M-am gândit şi m-am tot gândit… pur şi simplu… nu pot să cred că e adevărat. Mi se pare ireal. Mă tot întreb dacă a fost doar un accident… dar atunci cum rămâne cu Elliot şi cu Ani?

Într-adevăr, cum rămâne?

— Ce crezi că a vrut Ani să spună? întreb eu amestecând uşor în *cassoulet* şi simțind în obraji căldura focului, iar la spate, aerul rece din încăpere. Atunci când a zis „ea nu era acolo”.

Sau a zis „eu n-am văzut-o”? Acum nu-mi mai amintesc, iar acest lucru mă irită. Aud fâşâit de pânză impermeabilă şi-mi dau seama că Liz tocmai a dat din umeri.

— Nu ştiu. Tot încerc să rememorez scena. La început am crezut că vorbea despre Eva, însă nu avea sens. Pentru că Eva se afla acolo, pe pârtie, doar am zărit-o şi eu.

— Să fi fost cineva aflat în vârful muntelui?

Mă străduiesc să-mi aduc aminte cuvintele lui Ani. La naiba! Asta ar putea fi important, iar eu nu-mi aduc aminte.

— Mă întreb… când a ajuns deasupra telecabinei. Lipsea deja cineva, altcineva decât Eva? Cineva care schiase deja în spatele ei?

— Dar cine? răspunde Liz. Nu mai rămăseseră prea multe femei în vârf. Eu plecasem deja cu telecabina. Singurele femei rămase în vârf erau Tiger – caz în care pare foarte ciudat că ea ne-a comunicat ce a spus Ani – şi Miranda. Dar ea nu a avut ocazia să se ducă după Eva. A coborât cu telecabina, cu Ani.

— Poate că nu a făcut-o, spun şi inima îmi bubuie în piept. Poate asta şi-

a amintit Ani. Că Miranda *nu* se afla în telecabină. La urma urmelor, este uşor să fii confuz – în vârf, lumea se perindă, unii se duc la telecabină, e deja plină, se duc la alta. Poate că asta şi-a amintit Ani, şi anume că Miranda nu s-a urcat niciodată în telecabină?

— Ce vrei să spui? mă întreabă Liz cu nelinişte în glas.

În spatele ochelarilor cu lentile groase, sprâncenele ei s-au unit, iar prin întuneric o pot auzi – *poc-poc-poc* – cum îşi trosneşte nervoasă degetele.

— Poate că în realitate ea este o schioare mai bună decât ne-a dat de înțeles. E destul de uşor să te prefaci că nu te pricepi prea bine la ceva. Poate că s-a fofilat când toată lumea se îndrepta spre telecabină şi, în loc să coboare cu ea, a urmat-o pe Eva pe La Sorcière.

— Păi… ar fi posibil… spune Liz încet, părând tulburată.

În timp ce pun mâncare în două boluri, îmi dau seama de ceva. Dacă este adevărat, dacă bănuiala mea este corectă, înseamnă că l-am trimis pe Danny cu o ucigaşă. Şi simt o strângere de inimă dureroasă.

Pentru că da, este adevărat, ei sunt doi, iar ea, doar una, însă drumul care duce către Haut Montagne trece pe lângă nişte zone destul de periculoase. Cât de greu poate fi să aştepți ca cineva să se apropie suficient de marginea hăului şi să-i dai un mic brânci?

Nu am nicio dovadă că aşa e, îmi amintesc disperată. E o teorie. E *doar o* teorie.

Cu toate astea, mi s-a pus un nod în gât şi mă doare stomacul; deodată, nu mai pot mânca fasolea din bol, care se răceşte rapid în fața mea. Gândindu-mă la ce am putut să fac, mi se face rău.

Pentru că eu i-am spus să se ducă. Cu pornirea mea de organizator, cu certitudinile mele că ştiu ce e bine pentru ceilalți, l-am *pus* pe Danny să iasă în viscol cu Miranda şi Carl.

E adevărat?

Mi-am trimis încă un prieten la moarte?

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Erin abia dacă s-a atins de cină. În numai o jumătate de oră s-a transformat dintr-o gazdă profesionistă şi prietenoasă în ceva cu totul diferit. Nu pot să înțeleg. Când am întrebat-o ce a pățit, a bâiguit că e îngrijorată pentru Danny, însă nu sunt convinsă că e adevărat.

Mi-am mâncat porția, apoi şi pe a ei, aproape pe toată. M-am ridicat şi am orbecăit prin bucătărie, să spăl holurile cu apă rece. Dar nu are rost să încerc să le spăl. Am trecut deja de faza asta. Ce facem noi acum începe să semene a luptă pentru supraviețuire. Doar că în momentul în care învârt robinetul, nu se întâmplă nimic. Încerc şi celălalt robinet. Tot nimic.

Când revin în living, o găsesc pe Erin aplecată spre sobă, uitându-se la foc. Mă aşez lângă ea, îndoindu-mi cu grijă genunchiul, deşi acum nu mă mai doare ca la început.

— Avem o problemă, îi spun eu.

Erin îşi ridică brusc privirea, de parcă vocea mea ar fi speriat-o.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Avem o problemă, repet eu. Nu mai curge apa. Cred că au înghețat țevile.

— La naiba, scrâşneşte ea închizând ochii şi frecându-şi fața cu palmele, de parcă ar încerca să se trezească dintr-un coşmar – ceea ce, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu e prea departe de realitate. Păi, nu prea avem ce face, putem doar să avem răbdare şi să aşteptăm. Danny şi ceilalți *trebuie* să fi ajuns deja acolo. Iar noi două trebuie să rezistăm până în zori, să nu murim de frig.

Cuvintele ei mă neliniştesc, mai ales că, în pofida faptului că port în continuare salopeta de schi, frigul din cabană a devenit aproape insuportabil. Cât am stat în bucătărie, respirația mea se transforma în norişori alburii. La etaj, temperatura trebuie să fi coborât sub zero grade.

— Poate că… poate că ar trebui să ne culcăm aici, la parter? întreb eu.

— Păi… aşa cred. Da. E o idee bună.

— Atunci mă duc sus să-mi iau aşternuturile, spun eu cu glas hotărât.

Erin dă aprobator din cap.

— Iar eu voi desface canapelele în paturi, pentru că ambele sunt extensibile.

Dau să ies din încăpere, când ea mă strigă:

— Liz?

Întorc privirea, aşteptând, întrebându-mă ce vrea să-mi zică.

— Da?

— Liz, voiam doar să-ți spun… mulțumesc. Mulțumesc că vrei să rămâi aici, cu mine. Şi-mi pare rău că lucrurile au luat o asemenea întorsătură.

— E-n regulă, răspund eu, dar, cumva, e greu să rostesc aceste cuvinte.

Apoi îmi dau seama că, pe neaşteptate, mi s-a pus un nod în gât.

— E-n regulă, repet eu. Nu e vina ta.

Străbat apoi salonul şi mă grăbesc să urc scara în spirală înainte ca Erin să observe lacrimile care au început să mi se prelingă pe obraji.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Când paşii lui Liz se pierd pe coridorul de sus, mă prăbuşesc înapoi pe scaun şi oftez, apoi îmi trec o palmă peste faţă. „Îmi pare rău.” Nu ştiu ce mi-a venit să spun asta – în afara faptului că, dintre toţi cei cazaţi aici, numai de Liz îmi pare rău. Nu ştiu exact de ce – probabil pentru că încă de la început a fost atât de limpede că ea nu şi-a dorit să vină aici. Chiar dacă, în cele din urmă, acest weekend s-a preschimbat într-un coşmar pentru amândoi, Topher şi Eva mi-au lăsat impresia că şi-au căutat-o, cumva, cu lumânarea – ei au ales destinaţia, ei s-au dat mari cu bunăstarea lor, ei au început să-i manipuleze pe ceilalţi, ca pe nişte mici piese de şah, în încercarea de a-şi asigura controlul asupra companiei.

Liz însă… Liz este un biet pion, la fel ca mine, prins într-o situaţie pe care nu şi-a dorit-o.

Cu toate acestea, ea nu s-a plâns nici măcar o dată. În vreme ce Topher bombănea că mâncarea e de rahat; Carl punea piciorul în prag şi ameninţa că va lua nu ştiu ce măsuri legale, în instanţă; Rik tuna şi fulgera despre sănătate şi siguranţă şi despre responsabilitatea corporativă; iar Miranda lansa tot felul de acuzaţii. Liz însă a rezistat cu stoicism, încercând să se înţeleagă cu toată lumea, deşi eu cred că, dincolo de comportamentul ei retractil, era la fel de speriată ca toţi ceilalţi.

Fac un efort să mă ridic în picioare şi imediat îmi simt glezna cum pulsează dureros, încep să dau la o parte pernele canapelei, pregătindu-mă să scot salteaua din interiorul acesteia. Doar că, în momentul în care ridic ultima pernă, zăresc ceva dedesubt, chiar în locul în care ceva mai devreme stătuserăm eu şi Liz. Obiectul sclipeşte în lumina focului, ceea ce, pentru o clipă, mă face să cred că ar fi vorba despre o broşă sau o bijuterie – însă când îl iau în mână, îmi dau seama că este o cheie. Foarte familiară.

O cheie de rezervă pentru angajaţi.

Îmi duc automat mâna la buzunar, imaginându-mi că mi-a căzut când m-am aşezat, însă constat că este la locul ei, aşa că simt o uşurare.

Atâta doar că… uşurarea este de scurtă durată.

Pentru că, de vreme ce cheia mea se află în buzunar… asta înseamnă că… o, Doamne… înseamnă că e cheia lui Danny.

Cheia lui Danny care i-a fost furată.

Cheia şterpelită de ucigaş.

Rămân pe loc vreme îndelungată, încremenită, uitându-mă ca hipnotizată la cheia pe care o ţin în palmă şi căznindu-mă să-mi dau seama cum de a ajuns sub perna canapelei. Cumva, cineva a pus mâna pe ea… probabil, în timp ce lumea se bulucea să intre în camera lui Tiger, după plecarea lui Inigo. Nu e greu să-ţi imaginezi cum cineva o ia din broască în vreme ce toţi ceilalţi se grăbesc să vadă dacă Tiger e în regulă. Oricine e cel care a luat-o, a folosit-o mai apoi ca să intre în aceeaşi cameră, în miez de noapte, şi s-o ucidă pe Ani. Apoi, la un moment dat, cel mai probabil în dimineaţa acestei zile – în vreme ce toată lumea era preocupată să stabilească dacă ar fi bine ca un grup să încerce să ajungă, cu schiurile, în sat –, ucigaşul a scos cheia din buzunar şi a strecurat-o sub perna canapelei.

Singura întrebare este: cine a luat-o? Cine a stat azi-dimineaţă pe acest colţ de canapea? Şi, oricât mi-aş stoarce creierii, nu-mi pot aminti.

Închid ochii şi încerc să rememorez întreaga scenă: Tiger întinsă pe canapea, suspinând; Miranda străduindu-se să o liniştească; Rik împărţind în dreapta şi-n stânga pahare de whisky… Trebuie să reaşez în minte toate personajele care s-au aflat atunci în încăpere, unul câte unul.

Eu şi Danny stăteam în picioare – îmi amintesc cât se poate de limpede acest amănunt. Topher… Topher se sprijinea de şemineu. Miranda stătea în genunchi pe podea, lângă măsuţa de cafea. Liz se aşezase într-unul dintre fotoliile de lângă şemineu. Rik şi Carl… unul dintre ei sigur se aşezase pe canapea, însă care dintre ei? Strâng pleoapele cu şi mai multă putere şi am brusc o viziune: Rik aplecându-se ca să umple paharele de la capătul mesei. Dar în scena asta este vorba despre cealaltă canapea, cea din dreptul ferestrei. Ceea ce înseamnă… Deschid ochii.

Ceea ce înseamnă că Tiger stătea pe canapeaua pe care am găsit cheia, şoldul ei ajungând în locul în care perna orizontală şi cea verticală se unesc. Totul pare să capete sens – cheia i-a căzut din buzunar în vreme ce ea zăcea acolo, plângând. Doar că… nu are niciun sens. Tiger era singura persoană care nu ar fi avut nevoie de cheie ca s-o ucidă pe Ani, ea aflându-se deja cu ea în aceeaşi cameră. Iar dacă ar fi vrut să-şi construiască un alibi, ar fi putut pur şi simplu să spună că a uitat să închidă uşa.

Doar că, după dispariţia cheii, nimeni altcineva nu a mai stat acolo… în

afară de mine…

…şi de Liz.

Ca sub hipnoză, îmi îndrept privirea către tavan, dincolo de care Liz se foieşte prin camera ei, adunând plăpumi şi perne. Aud scârțâitul discret al parchetului, apoi, zgomot de uşă trântită.

Apoi, doar foşnetul plăpumii târâte de-a lungul coridorului.

Urmează zgomot de paşi pe treptele scării în spirală, Liz pare să calce cu băgare de seamă de data asta, nedorind să alunece iar.

În cele din urmă, apare în cadrul uşii livingului, ținând în mâini un vraf de aşternuturi, pe chipul ei nedesluşindu-se nimic în semiîntuneric, flăcările din şemineu reflectându-se în ochelarii ei mari, care o fac să semene cu o bufniță. Amuzată, îmi aduc aminte că în prima zi chiar mi s-a părut că seamănă cu o bufniță paralizată de jetul de lumină al farurilor unei maşini.

Încă seamănă cu o bufniță, însă deodată această asemănare capătă un cu totul alt înțeles, iar eu simt cum mă străbate un fior când îmi dau seama că am avut dreptate încă de la început, dar şi că, în acelaşi timp, m-am înşelat, m-am înşelat profund.

Pentru că… iată! Credem că ştim cum sunt bufnițele. Nişte vietăți pufoase, prietenoase, care clipesc des şi care apar deseori în poeziile şi poveştile pentru copii. Deşi sunt istețe, sunt şi lente – şi pot fi derutate foarte uşor.

Singura problemă este că… nimic din toate astea nu este adevărat. Bufnițele nu sunt lente. Sunt rapide – ca un fulger de rapide. Şi nu sunt derutate. Atunci când se află în elementul lor – în întuneric adică –, ele devin nişte vânători agili şi nemiloşi.

Bufnițele sunt păsări de pradă.

Asta am văzut eu la Liz, încă din prima zi. Doar că eram prea orbită de propriile mele prejudecăți ca să-mi dau seama.

Pe întuneric, bufnițele nu sunt prada, ci prădătorul. Iar acum e întuneric.

— Bună, spune Liz schițând un zâmbet, un zâmbet impenetrabil, în timp ce lentilele ei reflectă flăcările din şemineu. Eşti OK?

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Revin de sus cu brațele pline de plăpumi şi perne şi o găsesc pe Erin stând încremenită în mijlocul încăperii, ținând o mână pe cadrul canapelei de parcă tocmai s-ar fi oprit din desfăcut patul pentru că i-a trecut prin minte cine ştie ce gând.

— Bună, o salut eu aruncând aşternuturile pe fotoliu.

Apoi, văzând că rămâne încremenită, adaug:

— Eşti OK?

Nu ştiu de ce am întrebat-o asta – probabil pentru că postura ei este cu totul ciudată.

— S-a înțepenit partea rabatabilă a canapelei? adaug.

— Poftim? răspunde ea părând în sfârşit să se dezmeticească.

Îmi zâmbeşte şi râde scurt.

— Nu, scuze. Doar mă gândeam la ceva. Ăăă… mă gândeam la Danny. Trebuie să fi ajuns deja acolo. Mă întrebam dacă vom avea veşti de la ei în seara asta.

Mă uit la ceasul de pe marginea şemineului. Între timp s-a făcut atât de întuneric, încât nu i se mai văd limbile, dar reuşesc să disting că e aproape 8.

— Probabil că ai dreptate. Cât timp ziceai că le-ar lua să ajungă acolo?

— Eu am socotit că vreo trei ore. Dar dat fiind faptul că Miranda şi Carl nu au mai folosit niciodată rachete de zăpadă, s-ar putea să le fi luat mai mult. Să ne gândim însă că au plecat pe la ora 1 şi ceva. Chiar dacă socotim pauzele de odihnă şi mai ştiu eu ce alte întârzieri, tot ar fi trebuit să ajungă la Haut Montagne. Poate că se află deja pe drumul de întoarcere, deşi nu prea cred că s-ar încumeta să umble cu rachetele de zăpadă pe întuneric.

Erin trage de cadrul metalic. Canapeaua se desface scârțâind scurt.

— Sper să ai dreptate, spun eu mutându-mi pernele pe saltea şi ajutând-o apoi pe Erin să ia pernele de pe canapea şi să desfacă patul. Faptul că am rămas fără apă a pus capac la toate.

— Va trebui să topim nişte zăpadă, spune Erin şi, în lumina slabă, chipul

ei pare alb şi tensionat, ceea ce nu e de mirare. Nu-mi vine să cred că au trecut doar două zile de la avalanşă. Parcă a trecut o veşnicie.

— Două zile?

Preț de o clipă, sunt tentată să n-o cred, însă apoi fac şi eu socoteala în gând şi-mi dau seama că are dreptate. Două zile şi patru ore. Dar avalanşa chiar pare să se fi petrecut într-o altă viaţă. Mă simt de parcă aş fi fost dintotdeauna captivă în locul ăsta. Iar acum, acest coşmar se va sfârşi. Ciudat este însă faptul că nu sunt sigură că sunt pregătită să mă confrunt din nou cu realitatea. Tocmai mi-a dat prin gând că această captivitate ar putea echivala de fapt cu un episod de o seninătate de-a dreptul idilică. Perce-Neige este o scenă a crimei. Iar noi suntem suspecții. De cum vom reveni în lumea reală, ne vom confrunta cu interesul agresiv al presei. Vor urma o anchetă a poliției, reporteri, ştiri de prima pagină. Interviuri. Parcă văd deja titlurile: CABANA MORȚII.

Tot felul de lucruri vor ieşi la iveală.

Acum e rândul meu să stau în picioare, încremenită, privind în întuneric şi gândindu-mă.

— Mă duc să-mi aduc şi eu aşternuturile, rupe Erin tăcerea. Poți să mai bagi un lemn în sobă?

— Desigur, răspund eu revenind în prezent.

O privesc cum ia o lanternă şi străbate apoi salonul de la intrare, jetul subțire de lumină urmând forma spiralată a scării interioare. Aud un *țac-țac-țac* produs probabil de un inel pe care Erin îl izbeşte ritmic de balustradă, în timp ce urcă treptele.

Țac-țac-țac!

Aud din nou glasul nervos al mamei: „Of, Liz, doar ştii că tatei nu-i place când faci aşa…”.

Țac-țac-țac! Dispare în întuneric.

Probabil că de vină este faptul că m-am gândit la polițişti şi la momentul iminent în care realitatea va da năvală peste noi, însă, deodată, nu ştiu de ce, țăcănitul pare un cronometru a cărui limbă se apropie de zero.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

În vreme ce străbat coridorul, îndreptându-mă către aripa angajaților, simt cum inima îmi bate mai să-mi sară din piept. În camera mea domneşte o beznă deplină, pe care acum o risipeşte doar jetul de lumină al lanternei, însă nu vreau să consum bateriile, aşa că o închid şi, pe întuneric, mă întind pe pat. Trebuie să *mă gândesc.*

În pumn țin cheia, strângând-o cu putere, de parcă în felul ăsta aş încerca să-mi amintesc cât de nebunească este situația, şi rămân pe loc străduindu-mă din răsputeri să înțeleg ce naiba se petrece, până când simt că mă dor degetele de cât de tare strâng cheia; deschid palma şi constat că forma cheii mi s-a întipărit în carne.

Oare ce înseamnă? Ce *înseamnă* asta?

Dacă Liz a fost cea care a luat cheia… să fie ea ucigaşa? Dar *cum?*

Rememorez evenimentele, mai ales buluceala de pe coridor când Danny a reuşit să deschidă uşa de la dormitorul lui Tiger. Liz se afla cu noi, sunt sigură. Îmi mai amintesc şi faptul că, în vreme ce toată lumea se înghesuia să intre în cameră, ea a rămas în urmă. Inițial am crezut că se comportă astfel pentru că, în general, ea e o persoană rezervată. Nici nu mi-aş fi imaginat-o bulucindu-se împreună cu ceilalți, făcându-şi loc să vadă ce s-a întâmplat. Acum însă atitudinea ei mă pune pe gânduri. Oare să fi rămas în urmă ca să poată subtiliza, neobservată, cheia?

Dar *de ce?* Asta nu pot eu înțelege. Liz nu ar fi putut s-o ucidă pe Eva. Lăsând motivațiile deoparte, ea se numără – alături de Ani şi de Carl – printre puținele persoane cărora nu li s-a ivit vreo ocazie s-o facă. Când Eva a fost ucisă pe pârtia La Sorcière, Liz se afla în telecabina care cobora către baza pârtiei Blanche-Neige.

Cheia însă… Cheia asta dură, zimțată şi care se încăpățânează să fie atât de reală, de parcă ar ține neapărat să-mi reamintească faptul că reprezintă o dovadă într-un caz de crimă…

Ce e cu cheia asta?

Îmi trec palma peste față, simțind cicatricea care îmi aminteşte perpetuu

ce am făcut, prețul pe care l-am plătit pentru că am fost prea sigură de mine însămi – şi-mi dau deodată seama că zac deja în patul meu de… nu ştiu nici eu de când, însă cu siguranță de mult timp. De prea mult timp. Suspect de mult. Trebuie să mă întorc la parter, altfel Liz îşi va da seama că ceva nu este în regulă.

Aprind lanterna şi adun un morman de plăpumi, apoi, ținând lanterna între dinți, sprijinită de vraful de aşternuturi, deschid uşa cu mâna liberă.

O găsesc pe Liz în fața uşii, cât pe ce să dau nas în nas cu ea, lumina lanternei reflectându-se în lentilele ochelarilor ei.

Țip, iar lanterna ricoşează în perne şi cade pe podea, stingându-se.

Simt cum inima îmi bubuie în piept ca un pichamăr.

— Iisuse! reuşesc eu să îngaim cu voce tremurată. Liz, m-ai speriat!

Las plăpumile pe jos şi, cu mâini nesigure, bâjbâi după lanternă.

— Scuze, răspunde ea.

După voce, mi se pare că zâmbeşte, însă pe întuneric nu pot fi sigură. Glasul ei melodios e acum mai grav, dar nu-l pot descifra.

— Ți-a luat atât de mult! Începusem să mă îngrijorez.

— Păi…

La naiba, ce-aş putea să-i răspund? Ce scuză să inventez?

— Mi-am schimbat hainele.

Poftim? De ce *naiba* am spus aşa ceva? O să vadă cu propriii ochi că port aceleaşi haine. Ce minciună *cretină.*

Sunt plină de nervi. Nu mă pricep deloc să mint. Nici măcar când eram la şcoală nu puteam să rostesc obişnuitele fraze ipocrite, de genul „Vai dragă, ce bine arăți astăzi! Iar eu arăt ca naiba!” – fraze pe care şi le spun de obicei fetele. Singurele momente în care mă pot preface sunt cele în care îmi iau în serios slujba. Atunci sunt politicoasă şi veselă cu toată lumea, indiferent cum mă simt de fapt – şi nu pentru că i-aş simpatiza neapărat pe ceilalți, ci pentru că ei sunt nişte oaspeți, iar eu sunt o angajată care îşi face treaba.

Gândul ăsta mă calmează.

E slujba mea. Pot face asta. Liz este oaspete şi e datoria mea să fiu cât mai agreabilă în prezența ei. Tot ce trebuie să fac este să-mi reamintesc asta.

Aprind lanterna şi mă străduiesc să zâmbesc:

— Coborâm la parter? Aici s-a făcut al naibii de frig.

Liz dă din cap şi se întoarce spre scară.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

E ceva în neregulă cu Erin. Nu-mi dau însă seama ce anume. A spus că e îngrijorată pentru Danny, însă, dacă aşa stau lucrurile, nu înțeleg de ce temerile astea au năpădit-o aşa de brusc. Până acum vreo două ore era destul de veselă. Apoi a devenit nervoasă şi țâfnoasă.

Stăm întinse, pe întuneric, de vreo oră, sau poate mai mult, însă ea nu a adormit. Şi nu doar că nu sforăie, dar observ cu coada ochiului cum în pupilele ei se reflectă lumina focului din şemineu şi văd când clipeşte. Stă acolo, în întuneric, urmărind-mă tăcută cu privirea. Se gândeşte la ceva. Habar n-am la ce anume.

La ce s-o fi gândind?

Închid ochii strâns, străduindu-mă să par cât mai normală.

Câteva minute mai târziu, aud scârțâitul arcurilor saltelei. Erin tocmai îşi coboară, precaută, picioarele pe marginea patului.

— Unde te duci? o întreb.

Tresare ca un infractor prins în flagrant, şi-şi duce o mână la inimă:

— Dumnezeule, Liz! M-ai speriat.

— Scuze, e tot ce-i răspund.

Ştiu din experiență că, dacă rămâi tăcut, oamenii devin nervoşi. Încep să vorbească. Umplu tăcerea cu propriile lor cuvinte. În felul ăsta, poți afla o sumedenie de lucruri. Într-adevăr, după o scurtă pauză, Erin îmi răspunde la întrebare fără ca eu să fiu nevoită s-o repet.

— N-am vrut să te trezesc. Nu pot să dorm. Mă duc la t-toaletă, spune ea dârdâind de frig.

Aud cum încep să-i clănțăne dinții. În cameră s-a făcut foarte, foarte frig. Focul s-a stins, mai e doar jar.

— OK, spun eu întorcându-mă pe partea cealaltă şi trăgându-mi plapuma până la bărbie. Nu uita că țevile au înghețat.

— D-da, ştiu, răspunde ea, apoi deschide uşa şemineului ca să mai arunce un lemn pe foc. O să merg la toaleta de sus. Cred că ambele veceuri de j-jos au rămas fără apă în rezervor.

Nu comentez deloc. Mă uit doar la ea cum îşi strânge jacheta mai bine şi cum porneşte pe scări în sus. Apoi mă răsucesc din nou şi caut cheia în buzunar.

A dispărut.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

La naiba! În vreme ce urc treptele în vârful picioarelor, simt cum inima îmi bubuie în piept. Nu ştiu de unde am scos minciuna asta cu toaleta, însă niciodată nu m-am simțit atât de îndatorată unor țevi înghețate. Mi-au oferit exact pretextul de care aveam nevoie – să urc la etaj.

Habar n-am care este adevărul despre cheie. Oare mi-a luat-o Liz? Nu îndrăznesc s-o întreb. Poate că altcineva a stat pe canapea, când eu nu mă aflam prin preajmă. Sau poate că Liz a găsit cheia pe undeva şi a luat-o, însă a fost prea speriată să spună, ceilalți ar fi început să intre la bănuieli. Ar putea exista 10 explicații banale – după cum ar putea exista o singură bănuială cumplită.

În tot cazul, am simțit că nu mai puteam rămâne nici măcar o secundă acolo, în întuneric, ascultând respirația ei uşoară, regulată. *Trebuia* să fac ceva. Şi, în cele din urmă, subconştientul meu a reuşit să alunge gândurile care mi se învălmăşeau în minte atrăgându-mi atenția asupra unui lucru de care uitasem cu desăvârşire.

Încărcătorul portabil al lui Elliot. Uriaşa baterie externă pe care o folosea ca să-şi alimenteze laptopul înainte ca Eliott să moară, iar computerul lui să fie distrus. Dacă aş putea găsi bateria ca să-mi încarc telefonul mobil mort, poate că voi reuşi să am măcar o liniuță de semnal. Merită să încerc. Liz nu ar avea de ce să protesteze. Dar din motive la care nici măcar nu vreau să mă gândesc, nu vreau să-i spun.

„Dar de ce nu?", aud eu cum mă întreabă un glas interior în vreme ce mă strecor tiptil pe coridor. „De ce nu?"

Pentru că nu am încredere în ea.

„De ce nu?"

Pentru că… Înghit în sec, auzind apoi, în tăcerea stranie, cum îmi clănțăne dinții. Pentru că, în adâncul inimii mele, cred că Liz ar fi fost în stare s-o ucidă pe Eva. Nu ştiu *cum anume,* însă teama pe care am trăit-o în aceste câteva ultime ore mi-a arătat ceva ce n-aş fi crezut până de curând – şi anume faptul că Liz are în ea puterea de a lua viața cuiva. Şi nu e vorba

numai despre cheie – deşi acest amănunt este, în sine, suficient de îngrijorător. Panica pe care am simțit-o când am deschis uşa de la camera mea şi am găsit-o pe Liz stând în prag, zâmbindu-mi inexpresiv, chipul ei rămânând ascuns în spatele lentilelor argintii – panica aceea avea ceva real şi adânc. Îmi spunea un lucru pe care mai înainte nu l-aş fi putut accepta – şi anume că îmi este frică de Liz. Aşa sfioasă şi tăcută – şi aproape dureros de rezervată – cum e ea. Acum mi-am dat seama că în spatele acestei sfioşenii există o osatură de oțel şi, da, cred că Liz ar fi în stare să ucidă pe cineva. Cred acest lucru cu tărie, deşi în cazul altor suspecți, cum ar fi Inigo – sau chiar Topher –, există o grămadă de circumstanțe incriminatoare.

Dacă ar fi să trec în revistă toate persoanele din grup, aş spune că Liz este cea care ar putea ucide cu sânge rece, pentru ca apoi să-şi şteargă cu iscusință urmele. Nimeni nu ar băga-o în seamă. Iar pentru un ucigaş, acest lucru este un fel de superputere.

Aproape că am ajuns la uşa camerei lui Elliot. Calc cât mai uşor, amintindu-mi că atunci când Liz se afla la etaj, îi auzeam de jos toate mişcările. Scot cheile de rezervă din buzunar şi, alegând una dintre ele, o vâr cu grijă în broască, o răsucesc şi apoi deschid cu infinită grijă uşa.

Aceasta scârțâie, însă foarte puțin, făcându-mă să-mi țin respirația, nădăjduind că Liz nu a auzit nimic. Nu aud niciun zgomot venind de jos. Dacă ar urca, nu aş avea cum să-i explic ce caut în această zonă a cabanei. În mod normal, ar trebui să folosesc toaleta angajaților, aflată la celălalt capăt al coridorului. Sau, dacă mi-ar fi fost lene să mă duc atât de departe, aş fi putut folosi una dintre toaletele din camerele oaspeților aflate în apropierea scărilor. Nu o cameră având…

Mirosul mă izbeşte de cum deschid uşa. Un miros pe care mi-l amintesc de pe vremea când făceam practică în spital.

În această cameră se află un cadavru – dincolo de damful de urină şi de bizar de familiarul iz de cafea, aici miroase a moarte. Nu prea pregnant, pentru că în încăpere e prea frig, însă inconfundabil. Un miros fetid, de animal.

Nu există niciun motiv pentru care ai vrea să foloseşti această cameră atâta vreme cât ai la dispoziție şi alte opțiuni.

Mirosul mă îngrețoşează, însă mă forțez să-mi îndrept paşii către colțul opus celui în care se află biroul lui Elliot. Iar acolo o găsesc – bateria portabilă, ca o cărămidă, pe podea, luminița unui singur LED roşu spintecând întunericul din jur. Respir uşurată. Şi aproape simultan, observ

două lucruri: mai întâi, faptul că la baterie este conectat un telefon mobil şi că acesta este deschis şi complet încărcat. Elliot îşi lăsase telefonul la încărcat. *Bineînțeles* că şi-l lăsase.

Al doilea lucru pe care îl observ este că telefonul lui este un Android, în vreme ce eu am un iPhone pe care îl am în buzunar, dar nu îl pot cupla la încărcătorul lui Elliot.

Îmi vine să-mi dau palme. Ar fi trebuit să mă gândesc să-mi aduc încărcătorul – ah, sunt incredibil de proastă! Oare mai am timp? În mod normal, mi-ar lua mai puțin de un minut să dau o fugă până în celălalt capăt al coridorului, să trântesc de perete uşa care dă către aripa angajaților şi să-mi iau încărcătorul de pe noptieră. Doar că acum nu pot fugi. Nu pot trânti nicio uşă de perete. Nu-mi pot permite să fac niciun zgomot.

Mă hotărăsc: voi încerca mai întâi telefonul lui Elliot. Chiar dacă ecranul e blocat, poți apela câteva numere de urgență. Nu ştiu însă dacă 112 şi 17 sunt valabile în Franța.

Iau telefonul şi imediat ecranul se luminează, însă sunt dezamăgită când constat că tot nu are semnal – nu se vede decât un X gri în locul liniuțelor de semnal. Nu pot suna pe nimeni.

Totuşi, pe ecranul blocat sunt listate o grămadă de notificări trimise de diverse aplicații şi am un licăr de speranță că pot da scroll, ca să-mi dau seama dacă telefonul a avut măcar la un moment dat semnal, în ultimele 24 de ore. Chiar şi un semnal intermitent mi-ar fi de ajuns. Dacă aş reuşi să deschid telefonul, aş putea trimite un SMS, care ar sta în outbox până când telefonul ar prinde din nou semnal. Nu trebuie să fac altceva. Doar să aştept ca mesajul să fie transmis.

În momentul următor fac o descoperire. Un mesaj pe WhatsApp, de acum şase ore. Iar sub el, o notificare de la Snoop: „Anon101 este *geoclose”*. Ce-o fi însemnând asta? Geoclose? Eu nu am primit niciodată o astfel de notificare pe contul meu de Snoop.

Acum nu am timp să-mi bat capul cu aşa ceva, întrebarea este: cum să deschid telefonul? Am la dispoziție trei încercări înainte ca sistemul să se blocheze, apoi voi fi nevoită să mă duc la mine în cameră să-mi iau încărcătorul şi să aştept ca propriul meu telefon să se încarce suficient cât să-l pot deschide, caz în care Liz va începe să se întrebe pe unde umblu.

Îmi storc creierii, străduindu-mă să-mi aduc aminte dacă Kate mi-a spus vreodată care este ziua de naştere a lui Elliot şi, dacă mi-a spus, să încerc să introduc în telefon anul, sau ziua şi luna, însă când mă uit cu atenție, mă

opresc. Telefonul nu îmi cere un cod PIN, se deschide cu Touch ID.

Sunt dezamăgită, însă realizez imediat ce înseamnă asta – şi imediat mă umplu de groază, pentru că înțeleg ce va trebui să fac mai departe. Of, Dumnezeule! Oare voi putea să fac asta? Şi, dacă voi reuşi s-o fac, ce fel de om sunt?

Îmi îndrept privirea către masa de lucru. Mă forțez să privesc forma pe care m-am străduit s-o ignor. Elliot. *Cadavrul* lui Elliot.

Are o mână întinsă pe tăblia mesei. Simt cum obrajii încep să-mi dogorească, apoi se răcesc, apoi cum dogoresc din nou, mă încearcă o ruşine adâncă pentru ceea ce urmează să fac. *Trebuie* însă să pot accesa telefonul.

Mă ridic în picioare. Decuplez telefonul de încărcător şi fac un pas către locul în care cadavrul lui Elliot e prăbuşit. Apoi mai fac un pas. Ajung lângă birou şi mă întind ca să-i apuc mâna lui Elliot – mâna rece, înțepenită.

Pielea lui este uşor lipicioasă, probabil din pricina frigului din încăpere, iar mâna îi este surprinzător de dificil de manevrat, însă *rigor mortis* a trecut, aşa că nu-mi este greu să-i desfac degetele şi să-i apuc policele lung şi osos, rece şi tare ca o bucată de cotlet.

— Îmi pare rău, îi şoptesc lui Elliot. Îmi pare foarte, foarte rău.

Apoi las telefonul să-i scaneze amprenta.

La început nu se întâmplă nimic, ceea ce mă descumpăneşte. Oare telefonul îşi poate da, cumva, seama? Oare ia în calcul şi temperatura corpului? Oare ştie că este vorba despre un mort, şi nu despre proprietarul lui viu?

Nu există decât o cale să aflu. Simțindu-mă şi mai îngrozită, las telefonul pe masă şi încep să frec între palme vârful rece şi lipicios al policelui lui Elliot, în încercarea de a transfera o parte din propria mea căldură în pielea lui.

E surprinzător de greu. Mâinile mele sunt reci şi o vreme nu simt decât răceala de gheață a degetului lipsit de viață. Dar insist şi încep să suflu aer cald peste deget şi, în cele din urmă, încep să simt o diferență de temperatură. Înainte ca degetul să se răcească la loc, mă grăbesc să iau telefonul de pe masă, lipindu-l repede de degetul lui Elliot, ținându-mi respirația.

Apoi ecranul se luminează, prima imagine care apare pe acesta fiind cea roz a aplicației Snoop. Am reuşit să deschid telefonul!

Mă pregătesc să minimizez iconul Snoop şi să intru în mesagerie, dar mă

opresc. Îmi dau seama că e ceva foarte ciudat cu aplicația Snoop din telefonul lui Elliot.

Contul lui are 1,2 milioane de *follower*-i. Ceea ce, bănuiesc, nu e chiar aşa de surprinzător. Lumea ştie că el a fost unul dintre fondatorii Snoop, iar ID-ul lui este public.

Ciudat este însă faptul că el urmărea numai doi utilizatori. Unul fiind Topher – îi recunosc avatarul şi ID-ul „Xtopher" de pe vremea când îl urmăream şi eu – care şi-a pus o fotografie în care ține în echilibru, pe nas, o lingură. Numele lui este urmat de o bifă, care certifică faptul că identitatea lui este verificată, şi de textul „Xtopher e spionat pe Snoop de 3 ani". Dar nu asta e cel mai ciudat.

Ciudat este că cealaltă persoană pe care o urmărea Elliot este un utilizator complet necunoscut, „Anon101". Anon nu şi-a pus nicio poză, iar când apăs pe spațiul gol în care ar fi trebuit să-i apară avatarul, ca să intru în secțiunea de profil, constat că nu există nicio informație referitoare la această persoană. În câmpul „despre utilizator" există doar textul „Lasă-mă-n pace", ceea ce, probabil, explică de ce „Anon101" nu are decât un singur *follower*. Asta-i tot.

Doar că în câmpul „localizare" există o informație – şi anume o serie de coordonate GPS, alături de un mic logo: [beta].

Ăsta trebuie să fie update-ul la care lucra Elliot înainte să moară – geosnoopingul de care el şi Topher erau atât de entuziasmați, cel care i-a ajutat să o localizeze pe Eva. Dar *cine* e „Anon101" şi de ce Elliot urmărea persoana respectivă? Anon o fi Eva? Nu, e ridicol – este imposibil ca Eva să fi avut un singur *follower*. În plus, am spionat-o şi eu cândva pe Eva. Nu-mi mai amintesc care era ID-ul ei, însă ştiu care îi era avatarul – un leopard al zăpezilor purtând ochelari marca Ray-Ban.

Revin la screen-ul anterior.

„Anon101 e spionat pe Snoop de două zile", scrie lângă numele utilizatorului.

Asta înseamnă că Elliot a început să urmărească utilizatorul „Anon101" chiar înainte să moară.

Simt un gol în stomac în vreme ce îmi țin degetul deasupra butonului Geosnoop [BETA] aflat în meniu. Îmi amintesc şi de notificarea de pe *screen*-ul de pornire – cea pe care am ignorat-o: „Anon101 este *geoclose"*.

Apăs pe butonul Geosnoop.

„În zona ta", spune textul din partea de sus a meniului. Apoi, dedesubt,

urmează o listă din numai două persoane:

„Littlemy”

„Anon101”

Eu sunt Littlemy. Ceea ce înseamnă că… Anon101 trebuie să fie… Liz.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Ceva nu e în regulă. Erin nu s-a întors din mica ei excursie la toaletă. E plecată de multă vreme, însă ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este faptul că nu aud nimic Nici uşi deschise. Nici paşi pe scări. Nici apa trasă. Oare s-a întâmplat ceva? O fi adormit?

Zac pe canapea muşcându-mi buza şi întrebându-mă ce să fac. M-am mai dus o dată după ea. Atunci eram îngrijorată de ce îi ia atât de mult timp să-şi schimbe hainele, însă acum nu sunt sigură că a fost o idee bună. Nu-mi iese din minte panica de pe chipul ei când a deschis uşa de la dormitor şi m-a văzut în prag, gata să ciocăn. Şi mă-ntreb: de-asta se comportă diferit? Poate că se teme de mine. Poate crede că o pândesc.

De obicei, oamenii se țin departe de mine. De-a lungul anilor, am observat acest lucru. Începând cu colegele de şcoală, care inițial se arătau prietenoase, părând dornice să comunice cu mine, însă apoi relațiile dintre noi începeau să se răcească din motive care mi-au scăpat mereu. Aşa că mă străduiam şi mai mult. Făceam eforturi. Dar, cu cât încercam mai mult, cu atât mai distante deveneau, până când aveam impresia că ajungeau să mă urască.

În şcoala primară, fetele nu se fereau. „Lasă-ne-n pace, Liz! Eşti atât de ciudată!” Am auzit vorbele astea iar şi iar. Pe măsură ce anii treceau, colegele de clasă se prefăceau că sunt amabile, însă în sinea lor gândeau la fel. „Ah, ne pare atât de rău, dar scaunul ăsta este ocupat” sau „Mama mi-a zis că nu pot invita decât trei fete să doarmă la noi peste noapte, aşa că îmi pare teribil de rău, Liz…”.

Dacă fetele erau rele, băieții erau şi mai răi. Iar cel mai rău dintre toți era Kevin.

Până şi amintirea acestui nume îmi provoacă fiori reci pe şira spinării.

Îmi *plăcea* de Kevin. Credeam că şi el mă simpatizează. Fața îi era plină de coşuri, iar respirația îi mirosea cam urât. Nu era nici prea atrăgător. Dar nu părea la fel de inabordabil ca ceilalți băieți. Am cumpărat o carte despre cum să-i faci pe băieți să te placă, însă am descoperit că era plină de

contradicții și neclarități. „Râzi la glumele lui”, scria în carte. Așa am făcut. Dar Kevin s-a uitat lung la mine, de parcă aș fi fost nebună, și mi-a spus: „Ce găsești de râs?”

„Oferă-i ceva care să-i amintească de tine.” I-am făcut cadou o pereche de mănuși de iarnă pe care le tricotasem cu mâinile mele. I le-am lăsat în fișet, însă el nu le-a purtat niciodată. Le-am găsit ulterior în coșul cu obiecte pierdute.

„Regizează întâlniri așa-zis întâmplătoare.” Am început să-l urmăresc. Stăteam sprijinită de fișete când ieșea de la toaleta băieților. L-am așteptat în stația de autobuz. Într-o zi, l-am urmărit până acasă.

Era noiembrie și se apropia înserarea. Nu credeam că mă observase, însă mă înșelam. Străbătuserăm aproape trei kilometri când, deodată, s-a întors cu fața la mine.

— Ce dracului vrei, ciudato? m-a întrebat el nervos.

Dacă ar fi fost doar cuvintele! Dar a venit aproape de mine și mi-a țipat în față. I-am simțit respirația urât mirositoare, am simțit cum mă împroașcă cu stropi de salivă.

Între timp, se făcuse întuneric. Începuse să plouă. Ne aflam într-o zonă pustie a parcului. O parte din mine ar fi vrut să-l ucidă. Dar nu am făcut-o. M-am îndepărtat de el, înfiorată de furia lui, iar apoi, când m-a împins și a urlat „Ești disperată sau ce dracului ai?”, am luat-o la fugă. Plângeam și tremuram.

Când m-am angajat la Snoop, îmi învățasem deja lecția. Devenisem o introvertită. Nu încercam să-mi fac prieteni. Nu aveam încredere în nimeni.

Erin însă… Erin mi s-a părut cumva diferită. S-a arătat atât de prietenoasă când am sosit la cabană! Țin minte cât de drăguță a fost atunci când am întrebat-o despre codul vestimentar, sau când m-a tras după ea către telecabină, în prima zi. Chiar mi se părea că mă simpatizează. Acum nu mai sunt la fel de sigură. Dacă de fapt, în tot acest timp, s-a prefăcut?

Aș vrea să urc după ea și s-o întreb ce părere are despre mine, dacă se teme de mine și *ce face* acolo, în întuneric? Doar că nu știu cum va reacționa. Să-i spun că eram îngrijorată din pricina ei? La urma urmelor, au murit trei oameni. Așa ar proceda un prieten bun. Ar căuta-o. Ar verifica dacă e OK.

Dar oare o să vadă lucrurile la fel ca mine? O să înțeleagă că doar vreau să-i fiu o bună prietenă? Sau o să mă privească panicată, îngrozită, precum Kevin când s-a întors cu fața la mine? Privirea pe care am văzut-o și la Erin

când a deschis uşa ultima dată. Privirea care spune „Ciudato!” Privirea care spune „Mi-e frică de tine”.

10 minute mai târziu, încă mă foiesc. Într-un târziu, simt că nu mai pot suporta liniştea. *Trebuie* să aflu ce face acolo.

Îmi las picioarele pe marginea patului şi mă ridic, încă am pe mine costumul de schi, aşa că nu îmi este prea frig. Genunchiul încă mă doare, dar pot să calc pe picior. Chiar mă bucur că la ora asta nu port rachetele de zăpadă în drum spre cealaltă cabană. Vreau să spun că niciodată nu aş fi căzut deliberat pe scări, ar fi fost o idee absolut prostească, aş fi putut să mor. Însă s-a potrivit destul de bine.

Cu toate acestea, urc cu băgare de seamă scara, ţinându-mă de balustradă. Sunt în şosete şi lemnul e alunecos; de-abia văd treptele pe întuneric şi, cu siguranţă, nu vreau să cad iar.

Mă opresc la capătul scării, ţinându-mi răsuflarea, încercând să aud ceva. *Unde* o fi Erin? În aripa angajaţilor? Tocmai mă pregătesc s-o iau la stânga, ca să văd dacă nu se află la capătul coridorului, când aud un zgomot. Un zgomot discret, din direcţia opusă – dinspre coridorul pe care sunt camerele Mirandei, a lui Elliot şi a mea. Ce naiba caută Erin acolo?

Înainte să aflu, aud din nou zgomot venind din aceeaşi direcţie – un zgomot inconfundabil, de data asta. Erin tocmai a tras apa la toaletă. Uşa de la camera Mirandei se deschide şi Erin iese. De data asta, nu mai pare aşa surprinsă să mă vadă, doar îmi zâmbeşte:

— Bună, Liz, zice, respirând întretăiat. Îmi pare rău, ţi-ai făcut griji?

— Un pic, îi răspund eu încruntată. Ce căutai în camera Mirandei?

— Toaleta personalului a rămas deja fără apă. Nu cred că Miranda s-ar supăra, era cea mai apropiată cameră. Ăăă… Liz… trebuie să te avertizez…

Nu îi disting prea bine chipul în întuneric, însă am impresia că a roşit puţin.

— Scuze, ştiu că e vorba despre ceva intim, însă mă simţeam rău şi a trebuit să vomit. Cred că nu am încălzit suficient de mult *cassoulet*-ul. Şi de-asta… de-asta mi-a luat aşa de mult.

— Ah! exclam eu, neştiind ce să-i răspund.

Ar trebui să râd? Nu, ar părea ciudat. Mă pregătesc să-i zâmbesc plină de înţelegere. Apoi mă îngrijorez că s-ar putea ca Erin să mă înţeleagă greşit, aşa că mă încrunt:

— Of, Doamne, sărăcuţa de tine!

— Îmi dau seama că poate nu vrei să ştii astfel de amănunte, însă m-am

gândit să te avertizez, în caz că… în fine… am mâncat amândouă aceeaşi chestie la cină…

— Aha! Mie nu mi-a picat greu, mă grăbesc eu să-i răspund.

Ceea ce este adevărat. Nu am simțit nici cel mai mic disconfort. Însă eu dintotdeauna am avut o digestie bună.

— Ah, ce bine! spune ea uşurată. Aş fi fost dezamăgită dacă, peste toate necazurile astea, aş fi reuşit să-ți provoc şi o toxiinfecție alimentară, adaugă ea cu un scurt hohot de râs, apoi întreabă: Ne întoarcem?

Preț de o secundă, nu-mi dau seama ce vrea să spună, însă apoi îmi arată cu un gest din cap scările şi înțeleg imediat despre ce e vorba.

— Desigur, răspund eu, însă apoi mă răzgândesc brusc. Ştii ceva, du-te tu înainte. Am şi eu nevoie la toaletă.

Erin dă din cap şi începe să coboare şchiopătând pe scara în spirală. O urmăresc o vreme cum se îndepărtează, apoi străbat coridorul, îndreptându-mă către camera mea. Descui uşa şi mă strecor înăuntru, unde mă apropii de dulapul încastrat în perete. Uşa e întredeschisă, exact aşa cum ştiu că am lăsat-o. Doar că… să fie doar imaginația mea, sau e puțin mai larg deschisă?

Rămân o vreme nemişcată, privind uşa. Deschizătura măsoară vreo cinci centimetri. Pare mult. Nu țin minte să o fi lăsat aşa. Însă nu pot fi sigură.

În cele din urmă, mă hotărăsc, deschid uşa şi mă ridic pe vârfuri ca să scot din dulap valiza, desfăcându-i fermoarul. Înăuntru, pe fund, sub o bucată de carton, ar trebui să se afle o jachetă roşie de schi. E prea întuneric ca să văd bine şi mi-am uitat lanterna la parter, însă când îmi strecor degetele o simt acolo, iar moliciunea jachetei pufoase are darul de a mă linişti. Oftez de uşurare şi îmi cobor călcâiele pe podea.

Închid fermoarul la loc şi pun valiza în dulap, apoi mă îndrept spre baie. Aş putea să fac ca povestea mea să fie cât mai credibilă.

Abia când încep să-mi dau jos salopeta, am o revelație, care mă face să mă opresc.

Valiza se aflase pe raftul de sus, *peste* valijoara mea cu rotile.

Eu o lăsasem sub aceasta. Sunt absolut sigură.

Cineva mi-a umblat prin dulap.

Erin? Sau altcineva?

Inima îmi bubuie în piept.

Încet, foarte încet, trag la loc fermoarul salopetei, în tot acest timp gândindu-mă bine, străduindu-mă să decid ce să fac.

Apoi trag apa la toaletă şi mă îndrept către parter, încercând să-mi dau

seama cât de multe lucruri ştie Erin.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

De sus se aude cum Liz trage apa la toaletă, iar eu mă acopăr şi mai bine cu plapuma, sperând să mă pot preface că dorm când ea va reveni la parter. Mintea mea e în alertă, încerc să-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla.

Slavă Domnului că am auzit-o cum urcă treptele şi că am avut timp să ies din camera lui Elliot şi să mă strecor, două uşi mai încolo, în camera Mirandei. Dacă Liz m-ar fi surprins ieşind din camera lui Elliot, ar fi trebuit să-i dau explicații. Şi, ca să fiu sinceră, sunt prea speriată s-o fac.

Ce naiba înseamnă toate astea? Liz e ucigaşa? *Cum* însă? Lăsând motivele la o parte, alibiul ei este beton. Când Eva a fost ucisă, ea se afla în telecabina care cobora către baza pârtiei.

Doar că…

Doar că nimeni nu a *văzut-o* urcându-se, efectiv, în telecabină.

Încerc să recompun în minte ultimele momente petrecute de grup pe munte, după cum le-a descris fiecare. Eva urca cu telecabină luată din Reine. Carl căzuse la baza pârtiei şi încerca să urce şi el, iar Ani îl ajuta. Toți ceilalți erau la capătul de sus al pârtiei albastre, Blanche-Neige, îngrămădiți ca să se ferească de vântul care sufla cu putere şi aşteptând să apară Eva, Carl şi Ani.

Apoi Liz s-a trezit că nu mai vrea să schieze, iar Topher a intervenit autoritar, încercând s-o facă să se răzgândească.

Toată lumea e de acord cu ce s-a întâmplat ulterior: Liz şi-a scos schiurile din picioare şi a început să urce mica pantă până la stație, ca să revină cu telecabină la cabană.

Dar dacă a făcut altceva? Dacă a străbătut stația de telecabină, ieşind pe partea cealaltă, îndreptându-se către pârtia neagră, La Sorcière? Pentru ca apoi, în vârful acesteia, deasupra pantei abrupte, să stea şi să aştepte?

Încerc să-mi imaginez cum ar fi putut Liz s-o îmbie pe Eva să vină către ea. Poate că s-a prefăcut că a alunecat pe pârtia neagră, până aproape de prăpastie, şi e neajutorată. Poate că s-a prefăcut că are o problemă cu unul dintre clăpari. Oricum, probabil că a strigat-o pe Eva şi apoi, când aceasta a

ajuns lângă ea, a împins-o pe neaşteptate peste buza prăpastie!.

Acela ar fi fost cel mai riscant moment. Şi nu mă refer la riscul ca cineva s-o vadă – vizibilitatea era prea redusă, iar staţia de telecabină se afla între ele şi schiorii care aşteptau la capătul de sus al pârtiei Blanche-Neige. Mă refer la riscul ca Liz să nu reuşească s-o împingă pe Eva în prăpastie. Dacă Eva ar fi reuşit să se salveze, sau, şi mai rău, dacă s-ar fi ţinut de atacatoarea ei ca s-o tragă după sine în prăpastie, atunci totul s-ar fi sfârşit. Doar că Liz a reuşit. Trebuie să fi reuşit. Iar apoi Liz şi-a construit un alibi – asigurându-se că Eva a fost zărită, vie şi nevătămată, *după ce* se presupune că Liz a luat telecabină către baza pârtiei albastre.

Îmi amintesc salopeta de schi uriaşă, umflată pe ea, în care Liz transpira aşteptând lângă staţia de telecabină de la poalele pârtiei. Îmi amintesc şi cum mi-am spus că a pus prea multe straturi de haine pe ea şi m-am întrebat de ce, pe o vreme atât de plăcută. Acum *ştiu* de ce. Nu era lipsa de experienţă a unui om neobişnuit cu muntele. Era vorba de un plan.

Este foarte posibil ca Liz să fi purtat un al doilea costum de schi pe dedesubt. I-ar fi luat numai câteva secunde să desfacă fermoarul celui albastru, ca să rămână în cel roşu, de pe dedesubt. Rămânând cu casca, ochelarii şi pantalonii de schi închişi la culoare, oricine ar fi putut s-o confunde, de la distanţă, cu Eva.

Aşa că s-a încumetat să pornească la vale, pe La Sorcière, oprindu-se doar ca să se asigure că măcar o persoană din grup – bunăoară, micuţa Ani, care se afla mult deasupra lui Liz, în telecabină – va putea să-i confirme ulterior povestea.

Îmi revin în minte ultimele cuvinte pe care Ani i le-a adresat lui Tiger: „Nu am văzut-o”.

Cu toţii ne-am gândit că se referise la Eva.

Dar dacă… dacă de fapt se referise la Liz? La Liz, care în acel moment ar fi trebuit să se afle în telecabina care o readucea la baza pârtiei, în vreme ce Ani se îndrepta, într-o altă telecabină, către vârful acesteia? Dacă *asta* a văzut Ani – anume că Liz *nu* se afla în telecabina care cobora? Că Liz *nu* a urcat niciodată în ea?

Scenariul este plauzibil. Înfiorător de plauzibil. Şi ar fi funcţionat până la capăt dacă nu ar fi intervenit ceva neaşteptat. Aplicaţia de geolocaţie a lui Elliot, care strânsese date despre toţi cei care făceau parte din grup.

Pentru că Elliot nu era prost. Când a înţeles că Eva a murit, a început să urmărească mişcările tuturor celor care s-au aflat pe munte în ziua

respectivă. Aşa a descoperit că persoana care a coborât pe La Sorcière nu a fost Eva, ci Anon101. Însă deşi avea atâtea informații, nu ar fi putut spune cu precizie cine este Anon101.

Aşa că a început să-l urmărească pe utilizatorul Anon pe Snoop, apoi a inițiat un proces de eliminare succesivă. Doar că Elliot a fost ucis înainte să-i poată împărtăşi suspiciunile sale lui Topher.

Această teorie explică aproape totul. Explică motivul pentru care Elliot a trebuit să moară; de ce computerul lui, în care erau stocate toate datele de geosnooping, a fost făcut zob. Şi de ce a fost ucisă Ani.

Un singur lucru nu explică: *de ce?*

De ce a fost ucisă Eva?

Pentru că Liz nu avea vreun motiv s-o facă.

Îmi amintesc însă cuvintele rostite de Danny: „Habar n-am. Adică, dacă vrem, putem găsi toate motivele din lume”.

Avea dreptate. Alibiul reprezintă cheia, nu motivul. Iar eu tocmai am făcut praf alibiul lui Liz. Mai rămâne o singură problemă: dacă am dreptate, înseamnă că voi fi următoarea ei victimă.

Mă aflu într-o cabană izolată, singură, cu o ucigaşă – şi nu pot face nimic.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Cine mi-a mutat valiza?

Întrebarea mă roade teribil în vreme ce cobor scara în spirală, către parter. Când intru în living, o zăresc pe Erin stând zgribulită sub plapumă. Are ochii închişi şi respiră încet, ritmic. Mie însă mi se pare – deşi nu-mi dau seama dacă nu cumva sunt puțin paranoică – că felul în care stă are ceva teatral. Oare oamenii care chiar dorm arată aşa?

— Erin, o strig eu în şoaptă.

Erin se foieşte, îşi mişcă uşor pleoapele, însă nu dă semne că se trezeşte.

Mă aşez pe canapeaua extensibilă de lângă ea şi încerc să mă gândesc.

Acum sunt *absolut* sigură că cineva mi-a mutat valiza. Sau cel puțin *cred* că sunt. Dar nu m-am mai uitat în dulap de duminică. Aşa că oricine ar fi putut să-mi mute valiza. Şi chiar dacă a mutat-o cineva, nu înseamnă că s-a uitat în ea. Poate că a fost Elliot, ca să strângă informații înainte de a-i împărtăşi suspiciunile lui Topher. Dar este posibil să fi fost un gest absolut nevinovat.

Aş putea s-o ucid pe Erin. Aş putea. Aş putea să-i pun o pernă peste față, aşa cum i-am pus şi lui Ani, însă există o problemă: dacă o ucid şi pe Erin, toată lumea va şti că eu sunt ucigaşa. Pe o rază de mai mulți kilometri nu e nimeni. Şi nu aş avea nicio şansă să conving pe cineva că în cabană ar fi intrat un necunoscut care a sufocat-o în somn pe Erin cu o pernă.

L-am ucis pe Elliot şi pe Ani pentru că trebuia. Am acționat rapid, dintr-un impuls de moment, folosind ce aveam la îndemână. În cazul lui Elliot, am folosit somniferele Evei, pisate într-o ceaşcă de cafea. Nu a bănuit nimic când m-am oferit să-i umplu ceaşca din nou. Bănuiesc că pentru el dintotdeauna fusesem doar persoana aceea care îi aduce cafeaua.

În cazul lui Ani, am folosit propria ei pernă, pe care i-am apăsat-o peste nas şi gură. A murit fără să facă prea mult zgomot, mişcările ei fiind estompate de plapuma groasă pe care i-o înfăşurasem în jurul corpului. M-am simțit… ei bine, acum ar trebui să mărturisesc că m-am simțit vinovată pentru amândoi, însă adevărul este că lucrurile nu au stat aşa. Elliot şi-o

căutase cu lumânarea, pentru că venise cu geosnoopul ăla şi începuse să-şi cam bage nasul. De Ani chiar mi-a părut rău. Dar s-a aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Când am văzut-o stând încremenită în cadrul uşii mele, am citit în ochii ei că văzuse ceva. Mai bine spus, că *nu* văzuse. Sferele transparente, goale, ale telecabinelor – când de fapt într-una dintre ele ar fi trebuit să fiu eu.

A priceput ce însemna asta. Mi-am dat imediat seama, când privirile ni s-au încrucişat şi ochii ei erau plini de groază. S-a grăbit să se întoarcă în camera ei, încuind uşa după ea. Probabil că s-a simțit în siguranță. Nu ştia că eu aveam cheia de rezervă.

Nu mă simt vinovată, nici măcar pentru Ani, pentru că nu a fost deloc vina mea. Şi *eu* m-am aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Nu am vrut ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură. M-am trezit prinsă la mijloc într-un fel de urzeală a tronurilor, un joc personal dintre Eva şi Topher – eu neavând un rol principal, ci fiind doar pionul Evei împotriva lui Topher, mutat la timpul potrivit, Eva folosind ca pârghie propriul meu trecut.

Pentru că, de fapt, eu chiar sunt un om *bun.* Nu am vrut niciodată ca lucrurile să ajungă până aici. Şi, cu siguranță, nu vreau să ucid pe nimeni dacă nu trebuie s-o fac. Dacă Erin nu s-a uitat în valiză, dacă nu şi-ar fi dat seama ce s-a întâmplat în ultimele zile, nu m-aş gândi niciodată să-i fac vreun rău.

Nu e nevoie să trec repede la acțiune. Mai am timp să mă gândesc. Nimeni nu va veni în ajutorul nostru până mâine-dimineață. Pot să aflu în voie dacă Erin ştie ceva şi, dacă ştie, să mă hotărăsc ce să fac. Trebuie să se-ntâmple un accident, sau să pară că a fost un accident. Poate a alunecat şi ea pe scări? Poate s-a intoxicat cu monoxid de carbon, de la sobă? Pe-asta nu ştiu cum aş înscena-o.

Încet, îmi dau jos ochelarii şi mă întind pe pat, dar nu închid ochii. Rămân acolo, cu fața la Erin, supraveghind-o. Supraveghindu-i somnul.

ERIN

ID Snoop: LITLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Liz se uită la mine. Nu îndrăznesc să întredeschid mai mult ochii, însă, prefăcându-mă că mă foiesc în somn, îmi mişc puţin capul şi, printre gene, o văd cum stă acolo, întinsă pe pat, privind în întuneric fără să clipească.

Fără ochelari arată diferit. Privirea impenetrabilă, de bufniță, a dispărut, iar ea pare mai tânără, însă, în acelaşi timp, e ceva tulburător în privirea ei fixă, inexpresivă. Când închid din nou pleoapele şi mă prefac că sforăi, simt cum privirea ei mă străpunge.

Teama mă face să mă simt ameţită. Ce să fac?

Mă chinui să respir încet şi să gândesc cu mintea limpede. Oare sunt în pericol? Într-un pericol iminent? Nu ştiu. Dacă am dreptate, Liz a ucis trei oameni – însă mă îndoiesc că ucide doar ca să se distreze. Încă nu ştiu de ce trebuia să moară Eva, însă Ani şi Elliot au fost ucişi când au descoperit nişte informaţii concrete referitoare la vinovăția lui Liz. Dacă voi reuşi să-mi ascund bănuielile până în zori, s-ar putea să scap cu viaţă.

Strâng din pleoape şi mă gândesc la telefonul lui Elliot de la etaj, cuplat din nou la bateria externă, şi care are acum în outbox mesajul pe care i l-am trimis lui Danny şi care aşteaptă doar un moment în care semnalul va fi restabilit: „SOS, te rog trimite ajutoare. E LIZ”. Un mesaj pe care l-am tastat cu degete tremurătoare, străduindu-mă să scriu ceva ce Danny va înțelege, ceva ce ar putea deveni un indiciu criminalistic în cazul în care în noaptea asta mi se întâmplă ceva – dar şi pe care să-l pot explica plauzibil dacă Liz dă de el.

Nu *cred* că ar putea să deschidă telefonul lui Elliot. Dar nu sunt sigură. Şi asta e o problemă, nu sunt sigură de nimic. Când a pretins că se duce la toaletă, a făcut ceva acolo, la etaj. A stat prea mult în camera ei, am auzit-o mergând dintr-o parte într-alta, deschizând şi închizând uşi. Când a intrat la toaletă, a tras imediat apa şi, din câte mi-am putut da seama, nici măcar nu a închis uşa, nici vorbă să se fi aşezat pe veceu.

Ştie ceva. Suspectează *ceva.* Doar că nu ştiu ce. Tot ce ştiu este că Ani a fost ucisă în timp ce dormea, aşa că nu-mi pot permite să ațipesc.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Erin ştie.

La început nu am fost convinsă, însă pe măsură ce timpul se dilată, iar noaptea pare să nu se mai sfârşească, ajung să fiu sigură.

Pentru că, în pofida impresiei pe care mi-o făcusem la început, Erin *nu* doarme. Doar se preface că doarme, dar nu doarme. Stă acolo întinsă, cu ochii închişi şi, din când în când, când crede că nu o urmăresc, îi întredeschide ca să verifice dacă mai sunt trează. Observ cum lumina lunii îi străluceşte între gene, după care Erin închide din nou pleoapele, prefăcându-se că sforăie.

E atât de nedrept! *Dumnezeule,* e atât de nedrept!

Nu am vrut niciodată să se ajungă aici. Tot ce voiam era *să fiu lăsată în pace.*

Nimic altceva. Asta era tot ce voiam de la colegele mele de şcoală, cu comentariile lor răutăcioase, cu hărțuielile şi cu statul lor la pândă.

Asta era tot ce voiam la universitate, când colegii mă presau să mă înscriu în cluburile lor sau să particip la balurile bobocilor.

Asta era tot ce voiam la Snoop. La început colegii m-au lăsat în pace şi… ştiți ceva? A fost în regulă!

Apoi nu a mai fost. Totul s-a schimbat şi acesta este motivul pentru care îi urăsc atât de mult.

Îl urăsc pe Topher pentru că m-a târât în asta, pentru că mi-a vârât pe gât acțiunile alea care pentru mine au devenit o piatră de moară.

O urăsc pe Eva pentru că se băga, se băga şi iar se băga atunci când ar fi putut să lase lumea în pace. O uram atunci când îmi tot spunea „eşti OK?" sau „te pot ajuta cu ceva?" sau „rezolvăm noi asta, Liz, jur".

Îl urăsc pe Elliot pentru că îşi tot băga nasul şi pentru că era prea inteligent.

Îl urăsc pe Rik, pentru că… pentru că era de partea lor. Ce descurcăreț! Ce abil! Genul care înoată cu rechinii şi nu pățeşte nimic, pentru că este unul dintre ei. Pentru că e bărbat şi pentru că a urmat o şcoală de fițe şi

pentru că mai e şi al naibii de atrăgător.

Iar acum o urăsc şi pe Erin.

Cum stă întinsă acolo, prefăcându-se că sforăie – şi cum îmi zâmbea, când de fapt punea cap la cap informațiile…

Doar că acum e prea târziu pentru ea. Ce-aş putea să fac? Ce bine ar fi fost să fi descoperit totul ceva mai devreme – în buzunar încă mai am opt somnifere de la Eva. Ar fi fost posibil – posibil, dar nu uşor – să i le strecor în *casoullet.* Aş fi putut să schimb farfuriile într-un moment de neatenție al lui Erin. Acum e prea târziu. Deşi îmi imaginez că ea s-a gândit la asta. Probabil că asta a făcut în toaletă, atunci când a zăbovit la etaj exagerat de mult, pentru ca apoi să însăileze povestea aceea străvezie despre toxiinfecția alimentară. Probabil că şi-a provocat voma.

Oare aş putea să înscenez o pătrundere prin efracție? Să pretind că Inigo a venit după noi. Scenariul ar putea să meargă – cu condiția ca Inigo să nu aibă un alibi. Problema este că, în cazul în care Inigo va avea un alibi, iar Erin nu mă suspectează pe mine, atunci m-aş expune absolut inutil. M-aş împuşca singură în picior.

Trebuie să fiu extrem de precaută. Nu-mi pot permite vreo greşeală.

Dar trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu ce ştie.

— Erin, o strig eu în şoaptă.

Liniştea din încăpere e deplină, însă tăcerea ei nu este tocmai cea a unei persoane care doarme profund, ci mai degrabă tăcerea unui om care se gândeşte ce să facă.

În cele din urmă, Erin oftează, apoi spune:

— Da?

— Eşti trează?

— Nu pot să adorm. Mă tot gândesc la ceilalți, întrebându-mă pe unde or fi.

Ceea ce spune ea ar putea să fie adevărat. Apoi îmi reamintesc de felul în care şi-a tot întredeschis ochii, spionându-mă, prin întuneric, cu privirile ei furişe. Nu cred că grija pentru ceilalți o ține trează. Dar îi fac jocul.

— Eşti îngrijorată pentru Danny?

Urmează o altă pauză lungă. Îmi imaginez că se gândeşte ce să răspundă. Că încearcă să-şi dea seama dacă trebuie să se prefacă că suspectează pe altcineva.

— Da, puțin, răspunde ea în cele din urmă. Sper totuşi să se întoarcă în noaptea asta, ştii?

Mă pregătesc să spun altceva, nici eu nu ştiu ce – o aiureală de genul: „sunt sigură că Danny e OK”.

Dar, în liniştea care s-a lăsat, în timp ce îmi caut cuvintele, aud două bipuri. Foarte slabe, venind de la etaj, însă inconfundabile.

Un sunet care îmi face inima să bată repede; şi nu apuc să stabilesc de unde vine precis.

Este sunetul unui SMS care tocmai a intrat în inboxul unui telefon mobil.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Îmi dau seama că Liz a auzit, pentru că imediat se încordează, intră în alertă şi se ridică într-un cot, ascultând cu atenție.

Futu-i!

— Ce-a fost asta? se miră ea.

Inima mi-o ia la galop. Ştiu al dracului de bine ce a fost. Danny a răspuns la mesajul lui Elliot. Asta trebuie să fie. Telefonul lui Elliot a rămas singurul mobil din cabană care mai are baterie. Probabil că acum câteva secunde a prins semnal – la fel ca atunci când s-a transmis notificarea de la Snoop.

Am grijă ca expresia mea să rămână neutră.

— Habar n-am… parcă a fost un telefon, nu? Dar n-are cum.

Liz mă studiază cu atenție, de parcă ar vrea să-mi citească gândurile. Of, Dumnezeule… *ştie.* Cu siguranță, ştie. Doar că încă nu s-a hotărât ce să facă mai departe. De acum înainte trebuie să fiu extrem de atentă.

— Mi s-a părut că sunetul vine de sus, spune Liz, apoi îşi recuperează ochelarii şi îşi strecoară un picior peste marginea patului.

— Mda… spun eu încet, iar gândurile mi se învălmăşesc în minte.

Trebuie s-o împiedic să intre în camera lui Elliot, cu orice preț. Dacă vede mesajul, am încurcat-o. Deja mă bănuieşte. Ar fi foarte greu să-i explic ce e cu mesajul ăla.

— Da, şi mie mi s-a părut.

Oare chiar ar fi în stare să mă *ucidă?* Habar n-am. Genunchiul ei este la fel de rănit ca glezna mea. Ar reuşi să mă prindă din urmă dacă aş încerca să scap fugind? Încerc să mă gândesc la un plan. Aş putea, cumva, s-o ademenesc afară? Să încui apoi uşa pe dinăuntru? Însă imediat îmi revin în minte vorbele lui Danny – despre posibilitatea ca Inigo să-şi facă apariția, implorând să fie lăsat înăuntru – şi ştiu că, atunci când mi le-a spus, avea dreptate. Nu aş putea niciodată să stau cu mâinile-n sân şi să văd cum o ființă umană moare înghețată la câțiva centimetri de mine, iar între mine şi ea să fie doar o uşă. Pur şi simplu, n-aş putea. Nici măcar dacă e Liz.

Dar nu pot s-o las să găsească SMS-ul.

Mintea mea e în alertă, mă chinui să-mi amintesc ce se vede pe ecranul telefonului lui Elliot înainte să introduci parola sau să-l deschizi cu amprenta. Unii utilizatori aleg să vadă mesajele primite. Alții preferă să vadă doar cine le-a trimis mesajul, sau să primească un anunț de genul „ai primit un mesaj”. Oare telefonul lui Elliot cum e? De ce naiba n-am verificat asta înainte să-l deblochez, şi să-l setez ca toate notificările să dispară? Desigur, dacă lui Liz îi va trece prin minte să folosească cadavrul lui Elliot ca să deblocheze telefonul, nimic din toate astea nu mai contează.

— Mie mi s-a părut că sunetul a venit din camera Mirandei, spun eu cu precauție în glas, încercând s-o fac pe Liz să rămână cu mine.

— Crezi? se miră ea, părând destul de sceptică. Mie mi s-a părut că e telefonul lui Elliot. El nu pleacă nicăieri fără o baterie portabilă super puternică.

Mi se strânge stomacul. Bineînțeles. Bineînțeles! Bineînțeles că are dreptate. Ea îi *cunoaşte* pe oamenii aceştia. Îmi dau seama că nu mai am cale de scăpare. Nu-i pot sugera să ne despărțim pentru ca *eu* să verific camera lui Elliot, din moment ce am zis deja că sunetul pare să fi venit din camera Mirandei. Va trebui să fac exact ce-mi va propune ea.

— Nu ar trebui… să mergem să verificăm? întreb eu fără prea multă convingere. Deşi mi se pare cam lipsit de respect. Poate că ar trebui să verificăm mai întâi celelalte camere?

Liz îşi strecoară şi celălalt picior peste marginea patului. Pare hotărâtă.

— Cred că e mai important să ajungem la telefonul ăla câtă vreme încă mai are semnal, spune ea, logic, şi nu o pot contrazice, pentru că pur şi simplu are dreptate.

Şi eu aş fi spus exact acelaşi lucru dacă nu aş fi trimis nenorocitul ăla de SMS.

— Te înțeleg dacă nu vrei să vii cu mine, adaugă ea.

Ezit. E tentant. Însă n-o pot lăsa să se ducă singură. Ar fi şi mai rău. Trebuie să existe o cale să ajung la telefon înaintea ei şi să şterg răspunsul lui Danny.

— Ai dreptate, spun eu hotărâtă să fac ce este necesar. Bineînțeles, ai dreptate… doar că sunt cam speriată. Dar este mai important să luăm legătura cu cineva. Oricum, uşile sunt încuiate. Ai nevoie de cheia de rezervă, care e la mine.

— Evident, răspunde ea şi, pentru o clipă, doar pentru o clipă, ea duce

mâna la buzunarul în care trebuie să fi pus cheia de rezervă dispărută, şi aş fi ratat gestul ei involuntar, dacă nu i-aş fi urmărit fiecare mişcare.

Îşi dă seama ce face înainte să pipăie buzunarul cu palma, aşa că se preface că-şi aranjează salopeta. Eu ştiu însă ce e în capul ei.

În timp ce urcăm scările, trăiesc o senzaţie puternică, profundă, de *déjà-vu,* pentru că am urcat deja de-atâtea ori aceste trepte, fie zi, fie noapte, numai ca să descoperim ceva oribil. De data asta însă, ştiu ce se află la capătul de sus al scării şi mă tem că acum *eu* voi fi cea care se expune.

Pe măsură ce ne apropiem de uşa lui Elliot, simt cum mi se întețesc bătăile inimii, iar când dau să scot cheia de rezervă din buzunar, constat că îmi tremură mâna.

— Eşti OK? mă întreabă Liz punându-şi ochelarii la loc pe nas.

Lentilele lor sclipesc scurt în întuneric.

— Nu trebuie să intri cu mine, dacă nu vrei.

— Sunt în regulă, răspund eu cu dinții strânşi. Doar că mi-e frig.

Apoi răsucesc cheia în broasca uşii de la camera lui Elliot, simțind parcă şi mai pregnant decât data trecută mirosul morții – deşi, logic, aşa ceva nu este posibil, nu la numai câteva ore după ce am fost aici.

Lui Liz i se face greață şi îşi acoperă gura cu palma, iar eu profit de asta.

Bateria se află pe jos, pe o latură a mesei, pusă acolo de mine ca să nu poată fi văzută din pragul uşii. Dacă aş reuşi s-o fac pe Liz să-şi concentreze atenția către cealaltă parte a încăperii…

— Miroase destul de nasol, comentez eu. Dacă vrei, începe căutarea dinspre pat, eu o voi începe dinspre masă.

Liz dă din cap şi se îndreaptă către cealaltă parte a camerei. Îmi fac de lucru deschizând inutil sertare, prefăcându-mă că mă uit de telefon, deşi ştiu perfect unde este – moment în care aud ceva.

Apoi…

— Erin!

Îmi ridic privirea, mă uit către pat, însă Liz nu se află acolo, pentru că între timp s-a strecurat în spatele meu. Şi a găsit telefonul.

Inima îmi bate atât de tare, încât sunt sigură că şi Liz o aude.

„Fugi, fugi, fugi!”, îmi urlă o voce în ureche. Dar nu fug. Rămân nemişcată. Poate că reuşesc totuşi să vorbesc cu Liz. Oare ce scrie? Oare ce *scrie?*

Aş vrea să pot vedea ecranul telefonului, doar că nu am cum. Liz ține mobilul în mână, cu ecranul spre ea, aşa că nu pot vedea decât lumina

ecranului reflectându-se în ochelarii ei.

— Asta pare… spune ea încet.

Apoi se uită la mine. O cută îi apare pe frunte, între lentilele ochelarilor ei.

— *Este* un SMS. Pentru tine.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Mă uit la ecran şi apoi la chipul inexpresiv al lui Erin.

Nu are sens. Sau are?

„Mesaje”, scrie pe ecran, apoi se afişează o mică fereastră de *preview,* arătând primul rând al SMS-ului: „Futu-i! Erin, tu eşti?”

Erin se uită la mine ca un iepure prins în laț.

Telefonul lui Elliot se deschide cu amprenta lui digitală. Ceea ce uşurează mult lucrurile.

Mă întind şi apuc mâna rece şi grea a lui Elliot.

— Nu! strigă Erin la mine vrând să-mi ia telefonul, însă e prea târziu.

L-am deblocat.

„SOS”, citesc eu simțind cum furia care mă cuprinde îmi face obrajii să dogorească. „Te rog, trimite ajutoare. E LIZ.”

Mă holbez la Erin, o privesc fix în ochi, maxilarele mi se încleştează, sunt şocată de trădarea ei.

Ce nenorocită! Ce nenorocită ordinară!

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Observ cum chipul lui Liz se transformă pe măsură ce citeşte şi îmi dau imediat seama că nu voi reuşi s-o conving că a înțeles greşit mesajul meu către Danny.

Se albeşte la față şi încremeneşte – însă nu cred că de frică. Cred… cred că este vorba despre altceva. Cred că de furie.

— Nu înțelegi, spun eu cu glas stins, dar vocea mi se frânge şi ştiu că nu are sens.

Nu ştiu de ce am crezut că mesajul meu e ambiguu. Uitându-mă la fața lui Liz, îmi dau seama că ea nu îl înțelege decât într-un singur fel.

— Deci ştii, spune ea cu un calm cumplit.

Aş prefera să țipe, să strige – *orice* altceva ar fi mai bine decât această răceală de gheață.

În acelaşi timp, cuvintele ei reuşesc să mă liniştească puțin, pentru că de acum înainte, nu va mai trebui să mă prefac. Pot părăsi acest carusel oribil în care mă întreb întruna *dacă ea ştie că eu ştiu că ea ştie* şi să mă confrunt cu adevărul.

— Da, ştiu, răspund eu în şoaptă.

Apoi fac un pas înapoi, aşezându-mă pe patul lui Elliot şi cuprinzându-mi fața în palme. Pe de o parte, glezna mă doare insuportabil. Pe de alta, picioarele îmi tremură atât de tare, încât am simțit nevoia să mă aşez.

În tot acest timp, Liz rămâne pe loc, uitându-se de sus la mine, ochelarii ei uriaşi făcând-o să pară complet inexpresivă. Lumina ecranului telefonului oferă trăsăturilor ei un aspect straniu, fantomatic. În spatele ei, Elliot, bărbatul pe care l-a ucis ea însăşi, zace prăbuşit peste masă – o mărturie cutremurătoare a lucrurilor de care Liz este capabilă ca să-şi protejeze secretul. Secretul pe care eu i-l ştiu. Of, Dumnezeule, ce-am făcut? Danny, unde eşti?

— Doamne, Elliot *pute* înfiorător, spune ea în cele din urmă, strâmbându-se îngrețoşată.

Începe să-şi trosnească degetele – *poc, poc, poc –,* însă acum ticul ei nu

mai pare nervos. Seamănă mai degrabă cu gesturile unui sportiv care se încălzeşte înainte să se arunce într-o luptă.

— Hai să ieşim de-aici! Propun să revenim la parter şi să stăm de vorbă.

Ca într-un vis – sau poate un coşmar – o urmez, ieşim amândouă din camera lui Elliot. Liz ține telefonul în fața ei, ca pe o lumânare, luminând coridorul, iar când ajungem în capătul scărilor, îmi spune:

— După tine!

Ezit.

Nu vreau să o înfurii, dar în acelaşi timp nu am de gând să cobor pe scara asta alunecoasă cu spatele la ea. Pur şi simplu, refuz s-o fac.

Observându-mi ezitarea, Liz râde sec.

— OK, te înțeleg, cobor eu prima. Însă ține-te la distanță de mine, OK? Nici eu nu vreau să fiu împinsă pe scări.

Încuviințez. Nu mă deranjează să mă țin departe de ea. Ei i-ar fi la fel de uşor să mă prindă de glezna rănită, cum şi mie mi-ar fi uşor s-o împing din spate.

Dumnezeule, e ireal!

O urmăresc cum începe să coboare, cu băgare de seamă, treptele, ținându-se de balustradă în vreme ce lumina telefonului îi arată drumul, asemenea unui foc rătăcitor.

La parter, se îndepărtează de scară şi mai pune un lemn pe foc, aţâţând apoi flacăra până când încăperea se luminează, în vreme ce eu, cu inima bătându-mi să sară din piept, mă grăbesc să cobor ultimele trepte. Apoi o văd pe Liz cum îşi îndreaptă spatele şi închide uşița şemineului.

Sunt singură cu o ucigaşă. Sunt singură cu o *ucigaşă.* Poate că, dacă îmi tot repet aceste cuvinte, o să pricep că asta e realitatea?

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Într-un fel, simt o uşurare acum, că s-au dat cărțile pe față. Înainte îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă şi întotdeauna am urât să citesc printre rânduri, bănuind, dibuind, străduindu-mă să interpretez o încruntătură, o privire în gol sau o pauză care ar putea să însemne ceva sau absolut nimic.

Acum ştim amândouă cum stăm. Ceea ce este o uşurare. Dar şi o problemă. Pentru că am simpatizat-o pe Erin. Nu, greşesc. Nu ar trebui să folosesc timpul trecut. Nu încă.

O simpatizez. De fapt, chiar îmi place de ea. Nu vreau să fiu nevoită să fac asta. Însă ea a făcut ceva cu totul, *cu totul* nesăbuit când a trimis SMS-ul acela, iar acum nu am de ales. Mi-a forțat mâna, efectiv. Dacă e cineva vinovat în toată această poveste, *ea* este.

În mine clocoteşte sentimentul de nedreptate. Este atât de *necinstit* ce a făcut ea!

— Să ştii că niciodată nu am vrut ca lucrurile să ajungă aici, îi spun în vreme ce ea se aşază pe unul dintre scaune, uitându-se la flăcările din şemineu.

O văd cum tremură. Sunt sigură că nu de frig, ci pentru că este şocată.

— Poftim?

Îşi ridică privirea, iar eu simt cum mă cuprinde un nou val de furie, pe care mă străduiesc imediat să-l reprim. Măcar ascultă ce-i spun?

— *Am spus* că niciodată nu am vrut ca lucrurile să ajungă aici.

Mă prăbuşesc în fotoliul din fața ei. Mă uit şi eu la foc, simțind dogoarea pe obraji.

— Nu aş fi ucis pe nimeni dacă aş fi avut de ales. Şi eu *sunt* tot o victimă.

Erin clipeşte nedumerită şi, o clipă, am senzația că vrea să spună ceva, însă se răzgândeşte.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, rosteşte ea în cele din urmă.

Aşa că încep să-i povestesc.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Cufundată în gânduri, îmi dau seama prea târziu că Liz îmi vorbeşte şi-mi trebuie o clipă ca să realizez că a spus ceva. Nimic din ce zice nu are sens – nişte aiureli despre *ea,* că e tot o victimă.

Îmi ridic privirea şi ne uităm una la cealaltă, şi-mi reprim cu greu pornirea de a-i trage o palmă, de a o prinde de umeri s-o scutur: *„Tu?* Glumeşti? Cum rămâne cu Eva? Cum rămâne cu Elliot? Cum dracului rămâne cu *Ani,* care nu a omorât în viața ei o muscă?"

Dar mă abțin.

Pentru că-mi dau brusc seama ce trebuie să fac.

Trebuie să-i cânt în strună. Trebuie s-o las să vorbească cât mai mult, pentru ca Danny să ajungă aici cu ajutoare. Ştiu că el a citit mesajul de la mine. O să facă tot ce poate ca să mă ajute. Nu ştiu cât e ceasul, însă trebuie să fi trecut de mult de miezul nopții. Dacă pot s-o țin pe Liz de vorbă suficient de mult timp, s-ar putea să supraviețuiesc. S-ar putea chiar să prind ziua în care ea va fi pedepsită pentru crimele pe care le-a comis.

Pentru că eu sunt o supraviețuitoare – iată ce nu ştie Liz despre mine. Ea vede în mine o fată slabă, un copil de bani gata, cu un trecut asemănător celui al lui Topher sau al Evei, care nu au fost niciodată nevoiți să muncească din greu ca să se întrețină, să lupte ca să supraviețuiască.

Ceea ce nu este deloc adevărat. Nu în cazul meu. În pofida faptului că numele meu de familie ar putea sugera altceva, eu *nu* am crescut mâncând cu o linguriță de argint – copilăria mea nu a semănat cu a Evei sau a lui Topher. Dintotdeauna am ştiut că viața m-a obligat să fiu mereu pe locul al doilea şi că va trebui să lupt ca să răzbesc. Ştiu ce înseamnă să faci curat după alții, ca să-ți poți câştiga existența.

Dar mai important decât toate astea, cel mai importat lucru despre mine – un lucru pe care Liz nu îl va înțelege niciodată, pentru că *nu poate* să-l înțeleagă vreodată, decât dacă s-ar pune în pielea mea – este faptul că eu am privit la un moment dat moartea în ochi, cu atâta intensitate, încât am făcut-o să bată în retragere.

Pot s-o mai fac o dată.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi spun eu cu glas nesigur.

Probabil că m-am străduit prea mult să par calmă, când de fapt numai calmă nu mă simt. Liz însă nu pare să observe. În schimb, zâmbeşte. Incredibil, uluitor, zâmbeşte.

Apoi începe să-mi povestească.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

— Tu nu ştii cum a fost atunci când m-am angajat la Snoop, spun eu.

Îmi este mai uşor să nu mă uit la Erin în vreme ce îi spun asta, aşa că îmi îndrept privirea către foc, amintindu-mi prima zi de slujbă – cum am deschis uşa biroului şi i-am surprins pe toți stând împreună, râzând, nefăcând niciun efort să fie… atât de cool.

— Mi s-a părut că păşesc într-o cu totul altă lume. Parcă m-aş fi aflat într-un serial de televiziune în care oamenii sunt, fără excepție, bine înțoliți, frumoşi şi isteți. Păreau că fac parte dintr-o altă specie, iar eu îmi doream din tot sufletul să fiu ca ei. Şcoala… şcoala fusese pentru mine ceva oribil. Nici nu-ți pot explica. Ştiam că sunt diferită de colegele mele din clasă şi ştiam că toate râdeau de mine. Însă cumva îmi imaginam că, atunci când voi păşi în viața reală, lucrurile vor fi diferite. Îmi imaginam că poate nu eram decât rățuşca cea urâtă.

Înghit în sec. Mi se pare straniu să povestesc toate astea – secrete pe care le țin în mine de trei ani.

— Doar că atunci când m-am angajat la Snoop, mi-am dat seama că nu era adevărat – nu urma să mă transform, în chip magic, peste noapte, într-o lebădă. Eva şi Topher, chiar şi Elliot şi Rik în felul lor, fuseseră minunați încă din ziua în care se născuseră. Eu, nu. Nu aveam să mă preschimb niciodată într-o lebădă. Trebuia să accept asta. Dar adevărul este că eram *bună* în meseria mea. Foarte bună. Snoop o ducea bine. Iar mie îmi păsa – de toți. Aşa că în momentul în care firma a avut o problemă de *fundraising,* cu puțină vreme înainte de lansare, le-am oferit Evei şi lui Topher banii moşteniți de la bunica mea. Îmi amintesc cât de surprinşi au fost când le-am făcut propunerea.

Râd, amintindu-mi mutra pe care a făcut-o Topher când am luat cuvântul în timpul şedinței, de parcă unul dintre scaunele din încăpere ar fi prins viață şi s-ar fi oferit să le rezolve problemele financiare.

— Cred că şi-au dat seama că mă subapreciaseră, că fata care le aducea cafeaua şi care lua notițe era de fapt o ființă umană asemenea lor, care putea

citi şi înțelege un tabel Excel cu pierderi şi profituri şi care îşi putea da seama că firma se afla în impas. Am avut senzația că noii mei colegi *mă vedeau* cu adevărat pentru prima dată. Eva s-a oferit să-mi înapoieze suma cu dobândă – o dobândă bună. Aş fi primit în plus aproape o jumătate din suma pe care ar fi urmat să le-o împrumut. Topher însă… Topher m-a chemat în biroul lui şi mi-a spus că ar trebui să optez pentru acțiuni şi să insist până când le voi primi. Ştiam că era riscant. Rik a avut grijă să-mi atragă atenția că nu-mi voi primi banii înapoi prea curând, iar dacă firma nu va avea succes, era posibil să pierd tot. Topher însă… tu nu-l cunoşti. E atât de charismatic! Te face să crezi că eşti *buricul pământului,* că va avea el grijă de tine, că banii tăi sunt în siguranță în mâinile lui. Aşa că, în cele din urmă, am făcut cum a spus el. În momentul respectiv, am crezut că Topher este generos cu mine.

Mă uit la flăcările din şemineu, simțind cum dogoarea focului îmi usucă retina, am senzația că ar putea să-mi ardă şi amintirile pe care le-am purtat cu mine de atâția ani.

— Pe vremea aia, nu ştiam ceea ce ştiu acum – faptul că el prevăzuse ce se va întâmpla în eventualitatea unei dispute interne, având grijă să existe o persoană pe care ar putea-o presa să rămână de partea lui.

Mă opresc. Îmi dau brusc seama că îmi este mai greu decât m-aş fi aşteptat să rememorez acele întâmplări. Dar e bine să mă descarc. Într-un fel, Erin este o bună ascultătoare, iar eu mă simt de parcă aş cresta un furuncul, debarasându-mă de toată otrava care s-a acumulat în mine de-a lungul anilor. Doar că este dureros. Iar când îmi înghit nodul, am gâtul uscat. Senzația îmi dă o idee:

— Vrei să fac un ceai?

— Poftim? zice Erin pe un ton bănuitor.

Nu o pot învinovăți. Îmi dau seama că, în contextul dat, întrebarea mea pare desprinsă dintr-o altă realitate.

— Ceai, repet eu. Nu ştiu de tine, însă mie mi s-a făcut sete.

— Ceai? mă îngână ea de parcă i-aş fi vorbit într-o limbă străină, apoi râde tremurător. Ceai… păi, cred că ar fi minunat. Este exact ceea ce-mi trebuie acum.

Ne ridicăm în picioare şi ne îndreptăm şchiopătând către bucătărie, de unde eu iau două ceşti, iar Erin, ceainicul de metal şi o cutie cu pliculețe de ceai.

— Mă tem că nu mai avem lapte, spune ea dând să umple ceainicul cu

apă de la robinet. S-a terminat ieri.

Stăm amândouă acolo, aşteptând ca ceainicul să se umple, însă nu se aude deloc zgomotul familiar al apei. Apoi îmi amintesc, şi citesc pe chipul lui Erin că şi ea şi-a amintit.

— Țevile, spune ea.

Clatin nemulțumită din cap.

— Să aducem nişte zăpadă? propun eu.

— Păi… de ce nu? răspunde ea, însă ezitarea din glasul ei mă face să-mi dau seama că nu ar vrea să iasă afară.

O înțeleg. Nici eu nu aş vrea să ies. Amândouă ştim că, dacă una dintre noi va ieşi din cabană, cealaltă are ocazia să încuie uşa, şi atunci una dintre noi ar putea să moară de frig. Dar la uşa din față s-a aşezat multă zăpadă, aşa că putem lua de-acolo fără ca vreuna dintre noi să fie nevoită să iasă din cabană.

— Dacă deschizi tu uşa din față, spun eu, aş putea să-ți țin ceainicul pentru ca tu să bagi în el bulgări de zăpadă.

Erin dă din cap. Citesc pe chipul ei că e recunoscătoare pentru că am acceptat rolul mai periculos. Stratul de zăpadă este atât de înalt, încât eşti nevoit să te cațeri pe el ca să poți ieşi din cabană, aşa că este aproape imposibil ca cineva să te poată împinge afară… dar, cine ştie?

— Mulțumesc, spune ea şi imediat ne îndreptăm către salon, ajungând în cele din urmă la uşa din față, deformată, pe care Erin o descuie cu cheia.

Încep să sap în zăpada compactă cu o lingură, dând la o parte mizeria, şi adunând-o în ceainicul pe care Erin mi-l ține la îndemână. Amândouă tremurăm de frig, însă, în cele din urmă, reuşim să umplem ceainicul, închidem uşa la loc şi revenim în living, lângă flăcările care ard, iar Erin aşază ceainicul pe plită, în timp ce ne încălzim mâinile la foc.

— Spuneai că… zice ea, iar ceainicul începe să sfârâie. Acțiunile?

Cuvintele ei mă trezesc brusc la realitate. Pipăi cutia goală de somnifere pe care o țin în buzunar. Mă gândesc la ce urmează să fac.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Să găsim ceainicul, să-l umplem cu zăpadă, toate aceste mici gesturi banale, ca să faci ceai, m-au făcut să uit pentru câteva clipe de situația în care mă aflu, însă de cum tăcerea se lasă iarăşi peste noi, frica mă apasă în ceafă. Liz a tăcut, chipul ei este impenetrabil, îşi ține mâinile întinse spre foc şi, cumva, mă înspăimântă mai mult tăcerea ei de acum. Mă surprind încercând să ghicesc ce-i trece prin minte… oare încearcă să găsească o cale de scăpare? Sau se gândeşte la ce a făcut?

Ceainicul şuieră încet. Liz continuă să stea nemişcată, uitându-se la el şi ținându-şi o palmă în dreptul focului. Între timp şi-a băgat cealaltă mână în buzunarul salopetei – iar eu simt că nu mai pot suporta această tensiune.

— Ce spuneai? rup eu tăcerea.

Liz se întoarce spre mine. Mă scrutează într-un fel care mă face să mă simt incomod. O văd cum mototoleşte o bucată de plastic în buzunar. În liniştea care ne înconjoară, zgomotul pe care îl face e puternic şi am senzația că, dacă nu începe să vorbească, îmi vine să urlu.

Doar că imediat înghite în sec şi-şi continuă povestea:

— Acțiunile. Da. Aşadar, iată-mă: o tânără de 22 de ani, acționară la această firmă pe cale de afirmare… Topher şi Eva începând să mă trateze cât de cât ca pe o ființă umană, acum, că am investit în afacerea lor. Să ne înțelegem: cumpărasem doar două procente. Până şi Elliot sau Rik dețineau mult mai multe acțiuni decât mine. Dar *eram* unul dintre acționari. Iar într-o seară, la câteva zile după ce am semnat documentele, ne aflam cu toții la o băută într-un bar londonez de fițe – nu mai ştiu care era motivul, cred că tocmai se asociaseră cu firma de streaming, un fel de *quid pro quo*.

Liz se opreşte. Îmi dau seama că urmează ceva important. Nu ştiu ce anume, însă Liz pare să-şi ia avântul necesar ca să poată continua, forțându-se să redevină unul dintre personajele unei întâmplări pe care ar prefera să n-o mai povestească nimănui.

— Înainte, se certaseră din cauza mea, dacă chiar trebuia să merg şi eu cu ei. Mi-l amintesc pe Rik zicând „Credeți că asta este imaginea pe care

vrem noi s-o proiectăm?”. Nu ştia că trăgeam cu urechea, evident. Erau în biroul Evei, iar eu îi ascultam prin intercom. Iar Eva a spus: „La dracu’, Rik, nu e mare scofală, pot eu s-o fac să fie prezentabilă. Iar acum, mulţumită lui Toph, e unul dintre acţionari, aşa că ar putea să se îmbrace ceva mai bine”. Apoi, după o pauză, a continuat: „În plus, lui Norland îi plac tipele de genul ei. Îi plac prospăturile”. Aşa că am ştiut despre ce era vorba atunci când Eva m-a chemat, înainte de petrecere, la ea acasă, oferindu-se să-mi împrumute o rochie – ştiind că, după ce îmi investisem toţi banii în Snoop, devenisem foarte atentă la cheltuieli. Atunci când mi-a făcut propunerea, s-a străduit să pară pur şi simplu drăguţă, chiar săritoare, însă eu ştiam adevărul. În fine, doar ai cunoscut-o pe Eva. Ştii cum era. Probabil că nu există mai mult de trei femei în toată Londra pe care le-ar încăpea blugii ei, însă până la urmă am găsit ceva potrivit, iar Eva m-a machiat şi, când am ajuns la bar şi am fost prezentată şefilor de la cealaltă firmă… nu ştiu… am început să mă simt ca un spion Snoop adevărat. Eva m-a prezentat nu ca asistenta ei personală, ci ca „Liz, unul dintre acţionarii noştri minoritari”, iar cei de la firma parteneră mi-au vorbit cu respect, iar pe măsură ce timpul trecea, am început să cred că *asta era*… asta era viaţa care pe care o aşteptasem atâta vreme. De obicei, beau puţin, însă în noaptea aia am cam exagerat. Am băut mult – o mulţime de cocktailuri şi…

Se opreşte. Ceainicul a început să şuiere cu putere şi să bolborosească, aşa că Liz îl apucă cu grijă de toartă şi umple cele două ceşti, apoi pune la infuzat câte un pliculeţ.

Iau ceaşca pe care mi-o întinde, aruncând pe furiş o privire în ea. N-aş vrea să-i stârnesc şi mai multe suspiciuni, însă după cum a murit Elliot, ar fi o prostie să nu verific. Apa rezultată din topirea zăpezii este uşor alburie, iar ceaiul a început să se infuzeze şi să coloreze apa fierbinte, însă încă pot vedea fundul ceştii suficient de bine ca să-mi dau seama că nu se află nimic acolo. Nicio pilulă, oricum.

— Şi? o incit eu discret să continue, iar când o văd cum îşi fereşte privirea, continui: Iartă-mă, nu vreau să par curioasă. Dacă e prea dureros pentru tine…

— Nu, se grăbeşte ea să zică. E OK, pe cuvânt! Mă ajută – într-un fel ciudat, ce-i drept – dacă vorbesc despre asta. Nu m-am mai gândit de multă vreme la seara aceea. Cert este că ne-am îmbătat criţă cu toţii. Şi nu mai ştiu cum s-a întâmplat, dar am plecat odată cu Eva… împreună cu unul dintre şefii de la cealaltă companie. Eram doar noi trei. Topher ar fi trebuit să vină

şi el, îmi amintesc asta pentru că luaserăm acelaşi taxi, însă în ultima clipă s-a răzgândit şi l-a rugat pe taximetrist să-l lase pe drum. Apoi am ajuns la o casă din zona Pimlico şi, Dumnezeule, era fabuloasă… era atât de frumoasă, o clădire în stil georgian, cu etaj şi cu un balcon care dădea spre Tamisa…

Liz se uită acum undeva departe, de parcă ar vedea ceva acolo – ceva ce eu nu am cum să văd.

— Tipul ne-a condus până sus şi am ieşit cu toţii pe balcon, apoi ne-a oferit şampanie şi am stat o vreme la palavre, după care Eva s-a scuzat şi s-a dus la toaletă.

Liz se opreşte, dar nu pentru că nu mai poate continua. Mai degrabă cred că se străduieşte să-şi găsească *cuvintele.*

— A încercat să se dea la mine, spune ea în cele din urmă. Mi-a pus mâinile pe sâni, iar eu încercam să i le dau la o parte. Apoi eu… eu…

Se opreşte din nou, acoperindu-şi faţa cu palmele.

— L-am împins. L-am împins cu putere, peste marginea balconului.

— O, Dumnezeule! exclam eu.

Mă aşteptam la orice altceva, dar nu la asta.

— Liz… îmi pare… îmi pare atât de rău…

Implicaţiile acestei poveşti mă fac să simt cum gândurile mele o iau în toate direcţiile, în vreme ce continui să bâigui tot felul de cuvinte inepte în încercarea de a-i arăta lui Liz un dram de înţelegere.

„Liz a ucis un om.”

„Însă a fost în legitimă apărare.”

Liz însă continuă să vorbească, ignorându-mă, de parcă ar vrea să treacă cât mai repede de acest episod al poveştii ei.

— Când mi-am dat seama ce am făcut, m-am pierdut cu firea. Eva însă… ea a fost uluitoare. A venit repede şi, văzând ce s-a întâmplat, nu mi-a pus nicio întrebare, luându-mă de acolo, iar când ştirea a apărut în ziare, moartea tipului a fost descrisă ca fiind „un accident tragic”. La autopsie au găsit în el urme de droguri şi alcool, iar oamenii au bănuit că, ameţit fiind, a căzut pur şi simplu – sau că s-a aruncat în gol. Nimeni nu a spus vreodată ceva despre faptul că eu şi Eva ne-am fi aflat acolo. Asta arată, cred, ce pot face banii şi influenţa.

Liz se uită într-o parte, apoi îşi apleacă fruntea peste cana de ceai, lentilele ochelarilor ei aburindu-se instantaneu.

— Nu am mai putut să rămân după aceea, spune ea în şoaptă. Mi-am dat

demisia de la Snoop – şi nu m-am mai uitat niciodată înapoi. M-am dus să lucrez într-un domeniu complet diferit, la un *call-centre* al unei bănci. Iar acest episod oribil, de coşmar, a trecut în uitare, a dispărut. Asta până la povestea cu preluarea firmei, moment în care am fost târâtă înapoi în lumea pe care o părăsisem cu trei ani în urmă.

— Îmi pare atât de rău, repet eu şi chiar e adevărat.

Chiar îmi pare rău. Îmi pare rău pentru fata asta sărmana care a fost atrasa într-o lume pe care nu o înțelegea.

Doar că încă nu pricep totul. OK, tipul ăla se dăduse la ea. Iar ea încercase să scape de el. Şi, chiar dacă Liz şi-a imaginat că nişte juraţi nu vor înghiți o asemenea poveste, ceea ce e de înțeles, de ce a trebuit ca Eva să moară? Nu dezvăluise secretul lui Liz.

Apoi, într-o strălucire oribilă, orbitoare, pricep.

Topher fusese cel care îi oferise lui Liz acțiunile, învoiala tacită fiind aceea că ea i le va înapoia în cazul în care firma ar intra într-un impas de genul celui produs acum de preluare. Liz îi datora lui Topher totul.

Eva însă… Eva ştia un lucru care ar fi putut s-o distrugă pe Liz. Dacă nu era ea, ar fi trecut oricum printr-un proces public oribil, urmărit cu interes de presă, iar acum o cunosc suficient de bine pe Liz ca să-mi dau seama că, pentru ea, o asemenea expunere ar fi fost o adevărată tortură. În cel mai rău caz, ar fi putut fi condamnată pentru ucidere din culpă – şi trimisă la puşcărie.

Chiar dacă nu i-a amintit niciodată lui Liz, Eva a fost cea care i-a acoperit fapta. Numai ea deținea dovezile incriminatoare, iar acest lucru probabil că a apăsat-o pe Liz în toți anii scurşi de la tragicul incident.

Nici nu e de mirare că Liz nu şi-a găsit niciodată curajul necesar să spună cum va vota.

Ar fi putut vota trădându-şi mentorul, trădându-l pe cel care o angajase, care îi apărase interesele şi îi făcuse rost de acțiuni.

Sau ar fi putut vota împotriva persoanei care o avea la mână. Împotriva femeii care ar fi putut s-o facă să putrezească într-o puşcărie.

Când pricep toate astea, simt o subită simpatie față de Liz.

Mă gândesc la sărmana fată, abia ieşită de pe băncile facultății, fiind nevoită să navigheze pe nişte ape prea ciudate şi prea periculoase pentru puterile ei. Pentru că Liz nu era victima unei conjuncturi – ci a mai multe. Eva o ajutase să iasă dintr-o situație de coşmar doar ca să creeze, ea însăşi, o alta asemănătoare, şantajând-o pe fata pe care susținea că ar fi ajutat-o.

Evident că, la început, Liz s-a supus, spunându-i Evei că va vota aşa cum o rugase. Dar ce s-ar fi întâmplat cu următoarea ocazie? Şi cu cea de-a treia? Cum ar fi putut Liz să-şi vadă mai departe de viață, ştiind că Eva deține acel secret cumplit pe care i l-ar fi putut flutura prin fața ochilor ori de câte ori ar fi avut nevoie ca Liz să-i ofere ceva împotriva propriei voințe?

Nu. Liz chiar fusese nevoită să se pună la adăpost pentru totdeauna. Trebuise să scape de persoana care pusese tot acest angrenaj în mişcare, singura persoană care îi cunoştea secretul.

Fusese nevoită s-o ucidă pe Eva.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

— Deci aşa stau lucrurile, spun eu, în cele din urmă.

Îmi duc ceaşca la buze şi o țin aşa vreme îndelungată, prefăcându-mă că sorb cu sete.

Erin se holbează la mine, însă nu-i pot citi gândurile. Pare aproape îngrozită – însă poate din cauza grozăviilor pe care tocmai i le-am povestit, căci pentru mine are probabil o umbră de simpatie. Oare m-a crezut? Nu-mi pot da seama.

„Tu nici nu te-ai atins de ceai", îmi vine să-i spun, dar mă abțin. Ar suna ciudat, aşa că mai duc o dată ceaşca la gură, sperând ca în felul ăsta să o îndemn subliminal să bea. Constat încântată că mica mea strategie funcționează. Erin ia ceaşca de ceai. Îi urmăresc muşchii gâtului cum se mişcă în timp ce înghite.

— Prin urmare, nu ai avut de ales, spune ea cu glas sfârşit, în vreme ce eu încerc să-mi compun mina pe care ea se aşteaptă s-o afişez.

Un fel de… regret îndurerat. Ceea ce este adevărat – chiar regret cele întâmplate. În special ce s-a petrecut în noaptea aceea.

— Nu am vrut niciodată ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură, îi mărturisesc. Simt că am fost pur şi simplu atrasă în ceva groaznic, înfiorător.

Erin scutură din cap, însă nu ca să-mi transmită că nu mă crede. Mai degrabă pare să condamne împrejurările care ne-au adus pe amândouă aici. Acum se uită în propria ceaşcă. Nu îi mai văd bine chipul. Asta mă deranjează, însă apoi mai ia o gură de ceai, iar eu mă simt ceva mai relaxată.

Îmi duc şi eu ceaşca la buze, ca să nu-i stârnesc vreo bănuială. Am grijă să nu înghit nici măcar un strop de ceai.

— Mi-am dat seama ce ai făcut, spune Erin sprijinindu-şi ceaşca pe genunchi şi încălzindu-şi degetele pe suprafața ei.

Din locul în care mă aflu, pot vedea că a băut deja jumătate, ceea ce mă face să mă simt mai încrezătoare.

— Ai procedat foarte inteligent. Ştiu că ai o jachetă de schi foarte asemănătoare cu a Evei. Voi două v-aţi întâlnit la staţia de telecabină din vârful muntelui…

Erin se opreşte. Ştiu de ce: nu vrea să descrie în amănunt ce am făcut, pentru ca nu cumva, în mod ciudat, să mă simt jignită. Dar e OK. Oricum va trebui să trăiesc cu amintirea propriilor mele fapte, nu are niciun rost să evit.

Aşteptam sus, la telecabină, când Eva a apărut aproape de bariera de siguranţă lângă care, puţin mai devreme, mă prefăcusem că îmi pierd echilibrul, fiind cât pe ce să alunec cu schiurile peste buza prăpastiei, cu tot cu Rik. Evident că nu-mi pierdusem niciun echilibru. Alunecasem deliberat, ca să-mi dau ocazia să verific marginea prăpastiei. Voiam să văd dacă se afla aşa de aproape cum îmi aminteam, să văd dacă bariera nu cumva era mai înaltă decât era cu doi ani în urmă, când fusesem ultima dată acolo.

Nimic însă nu se schimbase. Totul era perfect.

Adevărul este că… sunt o schioare excelentă. Atâta doar că Topher, Rik şi ceilalţi nu şi-ar imagina în ruptul capului că o fată care a urmat o şcoală de stat în Crawley ştie să deosebească un băţ de schi de celălalt. Dacă m-ar fi întrebat vreodată, ar fi aflat că ador să schiez – totul a început când aveam 15 ani şi am fost într-o excursie cu şcoala. Nu-mi mai pusesem niciodată schiuri în picioare, însă îmi aduc aminte exclamaţia de admiraţie a profesoarei: „Eşti un talent înnăscut, Liz!”

Şi chiar eram. Nu sunt în general o persoană sportivă. Nu mă descurc în niciun sport de echipă, şi nici nu pot să fac ture de stadion. Uram să transpir şi să mă înroşesc la faţă din pricina efortului, uram senzaţia neplăcută de tricou transpirat lipit de piele, în vreme ce colegele de şcoală îmi strigau să pasez mingea – „Nu, nu aşa. Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Liz!” De-mi venea să fug de-acolo, să mă ascund de ele.

Schiatul însă este ceva diferit. Schiatul este o activitate sportivă deopotrivă solitară şi strategică. Trebuie să te gândeşti în permanenţă la propriile picioare, să iei decizii rapide, care ţi-ar putea salva viaţa sau care te-ar face să te rostogoleşti pe o pantă, cu o viteză de 100 de kilometri pe oră.

Adoram să schiez.

Am reuşit să revin pe pârtie înainte de bacalaureat, apoi de două ori în timpul facultăţii – căutam cele mai ieftine destinaţii: cu autocarul în Bulgaria, unde am stat într-un hotel monolitic, din beton, de pe vremea

Războiului Rece; cu o cursă Ryanair în România, unde m-am cazat într-o cameră găsită prin Airbnb, încălzită cu nişte aeroterme care miroseau a slănină. Însă a meritat. A meritat să-mi mănânc de sub unghii şi să economisesc bani, să îmi petrec nopți interminabile ghemuită într-un scaun de autocar ieftin, străbătând autostrăzile din Germania.

Pe vremea când eram angajată la Snoop, s-a organizat o excursie corporatistă având ca scop atragerea unor investitori. Evident că eu nu am fost invitată. Însă de cum am plecat de la Snoop, de cum am început să câştig ceva mai mulți bani, am revenit în Alpi în fiecare an, uneori şi de câte două ori pe sezon. În felul ăsta, am devenit o schioare foarte, foarte bună. Nu la fel de bună ca Eva, care se născuse cu schiurile în picioare. Dar pe aproape. La St Antoine mai fusesem de două ori. Cunosc foarte bine La Sorcière.

Când Eva a ieşit din telecabină, eu mă aflam în dreptul barierei. Am strigat-o, pretextând că aveam o problemă, iar când a schiat până la mine, am aşteptat să se oprească şi să se aplece ca să vadă dacă îmi prinsesem bine schiurile, moment în care am împins-o cu toată puterea în direcția barierei joase de siguranță.

S-a izbit de ea cu partea din spate a genunchilor, iar Eva a căzut ca o popică, aterizând în zăpada groasă, neatinsă, chiar pe marginea prăpastiei, schiurile ei rotindu-se prin aer. La început nu am crezut că strategia îmi reuşise. Mi-am imaginat că avea să zacă puțin, pe spațiul acela îngust, înzăpezit, după care s-ar fi împins până lângă barieră şi m-ar fi întrebat ce farsă tâmpită a mai fost şi asta.

Apoi însă s-a auzit un sunet abia perceptibil – asemenea unui oftat. Buza înzăpezită a prăpastiei a început să se mişte şi să se încline, o crăpătură făcându-şi apariția în partea de sus a acesteia. Am apucat să văd privirea împietrită a Evei, care se uita la mine întinzând mâinile de parcă aş fi fost unica ei salvare… după care a dispărut.

Am aşteptat puțin, am desfăcut fermoarul salopetei şi am scos la iveală jacheta roşie pe care, în tot acest timp, o purtasem pe dedesubt. Am îmbrăcat-o peste salopeta bleumarin de schi, mi-am ridicat fularul la gură şi mi-am pus ochelarii. Mi-am îndreptat schiurile către pârtie şi am început să cobor pe La Sorcière.

Aş minți dacă aş spune că nu mi-a fost greu. Mi-a fost. Pârtia asta are o mulțime de curbe, o mulțime de porțiuni incredibil de abrupte, serpentine la care ți se opreşte inima în loc şi suprafețe înghețate pe care nu puteam face

altceva decât să execut un fel de cădere controlată. Dacă nu aş fi cunoscut atât de bine traseul, cred că acolo mi-aş fi găsit sfârşitul. Doar că niciodată nu am schiat mai bine ca în ziua aceea.

M-am oprit pe la jumătate ca să-mi trag răsuflarea şi să aştept ca picioarele să mi se oprească din tremurat – acela a fost momentul în care i-am zărit pe Carl şi pe Ani trecând pe deasupra mea în telecabină. Mi-am înălţat privirea, ştiind că ochelarii de schi şi căciula trasă până la sprâncene făceau ca nimeni să nu-şi poată da seama cine purta jacheta aceea roşie, inconfundabilă. Apoi am fluturat în semn de salut unul dintre bețele de schi, asigurându-mi alibiul, iar Ani, care a observat gestul meu, mi-a făcut şi ea semn cu mâna.

Am avut însă ghinion că Ani a observat şi telecabina goală îndreptându-se spre baza celeilalte pârtii. Telecabina care ar fi trebuit să mă ducă *pe mine* înapoi în St Antoine.

Am putut citi acest lucru în ochii ei în seara aceea, când a venit în camera mea. De cum şi-a făcut apariția în cadrul uşii, a pus cap la cap evenimentele petrecute în ziua respectivă, iar nedumerirea ei inițială s-a transformat cât ai bate din palme în groază, motiv pentru care s-a scuzat rapid şi s-a retras în camera ei. Am observat cum, dintr-odată, nu a mai vrut să stea de vorbă cu mine. Tot ce voia era să se îndepărteze, să-şi dea seama ce ar trebui să facă mai departe; cum nu puteam să-i pun o palmă peste gură şi s-o târăsc în camera mea, nu am avut de ales. Am lăsat-o să plece.

Eu însă ştiam ce aveam de făcut. Am mulțumit stelei mele norocoase pentru insomnia lui Tiger şi pentru prezența de spirit de care dădusem dovadă în clipa în care am subtilizat cheia de rezervă pe care Danny o lăsase în uşă ceva mai devreme.

Şi totuşi nu a fost chiar noroc, nu-i aşa? Adevărul este că nu sunt o persoană norocoasă. Da, insomnia lui Tiger mi-a fost de folos, însă am avut de întâmpinat atâtea alte obstacole! Iar în privința cheii de rezervă, numai noroc nu a fost. E meritul *meu.* A fost o decizie personală, de moment, care ştiam că o să-mi salveze pielea.

Poate că nu sunt o persoană norocoasă. Dar *ştiu* să-mi păstrez mintea limpede. Poate de-asta îmi place aşa mult să schiez. E nevoie de aceleaşi abilități, de aceleaşi acrobații, de aceleaşi senzații tari care-ți fac inima să-ți bată cu mai multă putere. De acelaşi gol pe care-l simți în stomac în clipa în care îți dai seama că ai făcut cine ştie ce greşeală prostească – iar apoi, de aceeaşi euforie subită când realizezi că, în ultima clipă, poți îndrepta

lucrurile.

Cu toate astea, de Ani chiar că mi-a părut rău. Cel puțin în comparație cu Elliot. El şi-a meritat soarta. Cine l-a pus să mă pândească? A fost alegerea lui. Pe când Ani nu a făcut nicio alegere – ea pur şi simplu s-a aflat în locul nepotrivit în momentul nepotrivit, la fel ca mine. Iar asta este o tragedie. Doar că nu este vina mea. Trebuie să-mi reamintesc acest lucru. Nu am nicio vină pentru cele întâmplate.

— Ce-ce ai zis? mă întreabă Erin, făcându-mă să realizez că, probabil, am rostit ultimele cuvinte cu glas tare.

Dau să-i răspund, însă mă uit la ea cu mai multă atenție. Pare aproape… beată. Între timp, s-a lăsat pe-o parte.

— Nimic, nu-ți face griji! Te simți obosită? o întreb eu străduindu-mă să-mi ascund bucuria.

— Da, mă simt…

Mai bălmăjeşte ceva şi clipeşte cu încetinitorul.

— Mă simt foarte… ciudat.

— Probabil că eşti epuizată, îi spun eu străduindu-mă să par că încerc s-o liniştesc, însă simt cum mi se întețesc bătăile inimii de încântare.

Îmi pun ceaiul neatins pe măsuță şi mă şterg la gură, apoi mă uit în ceaşca lui Erin. E goală.

— De ce nu te întinzi puțin?

— Mă simt… ciudat… repetă ea în şoaptă.

Mă lasă s-o ajut să se întindă pe canapea. Trupul îi este greu. Habar n-am câte pastile a băut. Trei-patru, probabil? Mai aveam opt şi le-am lăsat să se dizolve în apa clocotită din ceainic. Habar n-aveam dacă temperatura va distruge sau nu componentele chimice, însă ştiam că Erin va fi atentă să nu-i strecor vreo pastilă în ceaşcă – şi am făcut foarte bine, pentru că m-a urmărit ca o pasăre de pradă în vreme ce puneam pliculețele de ceai şi turnam peste ele apa clocotită.

Ceainicul era singura mea şansă. Am aruncat pilulele în el, una câte una, în vreme ce îl umpleam cu zăpadă, bazându-mă pe faptul că zăpada albă le va camufla şi că apoi va justifica aspectul lăptos şi gustul neobişnuit al ceaiului. După care, lucru aproape neverosimil, stratagema mea a funcționat. Erin a băut ceaşca până la fund. Lui Elliot îi strecurasem în ceşcuța de cafea cinci somnifere pisate – şi a fost suficient ca să dea ortul popii. Erin e mai mică şi, evident, cântăreşte mai puțin decât el. A băut cam jumătate din apa din ceainic, ceea ce înseamnă că a înghițit vreo patru

pastile. Ar trebui să fie suficiente, presupunând că temperatura mare a apei nu a deteriorat ingredientul activ. Va trebui să mă asigur că aşa stau lucrurile. Nu mă pot lua doar după faptul că a amuțit. Dar mai întâi trebuie să rezolv o altă problemă. O problemă urgentă.

Mă mai uit o dată la Erin, care zace întinsă pe canapea, o dâră de salivă prelingându-i-se din colțul gurii, apoi părăsesc încăperea. Mă îndrept grăbită către camera lui Elliot. Uşa a rămas descuiată. Mai deschid o dată telefonul lui, apoi deschid aplicația de mesagerie şi SMS-ul trimis lui Danny: „SOS, te rog, trimite ajutoare. E LIZ".

Sub acesta apare răspunsul lui: „Futu-i! Erin, tu eşti?".

O prăpastie se cască în fața mea, însă eu, cu gesturi experte, virez ca s-o evit:

„Nu", scriu eu. „Ți-am spus deja – e LIZ. Erin tocmai a mărturisit totul – şi dă de înțeles că vrea să se sinucidă. TE ROG, VINO ACUM!"

Apoi trimit mesajul.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Zac complet nemişcată, cu urechile ciulite, în vreme ce Liz se uită în cana mea şi apoi rămâne în picioare, lângă mine, respirând profund. După care, pare să se decidă ce să facă mai departe, pentru că aud fâşâitul discret al şosetelor ei pe podeaua din salon şi apoi, scârţâitul treptelor de lemn când începe să urce scara în spirală.

Rămân aşa cât de mult pot, apoi mă ridic în capul oaselor, tresărind la fiecare foşnet, la fiecare geamăt al arcurilor canapelei.

Brațul şi coapsa îmi sunt ude de ceai. Slavă Domnului însă că Liz nu a observat pata, tot mai întinsă, de pe canapea – doar ceaşca goală.

Prin urmare, somniferele fuseseră strecurate în ceainic. Am bănuit acest lucru de cum am luat prima gură de ceai – am simțit un fel de acreală ciudată, de chimicale, şi o dulceață vagă care provenea probabil de la filmul pastilelor. Apoi, când am văzut-o pe Liz cum îşi duce ceaşca la gură prefăcându-se că bea, mi s-a risipit orice umbră de dubiu. Din momentul acela, am ştiut ce trebuie să fac. Trebuia să mă prefac şi eu că beau – profitând de întuneric ca să vărs ceaiul pe braț, lăsându-l să se scurgă pe canapea, ori de câte ori Liz îşi întorcea privirea.

Nu aveam de unde să ştiu în cât timp ar fi trebuit să-şi facă efectul somniferele, însă m-am bazat pe faptul că nici Liz nu avea de unde să ştie ce concentrație avea ceaiul. Mă tot întrebam peste cât timp să încep să mă prefac că mă cuprinde somnul. Peste 10 minute? Peste 15? În tot cazul, Liz a înghiţit mica mea demonstrație de actorie în momentul în care am început să bălmăjesc cuvintele, cufundându-mă apoi într-o falsă inconştiență.

Totul depinde acum de concentrația somniferelor. Dacă Liz crede că a reuşit să mă facă să înghit o doză letală, atunci, pentru scurtă vreme, voi fi în siguranță – cel puțin până în momentul în care se va întoarce şi va constata că încă răsuflu. Dar dacă mi-a dat o doză suficientă doar ca să mă adoarmă, va reveni foarte curând la parter, ca să-mi dea lovitura de grație. Oare îmi va pune o pernă peste față, aşa cum a procedat cu Ani? Sau mă va lovi cu un obiect contondent în moalele capului, ca să poată înscena apoi o

alunecare pe scări? Sau va face ceva cu totul diferit?

Oricare ar fi soluția preferată de Liz, nu vreau să ştiu. *Trebuie* să fug de-aici – şi, cu cât voi părăsi cabana mai repede, cu atât mai bine.

Ținându-mi răsuflarea, atentă la orice zgomot care vine de sus, străbat în vârful picioarelor salonul de la intrare, îndreptându-mă spre uşa de sub casa scărilor care duce către vestiarul schiorilor. Singurul meu costum de schi a rămas la mine în cameră şi nu-mi pot permite să risc să-l recuperez de acolo, însă clăparii şi schiurile mele se află în vestiar, acolo unde trebuie să fi rămas destule haine ca să-mi pot încropi un echipament suficient de călduros ca să-mi permită să schiez. Dacă aş ieşi afară cu hainele pe care le am acum pe mine, nu aş supraviețui până în zori. În plus, nu pot să merg din pricina gleznei luxate. Însă *trebuie* să ajung în St Antoine. Dar cum? Schiatul este singura opțiune şi mă rog la toți sfinții ca partea de sus a clăparilor să-mi susțină glezna, ca o atelă.

Uşa vestiarului se deschide cu un țăcănit discret, iar eu mă strecor înăuntru, închizând-o cu mare băgare de seamă în urma mea, simțind cum inima îmi bate mai să-mi sară din piept. În vestiar e o beznă s-o tai cu cuțitul, doar o rază timidă de lună reuşeşte să se strecoare pe fereastra acoperită aproape complet de zăpadă, însă ochii mei sunt deja obişnuiți cu întunericul şi reuşesc să dibuiesc contururile jachetelor şi pantalonilor de schi atârnați în cuiere, precum şi clăparii puşi la uscat. Cu mişcări repezi, cu inima bătându-mi în gât, înşfac o salopetă de schi. Abia în momentul în care mă uit să văd ce am pus pe mine, îmi dau seama că a fost a lui Ani. Gândul că am pus pe mine hainele unei fete moarte îmi provoacă un neplăcut sentiment de vinovăție. Nu îmi pot permite însă să mă las copleşită de asemenea gânduri. Ani nu mai este printre noi – iar eu n-o mai pot salva. Ceea ce pot face însă este să aduc ucigaşul în fața justiției.

În vreme ce mă străduiesc să pun pe mine jacheta de schi a altcuiva – a lui Elliot, cred, dacă ar fi să mă iau după mărimea ei –, îmi amintesc de sclifoselile lui Liz, care îşi plângea de milă în vreme ce-mi mărturisea tot ce făcuse. Adevărul este că fusesem *cât pe ce* să înghit povestea. Nu ştiu ce s-a întâmplat pe balconul acela, însă anumite amănunte mi s-au părut verosimile: fata speriată de avansurile bărbatului, gestul disperat de a-l împinge. La fel mi s-a părut şi spaima pe care o fi simțit-o Liz ori de câte ori dădea ochii cu Eva, care o avea la mână – precum şi reacția ei îngrozită.

Cât despre Elliot… nu. Şi cu atât mai puțin pentru Ani. Sărmana de ea – ucisă în somn pentru vina de a fi observat ceva ce Liz nu ar fi vrut ca ea să

observe.

Orice va fi crezut Liz despre Eva şi despre investitorul acela al cărui nume nu-l cunosc, sau chiar despre Elliot, Ani chiar că *nu* şi-a meritat soarta. În cazul ei, Liz nu beneficiază de nicio circumstanță atenuantă.

Numai un monstru ar fi putut s-o ucidă pe Ani.

În vreme ce îmi pun nişte ciorapi uzi de schi şi caut o pereche de mănuşi, nu pot să-mi şterg din minte chipul lui Ani.

Fața ei, plină de acele pete mici, roşietice, care m-au făcut să-mi dau seama că povestea lui Liz era o minciună.

Pentru că Liz a spus că nu şi-a dorit niciodată ca Ani să moară – însă eu ştiu că nu este adevărat. Ani trebuie să se fi luptat. A făcut-o până la ultima răsuflare, şi cu atâta îndârjire, încât i s-au spart câteva vase capilare.

Iar Liz a stat acolo, apăsând perna peste fața lui Ani, probabil timp de mai multe minute.

Trebuie *să-ți doreşti cu adevărat* moartea cuiva, ca să o ucizi pe persoana respectivă prin sufocare. Trebuie să-ți doreşti acest lucru *din toți rărunchii.*

La Ani mă gândesc în vreme ce deschid primul clăpar cât de mult pot. La Ani mă gândesc în timp ce-mi vâr piciorul înăuntru, scrâşnind în momentul în care durerea din gleznă mă curentează brusc – puternică, fierbinte.

Respir sacadat, printre dinți, şi suspin de durere, în pofida faptului că mi-am propus să nu fac niciun zgomot, însă suferința devine aproape insuportabilă în momentul în care îmi vâr laba piciorului în clăpar, auzind cum oasele îmi pocnesc în semn de protest şi simțind cum carnea umflată intră în strânsoarea ca de menghină a carâmbului tare, din plastic. Doar că trebuie să mă încalț. Pur şi simplu, *trebuie.*

Ani. Ani. Ani.

Apoi, cu un trosnet, piciorul îmi intră până la capăt în clăpar. Din pricina durerii, am transpirat şi am început să tremur, simțind broboane de sudoare între buza de sus şi nas. Dar piciorul meu rănit a încăput în clăpar şi, în chip miraculos, când încerc să mă ridic în picioare, îmi dau seama că durerea este suportabilă. Carâmbul clăparului este suficient de strâmt ca să-mi susțină glezna. Închid clapele clăparului cât de strâns pot, rugându-mă ca acesta să-mi susțină piciorul cât mai multă vreme, ca să pot ajunge cu bine în vale. Dacă am un os fracturat, s-ar putea să mai şchiopătez multă vreme de acum înainte – însă mai bine aşa, decât moartă.

Cu gesturi grăbite, îmi vâr şi celălalt picior în clăpar, închizând clapele.

Apoi aud zgomot dinspre scară.

Am senzația că inima mi s-a oprit în piept. O aud pe Liz cum coboară scara în spirală.

Preț de o clipă, rămân paralizată. Acum am tot ce-mi trebuie – însă oare voi reuşi să mă strecor afară pe uşa din spate? Uşa pentru schiori dădea către bazinul de înot, aşa că, probabil, a fost blocată de avalanşă.

Bine că se deschide spre interior. Sau cel puțin… aşa îmi aduc eu aminte. Îmi presez tâmplele cu palmele, străduindu-mă să-mi amintesc. Aşa să fie? Dacă se deschide spre exterior, am încurcat-o. Dar sunt sigură că se deschide spre interior. Întrebarea este dacă voi reuşi să-mi croiesc drum prin zidul de zăpadă.

Apoi zăresc ferestruica îngustă de deasupra fişetelor. Are forma unei cutii poştale şi, chiar dacă este suficient de lată, probabil că în înălțime nu măsoară mai mult de 30 de centimetri, sau chiar mai puțin dacă pui la socoteală cercevelele şi balamalele. S-ar putea însă ca această fereastră să fie cea mai bună opțiune.

Tresărind la fiecare zgomot, mă cațăr pe banca de lemn şi, de-acolo, mă aplec peste fişete şi deschid fereastra. O rafală de gheață îmi loveşte obrazul, însă îmi dau seama că nimic nu blochează geamurile exterioare: zăpada care le acoperă formează doar un strat subțire. Nămeții ajung aproape până în dreptul părții de sus a fişetelor – şi îmi vor amortiza căderea.

Îmi scot mai întâi schiurile, unul câte unul, auzindu-le cum cad cu un foşnet în zăpada moale. Urmează bețele de schi. Îmi pun mănuşile şi înşfac din rastel, la întâmplare, o cască. Slavă Domnului că mi se potriveşte, pentru că nu am timp să aleg. Apoi mă cațăr şi mă întind peste fişetele care se clatină uşor – însă numai pentru puțin timp.

Mi-e rău din cauza emoțiilor. Aud de undeva din cabană un țipăt de surprindere, apoi un strigăt:

— Erin…? Erin, unde eşti?

Liz a descoperit că am plecat.

Îmi scot pe fereastră mai întâi picioarele. Nu-mi surâde deloc faptul că voi cădea pe glezna rănită, însă alternativa ar fi să cad cu fața înainte – lucru care, de asemenea, nu-mi surâde. Este adevărat că port o cască de protecție, însă tot mi-aş putea rupe gâtul. În plus, dacă troianul este foarte mare, este posibil să mă cufund în el pe verticală şi să mă sufoc înainte de a putea să-mi sap o cale de ieşire. E mai sigur să ies mai întâi cu picioarele.

Spațiul este destul de strâmt, însă mă descurc. Un clăpar, introdus pe orizontală, piciorul bun, apoi celălalt picior. Greutatea clăparului care atârnă afară, punând presiune pe glezna luxată, mă face să icnesc, însă durerea este suportabilă.

Apoi aud cum se deschide uşa vestiarului.

La început nu zăresc nimic, pentru că ea ține în mână o lanternă – de la telefonul lui Elliot, probabil – al cărei jet de lumină mă orbeşte. Reuşesc să disting silueta ei în pragul uşii, înainte să se repeadă spre mine strigând de furie, strigăt care pare mai degrabă animalic decât omenesc.

Simt cum încearcă să mă prindă de mâini, cu unghiile, însă îi alunecă pe materialul gros, lucios. Mă forțez să-mi trec şi fundul peste pervazul ferestruicii, apoi las ca greutatea propriului corp să se ocupe de ultima etapă a evadării – moment în care, tresărind înspăimântată, îmi dau seama că m-am înțepenit.

O clipă, nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Oare Liz a reuşit să închidă fereastra? Sau poate că m-a apucat de casca de schi? Apoi înțeleg.

Futu-i! Casca nu încape prin deschizătură.

Atârn de la gât în jos şi încep să mă sufoc, cureluşa căştii intrându-mi în gât şi în trahee. Mă zbat ca un peşte prins în undiță. Îmi duc din instinct mâinile înmănuşate la gât, străduindu-mă disperată să desfac cureluşa. În acelaşi timp, dau din picioare prin zăpada moale, căutând un punct de sprijin.

În cele din urmă, îl găsesc, însă talpa îmi alunecă, apoi îl găsesc din nou pentru suficient timp cât să desfac cureluşa.

Apoi cad, icnind şi inspirând adânc, într-un morman de zăpadă moale, plin de obiecte contondente pe care puțin mai târziu le identific ca fiind propriile mele schiuri şi bețe.

Nu am timp să-mi revin.

Liz izbeşte cu furie casca blocată în fereastră, încercând s-o împingă afară, ca să poată ieşi după mine. M-aş fi aşteptat s-o aud zbierând sau înjurând, însă nu face nici una, nici alta, ceea ce, într-un fel, mi se pare şi mai înspăimântător. Nu zice nimic – nu se aud decât gemetele ei în timp ce încearcă să împingă casca în exterior. *Trebuie* să mă îndepărtez înainte să reuşească.

Mă ridic în picioare clătinându-mă, scufundându-mă în zăpadă, însă îmi folosesc bețele de schi ca să cobor de pe troian şi să ajung la porțiunea de zăpadă tasată din apropiere.

Ajunsă acolo, fac un scurt inventar: mănuşi – da; schiuri – da, ambele. Şi bețele.

Fularul – pierdut. Probabil că a rămas agățat de cască. Şi, evident, casca – pierdută. De obicei, căştile de schi sunt suficient de călduroase, însă vântul înghețat care îmi biciuieşte obrajii mă face să-mi dau seama că în curând voi regreta faptul că nu m-am gândit să-mi strecor în buzunar şi un fes. Dar nu mai e nimic de făcut. Nu mă pot întoarce în cabană. Trebuie să cobor cumva până la St Antoine.

În plus, nu am nici rucsac ABS pentru avalanşe.

Futu-i! *Futu-i!* Încotro s-o apuc?

Încet, cu greu, ajung într-o latură a cabanei şi cercetez povârnişul cu privirea.

Pârtia lungă, albastră, care duce la St Antoine, este acum un dezastru – nu găsesc alt cuvânt s-o descriu. Am văzut vârful ei atunci când eu şi Danny ne-am întors cu greu de la funicularul distrus. Avalanşa a distrus totul în calea ei, dislocând bolovani uriaşi, rupând stâlpi de telecabină şi prăvălind la vale trunchiuri de copaci. Nu numai că nu se mai poate schia pe acolo – dar nu se mai poate trece în niciun fel. Iar drumul care străbate pădurea până la pârtia verde, Atchoum, este complet inaccesibil. Arborii tineri au fost izbiți de avalanşă cu toată forța, fiind rupți şi acoperiți cu sute de tone de zăpadă.

Există însă o altă cale.

Aceasta poartă numele de Secret Valley, sau cel puțin aşa au botezat-o schiorii anglofoni. Nu cred că are un nume – nu este o pârtie, ci doar o rută neoficială pe care *aproape* că poți schia atunci când condițiile sunt propice, dacă eşti bun şi dacă îți place să accepți o provocare de genul ăsta. În plus, termenul de „pârtie” te face să te gândeşti la ceva foarte diferit – la un covor plat de zăpadă pe care schiorii îşi întretaie parcursurile, făcând tot felul de slalomuri elegante. Secret Valley nu arată deloc aşa, fiind un fel de defileu săpat între doi pereți verticali de stâncă – de fapt, o crevasă largă. Trebuie să ningă din abundență pentru ca zăpada să acopere bolovanii colțuroşi de pe fundul văii, însă chiar şi atunci când condițiile sunt propice, poteca este atât de îngustă, încât pe ea nu poate înainta decât un singur schior. Există locuri în care poți atinge cu vârful degetelor, în acelaşi timp, ambii pereți.

Dacă voi reuşi să ajung la Secret Valley, cred că o voi putea străbate – precis e suficientă zăpadă cât să acopere cei mai periculoşi bolovani, în plus, nu se află în calea avalanşei principale.

Doar că nu este vorba despre o pârtie, ci despre un fel de cursă cu obstacole – un slalom continuu printre bolovani şi trunchiuri de copaci, greu de parcurs chiar şi ziua, darămite doar la lumina slabă a lunii. De asemenea, în Secret Valley se produc adesea miniavalanşe, pentru că zăpada se adună pe marginile de sus ale crevasei, apoi se surpă inopinat, îngropându-i pe schiorii de jos.

Dar nu asta e partea cea mai rea. Ceea ce mă îngrijorează şi mă face să ezit este faptul că, odată ce ai intrat acolo, nu mai ai pe unde ieşi. Cei doi pereţi ai crevasei devin tot mai înalţi şi nu există posibilitatea să chemi un elicopter sau să strecori o targă de salvamontişti în ajutorul cuiva rămas blocat acolo. Trebuie să continui să înaintezi până când defileul te scuipă afară printre copacii crescuţi deasupra satului.

E cea mai bună opţiune pe care o am. În plus, nu cred că Liz a auzit de ea. Şi nu are cum s-o descopere dacă nu-i arată cineva calea de acces.

Totodată, e cel mai cumplit coşmar al meu.

Doar că nu am de ales.

Ţinându-mi schiurile ca pe nişte cârje, mă îndrept spre capătul de sus al defileului.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Erin a dispărut.

A fost cât pe ce să nu observ. Când am intrat în living, eram atât de sigură că e acolo, încât nici nu mi-a trecut prin cap să verific. Apoi am observat ceva cu coada ochiului – ceva ce nu se potrivea cu decorul pe care îl lăsasem în urmă în momentul în care m-am dus la etaj. Când m-am întors pe călcâie, am observat că pe canapea nu se mai află nimeni.

O vreme rămân pe loc, prea nedumerită ca să-mi fac griji. S-a trezit? S-a dus la toaletă?

— Erin? o strig.

Revin în salon şi privesc prin întuneric, luminând cu lanterna scările, bucătăria.

— Erin, unde eşti?

Nu avea cum să ajungă prea departe. A băut suficiente somnifere ca să rămână lată o săptămână.

Abia în clipa în care revin în living observ pata întunecată de pe canapea. O ating cu vârful degetelor, pe care apoi mi le duc la nas. Acestea miros *a ceai.* Moment în care înțeleg ce s-a întâmplat: Erin nu a băut nici măcar un strop din ceaiul cu somnifere.

Nu îmi stă în fire să înjur, însă o fac, dându-mi seama că m-a păcălit.

O iau la fugă. Mai întâi către uşa principală, însă zăpada de afară este neatinsă. Oricum nu ar fi putut ieşi din cabană pe acolo.

Apoi la bucătărie – dar nici acolo n-o găsesc.

Ajung pe la jumătatea scărilor, pregătindu-mă să verific dormitoarele… când aud un zgomot. Un zgomot destul de slab, însă seamănă cu al unui obiect prăbuşindu-se în zăpada de afară. Vine de undeva din spatele clădirii, unde se află intrarea pentru schiori.

Cobor din nou în salonul de la intrare şi deschid uşa care dă către partea din spate a clădirii, acolo unde se află şi vestiarul. Durează puțin până când ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, însă apoi zăresc ceva – sau pe cineva – mişcându-se pe latura îndepărtată a încăperii. Este Erin. S-a cocoțat pe

fişete şi aproape că a reuşit să se strecoare afară, pe fereastra de-acolo.

Mă reped spre ea, mă urc pe banca pusă în dreptul ferestrei, ignorând durerea de genunchi, şi apuc casca de schi a lui Erin, care ar mai fi avut puțin şi ar fi dispărut afară.

Apoi îmi dau seama de ce Erin încă se zbate să iasă: casca nu încape pe fereastră. A rămas blocată. Acum Erin stă spânzurată, gemând cumplit, ca un om care se sufocă – şi zbătându-se în încercarea de a găsi cu tălpile un punct de sprijin, ca să se poată elibera.

Doar că, înainte să-mi dau seama ce aş putea să fac, ea se smuceşte, iar casca de schi rămâne înțepenită în cadrul ferestrei. Cureluşa acesteia s-a rupt, sau poate că Erin a reuşit să o desfacă – nu sunt sigură ce anume s-a întâmplat. O clipă, Erin zace în zăpadă, inspirând adânc, după care se ridică în picioare, îşi ia de pe jos schiurile şi bețele şi se îndreaptă şchiopătând către partea din față a cabanei şi către drumul care duce la funicular.

Trebuie să pornesc pe urmele ei, însă casca mă împiedică să ies pe fereastră. Abia după câteva minute, în care mă căznesc s-o scot de acolo, îmi dau seama că eforturile mele sunt pur şi simplu prosteşti. Erin are schiuri şi bețe. Este evident că plănuieşte să ajungă în St Antoine – iar eu trebuie s-o opresc.

Trebuie să mă echipez şi eu şi să pornesc după ea.

Dau drumul căştii şi cobor de pe bancă. Port deja salopeta de schi. Nu mai am nevoie decât de clăpari, de schiuri şi de mănuşi. *Repede,* înainte ca Erin să se îndepărteze prea mult.

Prin minte îmi trec două gânduri care au darul să mă liniştească: primul, în zăpada afânată, lui Erin îi va fi imposibil să-şi ascundă urmele. Îmi voi da imediat seama încotro a apucat-o.

Al doilea, eu schiez mai repede decât ea. Genunchiul meu luxat este acum aproape vindecat, în vreme ce starea gleznei ei nu se poate decât înrăutăți. Am văzut-o cum şchiopătează, acum două ore, când a revenit din bucătărie cu ceaiul. E limpede că nu-şi poate lăsa toată greutatea pe picior. Sunt sigură că osul a suferit cel puțin o fractură – şi este imposibil să schiezi în viteză având un asemenea handicap. Va trebui să înainteze încet şi cu băgare de seamă, îi va lua o grămadă de timp să-şi taie calea prin zăpada spulberată de la începutul pistei albastre. Doar am văzut cum arăta aceasta după avalanşă – o masă de pietre dislocate şi de bucăți de lemn. Chiar dacă mai jos pârtia a rămas neafectată, lui Erin îi va lua o vreme să depăşească acest obstacol. Voi fi în stare s-o ajung din urmă. *Dar* numai dacă mă mişc

repede.

Mă hotărăsc pe loc. Îmi vâr picioarele în clăpari şi înşfac din rastel schiurile şi bețele. Mănuşile au rămas în buzunarul salopetei. Casca însă… oare unde mi-am pus casca? Nu am găsit-o în fişet. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama ce s-a întâmplat: mi-a luat-o Erin şi acum este înțepenită în fereastră.

Mai încerc o dată s-o smulg de acolo, însă în zadar. Mă uit apoi prin încăpere, căutând o altă cască, însă îmi dau seama că pierd secunde prețioase. Dacă Erin va reuşi să se îndepărteze suficient de mult, chiar dacă glezna îi îngreunează fuga, nu voi reuşi s-o prind din urmă.

Bag telefonul lui Elliot în buzunar, apoi îmi pun schiurile pe umăr şi – *clac-clac-clac* – străbat coridorul care duce către salonul de la intrare. Deschid uşa acoperită din exterior cu zăpadă şi mă strecor în noapte.

Afară este incredibil de frig. Îmi dau seama că, oricât de friguroasă este cabana în absența încălzirii centrale, zidurile acesteia chiar ne-au ajutat să nu ne transformăm în sloiuri de gheață.

Afară, nu ştiu exact ce temperatură are aerul, însă nu poate fi sub minus 20. Poate că e chiar mai cald. Cerul este senin, iar luna este încununată de acel halo straniu pe care îl poți zări numai când afară este neobişnuit de frig.

Dârdâind, chiar dacă port salopeta călduroasă, îmi leg clăparii de schiuri şi apoi îmi îndrept spatele, căutând cu privirea urmele lăsate în zăpadă de Erin.

Iată-le: două făgaşe adânci descriind, în lumina albă a lunii, o umbră continuă.

Doar că acestea nu duc către pârtia albastră, distrusă de avalanşă. Ci către pădure.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Uitasem cum e prima bucată de drum. Of, Dumnezeule! Aceasta arată asemenea unui perete gros de zăpadă moale, e mărginită de copaci şi presărată cu bolovani, având pe mijloc o potecă mai îngustă de un metru. Iar primul pas înseamnă, la propriu, să te arunci în gol, sperând ca zăpada de jos să-ți amortizeze căderea.

Dacă nu aveam glezna luxată, aş fi putut executa cu uşurință acest salt – probabil, fără să dau dovadă de cine ştie ce eleganță, însă aş fi făcut-o. Nu sunt într-o formă fizică prea bună, însă am schiat destul de mult în afara pârtiilor, încât să fiu suficient de încrezătoare. Ştiu cum să mă comport atunci când trebuie să străbat suprafețe acoperite de troiene înalte, cum să ocolesc zonele periculoase, cum să evit să mă cufund în nămeți şi cum să continui să înaintez în orice situație.

Cunosc toate aceste lucruri în teorie. Însă au trecut mai mult de trei ani de când am schiat ultima dată în afara pârtiilor. Şi nu ştiu dacă mă voi descurca în condițiile în care trebuie să-mi protejez glezna ruptă.

Îmi simt bătăile inimii în gât. Ştiu că Liz a descoperit deja urmele pe care le-am lăsat în zăpadă. Vine după mine. Prin urmare, *trebuie* să fac acest pas.

Ştiu că primul picior pe care voi ateriza va suporta cea mai mare parte a propriei mele greutăți. Îmi strâng clăparii mai bine şi apoi mă poziționez în aşa fel încât să pot face primul pas cu piciorul sănătos. Apoi, îngrijorată pentru ceea ce ar putea să urmeze, fac saltul.

La început, totul pare în regulă. Execut o coborâre laterală în zăpada proaspătă, simțindu-mă asemenea cuiva care trebuie să înoate având înfăşurată o plapumă în jurul picioarelor, însă îmi dau seama că mă îndrept cu viteză către copaci. Va trebui să virez, sprijinindu-mă pe piciorul bolnav.

Reuşesc o întoarcere paralelă, însă îmi dau seama că am uitat cât de mult efort trebuie depus atunci când schiezi prin nişte nămeți atât de groşi. Zăpada îmi blochează schiurile, cât pe ce să mă facă să-mi pierd echilibrul, însă adevărata problemă apare abia când închei manevra şi aterizez pe piciorul rănit. Simt un fior de durere străbătându-mi şira spinării, aşa că mă

grăbesc să mă repoziționez, continuând să pun mereu în față piciorul sănătos.

Doar că strategia nu e bună – trebuie să ocolesc un copac care a apărut pe neașteptate în întuneric, iar de data asta schiul lăsat în urmă nimerește într-un troian, răsucindu-mi glezna cu o asemenea forță, încât las să-mi scape un urlet de durere, care ricoșează cu ecou între cei doi pereți ai crevasei. Mă sprijin fără să vreau în piciorul bolnav, încerc să mă echilibrez cu ajutorul unuia dintre bețele de schi… și nu mai știu ce se întâmplă după aceea. Tot ce știu este că piciorul îmi cedează, că bățul se cufundă în nămeți și că eu mă prăbușesc, rostogolindu-mă prin zăpada moale, în tot acest timp încercând să-mi protejez capul cu palmele, ca să nu mi-l izbesc de bolovanii pe jumătate îngropați în troiene.

Unul dintre schiuri mi s-a desprins, curelușele bețelor îmi strâng încheieturile, în vreme ce eu sunt când în picioare, când cu capul în jos, când alunecând pe fund – după care execut un fel de salt mortal, încheiat cu o aterizare dureroasă, pentru că mă izbesc de una dintre pietrele mari aflate la baza defileului.

O clipă, nu pot face altceva decât să zac acolo, icnind, străduindu-mă să respir și încercând să nu urlu din pricina durerii care îmi săgetează piciorul. Trebuie însă să mă mișc.

Când încerc să mă ridic în capul oaselor, spinarea mea produce un zgomot de sticlă pisată și mă gândesc că o să vomit de durere – dar văd bine. Nu sunt amețită. Sau cel puțin nu mi se pare că sunt amețită. Reușesc apoi să mă ridic, în genunchi, în pofida durerii din gleznă, care, între timp, a devenit suportabilă. Oarecum.

Mă ridic în picioare sprijinindu-mă într-unul dintre bețele de schi, apoi mă odihnesc câteva clipe, gâfâind și tremurând din pricina șocului și a durerii, străduindu-mă să respir rar și adânc. Reușesc… până la un punct. Când mă calmez suficient, îmi scutur zăpada care mi-a intrat în păr și pe sub guler, apoi evaluez situația în care mă aflu. Un schi a rămas prins de clăpar și încă țin în mână unul dintre bețe. Celălalt băț stă sprijinit de o piatră aflată ceva mai departe, așa că mă apropii șchiopătând de ea și îl recuperez, încă tremurând de adrenalină. OK. E-n regulă.

Totuși… unde o fi ajuns celălalt schi? Pot schia cu un singur băț, însă nu pot face nimic fără ambele schiuri. Dacă nu-l găsesc, am încurcat-o.

În clipa următoare, îl zăresc. Vârful lui se ițește din stratul de zăpadă, la câțiva pași mai sus de stânca pe care m-am prăvălit cu câteva clipe mai

devreme. Oftez, îmi desfac celălalt schi şi încep să escaladez latura aceea a crevasei, însă schiul a intrat prea adânc în zăpadă. Legăturile acestuia s-au prins de ceva, aşa că încep să sap cu mâinile înmănuşate. Deodată, din senin, rememorez o scenă similară – este cea mai vie amintire din viaţa mea, care m-a făcut de-atâtea ori să mă trezesc transpirată, revenindu-mi dintr-un oribil coşmar recurent.

Sap. Sap prin zăpadă. Părul lui Will. Capătul unuia dintre schiuri. Faţa lui rece, ca de ceară.

Simt că-mi vine să vărs.

Mă străduiesc să alung amintirea.

Continui să sap în zăpadă cu degetele.

Zăpada care îi acoperă genele, vârful îngheţat al nasului…

Aş vrea să pot plânge, dar nu pot. Nu-mi pot permite să fac mai mult zgomot decât deja am făcut. Liz ar putea să fie prin apropiere.

Marginea ruptă a fularului lui Will. Buzele lui vineţii…

Şi reuşesc să smulg schiul. Legăturile acestuia s-au desprins din zăpadă, aşa că acum îl pot scoate.

Îmi tremură tot corpul când alunec înapoi, unde mi-am lăsat celălalt schi. Îmi clănţăne dinţii, mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu reuşesc să-mi petrec cureluşele beţelor în jurul încheieturilor; şi sunt nevoită să încerc de şase sau şapte ori să-mi leg la loc schiurile, până când aud ţăcănitul reconfortant al clapetelor şi simt cum clăparii sunt din nou bine prinşi.

Apoi rămân o vreme nemişcată, în picioare, sprijinindu-mă în beţe şi îngăduindu-le propriilor muşchi, care continuă să tremure, un moment de răgaz. Nici nu ştiu ce anume m-a afectat mai mult: durerea, oboseala, amintirea zilei în care Will şi Alex şi-au găsit sfârşitul. Poate că toate trei. Doar că nu-mi pot permite acest moment de odihnă. *Nu*-mi pot permite.

Aud un zgomot venind dinspre panta de deasupra mea. S-ar putea să fie doar o marmotă, sau doar zăpada aşezându-se şi prăvălindu-se în crevasă, însă nu-mi pot permite să rămân pe loc ca să aflu ce este.

Mă împing în beţe şi încep să schiez cu mare băgare de seamă, intrând în gura defileului.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Să fi făcut eu o greşeală? Urmele lui Erin se opresc pe buza unui defileu abrupt. Acesta este cufundat în beznă, aşa că nu-i pot vedea fundul. Acolo, jos, ar putea fi orice: stânci colțuroase, un pârâu de munte, o prăpastie adâncă de sute de metri…

Cu toate astea, când mă uit cu mai multă atenție, disting urme pe zăpadă. Ceva – sau poate cineva – a trecut pe aici. Îmi imaginez că numai o capră neagră ar putea coborî teafără panta asta, însă pe măsură ce ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, disting două şanțuri adânci, săpate în zăpadă, care arată ca urmele unui schior care s-a oprit, a tras aer în piept, după care s-a aventurat în beznă.

Rămân pe loc, ezitând, întrebându-mă ce să fac. Sunt convinsă că Erin nu a luat-o pe acolo, mai ales că ea trebuie să-şi protejeze şi glezna luxată. Chiar şi pentru un schior experimentat, saltul acesta pare de-a dreptul sinucigaş.

Doar că urmele ei duc negreşit aici, după care se opresc. Să-şi fi dat jos schiurile şi să fi coborât pe picioare? Nu, oricine va fi trecut pe aici a purtat schiuri. Să fi *căzut?* În acest caz, s-ar putea ca problemele mele să-şi fi găsit deja rezolvarea.

Dar dacă este vreo farsă elaborată?

Arunc o privire în jurul meu, însă nu-mi dau seama ce fel de farsă mi s-ar fi putut pune la cale. Nu există decât două perechi de urme de schiuri: ale lui Erin şi ale mele – şi niciuna nu se îndepărtează de defileu. În plus, Erin nu ar fi avut vreme să pună la cale vreo stratagemă în stilul Sherlock Holmes. Dacă ar fi schiat cu spatele, ca să lase o urmă falsă în zăpadă, m-aş fi întâlnit cu ea.

Prin urmare, acest defileu *trebuie* să ducă la St Antoine. Şi, cumva, Erin a reuşit să coboare pe acolo.

Ei bine – dacă ea a reuşit, înseamnă că voi reuşi şi eu.

În tot cazul, nu am de gând să cobor pe schiuri. Nu-mi pasă cum a procedat Erin – nu am schiat suficient de mult în afara pârtiilor ca să mă

încumet să sar peste acest povârniş abrupt. Îmi desfac schiurile şi, ţinându-le într-o mână, mă aşez cu fundul pe marginea crevasei, coborând cu atenţie pe zăpada moale, în încercarea de a ajunge pe fundul prăpastiei.

Îmi dau imediat seama că am făcut o greşeală. În absenţa schiurilor, care mi-ar fi distribuit greutatea, mă cufund adânc, foarte adânc, în zăpada troienită. Încerc să mă caţăr înapoi, căutând să mă prind cu degetele de ceva şi folosind schiurile pe post de cârje, însă, pe măsură ce mă agit, zăpada începe să se mişte sub mine. Apoi se desprinde de pe povârniş, iar eu mă trezesc ducându-mă la vale cu o viteză înspăimântătoare, dimpreună cu schiurile şi cu o masă alunecoasă de zăpadă. La început trag o sperietură, însă e OK. Reuşesc să rămân ridicată, pot vedea spre ce mă îndrept şi, prin urmare, evit copacii, frânând din răsputeri – dar apoi, unul dintre clăpari mi se loveşte de o piatră. Nu mă pot opri. Greutatea zăpezii din spatele meu este prea mare. Mă rostogolesc, cu capul înainte. Schiurile îmi sunt smulse din mână. Cad şi tot cad – într-o învălmăşeală cumplită de zăpadă, pietre şi schiuri.

Îmi protejez capul cu mâinile. Simt cum mă lovesc la obraz, apoi umărul mi se izbeşte de ceva dur. Îmi vine să urlu. Mi se pare că o să mor. Nu aşa aş fi vrut să mor.

Apoi, cu o bufnitură sonoră, îmi dau seama că m-am oprit.

Zac întinsă pe spate, cu capul la vale, din rana de pe obraz mi se prelinge un şuvoi de sânge fierbinte. Umărul îmi pulsează dureros. Cred că mi-am rupt clavicula.

Încerc să mă ridic în fund, însă zăpada de sub mine începe să alunece, iar eu scot un urlet dându-mi seama că am început din nou să alunec la vale, însă mă opresc după numai un metru… şi mă întind la loc, gâfâind, suspinând înfricoşată, înainte să-mi dau seama că ultimul alunecuş m-a adus foarte aproape de fundul crevasei. Zăresc puţin mai încolo chiar şi o potecă. Constat că unul dintre schiurile mele zace căzut de-a curmezişul peste ea.

Încet, gemând de durere, mă răsucesc astfel încât să nu mai stau cu capul la vale, ci cu clăparii, apoi mă las să alunec, ca pe un tobogan, până jos. De cum pun piciorul pe fundul defileului, încep să plâng uşurată.

Toate mă dor. Simt în gură gust de sânge. Însă mă aflu aici. Iar acum, că am ajuns pe fundul întunecos al crevasei, ştiu că am avut dreptate, iar bucuria pe care o simt mă ajută să-mi ignor umărul care continuă să pulseze dureros.

Zăresc în faţă, săpate în zăpadă, urme de schiuri ducând la vale, către St

Antoine. Este limpede că pe aici a trecut de curând un singur schior, lăsând în urma lui două şanțuri adânci, precum şi urmele bețelor înfipte, din loc în loc în zăpadă.

Erin *a trecut* pe aici. Iar dacă mă grăbesc, aş putea s-o prind din urmă.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

E mai greu decât mi-aş fi putut imagina. Îmi amintesc cum am străbătut cândva acest defileu în timpul zilei – razele soarelui strălucitor strecurându-se printre copacii de deasupra, acoperiți cu promoroacă, şi reflectându-se în zăpada imaculată pe care călcam. Îmi aduc aminte cum ocoleam obstacolele, cum râdeam împreună cu însoțitorii mei, cum săream peste bolovanii pe jumătate îngropați în pământ şi cum evitam mogulele.

Acum nu mai văd nimic din toate astea. Tot felul de capcane pândesc din întuneric: crengi care îmi zgârie fața; colțuri de stâncă ițindu-se pe neaşteptate din pământ, pe care trebuie să le ocolesc făcând eforturi inumane; glezna mea pulsând dureros la fiecare mişcare mai bruscă.

Într-un fel, mă ajută faptul că acum fundul defileului este acoperit cu un strat gros de zăpadă proaspătă. Schiez cu greu şi depunând mult efort, pentru că nu mă pot ghida după nicio urmă, însă nu trebuie să mă opresc prea des. Ultima dată când am trecut pe aici, zăpada era tasată de schiorii care străbătuseră defileul înaintea mea. În felul acesta, puteam urma traseul lor sinuos, îmi puteam da seama unde anume terenul le înşelase aşteptările, făcându-i să se frece de câte un copac sau să se scufunde în câte un troian. În acelaşi timp, atunci schiasem în grabă şi, cum poteca este prea îngustă ca să poți vira lejer, în cea mai mare parte a timpului fusesem atentă să nu prind viteză.

Stratul gros de zăpadă nu-mi permite să înaintez cu rapiditate. Şi îmi mai creează o problemă. Dacă Liz se află undeva în spatele meu, urmele pe care le-am lăsat pe fundul defileului o vor ajuta să-şi croiască drum cu mai multă uşurință. Va schia mult mai repede decât am făcut-o eu.

Prin urmare, *trebuie* să mă grăbesc. Doar că, dacă nu voi fi atentă, s-ar putea să-mi frâng gâtul şi să mor.

Mă împing în bețe şi execut un viraj strâns, simțind cum glezna protestează, apoi nimeresc într-o movilă ascunsă sub stratul de zăpadă. Durerea din picior mă face să izbucnesc în lacrimi, îmi pierd echilibrul şi mă prăbuşesc cu zgomot, izbindu-mă dureros de peretele de stâncă. Câteva

minute zac acolo, gâfâind şi simţind cum lacrimi fierbinţi mi se preling pe obraji. Nu-mi vine să cred cât de tare mă doare. Nu îndrăznesc să-mi desfac clăparul ca să văd cum mai arată glezna, însă simt cum tot piciorul îmi pulsează dureros. Nu ştiu dacă voi mai putea schia vreodată. Nu ştiu nici măcar dacă voi mai putea *merge* vreodată.

Dar Liz a ucis deja trei oameni. *Trebuie* să merg mai departe.

Inspir adânc şi încerc să mă ridic sprijinindu-mă în bețe. Dar nu reuşesc. Tremur toată, nu mă pot mobiliza s-o fac – nu pot să-mi las greutatea pe picior, mă înfior doar la gândul că aş încerca s-o fac.

Apoi, de undeva de sus, aud zgomote. Sunt ţipete – probabil, cineva care s-a lovit în faţă de o creangă apărută pe neaşteptate – urmate de hârşâitul unor schiuri forţate brusc să frâneze în plug.

Liz e pe urmele mele. Şi e foarte aproape de mine.

Trebuie să continui să înaintez. *Trebuie!*

Înfig bățul de schi în zăpadă şi mă ridic în picioare, transpirând şi tremurând.

Apoi pornesc din nou la vale.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Un-de-es-te-E-rin?
Unde este?

Aceste cuvinte mi se tot învârt în cap, în vreme ce înaintez pe poteca sinuoasă de pe fundul defileului, luându-mă după urmele lăsate de Erin. Nu are cum să fie prea departe în fața mea, iar glezna ei este mult mai grav rănită decât genunchiul meu. *Ar fi trebuit* s-o ajung deja din urmă. Dar n-am reuşit. Iar acest lucru mă face să… nu să fiu îngrijorată! Încă nu am ajuns în acel punct. Dar, cu siguranță, frustrată.

Pe de o parte, mă frustrează faptul că este deosebit de dificil să schiezi pe fundul acestui defileu, mult mai dificil decât aş fi putut să-mi imaginez. Chiar dacă, între timp, ochii mi s-au obişnuit cu lumina slabă a lunii, de pe fundul crevasei, nu prea văd nimic în afara urmelor lăsate de schiurile lui Erin, pe care sunt nevoită să le urmez orbeşte, cât de repede pot, sperând că, dacă ea nu s-a blocat şi nu a căzut lată de oboseală, nici eu n-o voi face.

Zăresc în fața mea o porțiune dreaptă de drum, aşa că mă împing în bețe şi mă ghemuiesc pe schiuri ca trupul meu să capete o formă mai aerodinamică. Simt cum vântul mă izbeşte în față, însă apoi lovesc un minimogul, complet invizibil în lumina vagă a lunii. O vreme simt cum plutesc în gol, apoi revin cu schiurile pe potecă, greutatea corpului meu lăsându-se pe genunchiul luxat. Durerea mă lasă pur şi simplu fără răsuflare. Ar trebui să încetinesc, să-mi regăsesc echilibrul, însă până să apuc să fac ceva, o creangă de copac, apărută parcă de nicăieri, îmi zgârie fața, şi urlu de durere.

Instantaneu, îmi pun din instinct schiurile în plug, zăpada fâşâie sub ele şi, în vreme ce inima îmi bate mai să-mi sară din piept, reuşesc să mă opresc.

A fost cât pe ce. Dacă nu aş fi purtat ochelarii de schi, creanga aceea m-ar fi putut orbi. Oricum, a reuşit să-mi redeschidă rana din obraz. Simt ceva fierbinte pe bărbie, nu poate fi decât un nou firicel de sânge.

Cu toate astea, nu-mi pot permite să mă opresc. Tot ce trebuie să fac este

să fiu mai atentă. Mă împing din nou în bețe, privind concentrată în întuneric. Trebuie s-o prind pe Erin din urmă. *Trebuie.*

Apoi, după 100 de metri, aud fâşâitul inconfundabil al unor schiuri prin zăpada afânată. Un schior aflat în fața mea tocmai a luat o curbă strânsă, împroşcând în urma lui cu zăpadă.

Simțind cum mi se accelerează pulsul, mă grăbesc s-o ajung pe Erin din urmă.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Acum, fundul crevasei este cufundat în beznă. Pereții acesteia au devenit atât de înalți, încât razele lunii nu mai răzbesc până jos, iar pe buza hăului se înalță un şir de brazi, crengile lor obturând complet cerul. Cu toate acestea, nu îndrăznesc să încetinesc.

Aceasta este porțiunea de drum pe care mi-o amintesc cel mai bine. Cea pe care, dacă o străbați schiind cu viteză, te aruncă direct în sat. Aproape că am ajuns. Iată şi curba aceea lungă pe care trebuie să o străbați aproape lipit de peretele vertical, trecând cu grijă printre doi puieți de brad răsăriți cine ştie cum în văgăuna asta. Trec cu grijă de ei, străduindu-mă să ignor durerea de gleznă şi bătăile necontrolate ale inimii pricinuite de valul de adrenalină.

Mai am de făcut un viraj la dreapta.

Apoi… ah, *la naiba!*

Mă aflu aproape de ieşire când îmi amintesc. Trebuie să cotesc brusc la stânga ca să evit un perete de stâncă, urmând o potecă atât de strâmtă, încât este aproape imposibil să încetineşti.

Peretele întunecat apare din beznă, eu năpustindu-mă disperată cu schiurile pe lateral, aruncând în jurul meu o ceață de cristale de zăpadă. Unul dintre schiuri se loveşte de un bolovan şi cât pe ce să-mi pierd echilibrul. O durere sfâşietoare îmi străbate glezna, însă nu-mi pot permite să renunț la încercarea frenetică de a încetini – dacă ajung la curbă cu viteza de acum, nu numai că o să mă accidentez, dar, cum nu port cască de protecție, o să mor.

Iau curba, schiurile sunt aproape perpendiculare pe pantă – apoi mă întorc şi, instantaneu, mă lovesc de rădăcina unui copac, glezna mea cedează şi, de data asta, mă rostogolesc într-o învălmăşeală de zăpadă şi schiuri.

Trebuie să mă ridic. Acum Liz se află la distanță mică de mine. Aud fâşâitul schiurilor ei tot mai aproape, zgomotul devenind tot mai perceptibil, amplificat de acustica defileului. *Trebuie* să mă ridic. Doar că, în momentul în care încerc s-o fac, nu reuşesc. Glezna nu îmi poate susține greutatea.

Încerc, iar genunchiul îmi cedează. Mai încerc o dată, icnind de durere de data asta, căci nu-mi mai pasă de zgomotul pe care îl fac, însă mă prăbuşesc la loc în zăpadă, plângând şi înjurând.

Ea aproape că m-a ajuns din urmă. Se apropie de mine, se apropie *repede.*

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

Sunt foarte aproape de Erin – şi o aud. Plânset şi zgomot de schiuri. *Perfect!* A căzut!

Am un sentiment de triumf şi măresc viteza. Totul o să fie OK. O s-o prind din urmă! Nu vreau să mă gândesc la ce va urma după ce ajung la ea. Am timp destul pentru asta.

Mă ghemuiesc din nou. Vântul îmi ciupeşte obrajii. Asta e. Pot s-o fac.

Nimeresc peste o movilă şi trăiesc acelaşi sentiment de bucurie ca atunci când am coborât pe pârtia neagră, doar că acum mă simt şi mai bine. Schiez din instinct, asemenea unei păsări plutind grație unui curent de aer, luând curbele fără efort. E ca şi cum…

Apoi… se întâmplă.

Un perete de stâncă, conturându-se în întuneric, la numai câțiva paşi distanță.

Mi se pare că urlu, însă nu sunt sigură – oricum, cineva urlă.

Încerc, disperată, să fac plugul cu schiurile – însă poteca este mult prea strâmtă, aşa că nu încetinesc, nu încetinesc, nu înce…

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Zgomotul produs când se izbeşte de peretele de stâncă nu seamănă cu nimic cunoscut.

Disting pocnet de schiuri care se frâng şi pârâit de oase zdrobite. Sunetul pe care îl produce o masă de carne turtindu-se la impactul cu o suprafață dură.

Un pleoscăit umed, ca şi cum o meduză ar fi fost proiectată cu 100 de kilometri pe oră într-un perete de stâncă.

Oare purta cască de protecție? *Oare purta cască de protecție?*

Se lasă liniştea. O linişte adâncă, îngrijorătoare.

— Liz? o strig cu glas tremurat, însă nu primesc niciun răspuns, nici măcar un suspin.

Încerc să mă ridic în picioare, însă nu reuşesc s-o fac. Acum mă doare tot piciorul, iar glezna nu mă mai poate susține.

Mă ghemuiesc în zăpadă, stând pe o parte, dorindu-mi din tot sufletul să nu leşin de durere.

Știu că ar trebui s-o las pe Liz baltă, însă nu mă lasă inima s-o fac.

Îmi amintesc cuvintele pe care le-a rostit Danny înainte să plece: „Doar te cunosc. Nu te lăsa copleşită de compasiune! Pune-te pe tine pe primul loc!”

Şi ştiu că are dreptate. Dar nu pot s-o fac. Nu pot s-o las să moară acolo, cum au murit Alex şi Will, singuri, în zăpadă.

Îmi iau bețele de schi. Îmi desfac clăparii, mă sprijin pe genunchi şi încep să mă târăsc în sus pe pantă, către ultima curbă a defileului.

LIZ

ID Snoop: ANON101
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 1

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 10

Când ajung acolo, liniştea e deplină.

Liz zace întinsă pe-o parte, la baza stâncii – o grămadă informă roşie-albă-albastră. Albastră este jacheta ei de schi, albă este zăpada, iar roşul… roşul este *peste tot.*

A sângerat abundent pe zăpadă, însă hemoragia a încetat. În timp ce eu străbăteam pe genunchi cei 20 de metri până la locul accidentului, Liz a murit. Printre buzele ei însângerate nu se strecoară nicio răsuflare. Îmi lipesc degetele de gâtul ei. Pielea năclăită de sânge încă îi este caldă, însă nu simt niciun puls, nici măcar unul slab.

O vreme, mă gândesc să încerc imposibilul – să o resuscitez apăsându-i ritmic pieptul, să-i fac respirație gură la gură… însă, când o întorc cu blândețe pe spate, ceea ce văd mă face să mă retrag, şocată şi îngrozită. Partea stângă a craniului ei este zdrobită asemenea unui ou, iar pe zăpadă se zăresc bucățele de creier însângerat.

Sunt gata să leşin, îmi vine să vărs şi mi-e greață, rămân ghemuită şi amețită în zăpadă, cuprinzându-mi genunchii cu brațele, în vreme ce aud ceva ciudat, ştiu că trebuie să fie suspinele mele, dar parcă vin de la altcineva.

Nu-mi dau seama cât timp a trecut. Ştiu doar că două lucruri mă fac să ies din starea de disperare şi catatonie.

Primul este faptul că soarele a început să-şi facă simțită prezența. Defileul este prea adânc pentru ca razele lui să ajungă până aici, însă câteva dungi rozalii au început să străpungă norii care plutesc deasupra mea.

Iar al doilea lucru… al doilea lucru este un bâzâit.

La început, nu-mi dau seama despre ce ar putea fi vorba. Pare să fie un mobil, însă eu nu am telefon. A rămas în cabana Perce-Neige, cu bateria la fel de moartă şi de rece precum trupurile pe care Liz le-a lăsat în urma ei.

Apoi bâzâitul încetează, după care începe din nou – de data asta însă, înțeleg. Liz. Vine din buzunarul lui Liz.

Salopeta ei este năclăită de sânge înghețat, însă ştiu că trebuie să fac asta,

aşa că întind mâinile aproape degerate de frig şi-i ating şoldul. Deschid fermoarul, simțindu-mi degetele înmănuşate reci, amorțite şi neîndemânatice, şi ceva alunecă în zăpadă, producând un zgomot care mă face să izbucnesc în lacrimi.

Este telefonul lui Elliot.

Care tocmai sună.

Iar cel care sună este Danny.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: The Pixies / Where Is My Mind
Admiratori Snoop: 8
Abonați Snoop: 151

Habar n-am câtă vreme zac acolo, întinsă lângă Liz, în balta vâscoasă de sânge – sângele ei – care îngheață cu repeziciune. Tot ce știu este că, în momentul în care salvamontiştii ajung, în cele din urmă, în defileu, aducând cu ei tărgile, sunt aproape hipotermică, aşa că nu le pot răspunde la întrebări.

Danny a fost cel care m-a ajutat să supraviețuiesc în timpul acestor ore interminabile, glasul lui în urechea mea, vorbindu-mi, vorbindu-mi, spunându-mi că sunt pe drum spre mine, că trebuie să rezist, să nu mă dau bătută. Însă când echipa de salvamontişti a apărut, luându-mi telefonul din mănuşa înghețată, înroşită de sângele lui Liz, nici el nu a ştiut să le spună ce se întâmplase.

Abia peste două zile m-am simțit în stare să le povestesc, să le explic de ce cabana rămăsese pustie, să le desluşesc acele SMS-uri laconice şi neclare şi să le descriu aventura pe care o trăisem străbătând defileul plin de capcane ascunse. Dar nici măcar eu nu eram capabilă să le explic chiar totul. Pentru că… cum ai putea să explici cine era Liz?

Să explici ceva presupune să gândeşti în termeni raționali, să poți justifica un anumit comportament.

Doar că eu nu pot, *nu vreau* să justific ce a făcut Liz.

După câteva zile, sunt externată, însă nu mă pot întoarce acasă. Pe de o parte, nu vreau s-o fac – am 22 de ani şi nu am de gând să revin în dormitorul din copilărie, cu posterele unor trupe de mult uitate, cu fotografiile înfățişându-i pe Will şi pe Alex, fantome pe care le văd perpetuu cu coada ochiului.

Pe de altă parte, pur şi simplu *nu pot* să mă întorc acasă. Poliția încă nu a încheiat cercetarea locurilor în care s-au petrecut crimele din cabana Perce-Neige, cerându-le tuturor celor implicați să rămână în zonă cel puțin până la încheierea anchetei preliminare. Nu suntem suspecți – sau, cel puțin, nu cred că suntem –, prin urmare nicio lege nu ne poate opri să ne întoarcem în

Marea Britanie, însă ar arăta foarte rău dacă am afecta în vreun fel cursul anchetei şi toată lumea îşi dă seama de acest lucru.

Evident că nu mă pot întoarce la cabană câtă vreme este considerată scena crimei, aşa că accept uşurată oferta poliției de a ocupa o cameră într-un hotel din St Antoine le Lac. Abia când ajung acolo, ținând în mână o pungă de plastic cu lucruri personale, îmi dau seama ce înseamnă această ofertă.

Aici sunt cazați *toți.* Topher. Rik. Miranda. Danny. Carl. Tiger. Chiar şi Inigo.

De fapt, pe Inigo îl zăresc primul, de cum păşesc înăuntru, îndreptându-mă către recepție. Rămân literalmente cu gura căscată:

— Inigo!

Îmi scot căştile din urechi, iar el se întoarce spre mine. Tocmai încerca să rezolve o problemă de conexiune la internet, cu ajutorul recepționerei care nu vorbeşte decât franceza. De cum mă zăreşte, se face roşu, un roşu atât de intens, încât e aproape mov. Nu-i stă bine aşa îmbujorat, frumusețea lui neobişnuită dispare, lăsând loc uneia aproape banale.

— Ăăă… *excusez-moi,* vă rog, i se adresează el bâlbâindu-se fetei de la recepție. *Un moment, je*... vreau să spun… trebuie să… of, Dumnezeule, Erin, prin ce ți-a fost dat să… dă-mi voie să-ți iau bagajul.

Arată către cârja mea, apoi către orteză, după care îmi ia din mână punga de plastic.

— E OK, îi spun eu râzând, cu toate că situația nu e prea amuzantă. Glezna e în regulă. Adică… nu tocmai în regulă, pentru că e fracturată, însă acum pot merge din nou, datorită ortezei.

— Şi totuşi, spune el abătut, făcându-mi semn să mă aşez pe canapeaua tapițată cu stofă de lână, în stilul anilor 1970, aflată pe o latură a recepției.

Se aşază şi el în celălalt capăt şi putem sta de vorbă asemenea unor invitați, plini de trac, la un *talk-show.* Abia acum văd că are fruntea bandajată şi ochii vineți. Să se fi încăierat cu cineva?

— Erin, tu crezi probabil… crezi probabil în continuare că… vreau să spun că… Dumnezeule! Am fost un idiot şi jumătate. Îmi pare atât de rău… nespus de rău…

— Pentru ce îți pare rău? mă mir eu, luată prin surprindere.

— Pentru că am plecat şi te-am lăsat aşa! Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că Liz… că ea…

— Inigo, dar nu a fost vina ta!

— Ba da, *a fost.* Şi nu mă refer la Liz – dar dacă nu aş fi făcut tâmpenia aia cu telefonul, poate că Ani… poate că ea încă ar mai fi…

Se opreşte, iar eu îmi dau seama că mai are puţin şi îl podidesc lacrimile şi că acum se străduieşte din răsputeri să se controleze. Dar îmi mai dau seama de un lucru: habar n-am despre ce vorbeşte. De fapt, habar n-am ce s-a întâmplat cu Inigo după ce a părăsit cabana. Ce a fost cu apelul acela telefonic? De ce a plecat valvârtej?

— Inigo, habar n-am despre ce vorbeşti, îi spun cu blândeţe. Ce s-a întâmplat? Te-ai *prefăcut* că dai acel telefon? De ce?

— Poftim? se miră Inigo, la rândul lui. Nu! Doamne, nu! Cum ţi-a putut trece aşa ceva prin minte?

— Păi, atunci de ce ai fugit?

— Dar v-am spus! Am lăsat un bilet – pentru că făcusem o greşeală atât de prostească.

Îmi reprim un oftat de iritare şi mă întreb, nu pentru prima oară, dacă Inigo a fost vreodată bun în meseria lui de asistent personal. Cum s-o fi descurcat Topher cu el?

— Da, însă n-ai spus ce greşeală, îi explic eu. Cu toţii ne-am gândit că…

Mă opresc. Inigo se îmbujorează din nou, mai tare de data asta, însă îşi ridică bărbia şi spune:

— Ştiu. Cu toţii credeaţi că eu eram făptaşul. De-asta a trebuit să plec – ca să pot îndrepta lucrurile. Cât despre greşeală – Dumnezeule, cât de bătut în cap am putut să fiu! Le-am spus celor de la poliţie că ne aflăm în cabana Blanche-Neige.

La început nu înţeleg. Apoi rămân cu gura căscată. Rememorez scena în care Inigo vorbeşte la telefon cu poliţia. „Da… OK… cabana Blanche-Neige."

Blanche-Neige. Albă-ca-Zăpada. Perce-Neige. Fulg de zăpadă. O greşeală pe care o persoană care nu vorbeşte limba franceză o poate face cu atâta uşurinţă! Dar care i-a fost fatală lui Ani. Ah, Inigo – *idiotule!*

— Ştiu unde se află cabana Blanche-Neige, spun eu pe un ton apăsat. La vreo 15 kilometri de noi, pe cealaltă parte a văii. Evident. *Evident,* de-asta n-a venit poliţia. Le-ai indicat un loc greşit.

Inigo dă trist din cap.

— A fost o greşeală atât de stupidă! Iar eu abia în ziua următoare mi-am dat seama ce făcusem, am tot încercat să iau din nou legătura cu poliţia, ca să le explic, însă semnalul dispăruse de tot, spune Inigo abătut. Prin urmare,

singurul lucru pe care îl puteam face ca să-mi îndrept greşeala era să schiez până în sat şi să le spun poliţiştilor ce s-a întâmplat şi unde ne aflam de fapt. Aşa că am plecat. Ştiu că a fost o prostie din partea mea, dar mă simțeam atât de… de ruşinat şi țineam neapărat să îndrept lucrurile. Eram conştient că, dacă aş fi spus cuiva ce aveam de gând să fac, ați fi încercat să veniți cu mine, iar eu nu voiam acest lucru. Nu voiam să pun pe nimeni în pericol din pricina unei greşeli făcute de mine. Doar că…

Inigo înghite în sec, iar eu observ cum i s-au umezit din nou ochii. Ştiu că şi el se gândeşte la Elliot şi la Ani, care ar fi rămas probabil în viață dacă poliția ar fi venit în dimineața aceea, dacă ar fi ştiut unde să caute.

— Doar că m-am rătăcit, m-am izbit de un copac şi m-am trezit în spital, spune el pipăindu-şi fruntea bandajată.

Abia acum observ că are julituri pe degete şi pe obraji; că vârfurile urechilor îi sunt negre din pricina degerăturilor.

— Ah, dacă nu aş fi… încearcă el să continue. Dacă nu aş fi…

— Inigo, nu aveai de unde să ştii, îi spun eu cu blândețe. A fost o greşeală… o greşeală cu consecințe tragice, ce-i drept.

Acestea sunt cuvintele pe care oamenii mi le-au spus luni şi ani la rând: „Nu aveai de unde să ştii ce o să se întâmple atunci când ai propus să schiați în afara pârtiilor. Nu e vina ta. A fost o greşeală… o greşeală cu consecințe tragice”.

Sunt fraze care mi s-au părut întotdeauna goale de sens. Acum, deodată, e vital ca Inigo să le creadă.

— *Nu este vina ta,* mă grăbesc eu să adaug, străduindu-mă să fiu cât mai convingătoare.

Îmi pun o mână peste degetele lui julite şi pline de băşici. Inigo tresare, însă apoi se uită la mine, schițând vag un zâmbet. Habar n-am dacă mă crede. Poate că da. Poate că nu.

Ani şi Elliot ar fi putut rămâne în viață dacă Inigo ar fi spus la telefon numele corect al cabanei. Doar că nu a făcut-o.

Poate că va învăța să trăiască cu această povară, aşa cum am făcut-o şi eu. Aşa cum fac în continuare.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 160

Nu îi văd pe ceilalți decât la cină, când cei de la hotel ne oferă o masă consistentă, non-vegetariană, la ora 7:00 fix. Nu există rezervări, nu-ți poți alege nici meniul, nici ora. Se cinează ca într-o familie – cobori din cameră atunci când îți spune bucătarul s-o faci şi fie îți iei *le plat du jour,* fie nu mănânci. O metodă destul de convenabilă.

Mă aflu în camera mea, ghemuită în pat, aproape adormită, când aud clopoțelul de la bucătărie şi mă ridic cu greutate, simțind în oase durerile din ultimele câteva zile şi frecându-mi obrazul pe care s-a întipărit broderia de pe fața de pernă. Mă dau jos din pat şi ies pe coridor.

Cobor şchiopătând treptele, moment în care se deschide o uşă şi un alt oaspete iese valvârtej din propria cameră, cât pe ce să mă dărâme şi făcându-mă să scap cârja pe jos. Mă aplec s-o recuperez, simțind cum glezna protestează de durere, iar când mă îndrept de spate, pregătită să fac o remarcă iritată, văd cine este celălalt oaspete. Stă nemişcat, uitându-se pur şi simplu la mine.

E Danny.

— Danny!

Îl cuprind în brațe, însă el nu face nicio mişcare, apoi, asemenea unui sloi de gheață care începe să se topească, mă cuprinde şi el într-o îmbrățişare care la început este delicată, apoi fermă, apoi de-a dreptul dureroasă, de parcă Danny ar încerca să se convingă că mă aflu acolo, în carne şi oase.

— Nu am crezut-o nici măcar o clipă, spune el în cele din urmă, glasul lui baritonal părând să vină direct din pieptul lui, de care îmi țin lipită fața. Nici măcar pentru o clipă, repetă el. SMS-ul acela… am ştiut imediat că ceva este în neregulă. Am pornit imediat pe drumul de întoarcere. Nu cred să fi mers mai repede vreodată, însă tu plecaseşi deja. Am crezut că eşti moartă. M-am gândit… m-am gândit…

Nu-şi poate încheia propoziția. Înghite în sec, lipindu-şi obrazul de creştetul meu, apoi simt cum lacrimile lui îmi udă părul.

— Nu ar fi trebuit să plec! exclamă el, strângându-mă cu şi mai multă

putere în brațe. Ştiam eu că e periculos să te las singură. Ți-am şi spus să nu faci vreo prostie. Iar tu… ce faci? Te pui să schiezi în afara pârtiilor, cu o gleznă luxată! Ei bine, află că nu eşti vreun Jason Bourne!

Scutur din cap şi îl strâng cu şi mai multă putere, lipindu-mi obrazul de umărul lui şi străduindu-mă să-mi reprim hohotele de plâns. Îl iubesc – ador felul în care se străduieşte să înveselească atmosfera în jurul lui şi să facă haz chiar de acest obicei al lui, însă acum nici măcar nu mă pot preface că râd. Tot ce pot face este să-l țin în brațe şi să plâng… să plâng, să plâng… pentru tot ce s-a întâmplat.

— La naiba! exclamă el cu vocea lui aspră, dar blândă, începând să mă legene înainte şi înapoi. Eşti OK, Erin. Eşti în regulă, pisoi.

Aş vrea să-l cred. Însă nu sunt sigură că e adevărat.

— Arăți ca naiba, spune el făcând deodată un pas înapoi ca să mă cerceteze, din cap până-n picioare.

Am impresia că vrea să mă facă să râd, iar o parte din mine chiar ar vrea să mă înveselesc. „Ar fi trebuit să-l vezi pe celălalt tip”, dau eu să spun replica tipică din filmele cu bătaie – însă Liz e moartă şi, de aceea, replica nu mi se mai pare atât de amuzantă. Mă mulțumesc să dau din umeri, în vreme ce Danny se crispează şi aproape că mârâie:

— Nenorocita naibii!

— Nu spune asta, îl opresc eu. Nu… habar n-ai prin ce a trecut…

Sunt întreruptă însă de clopoțelul care anunță a doua oară servirea cinei. Danny îşi dă ochii peste cap:

— Am face bine să coborâm. Eşti gata?

— Nu prea. Tu?

— Sunt bine, drăguțo. Tu eşti cea care ține neapărat să-l imite pe Bear Grylls.

Izbucnesc în râs, însă în vreme ce cobor încet şi cu paşi nesiguri scara care duce la parter – ajutându-mă cu cârja şi ținându-mă de balustradă –, îmi dau seama că încă sunt cu nervii la pământ.

De cum intru în restaurantul hotelului, constat că toată lumea e deja acolo – cei care au rămas în viață, vreau să zic. Topher, Tiger, Rik, Inigo, Miranda şi Carl – cu toții aşezați de jur-împrejurul unei mese lungi, iar când apar, neştiind care va fi reacția lor, aud mai multe exclamații, apoi, spre marea mea surpriză, îl văd pe Topher cum rupe tăcerea începând să aplaude rar. Inigo se grăbeşte să-i urmeze exemplul, apoi Rik, Miranda – şi la urmă toți ceilalți.

— Să fiu al naibii! exclamă Carl sărind în picioare ca să mă ajute, luându-mi cârja şi trăgându-mi un scaun. Arăți mai rău decât Inigo, ceea ce spune multe.

Locul meu se întâmplă să se afle lângă Tiger, care mă cuprinde afectuoasă cu brațul, în vreme ce Carl îmi împinge uşor scaunul.

— Erin, spune ea. Eşti OK? Trebuie să fi fost o experiență cumplită. Îmi pare teribil de rău – nu ar fi trebuit să te lăsăm acolo.

— E-n regulă, reuşesc eu să răspund.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Nici nu ştiu ce să mai spun. Glezna, pusă acum în orteză, îmi pulsează dureros. Simt cum toate privirile sunt ațintite asupra mea, aşa că mă bucur nespus când Danny îşi trage un scaun lângă mine şi se trânteşte oftând pe el.

— Dacă e să mă iau după miros, iar o să avem tâmpenia aia de *cassoulet,* spune el morocănos. Data trecută n-a fost prea bun.

Cumva, nemulțumirea lui legată de meniu reuşeşte să spargă gheața, iar Inigo surâde mânzeşte.

— Vorbeşte puțin mai tare, amice, spune Carl în vreme ce o chelneriță tânără – aceeaşi fată care mai devreme se ocupase de recepție – vine în restaurant aducând o tavă cu trei farfurii pline de tocană consistentă, păşind cu grijă, gâfâind de concentrare, apoi ocolind masa. Vrem să ne asigurăm că scuipă în farfuria cui trebuie!

— Dacă e acelaşi fel de mâncare ca aseară, probabil că scuipatul îl va face mai gustos, ricanează Rik cu glas şoptit.

— Ssst, se uită Miranda urât la el.

Rik rânjeşte, mângâind-o pe ceafă cu o familiaritate care mă face să bănuiesc că, oricare ar fi viața lor sentimentală acasă, nu vor reveni în Anglia ca simpli colegi. Ceva s-a schimbat în chimia relației lor, ceva irevocabil, iar Rik pare mai puternic, mai hotărât decât persoana pe care am cunoscut-o cu numai câteva zile în urmă.

Spre deosebire de el, Topher pare tras la față – o variantă ceva mai ștearsă a bărbatului charismatic pe care l-am văzut coborând din funicular. Într-un fel, această transformare nu mă surprinde, doar şi-a pierdut cea mai bună prietenă – pe Eva, cofondatoarea firmei. Moartea ei reprezintă un preț mult prea mare în comparație cu satisfacția de a fi câştigat controlul total asupra companiei. Evenimentele petrecute în ultimele zile par să-l fi îmbătrânit şi să-i fi erodat încrederea în sine şi strălucirea de odinioară. Cu toate astea, continuă să stea în capul mesei, iar când i se pune în față porția

de *cassoulet,* bate cu furculița în pahar şi îşi drege glasul, în vreme ce noi, ceilalți, aşteptăm să-i ascultăm discursul.

— Ăăă… vă promit că nu vă voi reține prea mult, spune el, apoi se opreşte brusc, scărpinându-se pe frunte cu un gest obosit, părând să fi pierdut firul discursului. Doar că eu… mă rog, am să vă dau două veşti. Nişte veşti pe care meritați să le aflați cât mai devreme.

Îşi ridică paharul cu vin roşu de pe masă şi ia câteva guri, apoi se strâmbă şi se şterge la gură. Nu cred că e genul de vin vechi cu care e obişnuit.

— În primul rând… ei, bine… nu e uşor să spun asta, zice el înghițind apoi în sec. Chestia e că oferta de cumpărare a companiei a fost retrasă.

Un murmur se răspândeşte printre cei aflați la masă. O combinație de şoc şi îngrijorare, însă lumea nu pare surprinsă. Rik şi Miranda schimbă o privire.

— Ce înseamnă asta pentru valoarea estimată a companiei, dacă Snoop se listează la bursă? întreabă Carl.

Topher nu-i răspunde. Rik îşi pune mâinile-n piept, strângând nemulțumit din buze.

— Poți să te ştergi cu ea la fund, nu-i aşa? Nu ai de ce să ascunzi gunoiul sub covor, Toph. Ştii bine că tu nu ai curtat investitorii. Ceea ce nu mi se pare deloc surprinzător, nu? Un masacru acoperit copios de presă, petrecut într-o vacanță plătită de companie, un partener mort – chiar cel pe care investitorii păreau să-l simpatizeze mai mult…

— Rik! intervine Tiger ridicându-se şi făcând ca picioarele scaunului ei să producă un zgomot strident pe podeaua de gresie.

Fața ei este contorsionată, toată seninătatea obişnuită de pe chipul ei dispărând într-o clipă.

— Rik, pentru numele lui Dumnezeu! Mai contează asta? Eva e moartă. Elliot e mort. Ani e *moartă,* spune ea rostind ultimul nume cu glas tremurat. Iar ție îți pasă de valoarea acțiunilor?

Tiger are dreptate, iar Rik ştie asta, aşa că se aşază la loc pe scaun, scuturând jenat din umeri.

— E purul adevăr, spune el, dar nu ca să se certe cu Tiger, ci doar ca să-şi justifice într-un fel grosolănia. Asta e tot ce am de spus.

Eu cred că Rik are dreptate. Devalorizarea acțiunilor este un fapt, o realitate importantă mai ales pentru oamenii care îşi pierd banii, precum şi pentru angajații care, în curând – când balonul de săpun denumit Snoop se

va sparge –, s-ar putea să-şi piardă slujbele. Doar că şi Tiger are dreptate. Devalorizarea acțiunilor nu mai pare importantă în comparație cu drama pierderii celor trei colegi.

— Care era a doua chestie? întreabă Miranda.

Intervenția ei, după tăcerea jenantă care urmase răbufnirii lui Tiger, îi ia pe ceilalți prin surprindere. La început, Topher pare zăpăcit.

— Ziceai că ai să ne dai *două* veşti, îi aduce ea aminte. Care este cea de a doua veste?

— Aaa… face Topher arătând…

Nici eu nu ştiu cum să-l descriu. Aproape că-i este rău. Îşi freacă fața cu palmele, apoi continuă:

— Am primit o scrisoare. Adică un e-mail. De la Arnaud.

Arnaud? Danny se uită nedumerit la mine – apoi îmi amintesc:

— Soțul Evei, îi şoptesc, iar Danny dă nelinişti din cap.

— A aflat vestea? întreabă Rik părând îngrozit.

Topher încuviințează dând din cap.

— L-a anunțat poliția. Nu i-au descris chiar totul, ci doar elementele principale: că a fost implicată într-un accident de schi fatal. În fine… Arnaud mi-a trimis un document.

— Un document? întreabă Miranda nedumerită, însă nu numai ea pare mirată. Referitor la Eva?

— Un folder, de fapt. Referitor la tot felul de oameni. Scrisori. Fotografii. Înregistrări video. Eva îl rugase să mi le trimită mie în cazul în care ea ar fi murit pe neaşteptate. Arnaud nu ştie ce conține folderul, pentru că e protejat de o parolă, însă eu m-am uitat prin el şi pot spune că… există o înregistrare video…

Topher îşi trece degetele prin părul blond, ciufulit, turtindu-l. Acum nu mai arată ca opera unui frizer fantezist, ci e doar o claie de păr încâlcit.

— Nu prea ştiu ce dracului să fac cu folderul ăsta, înțelegeți? Eva mi l-a aruncat în poală. Şi celelalte documente sunt nasoale, însă chestia asta… filmulețul… simt că e prea mult pentru o singură persoană.

În vreme ce rosteşte aceste cuvinte, Topher pare… da, acum cred că am găsit cuvântul: pare *pierdut.*

— Vrei să ne uităm şi noi la el? întreabă Rik. Vrei să-l vedem cu toții?

Topher îşi îndreaptă scurt privirea către mine şi Danny. Nu spune nimic, însă e limpede ce vrea să dea de înțeles: materialul nu-i priveşte decât pe cei de la Snoop. Dar, spre marea mea surprindere, Topher dă apoi din cap:

— Da, cu toții. Pentru că filmul interesează pe toată lumea prezentă acum la masa asta.

Aflat lângă mine, Danny se încruntă, şi îmi dau seama cum se simte. Urmează să ne fie adus la cunoştinţă ceva neplăcut, fără să avem nici cea mai mică idee despre ce ar putea fi vorba. Ce legătură ar avea toate astea cu mine şi cu Danny? Să-i fi trimis Eva soţului ei ceva înainte să moară?

Topher îşi deschide MacBook-ul, dă click pe un link şi introduce o parolă. Apoi îndreaptă ecranul laptopului spre ceilalți şi, aruncând o privire către uşa dinspre bucătărie, ca să verifice că ospătărița nu se află prin apropiere, apasă pe play.

În primul minut, îmi este greu să desluşesc ce anume văd. Pare să fie o înregistrare făcută cu telefonul mobil, însă e noapte, iar rezoluția este extrem de proastă. Pare să fie vorba despre o grădină – ba nu, un balcon, pentru că întrezăresc câteva acoperişuri ceva mai departe. Un bărbat şi o femeie stau acolo, vorbind. Aud respirația persoanei care filmează, dar nu şi cuvintele celor două persoane aflate pe balcon, ceea ce mă face să bănuiesc că sunt filmate din interior, printr-un geam de sticlă.

Femeia stă lângă peretele balconului. Întunericul face ca trăsăturile feței să nu i se distingă. Nu-mi pot da seama cine este, însă postura ei îmi pare familiară. Dacă ar fi să mă iau după felul în care se clatină pe picioare, aş spune că femeia e destul de beată. Se sprijină cu o mână de perete, iar când bărbatul se apleacă spre ea ca să-i umple cupa cu şampanie, observ că paharul pe care ea i-l întinde tremură vizibil.

Habar n-am cine e bărbatul acela. Sunt absolut sigură. Acum el stă cu spatele la balustrada balconului şi de aceea nu-l pot vedea decât din profil. E un bărbat frumos în felul lui, însă îmi lasă impresia că etalează un anumit aer de superioritate în prezența micuței femei de pe balcon, de parcă i-ar face plăcere să se grozăvească, iar ea să-i acorde o atenție nețărmurită. Bărbatul îşi duce paharul la gură şi dă şampania peste cap, apoi îi spune ceva femeii.

Ea scutură din cap şi dă să se îndepărteze, însă bărbatul îşi pune o palmă pe perete, barându-i calea. Acum femeia este prinsă între trupul lui şi zidul casei. Mi se întețesc bătăile inimii. Ştiu ce o să se întâmple. Şi eu m-am aflat cândva în situația ei. Recunosc panica asta. Ştiu cu câtă disperare îşi doreşte să scape.

Apoi, cu un gest care nu lasă loc de nicio interpretare, bărbatul îi pune o mână pe sâni.

Îi strig în gând femeii să-i tragă un genunchi între picioare şi *să fugă de-acolo*.

Dar, cu un sentiment de groază, îmi dau seama că o cunosc pe femeia aceea. Şi ştiu ce urmează să facă.

Se retrage într-o parte ca să se ferească de atingerile lui, însă el o blochează cu cealaltă mână, apoi se apleacă atât de mult, încât nu pot vedea ce anume face, deşi îmi pot imagina – îmi pot imagina totul perfect.

Inima a început să-mi bată cu şi mai multă putere. De ce naiba persoana care filmează totul cu telefonul mobil nu-i sare femeii în ajutor?

Când femeia îl împinge pe bărbat, nu mă surprinde, deşi persoana care filmează icneşte zgomotos şi la fel fac câteva dintre persoanele aflate la masă.

Vedem apoi pe ecranul laptopului cum bărbatul, cu răsuflarea tăiată de pe urma izbiturii, face câțiva paşi nesiguri cu spatele şi se opreşte când atinge balustrada joasă a balconului. Ceea ce se petrece în următoarele câteva secunde se derulează atât de repede, încât abia dacă îmi dau seama despre ce e vorba.

Femeia se apropie de el şi, inițial, am senzația că vrea să-l ajute. Doar că n-o face. Îl mai împinge o dată. De data asta, picioarele lui o iau în sus, paharul îi cade din mână, brațele încep să i se agite haotic prin aer – apoi dispare din cadru.

Abia în clipa în care femeia se răsuceşte pe călcâie ca să părăsească balconul reuşim să-i zărim chipul.

Un chip absolut calm.

Este, desigur, Liz.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: offline
Abonați Snoop: 160

Când Topher îşi închide laptopul, punându-l deoparte, în jurul mesei domneşte o tăcere deplină. Primul care vorbeşte este Carl:

— Ce căcat a fost asta?

— Eu cred că… intervine Miranda, palidă la faţă şi părând că-şi cântăreşte fiecare cuvânt. Cred că tocmai am văzut-o pe Liz ucigând pe cineva.

— Ăsta este motivul pentru care Eva a fost asasinată, spune Topher pe un ton plin de gravitate. Ăsta trebuie să fie, nu-i aşa? Liz trebuie să fi ştiut că Eva a văzut-o.

— Dar… nu are niciun *sens,* intervine Miranda uluită. De ce să o ucidă pe Eva, dacă ştia că o are la mână cu înregistrarea video?

— Bănuiesc că nu ştia că fusese filmată, răspunde Topher.

Pare pur şi simplu terminat; trăsăturile feţei i s-au adâncit, făcându-l să pară mai bătrân cu 10 ani.

— Nu ştia, confirm eu, vorbele mele spărgând tăcerea asemenea unor pietre aruncate într-o fântână.

Toţi se întorc, uimiţi, cu faţa spre mine.

— Tu ştiai de această întâmplare? mă întreabă Miranda. Fără niciun pic de tragere de inimă, dau din cap.

— Da, ştiam. Liz mi-a mărturisit totul înainte să…

Mă opresc, dându-mi seama că nu îmi pot aduna curajul necesar ca să le povestesc ce s-a întâmplat, deşi am făcut-o deja o dată, în faţa poliţiei: noaptea aceea interminabilă, somniferele strecurate în ceainic, urmărirea aceea de coşmar prin întuneric, cumplita ei moarte.

— Înainte să fug, adaug eu tristă.

— A ucis un bărbat, cu sânge rece! exclamă Carl cu chipul împietrit de groază.

— O agresase sexual, spune Miranda pe un ton înţepat, însă nu mai urmăresc discuţia care urmează, fiind preocupată să înţeleg altceva.

Cine a filmat scena? Şi *în ce scop?*

Nu există decât o explicație – trebuie să fi fost Eva. Ea fusese cea de-a treia persoană prezentă în noaptea aceea, dacă e să dau crezare spuselor lui Liz. Şi la ea se afla fişierul video. Eva trebuie să fi fost persoana care a stat ascunsă în apartament, filmând prin fereastra închisă a balconului. E singura explicație logică şi se potriveşte cu descrierea făcută de Liz: Eva se scuzase şi plecase la toaletă cu puțin timp înainte de a se întâmpla totul.

Doar că… încerc să pun lucrurile cap la cap, în vreme ce discuția din jurul mesei ia amploare, vocea ascuțită a Mirandei acoperind glasul răstit al lui Carl. În ce scop a filmat Eva? Probabil că ştia, sau cel puțin bănuia, că Liz urma să fie agresată sexual.

Apoi îmi amintesc cuvintele Evei, repetate de Liz: „În plus, lui Norland îi plac tipele de genul ei. Îi plac prospăturile".

Oare… oare Eva a trimis-o pe Liz acolo ştiind că era foarte probabil ca Norland să se dea la ea şi bănuind că Liz se va opune… şi apoi… apoi *ce?*

Piesele de puzzle se aşază brusc la locul lor, într-o scenă oribilă.

Înseamnă că Eva l-a filmat pe Norland, un potențial investitor, agresând-o sexual pe una dintre angajatele de la Snoop.

Cu filmarea aceea l-ar fi avut la mână.

Eva era o şantajistă – ştiam deja acest lucru. Doar că, într-un fel, această înscenare crudă, atent pusă la cale, este de un milion de ori mai odioasă decât oricare altă faptă pe care mi-aş fi putut-o imagina.

A trimis-o pe Liz acolo cum ai trimite un miel la tăiere. Eva nu ştia însă că Liz nu era un mieluşel.

E aşa cum mi-a spus Liz: toți cei de la Snoop o subestimau.

Ei bine, asta a fost o greşeală, iar greşeala pe care a făcut-o Eva a costat-o viața. O greşeală care l-a ucis şi pe Norland. Iar acum a ucis-o şi pe Liz.

— Ştia, repet eu în şoaptă, iar la început nu reuşesc să mă fac auzită, discuția continuând să se aprindă de jur-împrejurul mesei, însă apoi Tiger se uită la mine:

— Ce ai zis, Erin?

— Am zis că ştia.

Repet, iar ceilalți se opresc din conversație, ceea ce face ca vorbele mele să cadă în tăcerea care urmează asemenea unor mici bombe.

— Cine? Liz?

— Eva. *Ştia* că tipul ăla se va da la Liz. De-asta i-a filmat. Ți-a spus şi ție, Rik, îți mai aminteşti? „Lui Norland îi plac tipele de genul ei. Îi plac prospăturile."

Rik nu comentează, însă expresia de pe chipul lui spune mai multe decât un întreg discurs. Sigur că îşi aminteşte. Îşi aminteşte perfect. Şi înțelege. Cu toate acestea, fac un efort să le explic şi celorlalți:

— Eva a înțolit-o pe Liz cu propriile ei haine şi apoi a dus-o la apartamentul tipului, ştiind că, foarte probabil, Norland se va da la ea şi că Liz va intra în panică – iar ea, Eva, va imortaliza momentul cu telefonul mobil.

— Fuuuuutu-i!

Recunosc vocea lui Carl, care între timp a devenit cenuşiu la față.

— Mi-a povestit şi mie o dată, când am întrebat-o cum de e atât de pricepută să atragă investitori. Mi-a spus că fiecare om are un călcâi al lui Ahile, care funcționează asemenea unui buton. Tot ce trebuie să faci este să-l descoperi şi apoi să-l apeşi cu toată puterea, chiar dacă persoana respectivă începe să schelălăie.

— Filmul acesta reprezenta butonul ei pentru Norland, spun eu. Doar că lucrurile nu s-au întâmplat cum a plănuit ea.

— Înseamnă că, în toți aceşti ani… spune Tiger încet. În toți aceşti ani a şantajat-o pe Liz. *Ce* facem?

— Ce putem face *noi?* se miră Topher, care se ridică în picioare, trecându-şi din nou degetele prin păr. La naiba, chestia asta e pur şi simplu oribilă… folderul ăsta. Şi nu e vorba numai despre Liz. A strâns informații despre tot felul de oameni. E ca o bombă cu ceas!

— Arnaud ştie? întreabă Rik.

Topher scutură din cap:

— Nu, nu i-am spus ce conține folderul. Dacă chestiile astea ies la iveală, *s-a zis* cu Snoop. Ce facem? O companie clădită pe şantaj? Poate că am fi supraviețuit scandalului din jurul morții Evei şi a dezvăluirilor legate de Liz. Dar dacă *asta* iese la iveală, s-ar putea să ne ducem cu toții la fund.

Topher se uită peste masă, în direcția lui Rik.

— Vreau să spun că efectiv ne-am duce la fund. Noi doi putem să înfundăm puşcăria. Cum am putea dovedi că nu am ştiut nimic?

— Nu putem îngropa povestea asta! exclamă Tiger îngrozită. Topher, ce vrei să sugerezi? Că trebuie să ne prefacem că nu am văzut niciodată filmul?

— Spun doar că…

În glasul lui se simte disperarea. Îşi mai trece o dată degetele prin părul ciufulit, cu privirea unui om aproape nebun.

— Spun doar că… la ce ne-ar folosi să scoatem toate chestiile astea la lumină? Eva e moartă. Liz e moartă. Norland e mort. Nimeni nu mai poate fi adus în fața justiției. Tot ce am face ar fi să-i traumatizăm şi mai mult pe Arnaud şi pe Radisson.

— Şi să facem şi mai mult rău companiei *Snoop,* adaugă Tiger pe un ton acuzator. Asta vrei să spui de fapt, nu-i aşa? Aici nu este vorba despre Arnaud, ci despre protejarea propriei tale poziții.

Glasul de obicei liniştit al lui Tiger e acum plin de furie şi iritare:

— Cum rămâne cu Liz?

— Dar Liz este o criminală! exclamă Topher.

— E o victimă!

— E o psihopată nenorocită, intervine Carl dând de înțeles că nu face altceva decât să afirme o evidență. *A fost,* vreau să spun.

Se lasă liniştea şi ne gândim la Liz.

Adevărul ăsta este. Liz *chiar a fost* o victimă. Şi, aşa cum spunea şi ea, nu şi-a dorit niciodată nimic din toate astea. Era doar o tânără săracă, confuză, care s-a aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Dar nu pot să uit când l-a împins pe Norland a doua oară. Şi n-o pot uita pe Ani, pe micuța, pe naiva de Ani. Poate că *toată* lumea are dreptate. Poate că Liz a fost deopotrivă o victimă şi o criminală.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: The Verve / Bitter Sweet Symphony
Admiratori Snoop: 43
Abonați Snoop: 164

După ce se termină cina, iar eu urc cu greu scara care duce spre camera mea, problema încă nu este tranşată, i-am lăsat pe ceilalți să continue să se certe. De cum îmi bag căştile în urechi şi mă trântesc pe pat, ținându-mi mai sus piciorul rupt şi gândindu-mă doar la muzică, simt o mare uşurare.

Abia dacă aud bătaia în uşă, însă îmi scot una dintre căşti din ureche şi, într-adevăr, bătaia se repetă, o succesiune de lovituri rapide.

Oftând, îmi cobor picioarele din pat şi mă îndrept şchiopătând spre uşă.

E Danny. Mi-a adus cârja.

— Ți-ai uitat-o jos, drăguță!

— A, desigur, mă bat eu cu palma peste frunte. Sunt o mare idioată. Mulțumesc!

Danny îmi pasează cârja, după care urmează câteva momente jenante de tăcere.

— Vrei să intri? îl întreb eu arătând cu mâna către camera mea destul de modestă. Ştiu că nu e ca la Ritz, însă nu mai suportam să stau jos, cu ceilalți.

Luându-mă aproape prin surprindere, Danny scutură din cap:

— Nu… Sunt… în regulă. Cred că o să ies un pic. Să beau ceva.

— Cu cine? mă mir eu – şi sunt şi mai surprinsă când îl văd pe Danny cum roşeşte.

— Eric. Băiatul proprietarei. El administrează barul din deal, ştii? Cel de pe colț, cu tejgheaua acoperită cu alamă… *Le Petit Coin?* Mi-a spus… ceva de genul „vino să bem ceva după cină”.

— Danny! nu mă pot abține să nu zâmbesc. Păi, asta e fantastic! E şi el…?

Danny ridică din sprânceană, făcându-mă să tac şi să simt cum mă îmbujorez, apoi îmi sare în ajutor:

— Dacă e şi el amator de Piña Colada? Se pare că da.

— Ha! Bun. Du-te atunci!

— Eşti sigură? Vreau să spun… ai putea veni şi tu…

Se opreşte, iar eu încep să râd:

— Nu. Nu, mulţumesc. Fără Piña Colada în seara asta, vreau să mă culc devreme.

— OK. Bun plan, Batman! răspunde el făcând o rimă ineptă, însă nu dă niciun semn că ar vrea să plece.

Rămâne în faţa uşii, uitându-se încruntat la propriii pantofi, în vreme ce trasează ceva cu vârful unuia dintre ei pe covorul sângeriu.

— Ce ciudată a fost chestia aia, nu-i aşa?

— Te referi la ce se întâmplă în film? Da. Ce crezi că vor face?

— Naiba ştie! Mă întrebam dacă nu ar trebui să anunţăm noi poliţia, însă nu ştiu dacă are vreun rost.

Şi eu mă gândisem la acelaşi lucru, însă nici eu nu reuşisem să iau o decizie, aşa că mă mulţumesc să-i răspund lui Danny ridicând indecisă din umeri.

Danny se întoarce părând că urmează să plece, iar eu mă pregătesc să închid uşa, când el se întoarce din nou spre mine, de parcă tocmai ar fi luat o decizie. Se apleacă în cadrul uşii, făcându-mă să cred că vrea să-mi şoptească ceva la ureche, însă, spre surprinderea mea, mă sărută. Îi simt pe obraz buzele groase şi moi.

— Te iubesc, drăguţă! îmi spune el.

Îl cuprind cu braţele şi mă lipesc strâns de el.

— Şi eu te iubesc, Danny. Acum, du-te! Te aşteaptă o mulţime de Piña Coladas.

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă: Carole King / Tapestry
Admiratori Snoop: 28
Abonați Snoop: 345

Au trecut doar trei săptămâni, iar eu stau în cabană, în fața şemineului aprins, privind pe fereastra înaltă care dă spre vale. Ascult muzică şi nu mă gândesc la nimic.

Încă mi se pare straniu să trăiesc în cabană fără să muncesc. Practic, şi eu, şi Danny suntem încă angajați, însă nu ştiu cât de mult va mai putea dura această situație. După ce Perce-Neige a fost declarat, în mod oficial, „scenă a crimei", imaginea cabanei fiind reprodusă în diverse reviste din nu mai puțin de şase țări, a devenit limpede că, deşi stricăciunile provocate de avalanşă au fost reparate, în sezonul acesta cel puțin nu vom avea noi turişti.

Rezervările făcute pentru restul anului au fost fie anulate, fie redistribuite în grabă către alte puncte de cazare aflate în proprietatea companiei-mamă, iar acum eu şi Danny aşteptăm pur şi simplu să vedem ce se va întâmpla mai departe, plimbându-ne prin camerele goale, privind locul în care a stat Ani ultima oară, văzând stafia lui Elliot mâncând tocană cu lingura, auzind dinspre parchet țac-țacul tocurilor Evei, precum şi pe Liz trântind uşa propriului dormitor.

Nu pot trăi în acest loc. Acum ştiu asta. Însă nu pot fugi la nesfârşit.

Mirosurile care vin dinspre bucătărie îmi fac stomacul să ghiorțăie de foame. Mă gândesc să mă ridic din scaun şi să mă duc, şchiopătând, să-l întreb pe Danny la ce oră are de gând să servească masa, când muzica pe care o ascult pe Snoop se opreşte brusc. La început, nu-mi dau seama ce se întâmplă. Nu spionam pe nimeni, aşa că muzica nu ar fi trebuit să se oprească. Ascultam muzica „mea".

Deschid telefonul ca să verific aplicația – moment în care observ că am primit o notificare pe e-mail. De la Kate. Subiectul este „O veste neplăcută". Simt cum mi face un gol în stomac.

— Danny! strig eu încercând să acopăr zăngănitul oalelor şi tigăilor.

Nu primesc niciun răspuns şi mă pregătesc să mă ridic ca să-i arăt e-

mailul, moment în care Danny apare în cadrul uşii de la bucătărie, ţinând în mână propriul lui telefon.

— Ai primit şi tu? mă întreabă el.

Încuviinţez.

— Da, suntem amândoi în *carbon copy.* Ce zice?

— Păi, deschide e-mailul şi vei vedea.

Deschid emoţionată e-mailul şi încep să citesc în diagonală: „Decizie dificilă… redeschiderea nu ar fi o măsură practică… probabilă vânzare… concediu pe caz de boală… salarii compensatorii generoase… preaviz de patru săptămâni".

— Vor să închidă cabana, spun eu uitându-mă la Danny, care dă sumbru din cap.

— Dap, despre asta e vorba. Ca să fiu sincer, nu sunt foarte surprins. Ce om cu mintea la cap ar vrea să se cazeze într-un loc în care au fost ucişi patru turişti? Cabana asta nu mai poate fi încadrată în categoria „casă, dulce casă", nu-i aşa? Chiar dacă scoţi din ecuaţie piscina distrusă. Tu ce ai de gând să faci?

— Ce am de gând să fac? întreb privind nedumerită la Danny.

Replica mea este prostească, pentru că am avut la dispoziţie trei săptămâni să mă hotărăsc, însă din cine ştie ce motiv nu am reuşit s-o fac. Să reîncep munca? Dar vreau să fac asta? Acum nici măcar nu mai am un loc de muncă.

— Habar n-am, răspund eu în cele din urmă. Tu ce vrei să faci?

— Am putea să-i dăm în judecată, ştii? spune Danny mai mult ca să anime conversaţia. Adică… „salariile compensatorii generoase" sunt binevenite, însă tu ai fost cât pe ce să fii ucisă la datorie. Cred că asta merită o recompensă ceva mai consistentă decât salariul pe câteva săptămâni şi o cutie cu bomboane de ciocolată.

— Eu nu vreau să-i dau în judecată, răspund automat, fără să mă gândesc prea bine, însă de cum îmi ies pe gură cuvintele, îmi dau seama că aşa şi este: nu vreau s-o fac.

Mi-a fost suficient de greu să trec o dată în viaţă prin aşa ceva şi nu am de gând s-o iau de la capăt. În plus, nu vreau să-i târăsc pe Topher, pe Tiger, pe Rik şi pe toţi ceilalţi prin tribunale, ca să depună mărturie în sprijinul meu.

— Nu… nici eu nu prea am chef de aşa ceva, recunoaşte Danny uitându-se la ecranul telefonului mobil şi oftând. Banii însă mi-ar fi fost de folos.

Bine, atunci… cum zicea bătrâna mea mamă: „Visează, băiete, cai verzi pe pereți”.

Danny oftează din nou, apoi mă întreabă:

— Mâncăm? Cremă de dovleac cu gremolata de alune şi *fougasse* flambat.

— Sună delicios, spun eu străduindu-mă să zâmbesc. Abia aştept!

ERIN

ID Snoop: LITTLEMY
Ascultă:
Admiratori Snoop:
Abonați Snoop:

După prânz, eu şi Danny ne aşezăm în faţa televizorului, iar eu îmi scot telefonul. Am devenit uşor obsedată să văd cum se înmulţesc abonaţii mei pe Snoop. Nimic nu-i face mai dornici să te urmărească decât ştirea că a fost cât pe ce să fii asasinat. De asemenea, îmi place să văd ce mai fac şi ce mai ascultă Topher, Rik şi ceilalţi din grupul lor. Numele de utilizator al lui Rik este „Rikshaw". El nu se poate lăuda – nici pe departe – cu numărul de admiratori Snoop ai lui Topher, însă îmi plac mult mai mult gusturile lui muzicale. Ieri asculta un rap cubanez pur şi simplu uluitor.

Doar că în momentul în care deschid aplicaţia, nu mai găsesc nimic – doar pagina de deschidere, complet goală.

O clipă mă gândesc că poate am dat din greşeală *logout,* însă nu, încă apar ca *signed-in,* iar poza mea de profil se află la locul ei, în colţul din dreapta-sus, „Little My din Moomins" uitându-se încruntată la mine. Nu mai există însă nimic în lista mea cu piese recent ascultate, nicio sugestie în fereastra „pe cine ai putea să urmăreşti", nicio listă de abonaţi la Snoop – până şi numerele mele au dispărut. Oare a căzut din nou internetul? Îmi amintesc însă că atunci când s-a întâmplat ultima oară, nu aşa arăta aplicaţia Snoop. Am fost *exclusă?*

— Danny! strig eu.

Danny tocmai căuta un film pe Netflix.

Îmi răspunde fără să-şi desprindă privirea de pe ecranul televizorului:

— Da, ăsta e numele meu. Nu-l repeta prea des, pentru că o să-l toceşti.

— Danny, ţie îţi merge Snoop?

— Mda, de ce întrebi? răspunde el, apoi deschide aplicaţia ca să verifice. Nu, stai… ce? Mi-am pierdut toate abonamentele şi toate preferinţele. Ce naiba se-ntâmplă?

— Nu ştiu. Ai idee dacă s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? Să fi fost amândoi excluşi?

— Nu… răspunde Danny butonând de zor. Nu, nu cred asta… Vreau să

spun, nu ar avea niciun *motiv* să te excludă. Aici nu e ca pe Twitter, unde poți posta tot felul de căcaturi. Aici nu poți decât să fii *follower*-ul cuiva. Cred că… cred că s-a mai întâmplat, cu 1000 de ani în urmă, pe vremea când Snoop era abia la început şi nu dispunea de suficiente servere. Îmi amintesc că, vreme de câteva zile, aplicația pur şi simplu a cedat şi tot ce vedeai pe telefon era… un ecran gol. Poate că au şi acum probleme cu serverele?

— Tot ce se poate.

Intru pe Google şi tastez: *„a căzut rețeaua Snoop”*.

Imediat, apar puzderie de articole. „BREAKING NEWS”, citesc titlul primului articol, „Start-up-ul britanic Snoop cere intrarea în procedura de faliment”.

Încă o ştire: „Utilizatorii Snoop au rămas şocați când au intrat azi pe aplicația lor preferată şi au găsit ecranul gol. Compania a închis serverele după ce CEO-ul acesteia, Topher St Clair-Bridges, a anunțat că Snoop va intra în faliment”.

— Futu-i! spune Danny.

Citesc pe figura lui că şi el a căutat pe Google acelaşi lucru şi că acum citeşte acelaşi articol – sau unul asemănător.

— Futu-i, au intrat la apă! Rik a avut dreptate.

Oftez lung, simțind cum mă detensionez, cu toate că nici măcar nu observasem cât de mult m-a putut afecta această ştire. Nu mă bucură deloc faptul că Snoop a dat faliment – nici pe departe. Gândul că Inigo, Topher, Carl şi toți ceilalți vor rămâne pe drumuri, ca să nu mai vorbesc de angajații pe care nu i-am cunoscut niciodată, nu-mi face absolut nicio plăcere. Atâta doar că vestea reuşeşte să pună capăt unei frământări care nu mi-a dat pace vreme de trei săptămâni. Ce trebuia făcut cu filmulețul Evei?

Pentru că această problemă nu a apucat să fie rezolvată înainte ca echipa de la Snoop să părăsească St Antoine. Pe de o parte, Topher subliniase că, spunând adevărul, nimeni nu era avantajat şi că, pentru Snoop, un asemenea gest ar fi de-a dreptul catastrofal, ducând la concedierea câtorva sute de oameni absolut nevinovați.

Pe de altă parte însă, păstrarea secretului ar fi fost o povară greu de suportat. Pentru că, urmând sfatul lui Topher, noi nu am fi făcut ceea ce ar fi fost *corect,* ci ceea ce ar fi fost *profitabil,* lucru pe care Tiger l-a subliniat de nenumărate ori, totul degenerând în certuri cumplite, care s-au repetat în toate cele câteva zile care au precedat plecarea lor din St Antoine.

— Vrei să-mi spui că, dacă la mijloc nu se afla soarta companiei, ai fi lăsat familia Evei să treacă printr-un asemenea coşmar?! s-a răstit Topher la Tiger. Ai fi adăugat de bunăvoie încă o victimă pe lista deschisă de Liz? Ai fi redeschis toate acele răni despre care familia bietului bărbat credea că s-au vindecat cu ani în urmă? L-ai fi chinuit pe Arnaud cu o informaţie care nu ar fi trebuit să-i ajungă la urechi niciodată? Chiar crezi că merită să sacrifici atâtea destine de dragul adevărului, în condiţiile în care absolut toate personajele implicate în poveste sunt deja moarte?

— Nu! a strigat Tiger. Dar nu despre asta e vorba. Noi nu ascundem pur şi simplu adevărul, noi opunem *Snoop* adevărului şi *de aceea* soluţia e într-atât de problematică! Topher, nu poţi să-ţi vezi mai departe de viaţă aşteptându-te, în acelaşi timp, ca cei din jurul tău să-şi sacrifice toate principiile pe baza cărora au clădit această companie. Lucrurile nu pot funcţiona aşa. Tot ce vei reuşi să faci va fi să pari un individ arogant, îndreptăţit să…

— Îndreptăţit, îndreptăţit, îndreptăţit… Ia dracu'! s-a răstit Topher la ea. M-am săturat de cuvântul ăsta! A devenit un fel de băţ numai bun să cotonogeşti cu el bărbaţii albi. Măcar ştii ce *înseamnă,* Tiger? Înseamnă că *meriţi* ceva, că ţi se cuvine ceva din punct de vedere legal, dintr-un motiv anume. Aşa că, data viitoare când vei mai dori să-i spui cuiva asta, gândeşte-te de două ori înainte să vorbeşti!

După care Topher a ieşit valvârtej din încăpere.

Acum, trei săptămâni mai târziu, continui să mă gândesc la toate aceste discuţii aprinse. Continui să mă gândesc la semnificaţia cuvântului „îndreptăţit". Şi la faptul că membrii familiei tipului ucis de Liz sunt *îndreptăţiţi* să afle adevărul despre fiul sau fratele lor. La faptul că fetiţa Evei este *îndreptăţită* să crească fără ca faptele mamei ei să-i atârne, ameninţătoare, deasupra capului. Şi mă mai gândesc la faptul că morţii sunt *îndreptăţiţi* să fie lăsaţi în pace.

Topher este un individ îndreptăţit să aibă totul – şi acesta este purul adevăr. Îndreptăţit în sensul la care se referea Tiger. El s-a strecurat prin viaţă luând şi luând, şi luând, la fel ca Eva. Amândoi s-au folosit de oameni ca de nişte piese de şah. Angajaţi, investitori, prieteni, cunoştinţe – au luat şi au tot luat de la ei tot ce se putea lua. Şi nu au acceptat niciodată să poarte povara responsabilităţii pentru răul pe care l-au cauzat.

Acum mă gândesc ce înseamnă responsabilitate.

Mă gândesc ce înseamnă vină.

Mă gândesc să merg mai departe.

ERIN

Mă aflu în camera mea, făcându-mi bagajul, când primesc un e-mail. Nu ştiu de la cine ar putea fi – probabil de la Kate, ceva referitor la ultimele detalii privind salariul nostru compensatoriu, sau de la biroul de resurse umane, care ne trimite alte acte avocăţeşti la semnat. Dar nu e de la ei. Nici măcar nu recunosc adresa de e-mail.

Îmi atrage însă atenţia subiectul mesajului: „Îmi pare rău", aşa că îl deschid.

Mă duc mai întâi la finalul textului, ca să văd de la cine este – iar numele pe care îl văd mă face să tresar. Topher. De ce naiba mi-a scris un e-mail?

Mă încrunt. Apoi revin la începutul mesajului ca să văd ce vrea să-mi spună.

Dragă Erin,

Presupun că ai citit deja în presă că Snoop a intrat la apă. Mama lor de vulturi de pradă capitalişti! Atunci când dai lovitura, nu mai ştiu unde să te lingă – iar când chiar ai nevoie de ei, ai zice că te-ai umplut de herpesuri.

Dacă Eva s-ar mai fi aflat printre noi, presupun că ar fi zis ceva de genul „ţi-am spus eu". Doar că ea nu se mai află printre noi – aşa că nu-i pot oferi nici măcar această măruntă satisfacţie.

Am găsit e-mailul tău în baza de date cu utilizatorii Snoop, înainte să închidem şandramaua. Da, ştiu. Nu mă turna la poliţie! Ascultă însă! Ce voiam să-ţi spun… ah, la naiba! Nu ştiu. Că îmi pare rău sau rahaturi de genul ăsta. Îmi pare rău pentru tot ce ţi s-a întâmplat, dar în special îmi pare rău pentru că am fost un asemenea dobitoc în ceea ce-i priveşte pe Alex şi pe Will. Mă tot gândesc la după-amiaza aceea petrecută la cabană când mi-am dat seama că tu erai şi… Of, uite ce e: nu-mi pot retrage cuvintele, însă nu mi-am cerut niciodată scuze pentru cuvintele rostite atunci, aşa că… despre asta e vorba.

Nu mă pricep să-mi cer scuze. Nu am antrenamentul necesar pentru aşa ceva, însă iată că acum îţi scriu, negru pe alb: îmi pare rău. Alex şi Will – erau doi tipi de ispravă. Nu şi-au meritat deloc soarta, după cum nu ţi-ai meritat-o nici tu. Şi îmi pare nespus de rău pentru implicaţiile scăpării mele de atunci – nu ştiu cât ai apucat să auzi, pentru că în momentul acela ieşiseşi din încăpere, însă mă cam luase valul şi am spus tot felul de

căcaturi de care acum nu sunt deloc mândru.

Pentru că, uite care-i treaba: acum, că lucrurile s-au mai aşezat – şi am avut timp să cuget la toate cele întâmplate –, am ajuns să înțeleg. Înțeleg ce înseamnă să pierzi nişte oameni apropiați. Eva, Elliot – nu-mi erau rude de sânge, însă aproape că-mi erau. Eu şi Elliot am fost colegi de şcoală, cât despre Eva… habar n-am. E greu de explicat. Chiar şi după ce ne-am despărțit, cordonul ombilical care ne unea a rămas intact.

Aşa că acum înțeleg. Înțeleg de ce nu ne-ai spus. Înțeleg de ce nu puteai pleca.

Mă gândesc tot timpul la ei. La Elliot, care a fost autopsiat într-o morgă din Franța. La Eva, care încă se află acolo, un sloi de gheață prăvălit într-un defileu din Alpi, cufundată în somnul de veci asemenea unei frumoase adormite. Mă gândesc, cred, şi la Ani. Futu-i!

În fine – cam asta e. Voiam doar să-ți mai spun o dată:

Îmi pare rău.

Topher

x

PS: Mai voiam să-ți spun ceva: fişierul acela video – l-am trimis la poliție. În cele din urmă, mi s-a părut că aşa ar fi corect să procedez. Şi, ca să ştii, am făcut-o acum o săptămână. Înainte să se declanşeze toată nebunia asta. Prin urmare, nu ăsta este motivul pentru care Snoop a intrat la apă – mi-ar plăcea să-ți spun că ăsta ar fi fost motivul, doar că nu e cazul. Voiam să ştii şi tu cum stau lucrurile.

Când ridic ochii din ecran, constat surprinsă că obrajii îmi sunt scăldați de lacrimi. Deşi habar n-am ce i-aş putea răspunde lui Topher, apăs pe *reply* şi rămân mult timp nemişcată, ținându-mi degetele deasupra telefonului mobil. Apoi încep să tastez. Doar şapte cuvinte. Sper din toată inima ca acestea să reflecte adevărul:

Dragă Topher, totul va fi în regulă.

ERIN

— Of, drăguțo, suspină Danny îmbrățișându-mă şi ținându-şi fața lipită de umărul meu. O să-mi fie dor de tine, văcuță proastă ce eşti.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, îi răspund eu îmbrățișându-l la rândul meu şi simțindu-i umerii vânjoşi, mirosind vag a bucătărie franțuzească – a tocănițe cu carne fiartă în vin, la foc moale, a unt topit, a usturoi sotat… numai chestii gustoase.

— Crezi că o să fii în regulă?

Dau din cap că da. Pentru prima dată după mult timp… chiar *cred* că voi fi OK.

— Trebuie să mă duc acasă, spun eu – convinsă, de data aceasta.

Nu acasă la St Antoine, ci acasă în Anglia, acolo unde părinții neconsolați ai lui Will, precum şi propria mea familie mă aşteaptă răbdători să mă împac cu fantomele trecutului.

Am trăit foarte mult timp singură, alături de Will şi Alex, ascultând în cap glasurile lor, străduindu-mă să mă împac cu tragicul lor destin, cu propriile mele fapte – străduindu-mă să mă împac cu responsabilitatea rostirii acelor câteva cuvinte fatidice: „Haideți să schiem în afara pârtiilor”.

În clipele în care am zăcut acolo, în zăpadă, alături de Liz, simțind cum viața ei se stinge implacabil, mi-am dat seama că nu mai pot să fug. Şi că, poate, asta e OK.

— Dar tu? Crezi că o să fii în regulă? îl întreb pe Danny.

Aud în depărtare autocarul apropiindu-se. Disting uruitul anvelopelor de iarnă străbătând drumul deszăpezit.

— Ce ai de gând să faci mai departe? Să-ți cauți de lucru într-una dintre celelalte cabane?

— Ăăă… face Danny încurcat.

Sunt surprinsă să-l văd îmbujorându-se. Vârfurile urechilor, abia vizibile de sub căciulă, i-au devenit roşietice.

— Da, da… de fapt, mi-am şi găsit ceva.

— Deja?

— Da, răspunde el tuşind uşor stânjenit. Mai ții minte B&B-ul acela în care ne-a cazat poliția?

— Cel în care ne-au servit *cassoulet*-ul acela de rahat? Bineînțeles că-l țin minte!

— Da, ăla. Ei bine, l-au concediat pe bucătar şi… ăăă… un amic mi-a pus o vorbă bună.

— Un „amic”? zâmbesc cu gura până la urechi. Un *amic.* Există vreo şansă ca amicul respectiv să fie Eric, fiul cel sexy al proprietarei? *Monsieur* Piña Colada de la *Le Petit Coin?*

Danny s-a înroşit atât de tare, încât nu mă pot abţine să nu-l împung cu degetul între coaste, făcându-l să râdă.

— Of, Danny… mă întreb ce a trebuit să faci ca să meriţi aşa ceva.

— Nu-i treaba ta, răspunde el.

Obrajii îi dogoresc, iar chipul îi este pe jumătate încruntat, pe jumătate vesel, însă tot ce văd eu este un om debordând de fericire.

— Puţin nepotism nu strică niciodată.

— Mă îndoiesc profund că în cazul tău a fost vorba de nepotism, comentez eu. Un pic de *cassoulet* făcut de tine – şi Eric ar trebui să fie nebun să nu te recomande.

Aş vrea să aflu mai multe amănunte. Aş vrea să aflu totul, însă autocarul aproape că a ajuns şi nu mai am timp. Îl pup pe Danny pe obraz, iar el îmi ia de jos cealaltă valiză, pe care i-o pasează tipului care se ocupă de bagaje.

— Ai grijă de ea, îi spune Danny în franceză şoferului, în vreme ce eu urc cu băgare de seamă treptele în autocar. Nu e aşa de dură pe cât pare.

Nu mai am nevoie de cârjă, însă încă mai am piciorul în orteză.

— *Bien sûr,* îmi răspunde şoferul făcându-mi cu ochiul.

Mă strecor pe scaun, moment în care, prin geamul gros al autocarului, îl aud pe Danny strigându-mi ceva. Deschid micul geam de sus şi mă ridic în genunchi pe scaun ca să mă pot uita la el.

— Ce este?

— Am uitat să-ţi spun: downloadează Choon[{4}]!

— Choon?

— E noul Snoop, drăguţo. Doar că e mai bun. C, H, O, O, N.

— Choon, am înţeles, îi răspund, apoi autocarul porneşte, aşa că mă grăbesc să închid geamul.

Prindem viteză, eu îi fac cu mâna lui Danny, îmi face şi el, apoi îmi trimite o bezea şi simt lacrimile curgându-mi pe obraji.

Apoi Danny mai strigă ceva, însă nu-l mai înţeleg.

— Nu te aud! îi strig eu ştergându-mi lacrimile şi ating cu vârful degetelor cicatricea de pe obraz. Te iubesc! adaug eu, însă autocarul se află deja mult prea departe, Danny nu are cum să mă mai audă.

Mă aşez la loc pe scaun simțind cum mă doare inima pentru toți cei pe care i-am pierdut, pentru tot ceea ce las în urmă, în munții aceştia. Îmi curge încă o lacrimă şi, o clipă, mă întreb dacă mă voi putea opri din plâns – o să suspin şi o să plâng în autobuz, împotriva voinței mele. Mă salvează însă telefonul care scoate un *bip*.

E un SMS de la Danny:

„CHOON, drăguțo. Ah! Şi ID-ul meu este DANNYBOI. Te iubesc.”

ERIN

ID Choon: Little-My
Follower-i: 1

Mulțumiri

Scrierea unei cărți este, într-o mare măsură, o activitate egoistă, solitară, însă nu voi putea niciodată sublinia suficient cât de mult contează lucrul în echipă când este vorba despre publicarea unei cărți. O întreagă armată de redactori, publicitari, oameni din departamentele de marketing, vânzări sau producție, designed, reprezentanți de vânzări, oameni care se ocupă de drepturile de autor, manageri de producție şi toți ceilalți care lucrează în spatele scenei sunt nişte eroi insuficient apreciați ai lumii cărților, cărora li se alătură librarii şi bibliotecarii care duc mai departe efortul nostru, după ce o carte părăseşte editura. Faptul că această carte a ajuns din mintea mea în mâinile voastre, ale cititorilor, se datorează acestor oameni, cărora nu le voi putea niciodată mulțumi îndeajuns.

Aşadar mulțumirile mele din inimă se îndreaptă către: Alison, Liz, Jade, Sara, Jen, Maggie, Noor, Meagan, Sydney, Aimee, Bethan, Catherine, Nita, Kevin, Richard, Faye, Jessica, Rachel, Sophie, Mackenzie, Christian, Chloe, Anabel, Abby, Mikaela, Tom, Sarah, David, Christina, Jane, Sophie, Jennifer, Chelsea, Kathy, Carolyn şi către toți cei de la Simon & Schuster şi de la PRH. De asemenea, le mulțumesc librarilor, bibliotecarilor, bloggerilor, cititorilor şi cronicarilor – nu vă pot numi pe toți aici, însă vouă vă datorez faptul că am continuat să scriu.

Cu toate că personajele şi situațiile prezente în această carte sunt rodul imaginației mele, m-am folosit fără ruşine de creierele altor oameni pentru a crea Snoop, aşa că le mulțumesc lui Joe şi celor doi James pentru toate sfaturile pe care mi le-au oferit, de la playlisturi la chichițele avocățeşti având legătură cu calitatea de acționar Snoop.

Le mulțumesc lui Eve şi Ludo – fără sprijinul lor nu aş fi reuşit să scriu această carte.

De asemenea, le mulțumesc lui Carmen Shane şi extraordinarilor mei prieteni scriitori. Cu toții sunteți nişte oameni amuzanți, înțelepți, minunați şi… nesuferiți, în lipsa cărora aş apuca să scriu mult mai mult – doar că m-aş distra infinit mai puțin.

Le mulțumesc lui Jilly, Ali şi Mark pentru că au fost cei mai buni suporteri de schi, asistenți media şi parteneri de băutură. Şi, bineînțeles, pentru că m-au convins să schiez pe Secret Valley (deşi nu în timpul nopții).

La urmă – dar nu şi în ultimul rând –, mulțumesc pentru tot dragii mele

familii.

RUTH WARE

CRIME

Să rămâi înzăpezit într-o cabană rustică luxoasă din Alpii francezi nu pare chiar cea mai gravă problemă din lume. Mai ales când panorama este impresionantă, ai la dispoziție un bucătar și o menajeră, un foc domol și companie. Doar dacă nu cumva companie îți țin opt colegi de serviciu... fiecare având ceva de câștigat, ceva de pierdut și ceva de ascuns.

Când cofondatorul unui startup londonez organizează o excursie de o săptămână în Alpi, totul pare normal: prezentări în PowerPoint și ședințe de strategie, întrerupte de activități obligatorii în echipă. Încet-încet, încep să iasă la iveală tensiunile, iar loialitățile sunt puse la încercare. Viscolul pornit din senin provoacă o avalanșă care taie legăturile grupului cu lumea. Cu fiecare oră care trece, panica se întețește, cabana devine tot mai rece, iar grupul tot mai mic, pentru că membrii lui dispar... unul câte unul.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1103-9

TREI

{1} În engleză, băgăcios, curios, a-şi băga nasul peste tot (N. t.).

{2} Pârtiile de schi se diferențiază astfel: verzi, pentru școlile de schi; albastre, pentru începători; roșii, pentru nivel mediu; negre – un romb pentru avansați și două romburi pentru experimentați (N. t.).

{3} Industriaşul miliardar cofondator al echipei Avengers, din benzile desenate de la Marvel Comics (N. t.).

{4} În engleză, în slang: cântec cu succes la public (N. t.).

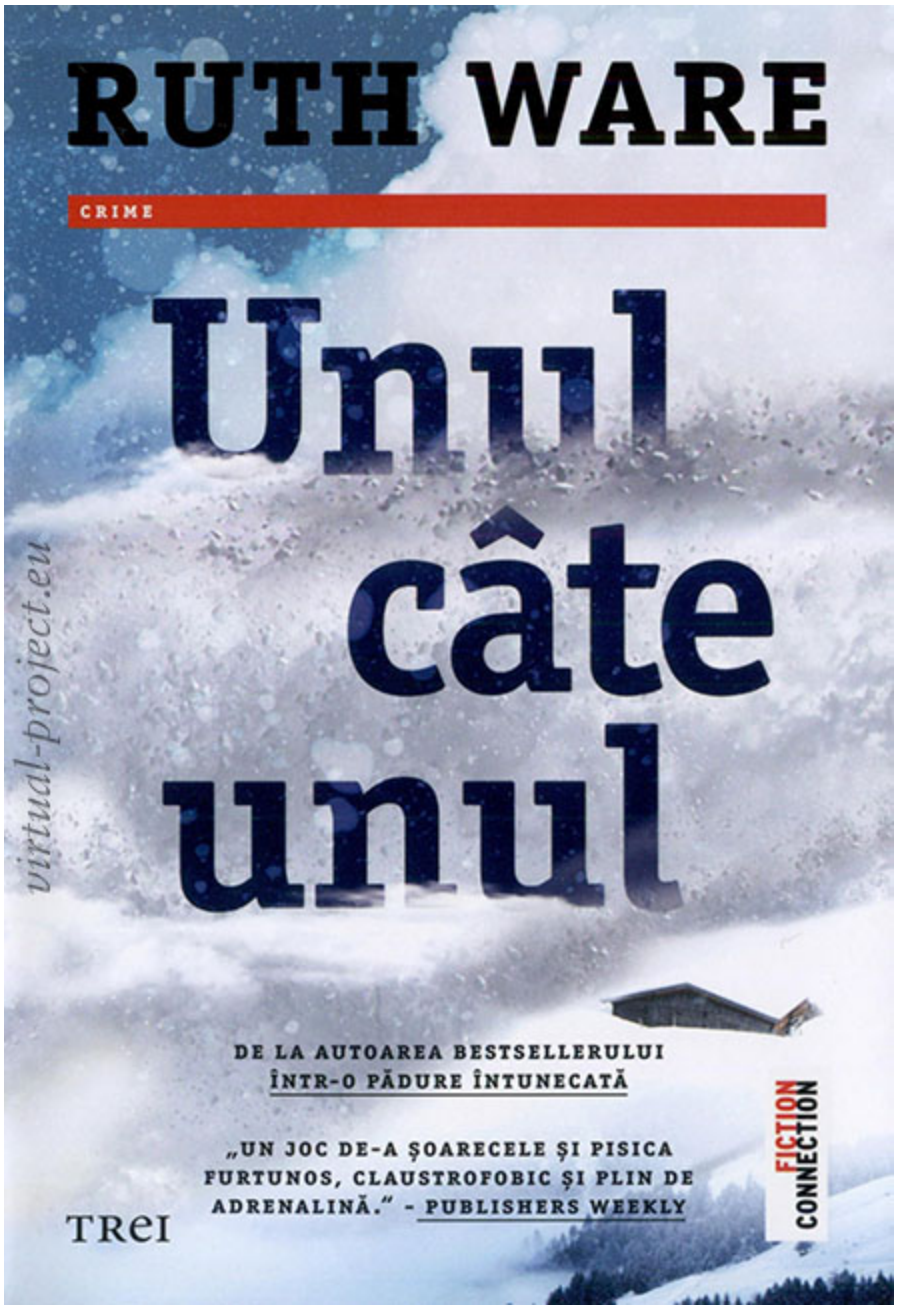
RUTH WARE
CRIME
Unul câte unul
virtual-project.eu
DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
ÎNTR-O PĂDURE ÎNTUNECATĂ
„UN JOC DE-A ȘOARECELE ȘI PISICA
FURTUNOS, CLAUSTROFOBIC ȘI PLIN DE
ADRENALINĂ." - PUBLISHERS WEEKLY
TREI
FICTION CONNECTION